

Mr. Perfect

Contents

Mr. Perfect	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	19
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	52
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	65
14. Chương 14	72
15. Chương 15	78
16. Chương 16	84
17. Chương 17	86
18. Chương 18	90
19. Chương 19	94
20. Chương 20	100
21. Chương 21	105
22. Chương 22	114
23. Chương 23	117
24. Chương 24	123
25. Chương 25	128
26. Chương 26	132
27. Chương 27	137
28. Chương 28	143
29. Chương 29	150

Mr. Perfect

Giới thiệu

Người dịch: Decorator “Điều này thật lố bịch!” Nắm chặt ví đến nỗi những đốt ngón tay trở nên trắng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mr-perfect>

1. Chương 1

Denver, 1975

“Điều này thật lố bịch!” Nắm chặt ví đến nỗi những đốt ngón tay trở nên trắng bệch, người phụ nữ nhìn trừng trừng vào ngài hiệu trưởng. “Nó nói rằng nó không chạm vào con chuột đồng và con tôi không nói dối. Rõ ràng là thế!”

J. Clarence Cosgrove đã làm hiệu trưởng của trường cấp hai Ellington sáu năm và trước đó đã có hai mươi năm làm giáo viên. Ngài đã quen với việc tiếp chuyện các bậc phụ huynh đang nổi nóng, ngoại trừ người phụ nữ cao gầy đang ngồi trước mặt ngài và đứa trẻ ngồi hết sức bình thản cạnh cô ấy, khiến ngài cảm thấy mất bình tĩnh.

“Có một bằng chứng”

“Bà Whitcomb đã nói đỡ là Corin không bao giờ, không bao giờ làm đau một chú chuột đồng, phải không con yêu?”

“Không, thưa mẹ.” Giọng nói là ngọt ngào đến gần như phi lý nhưng đôi mắt đứa trẻ vẫn lạnh giá và không chớp khi nó nhìn chăm chăm vào ngài Cosgrove như thể cân nhắc tác động của lời phủ nhận đối với ngài.

“Thấy chưa, tôi đã bảo ngài mà!” người phụ nữ reo lên.

Ngài Cosgrove cố gắng lần nữa “Bà Whitcomb”

“... đã ghét Corin từ ngày đầu tiên đến trường. Bà ta mới là người mà ngài cần phải nói chuyện, không phải con tôi.” Đôi môi người phụ nữ dường như mỏng hơn vì giận dữ. “Tôi nói với bà ta hai tuần trước về những thứ rác rưởi mà bà ta nhồi nhét vào đầu bọn trẻ và tôi đã nói rằng trong khi tôi không thể kiểm soát được những gì bà ta nói với bọn trẻ, tôi hoàn toàn không muốn bà ta nói về” cô ném cái nhìn về phía Corin – “sex với con tôi. Đây là lý do vì sao mà bà ta làm thế.”

“Bà Whitcomb được đánh giá là một giáo viên xuất sắc. Bà ấy không...”

“Bà ta đã làm thế! Đừng nói với tôi rằng những gì mà người đàn bà đó không làm trong khi hiển nhiên là bà ta đã làm! Tại sao? Tôi không nói điều xa hơn là bà ta đã tự tay giết con chuột đó!”

“Con chuột là thú cưng mà bà ấy đã mang đến trường để dạy bọn trẻ về...”

“Bà ta vẫn có thể giết chết nó. Lạy Chúa lòng lành, nó là một con chuột lớn,” người phụ nữ nói một cách thô bạo. “Tôi không hiểu tất cả những điều om sòm về việc Corin giết con chuột là cái gì trong khi nó không hề làm. Nó đang bị trừng phạt – trừng phạt – và tôi sẽ không để yên việc này. Hoặc ngài phải để tâm đến người đàn bà đó hoặc tôi sẽ làm điều đó thay cho ngài.”

Ngài Cosgrove tháo kính ra và lau sạch mắt kính một cách mệt mỏi, chỉ là làm một việc gì đó trong khi ngài cố gắng nghĩ cách làm dịu chất độc trong người đàn bà này trước khi bà ta phá huỷ sự nghiệp của một giáo viên tốt. Không thể dùng lý lẽ với bà ta; cho đến lúc này bà ta không cho ông nói một câu nào hoàn chỉnh. Ngài liếc nhìn Corin; đứa trẻ vẫn đang nhìn ngài, với một vẻ mặt thiên thần hoàn toàn đối lập với đôi mắt lạnh giá của nó.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với bà không?” ngài đề nghị người phụ nữ.

Bà ta dường như vô cùng kinh ngạc. “Tại sao? Nếu ngài nghĩ ngài có thể thuyết phục tôi rằng đứa con yêu của tôi, Corin...”

“Chỉ một lúc thôi,” ngài ngắt lời bà ta, giấu đi sự thích thú là người được ngắt lời lần này. Từ biểu hiện của bà ta, bà ta hình như không thích điều này tẹo nào. “Xin bà.” Ngài nói thêm dù ngài đã cực kỳ lịch sự.

“Thôi được” bà ta nói một cách miễn cưỡng. “Corin, con yêu, đi ra ngoài nhé. Hãy đứng ngay gần cửa, chỗ nào mà mẹ có thể nhìn thấy con ấy.”

“Vâng thưa mẹ”

Cosgrove đứng dậy đóng chặt cửa sau lưng đứa trẻ. Bà ta cảnh giác sự thay đổi này vì bà ta không thể nhìn thấy con mình và nhòm nửa người khỏi ghế.

“Xin mời bà,” ngài nói lại. “Ngồi xuống.”

“Nhưng Corin...”

“...sẽ ổn thôi.” Ngài lại ghi thêm một điểm nữa, ngài nghĩ. Ngài ngồi xuống và cầm bút lên, nhỏ ít mực ra giấy thấm khi ngài cố gắng mở đầu một cách khôn khéo. Không có cách nào đủ khôn khéo với người phụ nữ này, ngài nhận ra điều đấy và quyết định nói thẳng vào vấn đề.

“Bà đã bao giờ xem xét đến việc giúp đỡ Corin chưa? Tìm một nhà tâm lý trẻ nhỏ tốt...”

“Ngài có điên không?” bà ta rít lên, mặt bà ta nhăn nhúm lại vì cơn tức giận tức thời khi bà ta chồm lên. “Corin không cần nhà tâm lý! Không có gì không ổn với nó hết. Vấn đề là với mẹ chó cái đó, không phải con tôi. Tôi nên biết rằng cuộc gặp này thật lãng phí thời gian mới phải, ngài đứng về phía mẹ ta.”

“Tôi muốn những gì tốt nhất cho Corin,” ngài nói, cố giữ cho giọng nói được bình tĩnh. “Con chuột chỉ là rắc rối gần nhất, không phải rắc rối đầu tiên. Đó là kiểu hành vi gây rối đã đi quá xa so với trò tinh quái thông thường...”

“Những đứa trẻ khác ghen tị với nó,” bà ta bồi thêm. “Tôi biết lũ con hoang đó đã chế nhạo con tôi thế nào và mẹ chó cái đó không làm gì để ngăn chặn hay bảo vệ nó. Nó kể với tôi mọi thứ và nếu như ngài nghĩ tôi để nó sống ở trường này và bị săn lùng...”

“Bà đúng,” ngài nói nhẹ nhàng. Trên bảng ghi điểm, số lần ngắt lời của bà ta nhiều hơn nhưng đây mới là cái quan trọng. “Một trường học khác có lẽ tốt hơn, trong trường hợp này. Corin không thích hợp ở đây, tôi có thể giới thiệu một số trường tư thục khá tốt...”

“Không phải lo.” Bà ta bật dậy và sải bước ra cửa. “Tôi không thể tưởng tượng được tại sao ngài nghĩ tôi tin vào lời giới thiệu của ngài.” Bà ta nói, đẩy mạnh cửa và tóm lấy tay Corin.

“Đi theo mẹ, con yêu. Con không bao giờ phải trở lại đây nữa.”

“Vâng, thưa mẹ.”

Cosgrove đi đến cửa sổ và nhìn khi hai mẹ con họ đi vào trong chiếc Pontiac cũ loại hai cửa màu vàng, với những đốm lỗ chỗ màu nâu gỉ sét ở cái chắn bùn. Ngài đã giải quyết được vấn đề tức thời là bảo vệ được bà Whitcomb nhưng ngài cũng ý thức được rằng vấn đề lớn hơn đã vừa bước ra khỏi văn phòng ngài. Chúa sẽ giúp đỡ những giáo viên ở ngôi trường mà Corin sẽ học. Có thể, một nơi nào đó dưới con đường này, một người nào đó sẽ bước vào, đưa Corin vào khuôn khổ trước khi xảy ra sự huỷ hoại lớn hơn... trừ phi điều đó quá muộn.

Ra ngoài đi vào xe, người phụ nữ lái xe như một xác chết, im lìm trong sự giận dữ cho nên khi họ ra khỏi tầm nhìn của ngôi trường. Bà ta dừng lại tại biển cho dừng rồi bất ngờ giáng cho Corin một cái tát mạnh đến nỗi đầu của nó đập vào cửa sổ.

“Đồ con hoang,” bà ta nghiêng rằng. “Tại sao mày dám làm tao bẽ mặt như thế! Bị gọi đến phòng hiệu trưởng và bị nói như thể tao là một đứa đàn độn. Mày biết rằng mày sẽ nhận được gì khi về đến nhà phải không? Phải không?” Bà thét hai từ cuối vào mặt nó.

“Vâng, thưa mẹ.” Khuôn mặt đứa trẻ không biểu lộ điều gì cả nhưng trong đôi mắt nó một tia sáng lấp lánh gần như là sự đề phòng.

Bà ta nắm chặt vô lăng bằng cả hai tay như thể đang cố gắng bóp nghẹt nó. “Mày sẽ trở nên hoàn hảo nếu như tao ném nó vào mày. Mày có nghe tao nói không? Con tao sẽ phải là người hoàn hảo”.

Warren, Michigan, 2000

Jaine Bright thức dậy trong một tâm trạng tồi tệ.

Hàng xóm của cô, gã hàng xóm tai hoạ, đã tạo tiếng gầm rú ầm nhà vào ba giờ sáng. Nếu như chiếc ô tô của gã có bộ giảm thanh đi chẳng nữa thì nó đã ngừng hoạt động từ lâu rồi. Không may, giường của cô lại nằm cùng phía với ngôi nhà và lối lái xe của gã, thậm chí cô quần gối quanh đầu cũng không thể chặn âm thanh từ chiếc Pontiac động cơ tám kỳ ấy được. Gã đóng sầm cửa ô tô, bật đèn hành lang với cách thiết kế quý quái là chiếu thẳng vào mắt cô nếu cô nằm quay mặt ra cửa, mà thực ra cô đã nằm như vậy – gã đóng sầm cửa ba lần khi gã đi vào, đi ra một vài phút sau đó và khi gã quay vào, hiển nhiên là gã đã quên cái đèn hành lang bởi vì một vài phút sau, đèn trong nhà bập tắt nhưng cái đèn hành lang chết tiệt ấy vẫn cứ sáng.

Nếu như cô biết cô có người hàng xóm như thế trước khi mua ngôi nhà này thì cô sẽ không bao giờ lờ xờ đến gần nó. Trong vòng hai tuần, cô đã sống ở đây, gã đã một tay phá huỷ hết tất cả niềm vui mà cô có khi mua ngôi nhà đầu tiên của mình.

Gã là một kẻ say xỉn. Tại sao gã không thể là một kẻ say xỉn hạnh phúc? Cô chưa chất tự hỏi. Không, gã là một kẻ cau có, một kẻ nát rượu, loại người mà cô sợ hãi ngay cả việc cho con mèo đi ra ngoài khi gã ở nhà. BooBoo chẳng hơn gì một con mèo bình thường – nó thậm chí chẳng phải của cô – nhưng mẹ cô yêu nó, vì thế Jaine không muốn có bất cứ điều gì xảy ra với nó khi cô tạm thời trông nom. Cô sẽ không thể đối mặt với mẹ cô nếu cha mẹ cô trở về từ kỳ nghỉ giấc mơ, du lịch quanh châu Âu trong sáu tuần, mà thấy Boo Boo chết hoặc mất tích.

Hàng xóm của cô có ý đồ đó với Boo Boo tội nghiệp bởi vì gã đã thấy dấu chân nó trên kính chắn gió và mui xe của gã. Qua cách phản ứng của gã, bạn sẽ nghĩ rằng gã đang lái một chiếc Roll mới chứ không phải là cái xe Pontiac cũ kỹ đã dùng mười năm với tiếng kêu om xòm như nông dân được mùa.

Đúng là vận hạn của cô, cô đi làm cùng lúc với gã; ít nhất cô cho rằng lúc đó gã đã đi làm. Nhưng giờ cô nghĩ rằng có thể gã đã đi mua thêm rượu. Nếu như gã có làm việc đi chẳng nữa thì giờ làm việc của gã cũng thật kỳ quặc bởi vì cho đến nay, cô không thể biết được khi nào thì gã đi, khi nào gã về.

Dù sao, cô đã cố gắng tử tế vào hôm gã phát hiện ra vết chân, cô thậm chí đã cười với gã, xem xét mức độ cấu kính của gã chỉ vì bữa tiệc mừng tân gia, cô đã đánh thức gã dậy vào hai giờ chiều! – Đây là nỗ lực thực sự của cô. Nhưng gã không thêm chú ý chút nào vào nụ cười cầu hoà của cô, thay vào đó, ngay khi vừa đặt mông xuống ghế, gã bùng lên. “Còn việc giữ con mèo đáng nguyên rửa nhà cô khỏi ô tô của tôi thì thế nào hả quý cô!”

Nụ cười đóng băng trên khuôn mặt cô. Jaine ghét vì đã phỉ hoài nụ cười đó, đặc biệt với gã râu ria đàn độn cấu bẩn có đôi mắt toé máu này. Một vài lời bình luận sâu cay nảy ra trong đầu cô nhưng cô dẹp nó đi. Rốt cuộc cô chỉ là người hàng xóm mới và cô thì không muốn gây rắc rối với gã này. Điều cuối cùng cô mong muốn là chiến tranh giữa họ. Cô quyết định biểu hiện một cử chỉ thân thiện nữa mặc dù hiển nhiên nó chẳng có tác dụng gì suốt bữa tiệc.

“Tôi xin lỗi,” cô nói, giữ giọng nói thật bình thản. “Tôi sẽ cố gắng để mắt đến nó. Tôi giữ nó hộ bố mẹ tôi vì thế nó sẽ không ở đây lâu nữa đâu. Chỉ năm tuần nữa thôi.”

Gã cầu nhàu những gì cô không nghe rõ, đóng sầm cánh cửa ô tô lại rồi rồ ga, tiếng động cơ gầm rú nhưng sầm nổ. Jaine vỉnh tai lên nghe. Thân chiếc Pontiac trông thật kinh khủng nhưng động cơ chạy hết sức trơn tru như thể có rất nhiều chiến mã bên dưới cái mui xe ấy.

Ngoại giao rõ ràng chẳng ăn thua với gã này.

Bây giờ thì xem con người gã, đánh thức tất cả hàng xóm dậy vào ba giờ sáng bằng chiếc xe trời đánh của mình. Bất công là, điều đó lại diễn ra sau khi gã cẩu kính với cô vì đánh thức gã dậy vào buổi chiều, khiến cô muốn diễu hành đến cửa nhà gã, ấn chuông cửa cho đến khi gã chịu dậy và tỉnh táo như tất cả mọi người khác.

Chỉ có một vấn đề nhỏ là cô hơi hơi sợ gã.

Cô không thích điều đó tẹo nào, Jaine thường không lùi bước trước bất cứ ai cả nhưng gã này khiến cô cảm thấy không thoải mái. Cô thậm chí còn chẳng biết tên gã bởi vì hai lần gặp gã, đều không theo kiểu “xin chào, tên tôi là vân vân và vân vân” như những cuộc gặp gỡ bình thường khác. Tất cả những gì cô biết là gã thật thô lỗ và dường như gã còn chẳng có một công việc bình thường nữa. Điều tốt đẹp nhất có thể nghĩ hộ gã là vì say rượu mà gã trở nên bần tiện và tiêu cực như vậy. Còn điều tồi tệ nhất là, gã dính líu đến việc phi pháp nào đó khiến cho từ nguy hiểm thêm vào danh sách những tính cách tồi tệ của gã.

Gã to lớn, vạm vỡ với mái tóc cắt ngắn đến nỗi trông gã chẳng khác gì bọn đầu trọc du côn. Mỗi lần nhìn thấy gã, gã trông như thể chưa cạo râu hai ba ngày rồi. Thêm vào đó là đôi mắt toé lửa và hay cẩu kính, cô nghĩ gã đúng là một kẻ say xỉn. Thực tế là việc gã to lớn vạm vỡ chỉ khiến cô càng cảm thấy không thoải mái. Đáng ra cô đã có những láng giềng tốt và an toàn nhưng cô không thể cảm thấy an toàn khi hắt là láng giềng của cô.

Lắm bầm một mình, cô ra khỏi giường và kéo rèm cửa xuống. Cô đã học được qua nhiều năm rằng không nên che cửa sổ vì nếu đồng hồ báo thức không đánh thức được cô thì ánh mặt trời sẽ làm điều đó. Bình minh giúp cô ra khỏi giường tốt hơn bất cứ tiếng leng keng ồn ào nào. Sau một vài lần, cô thấy chiếc đồng hồ bị đá xuống sàn nhà, nên cô cho rằng nó đã làm cô nổi giận đến mức tấn công nó nhưng không đủ để đánh thức cô.

Bây giờ thì nhà cô đang chìm trong bóng tối. Rèm cửa mỏng để người ngoài không thể nhìn vào trong trừ phi đèn sáng, và cô chỉ che rèm sau khi cô tắt bóng đèn đi ngủ. Nếu như hôm nay cô muộn làm thì đây là lỗi của gã hàng xóm vì đã bắt cô phải dựa vào đồng hồ báo thức thay vì dựa vào mặt trời.

Cô vấp vào BooBoo khi cô quay trở lại giường. Con mèo giắt mình nhảy lên kêu ngoao ngoao khiến cô đau tim. “Chúa ơi! BooBoo, mày làm tao chết khiếp.” Cô thường không nuôi thú trong nhà và cô luôn quên mất phải nhìn ngó khi đi. Tại sao mẹ cô lại muốn cô trông hộ con mèo mà không phải là Shelley hay Dave. Những chú nhóc nhà họ có thể chơi với BooBoo và làm cho BooBoo thấy thoải mái. Bây giờ đang nghĩ hè nên thể nào chẳng có đứa nào đó ở nhà suốt ngày.

Nhưng khôngggg, Jaine phải giữ BooBoo. Không quan tâm rằng cô độc thân, làm việc năm ngày một tuần và không nuôi thú. Nếu cô có một con thú thì kiểu gì nó cũng không giống con BooBoo. Nó luôn trề môi ra một cách nham hiểm từ khi nó bị thiếu và nó đền bù cho mình bằng phá hoại đồ đạc. Chỉ trong một tuần, nó đã chiến đấu cào xé cái sofa đến mức cô phải bọc lại.

Và BooBoo không thích cô. Nó chỉ thích cô vừa đủ khi nó còn ở nhà nó, lượn lờ xung quanh để được vuốt ve nhưng nó không thích ở nhà cô tẹo nào. Mỗi khi cô cố gắng vuốt ve nó, nó cong người và gầm gè với cô.

Cuối cùng những gì Jaine nhận được là Shelly đã điên tiết với Jaine vì mẹ đã chọn Jaine làm người trông nom BooBoo yêu dấu. Shelley là chị cả và hiển nhiên là có cuộc sống ổn định hơn cơ mà. Không có lý gì chọn Jaine mà không chọn cô cả. Jaine đồng ý với cô nhưng điều đó cũng chẳng giúp Shelly cảm thấy đỡ tổn thương hơn. Không, nhưng cái gì là cuối cùng đây khi mà David, ông anh trai kém Shelly một tuổi cũng tức giận với Jaine.

Không phải vì BooBoo, David rất dị ứng với lũ mèo. Không, cái khiến David tức giận là cha cô đã gửi xe trong ga-ra của cô khiến cho cô không thể đậu xe trong chính ga-ra của mình bởi vì nó chỉ có thể chứa được một chiếc xe và thực sự là bất tiện chết đi được. Cô mong rằng David sẽ giữ cái xe đáng nguyên rửa này. Cô mong cha cô sẽ giữ nó trong ga-ra của ông nhưng ông sợ phải để nó lại không có ai chăm sóc trong sáu

tuần. Cô hiểu điều đó nhưng cô không hiểu tại sao cô lại phải trông nom cả con mèo lấy cái xe. Shelly không hiểu tại sao là con mèo, David không hiểu tại sao là cái xe, còn Jaine thì chẳng hiểu cái gì hết.

Cả anh trai và chị gái đều tức giận với cô, BooBoo đã phá hoại một cách có hệ thống ghế sofa nhà cô, cô thì sợ hãi có gì sẽ xảy đến với cái xe của cha cô và gã hàng xóm say bí tỉ thì làm cho cuộc sống của cô trở nên khôn khổ.

Chúa ơi, tại sao cô lại đi mua cái nhà này chứ? Nếu cô vẫn ở trong căn hộ của cô thì sẽ chẳng có gì xảy ra cả bởi gì cô không có ga-ra và lũ thú cưng không được phép ở đó.

Nhưng cô đã yêu vùng này với những ngôi nhà tiêu biểu cho những năm bốn mươi của thế kỷ 19 và với giá rẻ tương ứng. Cô đã thấy sự pha trộn tuyệt vời giữa những con người ở đây, từ những gia đình trẻ có con nít đến những người đã nghỉ hưu mà con cái họ đến thăm vào mỗi chủ nhật. Một số người già hơn thậm chí ngồi ở hiên nhà suốt buổi chiều mát rượi, vẫy tay với những người đi qua và con nít thì chơi đùa phía trong hàng rào mà không phải lo lắng sẽ bị xe đâm phải. Cô nên kiểm tra tất cả hàng xóm của mình mới phải nhưng nhìn qua thì đây có vẻ nhưng một nơi an toàn và tốt đẹp cho một người phụ nữ độc thân sống và cô đã run lên vì xúc động khi tìm thấy một ngôi nhà vững chãi và còn tốt với giá rẻ.

Bởi vì nghĩ rằng chắc chắn gã hàng xóm sẽ không để cô ngủ yên trở lại, Jaine đan tay sau đầu, nhìn chăm chăm vào cái trần nhà tối om khi cô nghĩ về tất cả những gì cô muốn làm với ngôi nhà này. Phòng bếp và phòng tắm cần hiện đại hoá nhưng việc nâng cấp này khá tốn kém và còn một số vấn đề mà nguồn tài chính của cô không sẵn sàng để giải quyết. Nhưng thay cửa chớp cùng với lớp sơn mới sẽ làm thay đổi diện mạo bên ngoài của nó nhiều; cô cũng muốn phá bỏ bức tường giữa phòng khách và phòng ăn, mở nó ra sẽ khiến cho phòng ăn mát mẻ hơn là tách hai phòng riêng biệt, với cái cửa tò vò mà cô có thể sơn một loại màu giả đá để trông nó như đá thật...

Cô thức tỉnh vì tiếng bíp khó chịu từ chiếc đồng hồ báo thức. Ít ra thứ chết tiệt này cũng đã đánh thức cô dậy vào lúc này, cô nghĩ rằng cô đã đá văng nó để nó yên lặng. Những con số đỏ lừ chiếu vào cô trong một căn phòng mờ tối làm cô phải chớp chớp mắt nhìn lại. “Á, khôn nạn thật!” cô lẩm bẩm với vẻ ghê tởm khi cô nhảy ra khỏi giường. 6h58'; nó đã bị tắt gần một tiếng nghĩa là cô đã muộn rồi. Rất muộn.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt,” cô cầu nhàu khi nhảy vào bồn tắm và nhảy ra một phút sau đó. Cô vừa đánh răng, vừa lao ra nhà bếp, mở can thức ăn cho BooBoo, kẻ đã ngồi sẵn sàng bên cái bát của nó và nhìn cô với vẻ giận dữ.

Cô cúi xuống bồn rửa và vắn nước để rửa sạch cái bàn chải. “Sao mày không như mọi hôm, nhảy xổ vào giường khi mày đói? Không, hôm nay mày quyết định chờ để bây giờ tao không có thời gian mà ăn nữa.”

BooBoo cho thấy rằng nó chẳng thêm quan tâm là cô có ăn hay không, quan trọng là nó đã có thức ăn.

Cô lao vào nhà tắm lần nữa, trang điểm qua loa, cuống cuồng đeo hoa tai, đồng hồ vào tay sau đó tóm lấy đồng hồ mà cô luôn túm lấy khi cô vội bởi vì cô không phải lúng túng nhiều với nó: quần đen với áo bu đông lụa màu trắng và cuối cùng là chiếc áo jacket đỏ hợp thời trang. Cô nhét chân vào đôi giày, tóm lấy cái ví rồi phi ra cửa.

Điều đầu tiên cô nhìn thấy là một quý bà tóc xám nhỏ bé sống ở bên kia đường đang đổ rác.

Hôm nay là ngày thu nhặt rác.

“Quý tha ma bắt, chết tiệt, cứt, đái,...” Jaine lẩm bẩm khi cô quay trở lại nhà. “Tao đang cố gắng bớt chửi rửa đi đây,” cô cáu gắt với BooBoo khi cô lôi túi rác ra khỏi thùng và quấn chặt băng dính quanh nó, “nhưng mày và ông Congeniality làm tao không thể bớt được.”

BooBoo quay lưng lại với cô.

Cô lao ra cửa lần nữa, nhớ chưa khoá cửa, cô vội vã quay lại, sau đó kéo lê bịch rác kim loại to vút xuống lề đường và đặt đồ hiến tặng buổi sáng vào trong nó rồi quăng lên trên hai túi khác ở sẵn trong đó. Một lần nữa cô không cố gắng giữ yên lặng; cô hy vọng có thể đánh thức kẻ thiếu năng thiếu suy nghĩ trong ngôi nhà cạnh nhà cô.

Cô chạy lại chiếc xe của mình, một chiếc Dodge Viper màu đỏ anh đào yêu thích và nhìn áng chừng khi cô khởi động động cơ, quay bánh lái vài vòng làm chiếc xe xoay 180 độ. Chiếc xe đâm sầm vào ga-ra đằng sau tạo thành một tiếng ầm vang. Một tiếng vang ầm vang khác khi chiếc thùng của cô vướng vào thùng của gã hàng xóm và đập vào nó làm bắn cái nắp lặn xuống đường.

Jaine nhắm chặt mắt lại, gục đầu vào bánh lái; cô không muốn có cơn chấn động nào cả. Mặc dù có lẽ cô nên cho mình một chút chấn động; để ít nhất sau đó cô sẽ không phải lo lắng đi làm đúng giờ nhưng giờ thì rõ ràng không thể được. Cô không chửi thề mặc dù đó là những từ duy nhất mà cô muốn dùng.

Cô đỗ xe lại và ra ngoài. Cái cần thiết bây giờ là kiểm soát mình chứ không phải cơn thịnh nộ. Cô sửa lại cái thùng của cô, nhặt những túi bị lặn ra ngoài bỏ vào trong rồi đẩy chặt cái nắp méo mó lên trên. Sau đó, cô đi ra cái thùng của gã hàng xóm để đặt nó thẳng lên nhưng bạn mong muốn gì từ một gã say đây- sau đó đi xuống đường để nhặt lại cái nắp thùng.

Nó dựa nghiêng ở lề đường trước cửa nhà gã hàng xóm. Khi cô cúi xuống nhặt nó lên, cô nghe thấy tiếng đóng sầm cửa sau lưng cô.

Cô đã đạt được mong muốn của mình: gã thiếu năng thiếu suy nghĩ ấy đã dậy.

“Cô làm cái quái quỷ gì ở đây thế?” gã quát tháo. Trông gã thật kinh dị, với chiếc quần thể thao mềm, chiếc áo phông bẩn thỉu rách rưới và cái quắc mắt độc ác trên khuôn mặt không cạo râu.

Cô quay trở lại cái thứ mà nếu mặc vào sẽ tồi hơn trang phục của gã hiện giờ, hai cái thùng, dần mạnh cái nắp lên miệng thùng của gã. “Nhặt đồng rác của anh,” cô gắt.

Đôi mắt gã toé lửa. Thực tế là chúng chỉ toé máu thôi nhưng mà tác dụng thì chẳng có gì khác nhau cả.

“Đây là những gì mà cô làm để phá giấc ngủ của tôi đấy hả? Cô là mẹ đàn bà ồn ào đáng nguyên rủa nhát mà tôi từng gặp”

Sự thiếu công bằng trong lời nói của gã đã làm cô quên mất rằng cô hơi sợ gã. Jaine đứng hiên ngang trước mặt gã, cảm thấy vui mừng vì cô đã đi đôi giày cao hai inch giúp nâng cô lên cao tới... cằm của gã. Gần như là thế.

Cái gì sẽ xảy ra vì gã to lớn? Cô đang điên và điên thì có thể nện lại to lớn bất cứ lúc nào.

“Tôi ồn ào?” cô rít qua kẽ răng. Phải khó khăn lắm để nói to thế khi mà hàm của cô vẫn nghiến chặt lại nhưng cô vẫn cố gắng nói lại lần nữa. “Tôi ồn ào?” Cô chỉ thẳng ngón tay vào gã. Cô thực sự không muốn chạm vào gã bởi vì cái áo phông của gã rách rưới và vấy bẩn bởi thứ gì đó. “Tôi không phải là người đã đánh thức tất cả hàng xóm dậy vào ba giờ sáng nay với cái đồng tạp nham mà anh gọi là xe ô tô. Vì Chúa, hãy mua ngay bộ giảm thanh đi! Tôi không phải là người đã đóng sầm cửa xe ô tô một lần, cửa nhà ba lần – vì cái gì, có phải anh quên mấy cái chai của anh và phải trở lại để lấy nó? – rồi để đèn hành lang sáng chiếu thẳng vào giường tôi, không cho tôi ngủ.”

Gã định mở miệng để chặn cô lại nhưng cô chưa nói xong. “Còn nữa, điều khủng khiếp nữa là có nhiều lý do hơn khi cho rằng con người cần ngủ vào ba giờ sáng hơn là vào hai giờ chiều, hay là” – cô nhìn đồng hồ – “7strong3’ sáng.” Chúa ơi, cô đã bị muộn quá rồi. “Vì thế hãy thôi đi, bạn thân mến! Bò trở lại với mấy cái chai của anh đi. Nếu anh uống đủ thì anh sẽ ngủ bất kể cái gì xảy ra.”

Gã lại mở miệng lần nữa. Jaine quên mất mình và thực sự dí ngón tay vào gã. Ôi! Bây giờ có lẽ cô phải luộc ngón tay mình mất. “Mai tôi sẽ mua trả anh cái thùng mới nên hãy ngậm miệng đi. Nếu anh làm bất cứ điều gì tổn thương đến con mèo của mẹ tôi, tôi sẽ xé nát từng tế bào của anh. Tôi sẽ xé nát DNA của anh ra để nó không thể hồi phục được nữa, và đó có lẽ là điều tốt đẹp cho thế giới này.” Cô đảo mắt qua bộ quần áo bẩn thỉu tả tơi, cái miệng không cạo râu của gã với một cái nhìn nghiêm khắc. “Anh hiểu tôi rồi chứ?”

Gã gật đầu.

Cô thở sâu, ghìm cơn giận lại. “Được! Thế là tốt! Chết tiệt, anh làm tôi lại chửi rủa; tôi đã cố gắng không làm thế.”

Gã ném cho cô một cái nhìn lạ lẫm.”Cô thực sự cần kiểm soát những lời chửi rủa chết giẫm đó.”

Cô gạt tóc và cô gắng nhớ không biết cô có chải nó sáng nay không. “Tôi bị muộn rồi,” cô nói. “Tôi không được ngủ tí nào, không bữa sáng, không cà phê. Tốt hơn là tôi nên rời khỏi đây trước khi làm anh bị thương.”

Gã gạt đầu. “Ý kiến hay đấy. Tôi ghét phải bắt giữ cô.”

Cô nhìn chăm chăm vào gã, sững sốt. “Cái gì?”

“Tôi là cảnh sát,” gã nói và sau đó quay vào trong nhà gã.

Jaine nhìn chăm chăm theo gã, choáng váng. Cảnh sát?

“Chó chết thật,” cô nói.

2. Chương 2

Thứ sáu hàng tuần, Jaine và ba người bạn từ Hammerstead Technology, nơi họ cùng làm việc, gặp gỡ sau giờ làm tại Ernie's, một quán bar bán kèm thịt nướng ở gần đó để uống một ly rượu, dùng bữa mà họ không cần chuẩn bị nấu nướng và chuyện trò giữa các cô gái với nhau.

Sau cả một tuần làm việc dưới môi trường mà đàn ông chiếm đa số, họ thực sự, thực sự cần cuộc chuyện trò giữa các cô gái. Hammerstead là công ty vệ tinh cung cấp công nghệ máy tính cho nhà máy General Motors ở vùng Detroit, và ở lĩnh vực máy tính thì hầu hết vẫn là đàn ông. Công ty cũng khá lớn, cũng đồng nghĩa là không khí làm việc nói chung hơi kỳ lạ, đôi khi là sự pha trộn phức tạp giữa các chuyên viên máy tính, những người không biết ý nghĩa của từ “appropriate for the office” và các dạng quản lý liên kết thông thường. Nếu Jaine làm việc ở bất cứ bộ phận nghiên cứu và phát triển nào thì chẳng ai biết sáng nay cô đi làm muộn. Nhưng không may, cô lại chịu trách nhiệm ở phòng trả lương và người quản lý trực tiếp của cô thì thực sự là cái đồng hồ giám sát.

Vì cô phải làm bù thời gian bị muộn sáng nay nên cô đến Ernie's chậm mất gần mười lăm phút; nhưng tạ ơn Chúa, ba cô gái kia đã chiếm được một cái bàn. Ernie's đã đóng kín người như các ngày cuối tuần khác. Cô không muốn phải ngồi chờ ở quầy bar cho đến khi tìm được bàn ngay cả khi cô có ở trong tâm trạng tốt đi chẳng nữa. Mà hôm nay thì tâm trạng cô không tốt tí nào.

“Ngày gì thế này,” cô nói khi thả người xuống chiếc ghế thứ tư còn trống. Khi cô cảm ơn chúa, cô thêm vào danh sách lời cảm ơn hôm nay là thứ sáu. Đó là một ngày chó chết nhưng là ngày chó chết cuối cùng – ít nhất là cho đến thứ hai.

“Kể với tớ đi.” Marci lườm nhàu khi cô dụi tắt điều thuốc và ngay lập tức châm một điếu khác. “Gần đây Brick trở nên phiền muộn. Liệu đàn ông có bị PMS không nhỉ (hội chứng tiền kinh nguyệt)?”

“Họ không cần,” Jaine nói, nghĩ về gã hàng xóm đàn độn xấu xa của cô – một tên còm đần độn xấu xa. “Bọn họ sinh ra đã bị đầu độc bằng testosterone (kích thích tố sinh dục nam) rồi.”

“Ồ, có gì không ổn à?” Marci đảo mắt “Tớ nghĩ nó gọi là trăng tròn hay cái gì đại loại thế. Các bạn không đoán được đâu – hôm nay Kellman đã tóm mông tớ”

“Kellman?” ba cô còn lại ngạc nhiên đồng thanh nói, tiếng nói của họ lôi kéo sự chú ý của tất cả những người xung quanh. Họ cười vang bởi vì trong những người có thể có tội thì anh ta ít khả năng nhất.

Derek Kellman, hai mươi ba tuổi, là định nghĩa sống về cái gọi là nerd and geek (người say mê máy tính tới mức kinh khủng). Anh ta cao lênh khênh giống như con cò say rượu. Trái cổ của anh ta nổi bật trong cái cổ gầy nhẳng của anh ta đến mức nếu anh nuốt một quả chanh thì có lẽ nó sẽ nằm mãi trong cổ anh ta mất. Mái tóc đỏ của anh ta hình như chẳng bao giờ dùng đến lược nên nó phẳng lì ở một chỗ và dựng đứng ở những chỗ khác: chỗ áp vào đầu giường. Nhưng anh ta thực sự là một thiên tài máy tính, và thực tế chúng trở nên có trật tự trước mặt anh theo kiểu thần tình và được bao bọc. Trong công ty đồn anh ta có hai giới tính nhưng không chắc tin đồn ấy là thật. Kellman là người cuối cùng có thể tóm mông một cô gái.

“Không thể nào,” Luna nói.

“Cậu đừng chuyện,” T.J. kết tội.

Marci cười với giọng khàn khàn của kẻ nghiện thuốc và rít một hơi hết điếu thuốc.

“Thế có Chúa, đó là sự thật. Tất cả những gì tớ làm là đi ngang anh ta ở hành lang. Điều tiếp theo tớ biết là anh ta túm lấy tớ bằng cả hai tay và rồi chỉ đứng đó, giữ lấy tớ như thể giữ quả bóng rổ và anh ta như thể bắt đầu dẫn bóng.

Hình ảnh mất trí đầy làm tất cả bọn họ lại cười khúc khích lần nữa “Thế cậu làm gì?” Jaine hỏi.

“À, chẳng làm gì,” Marci thú nhận. “Vấn đề là Bennett đang nhìn bọn tớ, gã đàn ông xấu xa.”

Họ rên rỉ. Bennett Trotter rất thích thú trong việc soi mói những ai lão cho là cấp dưới của lão, và Kellman tội nghiệp là mục tiêu ưa thích của gã. “Tớ có thể làm gì?” Marci lắc đầu. “Tớ chẳng đời nào cho con lừa bần tiện ấy thêm cơ để chống lại cậu bé tội nghiệp đó. Vì thế tớ vỗ vào mông Kellman và nói những lời tán tỉnh theo kiểu “Tôi không biết là anh quan tâm.” Mặt Kellman đỏ bừng lên như tóc anh ta và lách vào phòng dành cho đàn ông.”

“Thế Bennett làm gì?” Luna hỏi.

“Lão cười tự mãn một cách kinh tởm và nói rằng nếu lão biết rằng tớ khó khăn trong việc dàn xếp với Kellman thì với sự quan tâm của một tấm lòng nhân hậu, lão đã đề nghị phục vụ tớ từ lâu rồi.”

Mắt họ đồng loạt long lên như thể truyền dịch bệnh. “Nói cách khác, bản thân lão ấy đã luôn là một gã đàn ông xấu xa,” Jaine nói với giọng ghê tởm.

Có một điều trước tiên đúng đắn trong chính trị và sau đó là trong cuộc sống “Con người là con người.”

Một số gã đồng nghiệp của họ ở Hammerstead là những con đĩa thô tục mà dù có dạy bảo chúng về sự tế nhị bao nhiêu lâu thì cũng chẳng thay đổi được gì. Mặc dù vậy đa phần các chàng trai đều tốt và số lượng những mụ chó cái đánh đá cũng tương đương vậy. Jaine đã thôi không tìm kiếm sự hoàn hảo ở nơi làm việc cũng như bất kỳ nơi nào khác. Luna, người trẻ nhất trong nhóm nghĩ rằng cô là người quá hoài nghi nhưng rồi cái lăng kính màu hồng của cũng phải phai nhạt bớt, tuy nhiên nó vẫn còn nguyên vẹn.

Bề ngoài bốn người bạn này chẳng có điểm gì chung ngoài nơi làm việc. Marci Dean, kế toán trưởng, bốn mốt tuổi và là người già nhất nhóm. Cô đã kết hôn, ly dị ba lần và từ chuyển công du cuối cùng của cô đến toà án, cô thích sự thu xếp bớt hình thức màu mè hơn. Mái tóc vàng hoe đã bắt đầu có những sợi bạc, thói quen hút thuốc đã ghi dấu lên làn da cô và cô mặc quần áo lúc nào cũng hơi chật một chút. Cô thích người đàn ông lao động chân tay và rượu bia, làm tình âm ỉ và tự nhận cô thích chè chén. “Tớ là giấc mơ của lũ đàn ông,” cô nói và cười. “Tớ có vị bia trong một chai sâm panh.”

Marci đang sống với bạn trai tên Brick, một người đàn ông vai u thịt bắp to lớn khiến chẳng ai trong ba người còn lại thích. Suy nghĩ riêng của Jaine là tên anh ta thật thích hợp vì anh ta nặng nề như gạch.

Anh ta trẻ hơn Marci đến mười tuổi, làm việc theo thời vụ và dùng hầu hết thời gian vào việc uống bia và xem ti vi của cô. Theo lời Marci, mặc dù vậy, anh ta chỉ thích làm tình theo cách của cô và đó là lý do đủ để giữ anh ta cạnh cô một thời gian nữa.

Luna Scissum, người trẻ nhất, hai mươi tư tuổi và là “wunderkind” (đứa trẻ phi thường) trong ban mua bán. Cô cao, yếu điệu và có cả sự uyển chuyển lẫn vẻ kiêu kỳ của con mèo. Làn da hoàn hảo của cô có màu kem caramen nhạt, giọng cô dịu dàng và trữ tình, đàn ông bầu xung quanh cô như ruồi. Cô, thực ra mà nói, trái ngược hoàn toàn với Marci. Marci hay la lối còn Luna luôn điềm tĩnh và quý phái. Người ta chỉ thấy Luna tức giận khi họ ám chỉ cô là người Mỹ gốc Phi.

“Tôi là người Mỹ,” cô cúi kính, quay người phạm lỗi như chong chóng. “Tôi chưa bao giờ đến châu Phi. Tôi sinh ra ở California, cha tôi là lãnh đạo trong Marine Corp và tôi không lai tạp. Tôi thừa hưởng dòng máu da đen nhưng tôi cũng thừa hưởng dòng máu da trắng.” Cô gơ một cánh tay thanh mảnh của mình và nghiên cứu màu của nó. “Nhìn tôi đây. Da tôi màu nâu. Da của tất cả chúng ta chỉ là màu nâu theo kiểu khác nhau nên đừng có cố gắng mà tách riêng tôi ra.”

Anh chàng đó lấp bắp xin lỗi và Luma, lại trở lại là Luma, tặng cho anh ta một nụ cười lịch thiệp, tha thứ cho anh ta một cách dịu dàng và kết thúc là anh ta đề nghị cô hẹn hò ở bên ngoài. Cô đang hẹn hò với một hậu vệ đội bóng Detroit Lions; không may đó lại là Shamal King trong khi anh ta có tiếng là kẻ tiệc tùng hoang đàng với nhiều phụ nữ khác nhau ở tất cả các thành phố có đội bóng của Liên đoàn Bóng đá Quốc gia. Điều đó khiến đôi mắt màu nâu lục nhạt của cô thường xuyên u sầu và tăm tối nhưng cô từ chối tha thứ cho anh ta.

T.J. Yother làm việc ở phòng nhân sự, cô là kiểu người truyền thống nhất trong bốn người. Cô cùng tuổi với Jaine, ba mươi, và đã kết hôn được chín năm với người yêu từ hồi cấp ba. Họ sống trong ngôi nhà xinh đẹp ở vùng ngoại ô với hai con mèo, một con vẹt và một con chó xpanhơn. Chỉ có một con sâu làm hỏng cuộc sống tốt đẹp của cô là cô muốn có con còn chồng cô, Galan thì không. Jaine nghĩ T.J có thể độc lập hơn. Mặc dù Galan là quản đốc của ba trên tổng số mười một dây chuyền ở Chevrolet và dù thế nào cũng không ở nhà lúc này nhưng T.J. vẫn luôn nhìn nhìn đồng hồ kiểm tra giờ dường như cô phải về nhà vào giờ nào đó. Từ những gì Jaine thu thập được, Galan không đồng ý họ sẽ ở cùng nhau vào đêm thứ sáu. Tất cả những gì họ làm là gặp nhau ở Ernie để ăn tối và họ không bao giờ ở bên ngoài quá chín giờ, điều này cấm kị như thể họ đi tất cả các quán bar và uống cho đến khi đi tè hàng giờ.

Chẳng có cuộc sống của ai hoàn hảo cả, Jaine nghĩ. Cô không làm những điều lãng mạn hoành tráng. Cô hứa hôn ba lần nhưng chưa lần nào đi đến bàn thờ Chúa. Sau sự đổ vỡ lần thứ ba, cô quyết định sẽ ngừng hẹn hò một thời gian để tập trung vào sự nghiệp. Giờ đây, sau bảy năm, vẫn tập trung vào công việc. Cô đã đạt được uy tín, một kế toán ngân hàng chu đáo và vừa mua ngôi nhà riêng đầu tiên – không có nghĩa là cô thích thú với ngôi nhà nhiều như cô đã nghĩ, không biết gã hàng xóm ngu si dẫn động, thiếu suy nghĩ với bản tính cáu kỉnh ấy là thế nào. Gã có thể là côm nhưng gã vẫn làm cô thấy không yên vì dù có là côm hay không thì gã vẫn giống như loại người sẵn sàng thiêu trụi nhà bạn nếu bạn lỡ làm hấn tức giận.

Cô đã làm hấn tức giận từ ngày cô chuyển đến.

“Tớ có chuyện với hàng xóm sáng nay.” Cô nói, thở dài khi cô chống khuỷu tay lên bàn và dựa cằm lên các ngón tay đang vào nhau.

“Hấn ta đã làm gì?” T.J. tỏ ra thông cảm bởi vì họ đều biết Jaine đang bị bẽ tắc và gã hàng xóm xấu xa có thể làm cuộc sống của cô như dưới địa ngục.

“Tớ vội và lùi phải cái thùng rác nhà tớ. Các cậu có biết khi cuống cuống vì muộn thì các cậu sẽ gây ra những việc mà sẽ không bao giờ xảy ra nếu cậu có thời gian như thế nào không? Sáng nay, mọi thứ trở nên tồi tệ. Không hiểu thế nào mà cái thùng nhà tớ lại va vào cửa nhà hấn và cái nắp thì bật ra giữa đường. Các cậu có thể tưởng tượng tiếng ồn thế nào rồi đấy. Hấn đi ra cửa trước giống như một người thô lỗ và la hét tớ là người ồn ào nhất hấn từng thấy.”

“Cứ kệ hấn không có thùng rác cũng được,” Marci nói. Cô không phải là kiểu người bị người ta tát má phải thì gờ nổi má trái ra.

“Hấn sẽ bắt giữ tớ vì tội gây náo động,” Jaine nói với vẻ buồn rầu. “Hấn là côm.”

“Không thể nào!” Trông họ đầy hoài nghi nhưng sau đó, họ lại tiếp tục nghe cô miêu tả hấn, mắt vằn đỏ, râu ria lởm chởm, quần áo bẩn thỉu, trông chẳng giống côm tí nào.

“Tớ cho rằng côm cũng có thể say xỉn như những người khác,” T.J. nói hơi ngập ngừng. “Tớ nói là hơn vậy.”

Jaine cau mày nghĩ về cuộc chạm chán sáng nay. “Hãy nghĩ về điều này, tớ không ngửi thấy mùi gì trên người hấn. Người hấn trông như đã say xỉn suốt ba ngày nhưng mùi hấn thì không giống thế. Chết tiệt, tớ ghét phải nghĩ hấn có thể cáu bẳn như vậy khi mà hấn không bị buồn nôn vì say rượu.”

“Trả tiền đi,” Marci nói.

“Chết tiệt!” Jaine nói, tự bực bội với bản thân mình. Cô đã thoả thuận với họ là cô sẽ trả mỗi người 25 xu mỗi khi cô chửi thề, cho rằng làm thế sẽ khuyến khích cô bỏ tật chửi thề đi.

“Nhân đôi,” T.J. cười nắc nẻ, gờ tay ra.

Cô cần nhằn nhưng vẫn cẩn thận không chửi thề nữa, Jaine lôi ra tiền ra trả mỗi người 50 xu. Cô chắc chắn rằng dạo này cô thay đổi nhiều.

“Ít ra hần chỉ là hàng xóm,” Luna nói dịu dàng. “Cậu có thể tránh hần được.”

“Cho đến giờ tớ vẫn không làm tốt việc đó,” Jaine thú nhận, quắc mắt nhìn xuống cái bàn. Sau đó cô ngồi thẳng dậy, quyết tâm không để kẻ đàn độn xấu xa đó khống chế cuộc sống của cô nữa và cô nghĩ về cách hần sống hai tuần qua. “Nói về hần thế là đủ rồi. Có gì thú vị với những anh chàng của mọi người không?”

Luna mím môi và sự đau khổ chạy qua gương mặt cô. “Tớ gọi cho Shamal đêm qua và giọng phụ nữ trả lời máy.”

“Ôi, chết tiệt.” Marci chồm qua bàn vỗ nhẹ vào tay Luna còn Jaine làm một cử chỉ ghen tị với với bạn vì quyền tự do ăn nói.

Lúc đó người bồi bàn làm một việc không cần thiết là đưa thực đơn cho họ bởi vì họ đã thuộc lòng họ muốn chọn gì. Họ nói yêu cầu với anh ta, anh ta thu lại tập thực đơn vẫn còn đóng và khi anh ta đi, tất cả lại túm tụm quanh bàn.

“Cậu định làm gì?” Jaine hỏi. Cô là chuyên ra trong lĩnh vực chia tay, cũng như bị đá. Vị hôn phu thứ hai của cô là một tên con hoang, hần đã đợi đến đêm trước ngày cưới, đêm chuẩn bị để nói rằng hần không thể tiếp tục được. Phỉnh phờ cô là hần cần một thời gian – và cô không phải trả tiền cho những từ cô nghĩ nhưng không được nói to lên. “Tên con hoang” có phải từ chửi thề không nhỉ? Liệu cô có cần tra cứu trong danh sách chính thức không nhỉ?

Luna nhún vai. Cô gần như sắp khóc và cố gắng tỏ ra lạnh nhạt. “Chúng tớ chưa hứa hôn hay thậm chí chưa gặp bố mẹ nhau. Tớ chẳng có quyền gì để kêu ca phàn nàn cả.”

“Không, nhưng cậu có thể bảo vệ bản thân cậu và không gặp hần nữa,” T.J. nói dịu dàng. “Hần có đáng để cậu đau khổ thế không?”

Marci khịt mũi. “Chẳng gã đàn ông nào đáng hết.”

“A men,” Jaine nói, vẫn còn nghĩ về ba cuộc hứa hôn bị đổ vỡ của cô.

Luna vẫy vò cái khăn ăn, những ngón tay dài, mảnh dẻ của cô không ngừng nghỉ. “Nhưng khi bọn tớ gần nhau, anh ấy hành động như thể anh ấy thực sự quan tâm. Anh ấy ngọt ngào, đáng yêu và quá chu đáo...”

“Tất cả bọn họ đều thế cho đến khi họ đạt được điều họ muốn.” Marci dụi tắt điều thuốc thứ ba. “Đây là kinh nghiệm cá nhân của mình, cậu hiểu không. Cậu có thể vui vẻ với hần nhưng đừng mong chờ hần thay đổi.”

“Không phải thế sao,” T.J. nói rầu rĩ. “Họ không bao giờ thay đổi. Họ có thể làm ra vẻ thay đổi một thời gian nhưng khi họ nghĩ họ đã túm chặt và ràng buộc được cậu, họ sẽ buông lơ và ngài Hyde lại lộ ra bộ mặt lông lá của mình.”

(Câu nói này mượn hình ảnh nhân vật Mr. Hyde trong tác phẩm “Dr. Jekyll and Mr. Hyde” nổi tiếng. Hai linh hồn trong một cơ thể. Để biết thêm chi tiết xin mời cả nhà tìm xem phim Dr. Jekyll and Mr. Hyde)

Jaine cười. “Có vẻ như giống như tớ định nói.”

“Ngoại trừ nó không có từ chửi thề nào hết,” Marci lưu ý.

T.J làm một tín hiệu để cắt đứt các câu nói đùa. Nhìn Luna thậm chí còn đau khổ hơn trước. “Vậy tớ nên chịu đựng làm một trong bảy người tình của anh ta hay là không gặp anh ta nữa?”

“À... ừm”

“Nhưng nó không thể như thế được! Anh ấy quan tâm đến tớ, làm sao anh ấy có thể quan tâm đến tất cả những người đàn bà kia được?”

“Ồ! Dễ thôi,” Jaine trả lời. “Con rắn chột mắt thì không có vị giác.”

“Bạn yêu,” Marci nói, giọng nói thuốc lá của cô ân cần hết mức có thể, “nếu cậu tìm kiếm một anh chàng hoàn hảo, bạn sẽ phí hoài cả đời với nỗi thất vọng bởi anh ta không tồn tại. Bạn phải đạt được sự thỏa hiệp tốt nhất có thể nhưng sẽ luôn có các vấn đề.”

“Tớ biết anh ấy không hoàn hảo nhưng mà...”

“Nhưng mà cậu muốn anh ta hoàn hảo,” T.J. kết thúc hộ cô.

Jaine lắc đầu. “Điều đó không thể xảy ra được,” cô tuyên bố. “Người đàn ông hoàn hảo chỉ có trong khoa học giả tưởng thuần túy thôi. Ngay cả chúng ta cũng không,” cô bổ sung, “nhưng đa số phụ nữ ít nhất đã cố gắng còn đàn ông thì không. Đó là lý do vì sao chúng ta từ bỏ họ. Các mối ràng buộc chẳng giúp gì cho tớ.” Cô dừng lại, sau đó nói đầy vẻ đầy sâu sắc. “Tuy nhiên, tớ không phản đối một nô lệ tình dục.”

Ba người còn lại cười ầm lên, kể cả Luna.

“Tớ có thể vướng vào điều đó,” Marci nói. “Tớ tự hỏi tớ có thể kiếm ở đâu nhỉ?”

“Thử Sexslaves-R-Us xem,” T.J. đề nghị và họ lại chìm vào trận cười lần nữa.

“Có thể là một Website,” Luna nói, hơi ngạt mũi.

“Tất nhiên.” Jaine hoàn toàn bất động. “Nó nằm trong Favorite list của tớ: .sexslaves.com.”

“Chỉ cần gõ yêu cầu của cậu và cậu có thể thuê được một anh chàng hoàn hảo trả tiền theo giờ hoặc theo ngày.” T.J. gạt cốc bia của cô đi với vẻ hăng hái.

“Một ngày? Hãy biến điều đó thành sự thật.” Jaine huyết sáo. “Một giờ cho điều kỳ diệu.”

“Bên cạnh đó không có anh chàng hoàn hảo, nhớ không?” Marci nói.

“Không phải người hoàn hảo thật nhưng nô lệ tình dục sẽ giả vờ là người đúng như cậu muốn, đúng không?”

Marci không bao giờ rời cái cặp tạp bằng da mềm của cô. Cô mở nó, lôi ra một tập giấy và bút, đặt lên bàn. “Gần như chắc chắn anh ta sẽ thế. Bây giờ hãy xem anh chàng hoàn hảo sẽ thế nào?”

“Một nửa thời gian anh ta dọn dẹp bát đĩa mà không cần phải nhắc,” T.J. nói, đập mạnh tay xuống mặt bàn, lôi kéo những ánh mắt tò mò về phía họ.

Sau khi cố gắng kiềm chế không cười một lúc để có thể nói một cách mạch lạc, Marci viết nguệch ngoạc lên tập giấy. “OK, số một: dọn dẹp bát đĩa.”

“Không, này, dọn dẹp bát đĩa không thể là số một,” Jaine phản đối. “Chúng ta có nhiều tiêu chuẩn nghiêm túc hơn cần phải xác định trước.”

“Ừ,” Luna nói. “Nghiêm túc nhé. Các cậu nghĩ người đàn ông hoàn hảo sẽ như thế nào? Tớ chưa bao giờ nghĩ về điều này cả. Có thể nó sẽ có ích nếu tớ suy nghĩ rõ ràng tớ thích người đàn ông nào.”

Tất cả họ đều dừng lại. “Người đàn ông hoàn hảo? Nghiêm túc?” Jaine chun mũi.

“Nghiêm túc.”

“Vậy thì phải nghĩ đi,” Marci tuyên bố.

“Không phải dành cho tớ,” T.J. nói, một nụ cười thoáng qua gương mặt cô. “Điều quan trọng nhất là anh ta phải có mục đích cuộc sống giống như cậu.”

Họ chìm vào yên lặng một chút. Các thực khách từ những bàn xung quanh đã chuyển sự chú ý từ tràng cười của các cô gái sang các mục tiêu hứa hẹn hơn.

“Có cùng mục đích cuộc sống,” Marci nhắc lại khi cô viết. “Điều này là số một? Đồng ý chứ?”

“Điều đó quan trọng,” Jaine nói. “Nhưng tớ không chắc là số một.”

“Vậy với cậu tiêu chuẩn số một là gì?”

“Sự trung thực.” Cô nghĩ về gã hôn phu thứ hai của cô, đồ con hoang. “Cuộc đời quá ngắn ngủi để phí hoài với người mà cậu không thể tin. Cậu chỉ có thể dựa dẫm vào người đàn ông cậu yêu và họ không nói dối hay lừa bịp cậu. Nếu cậu có nền tảng đó, cậu có thể giải quyết những vấn đề khác.”

“Đó là tiêu chuẩn số một của tớ,” Luna nói lạnh lẽ.

T.J. nghĩ về điều đó. “OK,” cuối cùng cô nói. “Nếu Galan không trung thực, tớ sẽ không muốn có con với anh ấy.”

“Tớ cũng ý,” Marci nói. “Tớ không thể chịu được người hai mặt. Tiêu chuẩn số một: trung thực. Không lừa bịp hay nói dối.”

Tất cả đều gật đầu.

“Còn gì nữa?” Cô ngồi sẵn sàng với cây bút trên tập giấy.

“Anh ta phải tử tế,” T.J. đề xuất.

“Tử tế?” Marci tỏ vẻ hoài nghi.

“Đúng, tử tế. Ai muốn sống cả đời với một gã đàn ông xấu xa?”

“Hay sống gần nhà hân?” Jaine lầm bầm. Cô gật đầu đồng ý. “Tử tế là tốt. Nghe thì có vẻ không thú vị lắm nhưng hãy nghĩ về điều đó. Tớ nghĩ anh chàng hoàn hảo sẽ phải tốt bụng với trẻ con và động vật, giúp đỡ người già qua đường, không lãng mại cậu nếu ý kiến của cậu khác của anh ta. Tử tế quan trọng gần như là số một.”

Luna gật đầu.

“OK.” Marci nói. “Quý thật, các cậu thậm chí cũng làm cho tớ tin thể. Tớ nghĩ tớ chưa bao giờ biết anh chàng tử tế nào cả. Thứ hai: Tử tế.” Cô viết ra. “Thứ ba? Tớ có ý kiến riêng. Tớ muốn một chàng trai có thể tin cậy được. Nếu anh ta nói anh ta sẽ làm gì, anh ta nên thực hiện nó. Nếu anh ta đề nghị gặp tớ vào bảy giờ tối ở đâu đó, anh ta nên có mặt lúc bảy giờ, không thả bộ đến lúc 9h30 hay muộn chút nào hết. Ai đồng ý với điều này?”

Cả bốn người cùng giơ tay, và “đáng tin cậy” được viết vào dòng thứ ba.

“Thứ tư?”

“Hiển nhiên là,” Jaine nói. “Một công việc ổn định.”

Marci cau mặt. “Ồi. Điều này thật đau lòng.” Hiện tại Brick đang ngồi ì một chỗ thay vì làm việc.”

“Công việc ổn định là một phần của việc đáng tin cậy,” T.J. chỉ ra. “Và tớ đồng ý nó quan trọng. Giữ một công việc ổn định cho thấy sự trưởng thành và có trách nhiệm.”

“Công việc ổn định,” Marci vừa nói vừa viết.

“Anh ta cần có khiếu hài hước.” Luna nói.

“Cái gì đó hơn giá trị của ‘Ba chàng hề’ chứ?” Jaine hỏi.

Họ bắt đầu cười khúc khích. “Có điều gì với những người đàn ông trong ‘Ba chàng hề’?” T.J. đảo mắt hỏi. “Chuyện hài về các chức năng cơ thể ấy mà! Hãy đưa điều này lên vị trí đầu tiên, Marci... không có những câu chuyện cười về nhà vệ sinh!”

“Thứ năm: khiếu hài hước.” Marci cười thầm, viết. “Với sự công bằng không thiên vị, tớ không nghĩ chúng ta có thể ra lệnh cho anh ta làm một người hài hước được.”

“Chắc chắn chúng ta có thể.” Jaine chỉnh lại. “Anh ta sẽ là nô lệ tình dục của chúng ta, nhớ không?”

“Thứ sáu.” Marci nhắc họ tập trung bằng cách gõ nhẹ cái bút lên mép ly của cô. “Hãy quay trở lại việc của chúng ta, thưa các quý cô. Thứ sáu là gì?”

Họ nhìn nhau và nhún vai. “Nhiều tiền,” Cuối cùng T.J. đề xuất. “Đó không phải là yêu cầu, không phải trong thực tế, đây là tưởng tượng, đúng không? Người đàn ông hoàn hảo cần có tiền.”

“Giàu khủng khiếp hay thoải mái tiền nong thôi?”

Điều này lại đòi hỏi phải nghĩ thêm.

“Bản thân tớ thì tớ thích giàu kinh khủng,” Marci nói.

“Nhưng nếu anh ta giàu khủng khiếp thì anh ta sẽ muốn tất cả những người đeo đuổi anh ta. Anh ta được dùng cho việc đó.”

“Không có cách nào lại thế. Thôi được, tiền là tốt nhưng không quá nhiều tiền. Vừa phải. Anh chàng hoàn hảo là người thoải mái về mặt tài chính.

Bốn cánh tay giơ lên và “Tiền” được ghi bên cạnh số sáu.

“Vì đây là tưởng tượng,” Jaine nói, “nên anh ta phải ưa nhìn. Không phải đẹp trai chết người vì điều đó có thể gây ra một số vấn đề khác. Luna là người duy nhất trong chúng ta đủ xinh đẹp để giữ bên mình một anh chàng đẹp trai.”

“Nhưng mình đã làm không tốt, đúng không?” Luna trả lời với vẻ cay đắng. “Nhưng, ừm, vì anh chàng hoàn hảo phải hoàn hảo nên cậu phải thích nhìn anh ta.”

“Nghe này, nghe này. Thứ bảy là: ưa nhìn.” Khi viết xong, Marci ngẩng lên cười toe toét. “Tớ sẽ nói ra điều mà chúng ta đang nghĩ. Anh ta còn phải tuyệt khi ở trên giường. Không phải là giỏi mà phải là tuyệt. Anh ta phải có khả năng làm cho ngón chân tớ xoắn lại, mắt tớ nhắm tịt lại. Anh ta phải có thể lực của người thắng trong giải Kentucky Derby và phải có sự hăng hái của chàng trai mười sáu.”

Họ vẫn còn cười ngặt khi người phục vụ đặt đồ họ yêu cầu xuống bàn. “Có gì vui thế?” anh hỏi.

“Anh không hiểu được đâu.” Mary nói một cách khó khăn.

“Tôi biết,” anh nói ra chiều am hiểu. “Các cô đang nói về đàn ông.”

“Không, chúng tôi nói về khoa học viễn tưởng.” Jaine nói và tổng khứ anh chàng đi. Những người khách ở bàn khác lại nhìn chăm chăm vào họ và cố gắng nghe lỏm xem điều gì hay ho đến thế.

Người phục vụ rời đi. Marci chồm qua bàn. “Và trong khi tớ làm điều đó, tớ muốn anh chàng hoàn hảo của tớ phải dài 10 inch!”

“Ôi trời!” T.J. giả bộ ngất, tự dấm ngực mình. “Liệu tớ không thể làm gì với cái mười inch hay đúng hơn, liệu tớ có thể làm gì với cái 10 inch!”

Jaine cười ngặt nghẽo đến mức phải ôm sườn. Giữ cho giọng nhỏ xuống là cả một sự nỗ lực và những lời của cô rung rung với vẻ vui nhộn. “C’mon! Bất cứ cái nào hơn 8 inch hoàn toàn là để trưng bày và giới thiệu. Nó ở đó nhưng cậu không thể dùng được. Nó có vẻ tuyệt trong căn phòng khoá chặt nhưng hãy xem – 2 inch còn lại là phần thừa.”

“Phần thừa,” Luna thở hổn hển, giữ chặt dạ dày cô và cười ngặt nghẽo. “Hãy lắng nghe điều đó vì phần thừa đầu tiên!”

“Ôi, chàng trai!” Marci dụi mắt khi cô viết nguệch ngoạc một cách vội vàng. “Bây giờ chúng ta giả thiết tiếp. Anh chàng hoàn hảo cần gì nữa?”

T.J. vẩy tay một cách yếu ớt. “Tớ,” cô đề xuất với tiếng cười khúc khích. “Anh ta cần có tớ.”

“Nếu bọn tớ không giẫm đạp lên cậu để chiếm anh ta,” Jaine nói và nâng cốc. Ba người còn lại cũng nâng cốc và họ chạm cốc kêu leng keng. “Vì anh chàng hoàn hảo, dù anh ở bất cứ đâu!”

3. Chương 3

Bình minh ngày thứ bảy sáng sửa và đến sớm – quá sáng và quá sớm một cách quỷ quái. BooBoo đánh thức Jaine lúc 6h sáng bằng tiếng kêu ngoao ngoao vào tai cô. “Biến đi” cô lầm bầm, lôi cái gối chụp lên đầu.

BooBoo lại kêu ngoao ngoao lần nữa và lấy chân đập vào cái gối. Cô nhận được thông điệp: hoặc thức dậy hoặc nó sẽ rút móng vuốt ra. Cô đẩy cái gối sang bên cạnh, ngồi dậy trừng trừng nhìn nó “Mày là đồ ác quỷ, mày biết không? Mày đã không thể làm điều đó sáng hôm qua, đúng không? Không, mày chờ đến ngày nghỉ của tao, ngày tao không phải dậy sớm.”

Trông nó chẳng có vẻ gì bị tác động bởi sự giận dữ của cô. Đó là đặc điểm của bọn mèo; thậm chí một con mèo bản thủ nhất cũng tin chắc vào sức mạnh bẩm sinh của nó. Cô cào cào tai nó, một cơn rùng mình chạy qua toàn bộ cơ thể nó. Đôi mắt vàng đầy thành kiến của nó đóng lại trong sự vui sướng. “Mày chờ nhé,” cô nói với nó. “Tao sẽ làm mày nghiện cái trò gãi tai này rồi tao sẽ thôi không làm nữa. Mày sẽ như con nghiện đói thuốc, bạn thân mến ạ.”

Nó nhảy từ giường xuống và lấy bàn chân mở cửa phòng ngủ, dừng lại nhìn như thể kiểm tra cô đã chắc chắn dậy chưa. Jaine ngáp và quẳng mặt nạ ra sau. Ít nhất, cả đêm qua cô không bị tiếng ồn ã của cái xe gã hàng xóm quấy rầy, ngoài ra, cô đã kéo màn cửa sổ xuống để khỏi bị ánh sáng buổi sớm chiếu vào nên cô đã ngủ ngon lành cho đến khi BooBoo gọi cô dậy. Cô kéo màn lên, nhìn trộm qua cái rèm mỏng xuống đường lái xe vào căn nhà bên cạnh cô. Chiếc Pontiac màu nâu méo mó đang ở đó. Cô nghĩ có lẽ do cô kiệt sức gần chết chứ không phải gã đó đã mua bộ giảm thanh mới.

Hiển nhiên BooBoo nghĩ rằng cô đang phí hoài thời giờ vì nó đã cảnh báo bằng một tiếng meo. Cô thở dài gạt tóc ra khỏi mặt và loạng choạng vào trong bếp – loạng choạng là từ đúng nhất vì BooBoo đã giúp đỡ cô bằng việc lượn lờ quanh chân cô khi cô đi. Cô cần cà phê kinh khủng nhưng theo kinh nghiệm, cô biết rằng BooBoo sẽ không để cô yên chừng nào nó được ăn. Cô mở bình thức ăn, đổ vào một ít nước sốt và đặt xuống nền. Khi nó còn đang bận rộn, cô đặt một bình cà phê và đi tắm.

Cô cởi bộ đồ ngủ gồm áo phông và quần con – trong mùa đông cô thêm vào một đôi tất – rồi bước vào vòi hoa sen ấm áp để nó đánh thức cô dậy; có người là chim chiến chiến (dậy sớm), lại có người là cú (thức đêm); Jaine thì chẳng phải là con nào hết. Cô không thể hoạt động tốt được cho đến khi được tắm và uống cà phê; cô thích nằm trên giường muộn nhất là đến mười giờ. BooBoo làm đảo lộn trật tự tự nhiên của mọi thứ để thể hiện yêu cầu cần được ăn trước khi làm bất cứ thứ gì khác. Sao mẹ cô có thể làm điều này với cô?

“Chỉ bốn tuần và sáu ngày nữa thôi,” cô tự lầm bầm. Ai có thể nghĩ rằng một con mèo bình thường cực kỳ đáng yêu lại trở thành tên bạo chúa như vậy khi nó không ở trong đúng môi trường bình thường của nó? Sau khi tắm rất lâu và uống hai cốc cà phê, các khớp thần kinh của cô bắt đầu kết nối và cô bắt đầu nhớ tất cả những việc cần làm. Mua cho gã đàn ông xấu xa nhà bên một cái thùng rác mới –tíc vào. Mua đồ tạp phẩm –tíc vào. Đưa quần áo đi giặt – tíc vào. Cắt cỏ - tíc vào.

Cô cảm thấy hơi hứng thú với mục cuối cùng. Cô có cỏ để cắt, cỏ của chính cô! Cô đã sống ở nhiều chung cư từ khi rời khỏi gia đình, chẳng có cái nào có bãi cỏ cả. Chỉ có những miếng đất nhỏ trồng cỏ giữa lối đi vào toà nhà nhưng người bảo dưỡng luôn chăm sóc cắt tỉa cho chúng. Quỷ tha ma bắt, chỉ có một nhúm công việc tin hìn được dùng kéo.

Nhưng ngôi nhà mới của cô có hẳn một bãi cỏ riêng. Đoán trước giờ phút này, cô đã đầu tư hẳn một cái máy cắt cỏ mới toanh, có khả năng tiến lên phía trước và cắt cỏ đầy nghệ thuật, đảm bảo em trai cô, David, sẽ phải thấy ghen tị. Cậu ta sẽ phải mua một máy lái cắt cỏ thì mới hơn cô được và do bãi cỏ của cậu chẳng lớn hơn của cô, một cái máy lái cắt cỏ sẽ là quá đắt đỏ trong suy nghĩ của cậu. Jaine hình dung ra vợ cậu, Valerie sẽ xen vào trước khi cậu làm điều ngu ngốc.

Hôm nay, cô sẽ khai trương buổi cắt cỏ đầu tiên. Cô gần như không thể chờ đợi để cảm nhận sức mạnh của con quỷ đồ rung lên dưới bàn tay cô khi nó cắt bằng tất cả đam mê. Cô luôn luôn say mê máy móc màu đỏ.

Tuy nhiên việc đầu tiên. Cô phải chạy đến Wal Mart để mua cái thùng rác mới cho gã đàn ông. Hứa là hứa và Jaine luôn luôn cố gắng giữ lời.

Sẽ nhanh thôi, cô mặc quần jean, áo phông, nhét chân vào đôi xăng đan và lên đường.

Ai biết được là một cái thùng kim loại khó tìm thế?

Wal-Mart chỉ có thùng nhựa. Cô tự mình xem xét từng cái một nhưng cô không cảm thấy cô không có quyền thay đổi loại thùng rác của gã hàng xóm. Từ đó cô lái xe đến cửa hàng cung cấp đồ dùng gia đình và vườn tược nhưng cũng không có nốt. Nếu cô đã từng tự mua cái thùng kim loại cho mình thì cô sẽ biết phải mua ở đâu nhưng đó là món quà mừng nhà mới của mẹ cô – là mẹ cô, nữ hoàng của những món quà thiết thực.

Vào lúc cô tìm được cái thùng kim loại to ở cửa hàng dụng cụ thì đã chín giờ và nhiệt độ tăng đột ngột đến mức khó chịu. Nếu cô không cắt cỏ sớm thì cô sẽ phải chờ đến khi mặt trời xuống thấp cho bớt nóng. Quyết định là có thể đi mua tạp phẩm sau, cô nhét cái thùng vào chỗ ngồi nhỏ xíu phía sau và hướng về phía nam Van Dyke cho đến khi cô chạm đến đường Ten Mile rồi rẽ phải. Một phút sau cô đi vào đường nhà mình và mỉm cười nhìn ngôi nhà cũ kỹ gọn gàng nép mình dưới những tán cây rộng.

Một số nhà dựng xe đạp hai bánh và ba bánh ở bãi cỏ. Những ngôi nhà cũ hơn đứng nhìn các đôi uyên ương nghiên cứu giá cả hợp lý cho những ngôi nhà có tuổi. Thay vì bị rệu rã, những ngôi nhà này đã được cải thiện và tu sửa; trong vài năm thôi, giá cả bất động sản thực sẽ tăng vọt lại nhưng bây giờ, vùng này chỉ hợp với những người lần đầu mua một căn nhà riêng.

Khi cô ra khỏi xe, người hàng xóm phía bên kia nhà cô đi qua hàng rào màu trắng cao đến thắt lưng giữa hai nhà, vẫy tay với cô. “Chào buổi sáng!” Bà Kulavich gọi.

“Chào buổi sáng!” Jaine trả lời. Cô đã gặp cặp vợ chồng già tính tình hết sức dễ chịu này vào ngày cô chuyển đến. Bà Kulavich mang sang một nồi thịt hầm to và ngon vào ngay ngày hôm sau với ổ bánh mì tự làm thơm phức. Nếu gã đàn ông xấu xa nhà bên kia cũng có thể giống như nhà Kulavichs thì Jaine sẽ như ở trên thiên đường mặc dù cô thậm chí không thể tưởng tượng ra hình ảnh gã mang cho cô bánh mì tự làm.

Cô đi qua hàng rào để nói chuyện với người hàng xóm. “Hôm nay thật đẹp trời phải không bác?” Tạ ơn Chúa vì vấn đề thời tiết bởi vì sẽ khó có thể bắt đầu bất cứ câu chuyện nếu không mở đầu bằng vấn đề thời tiết.

“Ôi, nó sẽ nóng như thiêu như đốt thôi.” Bà Kulavich tươi cười với cô và khua khoắc cánh tay đeo găng đang cầm cái bay. “Tôi phải làm vườn sớm trước khi trời quá nóng.”

“Cháu cũng có ý định cắt cỏ sớm sáng nay.” Những người khác cũng nghĩ thế, cô nhận xét.

Bây giờ cô tập trung chú ý, cô có thể nghe thấy tiếng kêu của máy cắt cỏ từ ngôi nhà cách nhà bà Kulavich ba nhà và một ngôi nhà khác bên kia đường.

“Cô gái thông minh. Hãy cẩn thận kẻo trời nóng quá; George nhà tôi luôn luôn nhúng ướt một cái khăn mặt, vắt sau cổ khi ông ấy cắt cỏ mặc dù cháu trai của chúng tôi cũng giúp ông ấy và nó không làm thế nhiều như ông ấy.” Bà nháy mắt “Tôi nghĩ lúc này ông ấy quay cái máy cắt cỏ cũ kỹ chỉ vì ông ấy muốn làm điều gì đó thật nam tính thôi.”

Jaine cười và định xin bà thứ lỗi để về nhà nhưng có gì đó xảy ra khiến cô quay lại với quý bà nhiều tuổi. “Bác Kulavich ơi, bác có biết người đàn ông sống ở bên phía kia nhà cháu không?” Sẽ là gì nếu gã đàn ông nó nói dối cô? Sẽ là gì nếu hắn không phải thực sự là cảnh sát? Cô chỉ có thể nhìn thấy hắn cười chế nhạo sự phí hoài nỗ lực của cô khi cô khẽ khàng cố gắng tử tế với hắn.

“Sam? À, có, tôi biết cậu ta từ khi cậu ấy mới sinh cơ. Ông bà cậu ta đã chuyển đến sống ở đây, cô biết đấy. Những con người đáng yêu. Tôi rất vui mừng vì Sam chuyển đến sau khi bà cậu ấy qua đời năm ngoái. Tôi cảm thấy an toàn hơn nhiều nếu có một cảnh sát sống gần đây, cô có thấy thế không?”

Lời nhận xét sắc sảo về con lừa đó chỉ là theo phương diện lý thuyết, cô xoay sở để nở một nụ cười. “Vâng, tất nhiên.” Cô bắt đầu nói gì đó về giờ giấc kỳ lạ của gã nhưng tia sáng trong đôi mắt màu xanh sáng của bà Kulavich làm cô lại lờn ngược lời nói lại. Điều cuối cùng cô muốn là người hàng xóm cao tuổi nghĩ rằng cô quan tâm đến tên đàn ông xấu xa đó và có thể nói lại với gã vì bà Kulavich hiển nhiên nghĩ rất tốt về hắn. Cô cẩn thận nói thêm. “Cháu đã nghĩ anh ta làm nghề buôn bán thuốc phiện hay cái gì đó tương tự.”

Trông bà Kulavich như thể bị xúc phạm. “Sam, buồn thuốc phiện? Ồi, chúa ơi. Anh ta không bao giờ làm việc gì kiểu thế.”

“Cháu chỉ thắc mắc thế thôi.” Jaine cười. “Cháu nghĩ tốt hơn là cháu nên bắt đầu cắt cỏ trước khi trời nóng hơn.”

“Phải uống nhiều nước vào nhé.” Bà Kulavich nói với theo.

“Cháu sẽ làm thế.”

Ồi, đồ phải gió, Jane nghĩ khi cô vật lộn lôi cái thùng rác ra khỏi ghế sau. Gã đàn độn xấu xa đó là côm; gã không nói dối. Cô mơ được thấy hân bị còng tay lôi đi.

Cô để cái thùng ở hiên sau nhà gã sau đó gỡ cái thùng nhựa cô mua cho mình ra khỏi cái thùng đó. Nếu cái thùng không phải là nhựa, cô không bao giờ có thể nhét nó vào đây nhưng nhựa bị nén. Khi cô mở cái thùng ra, nó bật mạnh vào cô như sinh vật sống. Cô đặt gọn nó ra phía sau kho bếp tránh tầm nhìn từ đường vào sau đó đi vào trong, thay quần soóc và áo hở lưng. Đó là những gì mà các quý cô sống ở ngoại ô hay mặc để cắt cỏ, có phải không nhỉ? Rồi cô nhớ ra những người hàng xóm già xung quanh nên cô thay áo hở lưng bằng áo phong; cô không muốn làm cho một số quý ngài lớn tuổi bị đau tim.

Cô cảm thấy rùng mình đề phòng khi cô mở khoá cửa ga-ra và lách vào trong, dò dẫm tìm công tắc và bật chiếc đèn duy nhất trên đầu. Niềm vui và niềm tự hào của cha cô vẫn đứng đó, được bao phủ hoàn toàn bằng tấm bạt làm theo yêu cầu, lót bằng nỉ để chống xước sơn.

Chết tiệt, cô ước gì cha cô để nó ở nhà David. Chiếc xe không gây ra lắm chuyện như BooBoo nhưng cô lại lo lắng về nó hơn.

Cô nghĩ nhân tố khiến cha cô quyết định gửi nó ở nhà cô là vì ga ra nhà cô theo kiểu cũ, có cửa đôi chứ không giống cửa ga ra kiểu mới có dạng trượt lên. Cha cô lo lắng người ta có thể nhìn thấy xe của ông từ ngoài đường, cô có thể chui vào ga ra mà không phải mở cửa quá 12 inch bằng cách lách người qua, trong khi mọi thứ trong cái gara rộng gấp đôi của David sẽ bị nhìn thấy mỗi lần cậu nâng cửa lên. Cơ hội đầu tiên cô nắm được là cô sẽ đặt một cái cửa ga ra tự động.

Cô đã bọc máy cắt cỏ mới bằng tấm phủ để nó không bị bẩn. Cô tháo tấm phủ ra, trượt tay qua lớp kim loại mát rượi. Có thể ga ra thuộc hàng công nghệ thấp của cô không phải là nhân tố quyết định cô thành người giữ xe mà có lẽ vì cô là đứa con duy nhất chia sẻ sự yêu mến xe cộ với cha cô. Cô là đứa duy nhất thờ cổ qua thanh chắn cũi, nhìn chăm chăm vào động cơ đầy huyền bí bên trong khi cha cô thay dầu và bu di. Khi cô mười tuổi, cô đã giúp ông. Khi cô mười hai, cô có thể làm những việc vặt. Đã có thời gian cô xem xét việc trở thành một kỹ sư cơ khí động cơ tự động nhưng quá trình đào tạo mất hàng năm và cô không thực sự có nhiều tham vọng thế. Tất cả những gì cô muốn là có một công việc được trả lương khá và cô không ghét điều đó, cô làm việc với số má cũng tốt như với động cơ. Cô thích xe cộ và cô không muốn đưa nó thành công việc.

Cô đẩy máy cắt cỏ qua xe của cha cô, cẩn thận không chạm vào nó. Tấm bạt phủ bảo vệ nó từ đất lên nhưng cô không chạm vào bất cứ chỗ nào dính đến chiếc ô tô. Mở một cánh cửa gara chỉ đủ để cô mang máy cắt cỏ ra, cô dẫn đứa trẻ mới của mình ra với ánh mặt trời. Màu sơn đỏ lấp lánh; tay cầm bằng crom sáng long lanh. Ồi, nó thật đẹp!

Vào phút cuối, cô nhớ ra điều gì đó về trình tự cắt cỏ, cô di chuyển ô tô của cô xuống đường, trình tự này cần phải cẩn thận tránh cho viên sỏi đột ngột bắn lên làm vỡ cửa sổ hay làm xước sơn.

Cô nhìn vào chiếc xe của gã đàn độn và nhún vai coi thường; hẳn có thể chú ý đến vết chân của BooBoo nhưng hẳn không bao giờ chú ý đến các vết xước bề mặt khác.

Với một nụ cười hạnh phúc, cô bật động cơ nhỏ bé lên.

Cô khám phá ra một điều về việc cắt cỏ là bạn có cảm giác về sự thành công ngay lập tức. Bạn có thể nhìn thấy chính xác nơi bạn đã đứng và phần công việc bạn đã hoàn thành. Cha cô và David luôn chăm nom việc vặt này từ khi cô lớn lên thay cả phần việc của cô bởi vì cắt cỏ trông có vẻ buồn tẻ. Chỉ đến khi cô nhiều tuổi hơn cô mới thấy có riêng cây cỏ của mình quả thực đầy cảm dỗ, và bây giờ cô cảm thấy như thể

cuối cùng vào tuổi 30, cô mới hoàn toàn bước vào tuổi trưởng thành. Cô có nhà riêng. Cô cắt bãi cỏ của mình. Tuyệt.

Có gì đó đập vào vai cô.

Cô hét lên buông rơi tay cầm máy cắt cỏ, nhảy sang một bên và xoay người đối mặt với kẻ tấn công. Chiếc máy cắt cỏ dừng lại.

Gã dần dần đứng đó, mắt toé máu, mặt nhăn nhó, quần áo bẩn thỉu: hình ảnh thông thường của gã. Hắn với lấy cái máy cắt cỏ, tắt nó đi. Tiếng động cơ gầm lên nho nhỏ rồi dừng hẳn.

Im lặng.

Kéo dài khoảng nửa giây.

“Anh làm cái quái quỷ gì thế này?” cô gầm lên, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận khi cô bước đến gần, không ý thức được bàn tay phải đang nắm lại thành hình nắm đấm.

“Tôi cứ nghĩ cô đang cố gắng không chửi thề cơ đấy.” gã chế nhạo.

“Cái đó đuổi anh đi được, đúng không?”

“Cô nói rất đúng!”

Gã nhìn vào tay phải cô. “Có phải cô định dùng nó không hay cô sẽ trở nên biết điều?”

“Cái gì?” Cô nhìn xuống và thấy tay mình nắm thành hình nắm đấm và hơi giơ lên. Cô thu nắm đấm về và với một nỗ lực to lớn, cô thả lỏng bàn tay ra. Nhưng nó có vẻ như sẵn sàng trở lại trạng thái chiến đấu. Cô thực sự, thực sự muốn đấm gã và cô còn tức giận hơn vì cô không thể. “Biết điều?” cô la hét, thậm chí còn bước lại gần hơn. “Anh cần tôi biết điều? Anh mới là kẻ làm tôi sợ chết khiếp và tắt máy cắt cỏ của tôi!”

“Tôi đang cố ngủ.” gã nói, nhấn mạnh từng từ. “Có phải quá đáng không nếu yêu cầu một sự chiếu cố nhỏ?”

Cô há hốc miệng nhìn gã. “Anh hành động như thể tôi cắt cỏ vào lúc bình minh không bằng. Gần mười giờ rồi! Và tôi không phải là người duy nhất gây ra tội lỗi to lớn là cắt cỏ. Nghe đi,” cô ra lệnh, khi tiếng rền nho nhỏ của những chiếc máy cắt cỏ vang khắp phố.

“Họ không cắt cỏ ngay ở phía ngoài cửa sổ phòng ngủ của tôi!”

“Vì thế hãy đi ngủ đúng giờ. Không phải lỗi của tôi nếu anh thức gần như suốt đêm!”

Mặt gã cũng trở nên đỏ giống mặt cô. “Thưa quý cô, tôi thuộc lực lượng đặc nhiệm! Giờ giấc không theo quy luật là một phần công việc. Tôi ngủ khi tôi có thể nhưng từ khi cô chuyển đến, tôi thường xuyên chẳng ngủ được cái quái gì hết!”

Cô bỏ tay xuống. “Được! Tốt thôi! Tôi sẽ kết thúc công việc vào đêm nay khi trời mát mẻ hơn.” Cô làm động tác xua gã đi. “Hãy lão đảo quay về đi ngủ đi. Tôi sẽ đi vào trong và ngồi đợi 11 tiếng nữa. Nó có làm phiền sự nghỉ ngơi đẹp đẽ của anh không?” cô hỏi ngọt ngào.

“Không trừ phi dít cô có pháo.” Gã cúi gắt và hiên ngang quay vào trong nhà gã.

Có thể có điều luật cấm ném đá vào nhà người khác, cô nghĩ. Cô nổi giận, đẩy cái xe cắt cỏ vào lại ga ra, cẩn thận khoá cửa rồi lái xe trở lại chỗ cũ. Cô muốn cho gã thấy cô có thể làm gì với vài quả pháo và cô chắc cô chẳng ngu đến nỗi ngồi lên nó.

Cô bước nặng nề vào trong nhà, nhìn giận dữ vào con BooBoo kẻ đang lờ tít cô đi vì mải bận liếm sạch bàn chân mình. “Đặc nhiệm,” cô gầm gừ. “Tao không biết điều. Tất cả những gì hần phải làm là giải thích với một giọng nhẹ nhàng và tao sẽ rất vui vẻ mà tắt máy cắt cỏ đi. Nhưng hần tự khiến hần trở thành đồ con lừa.”

BooBoo nhìn cô.

“Con lừa không phải từ chửi thề.” Cô biện hộ. “Vớ lại, đây không phải lỗi của tao. BooBoo, tao sẽ nói cho mày biết một bí mật về gã hàng xóm: Anh chàng hoàn hảo không phải là hần!”

4. Chương 4

Jaine đã cố gắng trải qua ngày cuối tuần mà không có thêm vụ đối đầu nào khác với gã hàng xóm điên. Cô đi làm sớm 15 phút nhằm nỗ lực chuộc lại lỗi đi muộn hôm thứ sáu mặc dù thậm chí cô đã làm quá giờ hôm thứ sáu để bù lại việc đó. Khi cô dừng lại ở cửa, đồng hồ giám sát cúi người và nhìn chiếc Viper với vẻ không tán thành. “Khi nào cô định giải phóng đồng đồng nát này và mua một cái Chevrolet thế?”

Hầu như ngày nào cô cũng nghe điều này. Đây là điều xảy ra khi bạn làm việc ở vùng Detroit mà mọi thứ đều được kết nối từ xa bằng công nghệ tự động. Bạn phải thể hiện sự trung thành với một trong số nhân hiệu của Big Tree, công ty thuê bạn một cách trực tiếp hay gián tiếp. “Khi tôi có khả năng làm điều đó,” cô trả lời như mọi lần. Không quan tâm là Viper thực sự rất đắt thậm chí ngay cả khi nó đã chạy hơn 50 nghìn dặm khi cô mua nó. “Tôi vừa mua nhà, ông biết đấy. Nếu bố tôi không cho tôi, tôi sẽ không bao giờ lái nó.”

Câu cuối hoàn toàn là nói dối nhưng nó sẽ giúp người ta dễ yên cho cô một lúc. Cảm ơn Chúa vì không ai biết cha cô là ai, nếu có thì họ chỉ biết ông là tín đồ xe Ford. Ông bị xúc phạm khi cô mua Viper và không bao giờ thất bại trong việc đưa ra một số nhận xét làm giảm giá trị của nó.

“Ừm, cha cô nên sáng suốt hơn.”

“Cha tôi không biết gì về xe cộ hết.” Cô căng thẳng chờ đợi cú sét trừng phạt giáng xuống cô vì lời nói dối trơ trẽn đó.

Cô đỗ Viper ở góc sau lô đỗ xe, nơi có vẻ nó sẽ ít có khả năng bị va chạm hơn. Nhân viên ở Hammerstead đùa rằng chiếc xe này như bị ruồng bỏ. Cô phải chấp nhận nó bất tiện đặc biệt trong thời tiết xấu nhưng còn hơn là làm Viper bị thương. Chỉ riêng việc lái trên chiếc I-696 đi làm cũng đủ tặng cho cô mái tóc màu xám.

Hammerstead sử dụng toà nhà màu đỏ gạch bốn tầng với cổng vòm màu xám, sáu bậc thang uốn cong dẫn đến cửa đôi đầy ấn tượng. Tuy nhiên, lối vào đó được dùng riêng cho khách thăm quan. Tất cả nhân viên phải vào bằng cửa kim loại dùng khoá điện tử bên cạnh để đi vào hành lang hẹp xanh đến lộn mửa. Ở đó có các phòng bảo dưỡng điện dóm và một căn phòng tối tăm ẩm thấp được dán nhãn “Lưu trữ”. Tất cả những gì lưu trữ trong đó, Jaine không muốn biết.

Ở cuối hành lang xanh đến lộn mửa ấy là ba bậc thang dẫn đến một cánh cửa kim loại khác. Cái này mở lên một hành lang trải thảm màu xám và chạy dọc theo chiều dài toà nhà, từ trước ra sau và phía xa là các văn phòng và những hành lang khác phân nhánh như các mạch máu. Hai tầng thấp hơn được dự trữ cho các con sâu máy tính, những sinh vật lạ lùng và tỏ ra bất kính với tất cả những ai không biết về byte và cổng USB. Những tầng này bị hạn chế ra vào; chỉ những ai có thẻ ra vào mới được đi vào hành lang xanh lộn mửa đó còn những người khác thì đi vào các văn phòng còn lại. Có hai thang máy, và ở cuối phía xa xa toà nhà, có một thứ mạnh mẽ hơn, đó là cầu thang.

Khi cô đi vào hành lang trải thảm màu ghi, một thông báo lớn ghi bằng tay thu hút sự chú ý của cô. Thông báo được dán trực tiếp lên các nút gọi thang máy. Với phần màu tía và xanh, đánh dấu đầu dòng bằng hình ma quái màu đen để nhấn mạnh, là chỉ thị mới mới của công ty: ngay lập tức, tất cả nhân viên sẽ BỊ YÊU CẦU UỐNG TỔ HỢP BẠCH QUẢ VÀ VIAGRA ĐỂ CÓ THỂ NHỚ RA BẠN ĐANG GIAO HỢP THEO LOẠI NÀO.

Cô bắt đầu cười rúc rích. Hôm nay những con sâu máy tính có vẻ hay đây. Bản tính của họ là chống lại cấu trúc và uy quyền; những thông báo kiểu này cũ rích, ít nhất cho đến khi ai đó trong ban giám đốc đến và tháo nó xuống. Cô tưởng tượng hình ảnh những con mắt lù lục khắp hành lang dán vào những dấu vết bé tìn hìn trong khi kẻ tội phạm thì hưởng thụ phản ứng của người khác với cú tấn công cuối cùng vào giá trị tập thể.

Cánh cửa phía sau cô mở ra, Jaine quay lại nhìn xem ai vừa đến. Cô cố gắng kiềm chế không nhăn mặt.

Cô ta là một phụ nữ cao, có tham vọng vào ban giám đốc mặc dù cô ta hình như không biết phải làm thế nào để đạt được điều đó. Cô ta mặc bộ quần áo như gái trẻ thay vì mặc bộ đồ hợp với công sở hơn nhằm bổ sung cho vẻ thu hút của cô ta. Cô ta là phụ nữ hấp dẫn, tóc vàng mềm như tơ và làn da đẹp nhưng lại chẳng có vẻ gì là thời trang cả. Đặc điểm tốt nhất của cô ta là cánh tay mảnh dẻ, tao nhã và cô ta luôn chăm sóc móng tay một cách hoàn hảo.

Đúng như kiểu của cô ta, Leah thở hổn hển khi đọc thông báo và bắt đầu đỏ bừng mặt. “Thật đáng hổ thẹn,” cô cúi kính với tay ra lời nó xuống.

“Nếu cô chạm vào, cô sẽ để lại dấu vân tay.” Jaine nói với vẻ mặt không thay đổi.

Leah lạnh người, tay cô ta chỉ cách tờ giấy độ 1 inch nữa.

“Không thể nói có bao nhiêu người đã xem nó,” Jaine tiếp tục khi cô đâm vào cái nút. “Ai đó trong ban giám đốc phải nghe về việc này và điều tra thậm chí nếu cái thông báo này có không còn ở đây nữa. Trừ phi cô có kế hoạch ăn tươi nuốt sống nó – tất nhiên nếu là tôi, tôi sẽ không làm như vậy – rồi chuyện bé sẽ xé ra to, làm thế nào cô có thể đánh bại hắn mà không nhìn thấy hắn?”

Mắt Leah loé lên cái nhìn không ưa. “Có lẽ cô nghĩ thứ rác rưởi đáng ghê tởm này chỉ là trò đùa.”

“Với tư cách là người làm chủ tình thế này, tôi nghĩ vậy.”

“Tôi không ngạc nhiên nếu cô tự dán cái này lên.”

“Cô nên mách là tôi làm,” Jaine đề nghị khi cửa thang máy mở ra và cô đi vào trong.

“Thử gọi 1-800 xem, XEM AI QUAN TM.”

Cửa thang máy đóng lại để mình Leah đứng ngoài nhìn chăm chăm vào cô. Đây là những lời đối thoại gay gắt nhất họ từng có mặc dù mọi người biết Leah không có khả năng hoà thuận với những người khác.

Jaine không thể hiểu được làm thế nào cô ta lại kiếm được việc ở phòng nhân sự được. Hầu như lần nào cô cũng đơn giản là cảm thấy tiếc cho người phụ nữ đó.

Nhưng hôm nay không phải là một trong những lần đó.

Đối với phòng trả lương, thứ hai luôn luôn là ngày bận rộn nhất trong tuần bởi vì đó là lúc thu lại tất cả các sổ chấm công tuần trước. Công việc của Hammerstead là các công nghệ máy tính hỗ trợ cho General Motors chứ không phải hỗ trợ cho hệ thống trả lương. Họ vẫn làm việc theo kiểu cũ với các bảng chấm công dập lỗ. Có rất nhiều công việc giấy tờ nhưng việc trả lương thì không được chậm trễ do phần mềm không ổn định hay phần cứng bị hỏng. Có thể đó là lý do mà Hammerstead vẫn không cải tiến, hiện đại hoá: bảng lương cũng như thư từ phải được thông suốt.

Vào 10h, cô sẵn sàng cho giờ nghỉ giải lao. Mỗi tầng có một phòng bán đồ ăn vặt gồm các máy bán hàng tự động, các bàn ăn tự phục vụ giá rẻ, ghế kim loại, tủ lạnh, máy pha cà phê và lò vi sóng. Một vài phụ nữ và một người đàn ông tụ tập quanh chiếc bàn đơn khi Jaine đi vào, tất cả mấy người phụ nữ đó đều đang cười ngất còn anh chàng kia thì trông vô cùng phẫn nộ.

Jaine rót cho mình một cốc cà phê đầy đến mức cần thiết. “Gì thế?” cô hỏi.

“Một tờ tin tức ấn bản đặc biệt. Một phụ nữ trong số họ, Dominica Flores trả lời. Cô đã cười chảy cả nước mắt. “Cái này sẽ được ghi vào lịch sử.”

“Tôi chẳng thấy có gì hay ho cả” chàng trai cau có nói.

“Anh sẽ không thấy thế” một người phụ nữ cười khúc khích nói. Cô giơ tờ tin tức ra cho Jaine. “Nhìn đi.”

Chẳng cần nhiều đầu óc tưởng tượng phong phú lắm cũng có thể thấy tờ tin tức này chẳng phải là bản ban hành chính thức. Nó đến từ hai tầng đầu toà nhà với rất nhiều sáng tạo trong việc sử dụng các kỹ thuật chế bản điện tử và điều này bắt buộc phải xảy ra. Tờ tin tức kiểu này xuất hiện không theo quy luật và nó thường là những thứ mà ban giám đốc phải thu gom tất cả các bản sao lại.

Jaine nhăm nháp một ngụm cà phê nữa khi cô cầm lấy tờ tin tức Trên thực tế các anh chàng đó đã làm khá chuyên nghiệp mặc dù là bằng các thiết bị và phần mềm bỏ đi nhưng nếu họ không làm thế thì họ cũng

không được yêu thích đến vậy. Tờ tin tức có có tên Hammerhead (Đầu búa) với logo hình con cá mập trông rất ác hiểm. Nó không phải con cá mập đầu búa nhưng chẳng làm sao hết. Các bài báo in theo cột với đồ hoạ đẹp và người vẽ tranh biếm hoạ dí dỏm ký tên “Mako”, thường chọc cười về các khía cạnh đời sống tập thể của công ty.

Dòng tít của ngày hôm nay được in bằng chữ to và đậm: “BẠN ĐO ĐƯỢC BAO NHIÊU?” và ở dưới là dòng chữ, “Cái phụ nữ thực sự muốn,” với cái thước dây cuốn lại như con rắn đang chuẩn bị tấn công.

“Quên điều đó đi các chàng trai,” bài báo bắt đầu. “Hầu hết chúng ta đều không có triển vọng. Bao năm qua chúng ta nói rằng điều đó không phụ thuộc vào cái chúng ta có mà phụ thuộc vào cách chúng ta dùng nó thế nào nhưng giờ đây, chúng ta sẽ biết được một sự thật. Một cuộc hội thảo chuyên môn giữa bốn người phụ nữ, những người bạn của chúng ta đang làm việc tại Hammerstead đã đưa ra một danh sách những tiêu chuẩn cho người đàn ông hoàn hảo.”

“Ôi,” Jaine gần như rên rỉ nhưng cố gắng kiềm chế âm thanh lại và không thể hiện điều gì ngoài sự quan tâm. Chết tiệt thật! Marci đã làm quái gì với cái danh sách cô ghi lại? Họ sẽ bị trêu chọc không thương tiếc và đây là kiểu rắc rối sẽ vạ vương vào mãi mãi. Có thể mỗi buổi sáng, cô sẽ thấy đúng một tá thước dây xuất hiện trên bàn mình.

Cô vội vàng lướt qua bài báo. Cám ơn Chúa; nó không nói đến tên của họ. Họ được liệt kê là A, B, C, D. Cô sẽ bóp cổ Marci nhưng bây giờ cô không được cầu xé, xâu kim cô ấy được.

Toàn bộ danh sách ở đó, bắt đầu bằng “Trung thực” ở vị trí số 1. Danh sách này quả thật không tồi tệ cho đến khi nó đến số tám, “tuyệt vời trên giường” nhưng sau đó nó bị giảm giá trị nhanh chóng. Số chín là tiêu chuẩn dài 10 inch của Marci, kết thúc bằng tất cả những câu bình luận của họ bao gồm cả nhận xét của cô về phần thừa 2 cm.

Số mười đề cập về thời gian anh chàng Hoàn hảo có thể trụ vững trên giường. “Chắc chắn phải lâu hơn quảng cáo trên ti vi,” được T.J – Cô D nói đúng có phần chế nhạo. Họ phải giữ được nửa tiếng, thời gian tối ưu cho việc làm tình, không tính màn dạo đầu.

“Tại sao không?” Cô C – Jaine – trích dẫn khi nói. “Đây là tưởng tượng, đúng không? Tưởng tượng là chính xác những gì cậu muốn nó như thế. Anh chàng Hoàn hảo của tớ phải có khả năng đâm mạnh vào tớ trong vòng 30 phút trừ phi cậu muốn làm chớp nhoáng thì trong trường hợp đó 30 phút sẽ làm hỏng mục đích của cậu.

Những người phụ nữ cười rú lên khiến Jaine đoán ra cô đã biểu lộ gì đó ra vẻ mặt. Cô chỉ hi vọng nó trông giống sự ngạc nhiên hơn là sự ghê tởm. Mặt anh chàng – cô nghĩ tên anh ta là Gray hay Craig hay cái gì đại loại thế - chỉ một lúc đã càng đỏ hơn.

“Cô sẽ không thấy đáng buồn cười nếu như lũ đàn ông nói rằng người phụ nữ lý tưởng phải có bộ ngực to.” Anh ta cúi kính đứng dậy.

“Ôi, đừng nói thế,” Dominica nói vẫn cười khúc khích. “Đàn ông không đi tìm những bộ ngực to chẳng qua vì tay họ còn đang bận đào đất. Họ sẽ hài lòng nếu nhận được một ít lợi ích đầu tư nào đó.”

Ồ, tuyệt! Cuộc chiến giữa các giới. Jaine có thể hình dung rằng những mẫu đối thoại này sẽ tiếp diễn khắp toà nhà. Cô cố gắng nở một nụ cười khi cô trả lại tờ tin tức. “Tớ đoán là chúng ta sẽ nghe về điều này một thời gian nữa thôi.”

“Cậu đùa à?” Dominica cười khúc khích hỏi. “Tớ sẽ lại và treo nó ở chỗ chồng tớ nhìn thấy đầu tiên khi thức dậy và nhìn thấy cuối cùng khi anh ấy đi ngủ!”

Ngay khi Jaine quay về văn phòng, cô nổi máy đến số của Marci. “Đoán xem tớ vừa nhìn thấy tờ tin tức gì,” cô gầm gừ, cố giữ cho tiếng mình nhỏ lại.

“Ôi, chết tiệt.” Marci gầm tương lên. “Nó tồi tệ thế nào? Tớ chưa nhìn thấy bản ?”

“Theo những gì tớ đọc thì đó đúng từng chữ một. Chết tiệt, Marci, làm thế nào mà cậu có thể?”

“25 xu,” Marci nói một cách vô thức. “Và đó là tai nạn thôi. Tớ không thể kể rõ ở văn phòng được nhưng nếu bọn mình có thể gặp nhau vào bữa trưa, tớ sẽ nói cho cậu biết chuyện gì xảy ra.”

“OK. Railroad Pizza vào 12h. Tớ sẽ gọi T.J. và Luna; họ có thể cũng muốn đến đó.”

“Nghe như buổi hành hình ấy.” Marci nói giọng thâm thẳm.

“Có thể,” Jaine nói rồi cúp máy.

Railroad Pizza cách Hammerstead khoảng nửa dặm khiến nó trở thành nơi ưa thích của các nhân viên. Tuy là quán bán đồ mang về nhưng họ có khoảng nửa tá lều và khá nhiều bàn. Jaine đi ra cái lều phía sau, nơi kín đáo nhất. Trong vòng vài phút, ba người kia đến và chui vào lều, T.J. rồi đến Marci và Luna.

“Chúa ơi, tớ xin lỗi.” Marci nói, trông hết sức khổ sở.

“Tớ không thể tin được là cậu cho người khác đọc danh sách đấy.” T.J. khiếp sợ. “Nếu Galan mà tìm ra...”

“Tớ không hiểu sao cậu lại quá lo lắng thế.” Luna nói bối rối. “Ý tớ là, nếu có ai phát hiện ra là chúng ta đã làm cái danh sách đấy thì chỉ xấu hổ một chút thôi nhưng nó thực sự là rất khôi hài mà.”

“Cậu vẫn nghĩ nó hài hước không khi mà sau sáu tháng nữa các gã trai vẫn bắt theo cậu và đề nghị cho cậu xem họ đo được bao nhiêu?” Jaine hỏi.

“Galan sẽ không nghĩ nó hài hước chút nào.” T.J. lắc đầu nói. “Anh ấy sẽ giết tớ mất.”

“Ừm” Marci rầu rĩ. “Brick không phải người các cậu gọi là nhạy cảm nhưng anh chàng sẽ vãi đái nếu biết tớ muốn 10 inch.” Cô nở một nụ cười yếu ớt. “Chắc hẳn các cậu có thể nói rằng anh chàng không đủ tiêu chuẩn đó.”

“Nó xảy ra thế nào?” T.J. hỏi, vùi khuôn mặt vào lòng bàn tay.

“Hôm thứ bảy tớ đi mua sắm và tớ va phải Dawna, chắc các cậu biết cô ta rồi đấy, người trông giống Elvira ở tầng 1 ấy.” Marci nói. “Bọn tớ nói chuyện, đi ăn bữa trưa muộn và uống hai cốc bia. Tớ chỉ cho cô ấy xem cái danh sách và bọn tớ cười đùa vui vẻ rồi cô ấy xin một bản. Tớ thấy tại sao lại không cho. Sau vài cốc bia, tớ thấy chẳng có lý do gì không kể về nhiều thứ khác nữa. Cô ấy hỏi tớ vài câu, tớ sắp xếp và ghi lại tất cả những gì bọn mình đã nói.”

Marci có trí nhớ chính xác gần như là chụp ảnh ghi lại. Không may là vài cốc bia dường như chẳng ảnh hưởng gì đến trí nhớ của cô ấy cả, chỉ ảnh hưởng đến óc phán đoán của cô mà thôi.

“Ít ra cậu đã không đưa tên bọn mình cho cô ấy.” T.J. nói.

“Cô ấy biết các cậu là ai,” Jaine vạch ra. “Marci có danh sách đó và bất cứ thằng ngốc nào cũng đoán ra được cô ấy là một trong nhóm bốn người và suy ra những người còn lại.”

T.J. ôm mặt. “Tớ sẽ chết hoặc bị li dị mất.”

“Tớ không nghĩ đến hậu quả đó.” Luna dịu dàng nói. “Nếu Dawn muốn để lộ chúng ta, cô ấy đã nói với cô bạn thân ở tầng một rồi. Chúng ta được an toàn. Galan sẽ không bao giờ biết cả.”

5. Chương 5

Jaine trở nên dễ cáu gắt suốt thời gian còn lại trong ngày, chờ đợi nốt chiếc giày còn lại rơi xuống. Cô không thể hình dung ra nỗi lo lắng mà T.J. phải chịu đựng bởi vì nếu điều đó bị lộ ra và Galan biết được, anh ta sẽ làm T.J. khổ sở suốt phần đời còn lại. Khi điều đó đến hồi kết thúc, T.J. sẽ là người mất mát nhiều nhất. Marci có mối ràng buộc nhưng ít ra là cô ấy không cưới Brick. Chuyện của Luna và Shamal King hợp tan, tan hợp mà chẳng cần sự phân xét nào.

Và trong bốn người, Jaine là người ít gặp khó khăn nhất nếu họ bị phát hiện. Cô chẳng ràng buộc với ai, cô đã không còn dính líu đến đàn ông và cô không phải trả lời ai ngoài bản thân cô cả. Cô sẽ phải chịu đựng sự trêu chọc nhưng đó là tất cả.

Khi phân tích tình hình, cô đưa ra kết luận là nên chấm dứt việc lo lắng thái quá. Vậy nếu những gã hề văn phòng cố gắng thể hiện sự hài hước của mình thì sao? Cô có thể tự chăm lo cho mình mà chẳng cần thẳng cha nào hết.

Tâm trạng khá khảm ấy kéo dài đến khi cô về nhà thấy BooBoo đang cố gắng gây ấn tượng với cô là nó lo lắng thế nào khi phải sống trong ngôi nhà xa lạ và hoàn toàn cào vụn một cái đệm trên bộ sofa của cô. Đám ruột đệm bị vãi tung ra khắp phòng khách. Cô nhắm mắt lại đếm đến mười rồi hai mươi. Chẳng có ích gì tức giận với một con mèo vì nó có thể chẳng hiểu gì và chẳng quan tâm thậm chí nó có hiểu đi chăng nữa. Nó cũng là nạn nhân của hoàn cảnh như cô vậy. Nó rít lên giận giữ khi cô với lấy nó. Cô luôn để nó một mình khi nó làm điều đó nhưng lúc khác lại tỏ lòng thương xót, bế nó lên, gỡ lông cho nó, xoa bóp chân cẳng cho nó.

“Mèo con tội nghiệp.” cô ngân nga. “Mày không biết điều gì sẽ tiếp diễn đúng không?”

BooBoo gầm gừ với cô sau phá huỷ tác dụng của tiếng gầm gừ đó khi rên ư ừ.

“Chỉ 4 tuần 5 ngày nữa thôi. Nghĩa là ba mươi ba ngày nữa. Mày có thể chịu đựng được tao lâu thế không?”

Nó chẳng có vẻ gì đồng ý nhưng không quan tâm miễn là cô tiếp tục xoa lưng nó. Cô mang nó vào bếp và tặng nó sự vui sướng khi đặt nó xuống nền với con chuột xù đồ chơi để nó chiến đấu.

OK. Con mèo đã coi nhà cô như rác. Cô có thể đối phó được. Mẹ cô sẽ thấy kinh sợ về sự phá phách và đến cho cô, tất nhiên, vì thế nói chung Jaine cũng chỉ thấy hơi bất tiện một chút thôi.

Cô thực sự ấn tượng về sự dịu ngọt của mình.

Cô đứng ở bồn rửa bát uống nước, gã hàng xóm của cô đã về nhà. Khi nhìn thấy chiếc Pontiac màu nâu, cô có thể cảm thấy sự dịu ngọt của mình bắt đầu bị chảy sang ống hút. Nhưng cái xe rất yên lặng, nên rõ ràng hần đã thay bộ giảm thanh. Nếu hần đã cô gắng thì cô cũng có thể. Cô đặt một cái chặn ở ống hút tinh thần của mình.

Cô nhìn ra cửa sổ khi gã đi ra khỏi xe và mở khoá cửa bếp đối diện với cô.

Gã mặc quần vải và áo sơ mi trắng với cái cà vạt đeo lỏng lẻo quanh cô và chiếc jacket khoác trên vai. Trông gã mệt mỏi và khi gã quay vào nhà, cô nhìn thấy một khẩu súng ngắn màu đen trong bao súng đeo bên thắt lưng gã. Đây là lần đầu cô thấy hần không mặc bộ quần áo cũ rách bẩn thỉu và cô cảm thấy một chút mất phương hướng như thể thế giới bị dịch khỏi tâm. Biết hần là côm và nhìn thấy hần với vai trò là côm là hai việc khác nhau. Thực tế là hần mặc thường phục thay cho đồng phục nghĩa là hần không phải sĩ quan tuần tra nhưng ít nhất cũng là trinh sát.

Gã vẫn là tên đàn độn nhưng là tên đàn độn mang trách nhiệm nặng nề, nên có lẽ cô có thể thông cảm hơn. Cô không cách nào biết khi nào gã đi ngủ, gõ cửa nhà gã một chút để hỏi gã sẽ chỉ làm thất bại mục đích nếu như cô không muốn làm phiền gã khi gã ngủ. Cô chỉ cần không cắt cổ trong lúc hần ở nhà là được. Điều đó không có nghĩa là cô sẽ không xé rách bộ mặt dày của hần bất cứ khi nào hần làm phiền cô bởi vì công bằng là công bằng nhưng cô sẽ cố gắng không dây dưa với hần. Có thể họ sẽ là hàng xóm của nhau nhiều năm.

Chúa ơi, ý nghĩ đó thật đáng thất vọng.

Sự dịu ngọt và nhân hậu của cô kéo dài tới ... ôi, gần hai tiếng rồi.

Vào lúc 7h30 cô ngồi xuống chiếc ghế bành rộng, xem ti vi và đọc một chút. Cô thường làm cả hai việc đó một lúc, tính toán rằng nếu có gì thực sự thú vị diễn ra trên cái bóng hình điện tử ấy thì nó sẽ gây được sự chú ý của cô. Một ly trà xanh bốc khói dịu dàng lên khuỷu tay cô và cô khử sạch những gỉ sét trong mình bằng cách nhắm nhấp từng ngụm trà.

Một tiếng va chạm lớn phá huỷ không gian yên tĩnh quanh nhà cô.

Cô chồm ra khỏi ghế, xô chân vào đôi xăng đan khi cô chạy ra cửa trước. Cô biết âm thanh đó, cô đã nghe hàng trăm lần, nghìn lần trong tuổi thơ của mình khi cha cô mang cô đến bãi kiểm tra nơi cô thấy chiếc xe này đâm sầm vào xe kia.

Đèn hành lang thi nhau bật lên trên phố; những cánh cửa mở và những cái đầu tò mò thò ra như đầu rùa thò ra khỏi vỏ để nhìn trộm. Năm cánh cả ở phía phố dưới chiếu rọi bởi ngọn đèn đường ở góc trở thành một mớ kim loại nhàu nát.

Jaine chạy xuống đường, tim cô đập mạnh, dạ dày cô co thắt khi cô củng cố tinh thần chuẩn bị cho điều cô có thể thấy và cô gắng nhớ những bước cứu viện cơ bản đầu tiên. Giờ thì những người khác cũng đổ xô ra khỏi nhà, đa phần là người già, những người phụ nữ đi đôi dép ngủ và mặc váy hoặc áo choàng dùm đó, chẳng ra hình dạng gì. Đàn ông thì mặc áo lót không tay. Một vài âm thanh xướng lên, tiếng trẻ con bị khuấy động, tiếng các bà mẹ cố gắng dỗ yên chúng, tiếp người cha nói, “Dừng lại phía sau, dừng lại phía sau, nó có thể nổ đấy.”

Từng thấy rất nhiều vụ va chạm, Jaine biết nó không giống có thể bị nổ nhưng lửa thì luôn luôn có khả năng. Ngay trước khi cô đến chỗ chiếc xe trên đường, cánh cửa phía người lái xe bật mạnh ra và một gã thanh niên hung hăng nổ ra từ sau bánh lái:

“Mẹ kiếp! Cái gì thế!” hấn ta la hét, nhìn cái đầu xe rúm ró của hấn. Hấn đã đâm vào một trong những chiếc xe đỗ bên lề đường.

Một người phụ nữ trẻ chạy từ ngôi nhà ngay cạnh đó, đôi mắt cô mở to kinh hoàng.

“Ôi Chúa tôi! Ôi Chúa tôi! Xe của tôi!”

Gã thanh niên hung hăng ấy quay lại nhìn cô. “Đây là xe của mày hả đồ chó cái? Mày làm cái chó gì mà lại đỗ xe ở đường thế hả?”

Hấn ta đang say rượu. Mùi rượu xộc vào mũi Jaine làm cô phải lùi lại một bước. Quanh cô, cô có thể nghe thấy tập thể hàng xóm đã chuyển từ quan tâm sang căm phẫn.

“Ai đó phải đi gọi Sam,” cô nghe một người đàn ông nói thầm.

“Tôi sẽ đi.” Bà Kulavich quay đầu lại và đi nhanh hết mức có thể trong đôi dép lê vải bông xù của bà.

Ồ, anh ta đâu nhỉ? Jaine tự hỏi. Những người khác sống cạnh mặt đường đã ra ngoài này hết rồi mà.

Người phụ nữ chủ chiếc xe bị phá tan tành đang khóc, bàn tay cô che miệng khi cô nhìn không chớp vào đồng hồ nát đó. Phía sau cô, hai đứa trẻ nhỏ khoảng 5 và 7 tuổi đứng ngập ngừng ở vỉa hè.

“Đồ chó cái mắc dịch,” tên say rượu gầm gừ, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trẻ.

“Này,” một người đàn ông lớn tuổi nói to. “Coi chừng lời nói của cậu đấy.”

“Mẹ kiếp, mấy bố già.” Hấn tiến đến người phụ nữ đang khóc, kẹp chặt đôi tay nặng nề của hấn lên vai người phụ nữ, quay cô vòng vòng.

Jaine tiến đến phía trước, sự tức giận phập phồng trong ngực cô. “Này, bạn thân,” cô nói sắc gọn. “Để cô ấy yên.”

“Đúng thế,” một giọng nói già yếu run run từ phía sau cô.

“Mẹ kiếp mày, con chó cái.” Hấn nói. “Đây là con chó cái ngu ngốc đã làm nát vụn xe tao.”

Cô biết rằng cô nỗ lực vô ích, không có lý lẽ gì với kẻ say hết. Vấn đề là gã đó đủ say để trở nên hung hăng nhưng chưa đủ say đến mức đi loạn choạng. Hấn xô mạnh người phụ nữ trẻ khiến cô suýt ngã, vấp chân vào rễ nhô ra của một trong những cây to bên đường. Cô ngồi phịch xuống vỉa hè khóc âm ỉ, những đứa con cô sợ hãi và cũng bắt đầu khóc.

Jaine phải tính nợ với hấn. Cô tiến đến đe dọa hấn làm hấn loạn choạng. Hấn cô gắng lấy lại cân bằng nhưng thay vì thế, hấn ngã đập mông chống vó lên trời. Hấn gắng sức đứng dậy và gào tướng những lời đe dọa khủng khiếp vào mặt Jaine.

Cô né sang bên cạnh và giơ chân ra ngăn chân hấn. Hấn bị vấp nhưng lần này vẫn có thể đứng được.

Lúc hấn quay lại, cầm hấn bạnh ra, tụt xuống tận ngực và mắt hấn thì vẫn máu. Ôi, chết mất, cô lỡ làm mất rồi.

Cô lập tức chuyển sang tư thế đâm bốc học từ rất nhiều trận đánh đâm với em trai cô. Dù những trận đánh nhau đó đã cách đây nhiều năm, cô nghĩ cô di chuyển chậm chạp hơn trước nhưng có lẽ cô vẫn có thể thực hiện cho hẳn vài quả.

“Ai đó phải gọi 911 thôi.”

“Sadie đang gọi Sam. Cậu ấy có thể giải quyết được chuyện này.”

“Tôi đã gọi 911 rồi.” Một bé gái nói.

Tên say tấn công và lúc này không gì có thể cản hẳn. Cô bị hẳn tấn công dữ dội Cô vừa đâm đá vừa cố gắng khoá những cú đâm của hẳn cùng một lúc. Hẳn đâm được một cú vào lồng ngực cô khiến cô choáng váng. Ngay lập tức, hàng xóm cô vây quanh họ, những chàng thanh niên vật lộn lôi tên say đó ra khỏi cô, những ông già giúp đỡ bằng cách đá hẳn bằng đôi chân đi dép lê của mình. Jaine và gã say lăn tròn khiến một số ông già ngã xuống thành một đống.

Đầu cô đập xuống đất, cú đâm trượt qua làm má cô đau nhói. Một cánh tay cô bị vướng chặt vào một người hàng xóm bị ngã nhưng cánh tay còn lại của cô cố gắng túm lấy da thắt lưng hẳn và véo mạnh nhất có thể. Hẳn rống lên như con trâu bị thương.

Gã bất ngờ đến, nâng cô dậy nhẹ nhàng như nâng một cái gối. Sững sờ, cô nhìn hẳn ngã mạnh xuống đất bên cạnh cô, mặt hẳn vùi xuống đất trong khi tay hẳn bị bẻ quặt ra sau và một cái còng xích cổ tay hẳn lại.

Cô vật lộn tìm cách ngồi dậy và thấy thực tế là mũi cô đang chạm vào mũi gã hàng xóm gần đó.

“Chết tiệt, đáng lẽ tôi phải biết là cô chứ.” Gã cầu nhàu. “Tôi nên bắt giữ cả cô và gã say kia vì tội gây rối loạn mới phải.”

“Tôi không say!” Cô nói đầy căm phẫn.

“Không, hẳn say và cô thì gây rối loạn!”

Sự buộc tội không công bằng của gã làm cô nện lại vì tức giận nhưng điều đó cũng tốt bởi vì những lời đang giữ trong cổ cô có thể làm cô bị bắt thật.

Quanh cô, những bà vợ lo âu đang giúp những ông chồng run lấy bẫy đứng dậy, nhặng xì hỏi han, kiểm tra xem các ông có bị thương hay gãy xương gì không. Không ai có vẻ bị làm sao cả và cô nghĩ rằng sự kích động đó sẽ khiến tim họ đập thêm vài năm nữa là ít.

Một vài phụ nữ xúm lại quanh người phụ nữ trẻ bị đẩy ngã lúc trước, hỏi han nhặng xì. Phía sau đầu cô ta bị chảy máu và những đứa con cô vẫn đang khóc. Không biết vì đồng cảm hay vì ghen tị bị bỏ rơi mà hai đứa trẻ khác cũng bắt đầu khóc. Tiếng còi báo động rú lên từ xa và sau mỗi giây lại gần hơn.

Cúi mình bên cạnh gã say bị bắt, giữ hẳn bằng một tay, Sam nhìn quanh với vẻ hoài nghi.

“Jesu,” gã thì thầm lắc đầu.

Một quý bà lớn tuổi đi băng qua đường, mái tóc hoa râm đang cuốn lơ uốn tóc, cúi người xuống hỏi han Jaine. “Cô không sao chứ, cô gái? Đây là sự can đảm nhất tôi từng thấy! Anh nên ở đây, Sam. Khi tên... tên du côn đó đẩy ngã Amy, quý cô đây đã đẩy hẳn ngã đập mông. Nhưng tên cô là gì nhỉ, cô gái?” bà hỏi, quay lại phía Jaine. “Tôi là Eleanor Holland; tôi sống phía bên kia đường.”

“Jaine,” cô nói và nhìn chăm chăm vào gã hàng xóm nhà bên cạnh. “Đúng thế, Sam, anh nên ở đây.”

“Tôi đang tắm.” gã gầm gừ. Gã dừng lại hỏi. “Cô ổn chứ?”

“Tôi khỏe.” Cô cố đứng lên nhưng cô không biết là cô có khỏe hay không nữa, nhưng cô không cảm thấy bị gãy xương hay choáng váng nên chắc không bị thương gì nặng.

Gã nhìn vào đôi chân yếu ớt của cô. “Đầu gối cô chảy máu kia.”

Cô nhìn xuống và nhận thấy túi bên trái quần soóc vải bông chéo của cô đã gần như rách hẳn. Máu chảy thành dòng xuống ống quần từ vết xước ở đầu gối cô. Cô giật mạnh cái túi bị rách rồi bọc lấy đầu gối mình. “Chỉ là vết xước thôi.”

Hai chàng kỹ sĩ trong hình dáng hai chiếc xe tuần tra và một chiếc xe cứu thương đến với những cái đèn nhấp nháy. Cảnh sát mặc đồng phục rẽ qua đám đông trong khi những người hàng xóm chỉ cho bác sĩ người bị thương.

30 phút sau, tất cả mọi chuyện kết thúc hoàn toàn. Đồng đồ nát được hai chiếc xe cứu hộ lôi đi và gã say thì bị cảnh sát lôi đi. Người phụ nữ trẻ bị thương và hai đứa bé đi cùng được đưa vào phòng cấp cứu để khâu lại vết thương sau đầu. Vết thương nhỏ được làm sạch rồi băng lại và những chiến binh già cả dẫn họ về nhà.

Jaine chờ cho đến khi bác sĩ đi khỏi rồi tháo tấm gạc to bịt vết thương ra. Giờ thì sự kích động đã lắng xuống và cô thấy kiệt sức; tất cả những gì cô muốn là tắm nóng, bánh quy sô cô la mỏng và đi ngủ. Cô ngáp khi lê bước qua đường trở về nhà.

Sam, gã đàn ông, đi bên cạnh cô. Cô liếc lên nhìn gã rồi tập trung nhìn thẳng phía trước. Cô không thích cái nhìn trên khuôn mặt gã hay cách gã hiện ra mờ mờ như qua đám mây tối. Chết tiệt, gã to lớn, có lẽ cao hơn 6 foot đến hai hoặc có thể là 3 inch và đôi vai thì rộng khoảng một thước.

“Có phải cô luôn nhảy vào tình trạng nguy hiểm đầu tiên không?” gã hỏi với giọng bình thường.

Cô nghĩ về điều đó. “Ừm” cuối cùng cô nói.

“Có thể đoán ra được.”

Cô dừng lại giữa đường và quay lại đối diện với gã, tay chống nạnh. “Anh thử xem tôi nên làm gì, chỉ đứng đó nhìn khi hắn ta đánh người phụ nữ đó như tử à?”

“Cô có thể để hai người đàn ông túm lấy hắn.”

“Vâng, tốt, nhưng chẳng có ai túm lấy hắn cả nên tôi không thể chờ đợi được nữa.”

“Cô, gì nhỉ, 5-3?” gã hỏi ước lượng cô. (5 feet 3 inch)

Cô quắc mắt. “5-5”.

Gã đảo mắt và biểu hiện gã cho thấy, Ừ, đúng. Cô nghiêng răng. Cô gần 5 foot 5 inch. Nhưng một inch nhỏ bé thì làm cái gì cơ chứ?

“Amy, người phụ nữ bị tổn thương ấy cao hơn cô đến 3 inch và có thể nặng hơn cô đến 30 pound. Điều gì khiến cô cho rằng cô có thể đánh lại hắn?”

“Tôi không thể,” cô thú nhận.

“Không gì cơ? Nghĩ? Hiển nhiên là thể.”

Mình không thể đánh côm được, cô nghĩ. Mình không thể đánh côm được. Cô tự nhắc mình vài lần nữa. Cuối cùng cô cũng có thể nói với giọng điềm đạm đáng ngưỡng mộ. “Tôi không nghĩ tôi có thể đánh lại hắn.”

“Nhưng dù gì thì cô cũng đã xông vào hắn.”

Cô nhún vai. “Chỉ là khoảnh khắc điên rồ thôi.”

“Không có gì phải bàn cãi cả.”

Đã như thế rồi. Cô dừng lại lần nữa. “Thử xem những gì tôi nhận được là lời cảnh khoé của anh. Tôi ngăn hắn đánh như tử người phụ nữ trước mặt hai đứa con trai của cô ấy. Xông vào hắn có vẻ không thông minh tẹo nào và dù tôi nhận thức đầy đủ được rằng tôi có thể bị thương, tôi vẫn sẽ làm như thế. Bây giờ thì nhắc mong anh xuống đường đi vì tôi không muốn đi với anh.”

“Khó đấy.” gã nói và bám lấy cánh tay cô lần nữa.

Cô phải đi nếu không muốn bị lôi đi. Vì gã không chịu để cô tự về nhà, cô phải đi thật nhanh. Tốt hơn là trước khi họ trở thành bạn đồng hành.

“Cô vội à?” gã hỏi, cái siết tay mạnh của gã làm cô quay lại và bắt cô đi cho phù hợp với những bước đi thông dong của gã hơn.

“Vâng. Tôi để lỡ...” cô cố gắng nghĩ cái gì đang chiếu trên ti vi nhưng trống rỗng. “BooBoo nghịch quả cầu lông và tôi muốn ở đó.”

“Cô thích cầu lông hử?”

“Chúng thú vị hơn người bạn đồng hành hiện giờ của tôi.” Cô nói ngọt ngào.

Gã nhăn nhó “Ồi.”

Họ dừng lại nhà cô và anh thả tay cô ra. “Chườm đá lên đầu gối sẽ làm nó không bị tím nữa.” gã nói.

Cô gật đầu, đi vài bước rồi quay lại thấy anh vẫn đang đứng ở đó trông chùng cô. “Cám ơn anh đã mua bộ giảm thanh mới.”

Gã định nói gì đó châm biếm, cô có thể thấy qua biểu hiện của gã nhưng rồi gã nhún vai và đơn thuần nói. “Không có gì.” Anh dừng lại nói thêm. “Cám ơn cô đã mua thùng rác mới cho tôi.”

“Không có gì.” Họ nhìn vào nhau một lúc lâu nữa như thể chờ người kia bắt đầu nổ ra cuộc chiến mới nhưng Jaine kết thúc sự khó gần bằng việc quay vào trong nhà. Cô khoá cửa sau cô và đứng lại một lúc, nhìn chiếc ghế đệm thân thuộc, cảm giác giống như phòng khách một gia đình. BooBoo đã nhảy lên đệm từ bao giờ và thêm nhiều ruột đệm bị vãi tung khắp tấm thảm.

Cô thở dài. “Quên bánh quy sô cô la mỏng đi,” cô nói lớn. “Điều này cần đến kem lạnh mới xong.”

6. Chương 6

Jaine thức dậy sớm mà không cần đến ánh mặt trời hay đồng hồ gì cả. Chỉ cần một cái trở mình đơn giản cũng có thể đánh thức cô dậy vì tất cả cơ bắp của cô đều gào thét chống lại. Xương sườn đau nhức, đầu gối như bị châm và tay cô đau đốn mỗi khi cô di chuyển chúng, thậm chí móng cô cũng đau nốt.

Cô rên rỉ khi cố kiểm tra mình một tư thế ngồi thoải mái và lần từng bước bên cạnh giường. Nếu cô cảm thấy nó tồi tệ, cô tự hỏi những ông già còn cảm thấy đến mức nào. Họ không bị đấm nhưng cú ngã sẽ làm họ bị nặng hơn.

Lạnh tốt cho các cơ đau nhức tốt hơn là nóng nhưng cô không nghĩ cô đủ can đảm để đối mặt với nước lạnh. Cô thà là ngăn cản gã say hưng hăng nhiều lần nữa còn hơn là trần truồng dưới luồng nước lạnh giá. Cô thoả hiệp bằng việc tắm nước hơi âm ấm và dần dần tắt nước nóng hoàn toàn. Từ từ dùng nước lạnh không mang lại hiệu quả; cô đứng khoảng hai giây rồi trèo ra khỏi vòi tắm nhanh hơn cả khi trèo vào.

Run lấy bẫy, cô nhanh chóng lau khô người chui vào chiếc áo choàng dài kéo khoá màu xanh. Suốt mùa hè, cô hiếm khi dùng nó nhưng hôm nay nó rất tốt.

Dậy sớm có một ưu điểm là cô được đánh thức BooBoo hơn bất cứ điều gì khác. Nó không tử tế gì khi giấc ngủ đẹp đẽ của nó bị phá quấy. Con mèo cái kính găm gừ với cô rồi hiên ngang đi kiểm một chỗ kín đáo hơn để ngủ. Jaine mỉm cười.

Sáng nay, cô không phải vội vã vì cô dậy quá sớm, điều đó thật tốt vì những cơ bắp đau nhức của cô rõ ràng không thể thực hiện những hành động vội vã hôm nay được. Cô kê cà với cốc cà phê, một niềm hạnh phúc hiếm hoi trong ngày làm việc và thay vì pha nó với ngũ cốc lạnh như bình thường, cô nướng bánh quế đông đá trong lò nướng, cắt lát mỏng và phết một ít dầu lên trên. Cuối cùng, người phụ nữ tham gia vào vụ gây lộn đã được tặng thưởng một thêm một niềm hạnh phúc ngoài thường lệ.

Sau khi ăn xong bánh quế, cô uống một cốc cà phê nữa và cởi áo choàng ra khám xét đầu gối mình. Cô đặt một ít đá trực tiếp lên nó nhưng nó vẫn thâm tím một khoảng lớn và cô toàn bộ đầu gối cô đau nhức và

cứng nhắc. Cô không thể quanh quẩn cả ngày với đồng túi nước đá này được, vì thế cô làm hai viên kháng sinh và chịu đựng sự khó chịu này hai ngày nữa.

Sự sưng sốt đầu tiên trong ngày xảy ra khi cô bắt đầu mặc quần áo và mặc áo lót. Ngay khi cô thắt chặt cái móc ở phía trước, buộc chặt bằng quần quanh xương sườn ở lồng ngực mình, cô biết phải tháo áo lót ra. Đứng trước phòng để đồ, khoả thân hoàn toàn ngoại trừ mỗi cái quần lót, cô đối diện với tình trạng khó xử khác: Người phụ nữ không mặc áo lót phải mặc gì nếu không muốn tất cả mọi người biết cô ta không mặc áo lót?

Thậm chí là trong văn phòng có điều hoà thì thời tiết vẫn quá nóng để có thể mặc áo khoác cả ngày. Cô có một vài cái váy rất xinh xắn nhưng núm vú của cô sẽ hiển hiện rõ ràng sau lớp vải mỏng. Chẳng phải cô đã đọc cái gì đó về Band-Aids có thể giải quyết được vấn đề này sao? Điều gì cũng đáng được thử. Cô có 2 cái Band-Aids, dán nó lên hai núm vú của cô và mặc váy vào rồi kiểm tra cô trong gương. Band Aids hiện ra rõ mồn một.

OK, nó không có tác dụng. Một miếng băng dính phẫu thuật đơn giản có thể làm được nhưng cô không có cái nào cả. Ngoài ra, cái váy sẽ để lộ đầu gối bị thương của cô và trông nó thật gớm ghiếc. Cô bóc Band-Aids ra và quay lại nghiên cứu những thứ chứa trong phòng để đồ.

Cuối cùng, cô chọn chiếc váy dài đi sẵn màu xanh và chiếc áo len hở cổ và một chiếc sơ mi lụa màu xanh mặc ngoài. Cô buộc túm đuôi áo sơ mi quanh eo, đeo chuỗi hạt màu xanh lá cây và da trời, trông nó khá ấn tượng khi cô tự hỏi mình trong gương.

“Không tồi.” cô nói, quay ra nghiên cứu kết quả. “Không tồi chút nào.”

Rất may tóc cô không bị sao cả. Nó vẫn dày, bóng mượt với màu nâu đỏ đậm và khoẻ mạnh. Kiểu tóc hiện thời của cô là kiểu hơi rối nên chẳng cần gì ngoài việc chải đầu. Điều này thật tốt vì nếu nâng tay lên sẽ làm xương sườn cô bị đau. Cô chải vài nhát lược qua loa.

Nhưng còn vết thâm tím trên gò má cô nữa. Khuôn mặt trong gương của cô cau có. Cô thận trọng chạm nhẹ vào vết thâm tím. Nó không đau nhưng nó bị tím rõ ràng. Cô hiếm khi trang điểm đầy đủ - tại sao lại tốn thời gian vào việc đó chứ? – nhưng hôm nay cô sẽ phải mang súng lớn ra thôi.

Khi khệnh khệnh đi ra cửa trong bộ quần áo may mắn thanh lịch sau một cuộc chiến đấu thực sự với phần son, cô nghĩ trông mình khá ổn.

Gã đàn ông – Sam – đang mở khoá cửa ô tô khi cô bước ra. Cô quay lại và dành thời gian khoá cửa sau cô, hi vọng gã sẽ vào trong xe và rời đi nhưng không may mắn thế.

“Cô ổn chứ?” gã hỏi, giọng nói ngay sau lưng cô và cô giật bắn mình. Cô thét đến nghẹt thở, xoay vội người lại. Một bước di chuyển tồi. Lồng ngực cô phản ứng lại; cô rên rỉ một cách vô thức và làm rơi chìa khoá.

“Chết tiệt!” Cô thét lên khi cô có thể thở lại. “Dừng ngay việc ú oà tôi như thế đi nhá!”

“Đây là cách duy nhất tôi biết.” Gã nói, khuôn mặt vô cảm. “Nếu như tôi đợi đến khi cô quay lại, tôi sẽ không làm thế được.” Gã dừng lại. “Cô thật ngoan cố.”

Cứ như cô cần gã phải chỉ ra không bằng. Cô nổi giận lục túi mình để tìm đồng 25 xu và đập nó vào tay gã.

Mắt gã nhấp nháy khi gã nhìn xuống đồng 25 xu. “Cái này là sao?”

“Vì tôi đã chửi thề. Tôi phải trả 25 xu mỗi khi tôi bị bắt gặp. Đây là cách tôi tự khuyến khích mình dừng lại.”

“Vậy thì cô nợ tôi nhiều hơn 25 xu nhiều. Đêm qua cô đã nói hai lần.”

Môi cô cong cớn. “Anh có thể quay về quá khứ mà nhạt. Tài khoản của tôi rộng tuếch rồi. Anh phải bắt gặp tôi đúng lúc đấy.”

“Ồ! Vậy thì tôi làm được rồi. Hôm thứ bảy khi cô cắt cỏ. Cô chưa trả cho tôi.”

Cô yên lặng nghiêng răng và lục đồng 25 xu nữa.

Trông gã cực kỳ tự mãn khi dứt túi 50 xu.

Nếu lúc khác có lẽ cô sẽ cười nhưng cô vẫn diên tiết với gã vì làm cô sợ. Xương sườn cô đau và khi cô cố gồng cúi xuống nhặt chìa khoá, nó còn đau hơn nữa. Không chỉ thế, đầu gối cô cũng khuróc từ không chịu gập xuống. Cô ngẩng lên và ném cho gã cái nhìn tức giận đầy chán nản khiến một bên mép gã giật giật. Nếu gã mà cười thì cô nghĩ, tôi sẽ khoá mồm hắn lại. Vì cô vẫn đứng khom người nên đó là góc tấn công hoàn hảo.

Gã không cười. Những tên cớm luôn có khả năng dạy ta sự thận trọng. Gã cúi xuống nhặt chìa khoá của cô lên. “Đầu gối không gập xuống được hả?”

“Cả xương sườn cũng thế,” cô gắt gỏng lấy lại chìa khoá và giảm tốc độ khi đi xuống ba bậc thang.

Lông mày gã hạ xuống. “Có gì không ổn với xương sườn cô à?”

“Hắn đã thụ một cú.”

Hơi thở gã nín lại. “Tại sao đêm qua cô không nói?”

“Tại sao? Nó có bị gãy đâu, chỉ bị tím thôi.”

“Cô biết nó thực sự thế hả? Cô không nghĩ là nó có thể bị rạn à?”

“Nó không cảm thấy bị rạn.”

“Và cô có quá nhiều kinh nghiệm với mấy cái xương sườn rạn nên cô biết nó cảm thấy thế nào.”

Cô ngoác mồm ra. “Nó là xương sườn của tôi và tôi nói nó không bị rạn. Chấm hết!”

“Kể với tôi xem,” gã nói giọng trò chuyện, đi bên cạnh cô khi cô đi một cách hiên ngang nhất có thể đến chiếc xe của cô. “Có ngày nào mà cô không gây lộn không?”

“Những ngày mà tôi không nhìn thấy mặt anh.” Cô phản pháo. “Và anh luôn bắt đầu nó! Tôi chuẩn bị để trở thành một người lảng giềng tốt nhưng anh cấu kính với tôi bất cứ khi nào anh thấy tôi thậm chí dù tôi xin lỗi khi BooBoo chui vào xe anh. Ngoài ra, tôi đã nghĩ anh là một tên say xỉn đấy.”

Gã dừng lại, vẻ ngạc nhiên khắc lên mặt gã. “Tên say xỉn?”

“Mất toé máu, quần áo bẩn thỉu, về nhà vào những giờ quá quấy vào buổi sáng, gây ồn ào, luôn cấu kính như thể uống bia rượu nhiều... tôi còn nghĩ khác thế nào được nữa?”

Gã chà xát khuôn mặt mình. “Xin lỗi, tôi không nghĩ về điều đó. Tôi nên tắm táp, cạo râu và mặc một bộ trang phục trịnh trọng để ra ngoài nói với cô là cô làm ồn đủ giết chết tôi.”

“Chỉ cần túm lấy một chiếc quần jeans sạch sẽ là đủ.” Cô mở khoá cửa chiếc Viper và bắt đầu xem xét vấn đề tiếp theo: làm thế nào cô có thể chui vào chiếc tên lửa thấp lè tè này được?”

“Tôi vừa làm xong ngăn kéo bếp” gã ướm lời sau khi dừng lại một tí. “Tôi đã làm việc rất khuya và tôi phải làm nó thật nhanh nên đôi khi tôi ngủ thiếp đi với bộ quần áo bẩn thỉu.”

“Anh có bao giờ nghĩ là anh để cái ngăn kéo bếp đến ngày nghỉ và ngủ thêm một chút không? Nó có thể giúp cho cách bố trí của anh đấy.”

“Chẳng có gì sai với cách bố trí của tôi cả.”

“Không, không nếu như nó thuộc về con chồn hôi bị bệnh dại.” Cô mở cửa xe, đặt gọn cái túi vào trong và chuẩn bị tinh thần để nỗ lực chui vào sau bánh lái.

“Bánh xe trông thật ấn tượng.” gã nói, nhìn chiếc Viper.

“Cám ơn.” Cô liếc nhìn chiếc Pontiac và không nói gì. Đôi khi im lặng rộng lượng hơn là lời nói.

Gã trông thấy cái liếc đó và cười toe toét. Cô ước gì gã đừng làm thế; nụ cười làm gã trông gần giống như con người.

Cô ước gì họ không đứng ngoài dưới ánh mặt trời vào buổi sáng sớm bởi vì cô có thể nhìn thấy hàng mi gã dày biết bao và đường kẻ sọc màu nâu đẹp đẽ trong đôi mắt đen của gã. OK, nhìn gã không tồi khi mắt gã không đỏ và gã không cấu kỉnh.

(Ôi mẹ ơi! Tình hình này thì Jaine nhà ta sẽ đổ gã dần dần Sam dứt dừ thôi. :))

Đột nhiên đôi mắt gã trở nên lạnh giá. Gã với ra và dịu dàng xoa xoa ngón tay cái dọc theo gò má cô. “Cô bị thâm tím ở đây.”

“Ch...” cô phát hiện ra trước khi những lời nói bay ra khỏi miệng. “Che nó. Tôi nghĩ tôi đã che nó đi rồi cơ mà.”

“Cô đã làm rất tốt. Tôi cũng không nhìn rõ cho đến khi cô đứng dưới ánh nắng.” Gã kéo tay về và cau mày nhìn cô. “Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

“Cơ bắp hơi nhức thôi.” Trông cô rầu rĩ trong xe. “Tôi rất sợ phải chui vào trong xe.”

Gã nhìn chiếc xe và nhìn cô khi cô giữ chặt cửa và chậm chạp, đau đớn nâng chân phải của cô và đặt vào trong. Hơi thở gã nín lặng như thể tôi luyện gã thực hiện một nhiệm vụ khó chịu, giữ tay cô, từ từ đưa cô nhích từng inch một đến khi cô ngồi hẳn vào sau bánh lái.

“Cám ơn.” Cô nói, cho phép nhiệm vụ kết thúc.

“Cẩn thận.” Gã cúi mình xuống cánh cửa mở. “Cô muốn đòi đền bù không?”

Cô mím môi. “Tôi đánh hẳn trước.”

Cô nghĩ có lẽ gã đang chiến đấu với một nụ cười khác. Chúa ơi, cô mong gã thắng; cô không muốn nhìn thấy một nụ cười nữa quá sớm. Có lẽ cô bắt đầu nghĩ gã là con người.

“Vây thôi.” Gã đồng ý. Gã đứng dậy và bắt đầu đóng cửa xe cho cô. “Mát xa sẽ giúp cô đỡ đau nhức. Và tắm hơi nữa.”

Cô ném cho gã cái nhìn oán hận. “Tắm hơi? Ý anh là việc tôi tắm nước lạnh sáng nay là vô ích à?”

Gã bắt đầu cười và cô thực sự, thực sự ước gì gã đừng làm thế. Nụ cười thoải mái của thật đẹp với hàm răng rất trắng. (Ặc ặc! Thế này là đồ thật rồi!)

“Lạnh cũng tốt. Cố gắng luôn phiên nóng lạnh để nới lỏng. Và mát xa nếu cô có thể.”

Cô không nghĩ Hammerstead có một spa ẩn mình ở nơi nào đó trong dinh cơ của nó nhưng cô sẽ gọi điện quanh đó và đặt chỗ cho chiều nay khi cô đi làm về. Cô gật đầu. “Ý kiến hay đấy. Cám ơn.”

Gã gật đầu, đóng cửa và lùi lại. Giơ một tay lên vẫy vẫy rồi gã đi về phía xe của gã. Thậm chí trước khi gã kịp mở cửa ra thì Jaine đã phóng chiếc Viper trên đường.

Có lẽ Jaine có thể hoà thuận với gã, cô nghĩ, cười nhẹ. Gã và chiếc còng tay của gã dĩ nhiên đã trở nên có ích vào đêm hôm trước.

Bất kể cô đã nán lại nói chuyện với gã thì cô vẫn đến công ty sớm, có thời gian cho chiếc xe của cô. Hôm nay thông báo trên nút thang máy viết: sự thất bại không phải là tùy chọn; nó bị bao bọc bởi phần mềm của bạn. Không hiểu thế nào mà cô nghĩ ban giám đốc không tán đồng với cái thông báo này hơn cái hôm qua nhưng tất cả những con sâu máy tính ở hai tầng đầu lại có thể nghĩ rằng nó vui nhộn.

Công ty dần dần được lấp đầy. Các mẫu đối thoại buổi sáng dành riêng cho bài báo trong tờ tin tức, chia tỷ lệ 50-50 giữa nội dung bài báo và phán đoán về 4 người phụ nữ.

Hầu hết là mang quan điểm bài báo hoàn toàn là con đẻ của tác giả và rằng bốn phụ nữ đó hoàn toàn là hư cấu khiến Jaine cảm thấy khoẻ khoắn. Cô im lặng và làm dấu thánh giá.

“Tôi đã scan bài báo và gửi cho anh họ tôi ở Chicago.” Cô nghe lỏm có ai đó nói khi anh ta đi ngang hành lang. Cô hoàn toàn chắc chắn rằng anh ta không nói đến bài báo trên tờ Detroit News.

Hay thật. Nó đang lan rộng.

Bởi cô cau mày chỉ vì nghĩ đến việc phải chui ra chui vào xe vài lần nữa khi đi ăn trưa, nên cô ăn mấy chiếc bánh quy bơ lạc và một chút đồ uống nhẹ ở phòng bán đồ ăn vặt. Cô có thể đề nghị T.J. hay một trong những người kia mang cho cô chút gì đó để ăn trưa nhưng cô không muốn giải thích tại sao cô lại gặp rắc rối khi chui ra, chui vào xe. Kể việc cô ngăn chặn gã say nghe có vẻ như khoe khoang trong khi sự thật đơn giản là cô quá tức giận khi nghĩ đến những gì cô đã làm.

Leah Street đi vào và lấy gói đồ ăn trưa gọn gàng của cô ta từ tủ lạnh ra. Cô ta có sandwich (ức gà tây và rau diếp trên bánh bột mì), một cốc súp rau quả (mà cô ta làm nóng bằng lò vi sóng) và một quả cam. Jaine thở dài, giằng xé giữa sự ghét bỏ và ghen tị. Làm sao mà có người có thể quá ngăn nắp như thế? Những người như Leah, cô nghĩ, nỗ lực hết sức để làm cho những người khác trở nên bất tài. Nếu cô nghĩ được thế, cô có thể gói đồ ăn trưa thay vì mấy cái bánh quy bơ lạc và soda cho người ăn kiêng thế này.

“Tôi có thể ngồi cùng được không?” Leah đề nghị và Jaine cảm thấy sự cắn rứt tội lỗi. Vì chỉ có hai người trong phòng ăn vặt, cô nên bảo Leah ngồi xuống. Hầu hết những người ở Hammerstead sẽ đơn giản ngồi xuống nhưng có lẽ Leah thường có cảm giác không được chào đón đủ khiến cô ta cảm thấy cần phải hỏi.

“Đương nhiên” Jaine nói, cô gắng truyền một ít ấm áp vào giọng nói. “Tôi cần một người bạn.” Nếu cô là tín đồ công giáo, chắc chắn cô phải xưng tội; điều này còn trơ trẽn hơn là nói cha cô không biết tí gì về xe cộ.

Leah sắp xếp lại bữa ăn hấp dẫn và bổ dưỡng và ngồi xuống cạnh bàn. Cô ta cắn từng miếng sandwich nhỏ và nhai một cách duyên dáng, lau miệng rồi ăn một thìa súp nhỏ, sau đó cô ta lại lau miệng. Jaine nhìn như bị thôi miên. Cô cho rằng những người sống trong triều đại nữ hoàng Victoria chắc chắn cũng có kiểu ăn hệt như thế. Cách ăn uống của cô cũng tốt nhưng Leah làm cô cảm thấy mình giống như người man rợ.

Một lúc sau Leah nói. “Tôi tin chắc cô đã thấy tờ tin tức đáng ghê tởm hôm qua.”

“Ghê tởm” là từ yêu thích của Leah, Jaine nhận thấy thế.

“Tôi cho rằng ý cô là bài báo.” Cô nói bởi vì coi bộ thật vô nghĩa nếu như cứ nói vòng vo. “Tôi có liếc qua. Tôi không đọc hết.”

“Những người đó làm tôi thấy xấu hổ vì mình là phụ nữ.”

A, điều này thì hơi đi quá xa rồi đấy. Jaine biết cô nên để kệ nó bởi vì Leah là Leah và chẳng gì có thể làm thay đổi cô ta. Nhưng có con quỷ nhỏ trong cô – OK, con quỷ ấy luôn xúi giục cô mở mồm trước khi cô biết là nên câm họng – làm cô nói. “Tại sao? Tôi nghĩ họ đã thành thật đấy chứ.”

Leah đặt cái sandwich xuống và ném cho Jaine cái nhìn như bị xúc phạm. “Thành thật? Họ ăn nói như lũ gái điếm ấy. Tất cả những gì họ muốn là một gã đàn ông nhiều tiền và dương...dương...”

“Dương vật,” Jaine nói nốt vì hình như Leah không biết từ đó. “Và tôi không nghĩ đó là tất cả những gì họ muốn. Hình như tôi nhớ có gì đó về sự trung thực và đáng tin cậy, hài hước...”

Leah xua tay. “Cứ tin vào điều đó nếu cô muốn nhưng toàn bộ quan điểm của bài báo là về sex và tiền. Hiển nhiên là thế. Nó quá đồi bại và tàn nhẫn bởi vì thử nghĩ xem nó khiến những người đàn ông không có nhiều tiền và một cái to...”

“Dương vật” Jaine ngắt lời. “Nó được gọi là dương vật.”

Leah mím chặt môi lại. “Có những thứ không nên mang ra bàn bạc công khai nhưng tôi đã lưu ý trước khi mồm cô bô bô nói ra.”

“Tôi không!” Jaine nóng nảy nói. “Tôi công nhận thỉnh thoảng tôi có chửi thề nhưng tôi đã cố gắng thôi và dương vật không phải từ bẩn thỉu; nó là từ chính xác để chỉ một bộ phận cơ thể cũng giống như nói “chân”. Hay cô cũng phản đối từ ‘chân’?”

Leah bám chặt cả hai tay vào cạnh bàn, chặt đến nỗi những khớp ngón tay cô trắng bệnh. Cô thở sâu. “Như tôi nói rồi đấy, thử nghĩ xem nó khiến đàn ông nghĩ thế nào. Chắc chắn họ sẽ nghĩ họ không đủ tốt và họ hạ lưu về mặt nào đó.”

“Một số họ đúng là thế.” Jaine lầm bầm. Cô ta nên biết điều đó. Cô đã đính hôn ba lần với những tên hạ lưu và cô không nghĩ gì về bộ phận sinh dục của họ hết.

“Không nên để bất cứ ai cảm giác như thế.” Leah nói cao giọng. Cô cắn một miếng sandwich nữa và Jaine ngạc nhiên thấy tay người phụ nữ kia run lấy bấp. Cô ta thực sự đau khổ.

“Hãy xem, tôi nghĩ hầu hết mọi người đọc bài báo đều cho rằng nó khôi hài.” Cô nói giọng hoà giải. “Hiển nhiên nó chỉ có ý gây cười thôi.”

“Tôi không cảm thấy thế chút nào. Nó bẩn thỉu, xấu xa và bẩn tiện.”

Quá mức để có thể hoà giải. “Tôi không đồng ý, Jaine nói đều đều, vợ tất cả đồng rác cho vào thùng. “Tôi nghĩ mọi người đã thấy điều họ muốn thấy. Người bẩn tiện mong muốn người khác cũng bẩn tiện như mình, đây là cách mà những người đầu óc bẩn thỉu luôn nhìn thấy sự bẩn thỉu ở mọi nơi.”

Leah trở nên trắng bệch rồi đỏ bừng. “Cô nói tôi có đầu óc bẩn thỉu phải không?”

“Cứ nghĩ như cô muốn.” Jaine quay về văn phòng trước khi sự bất đồng nhỏ leo thang thành cuộc chiến tranh dữ dội. Cái gì không ổn với cô dạo này vậy? Đầu tiên là gã hàng xóm và giờ là Leah. Hình như cô không có khả năng hoà thuận với người khác thì phải, thậm chí là với cả BooBoo. Tất nhiên, không ai hoà thuận được với Leah cả nên cô không biết cô có nên tính Leah vào không nhưng rõ ràng cô đã thực hiện sự nỗ lực lớn hơn để hoà thuận với Sam. Vì thế anh ta đã hoà thuận với cô và hiển nhiên cô cũng đã làm rất tốt để hoà thuận với anh. Vấn đề là, cô đã mất thói quen hoà thuận với đàn ông từ khi cuộc đính hôn lần thứ ba của cô bị tan vỡ và cô đã lánh xa đàn ông.

Nhưng phụ nữ sẽ phải làm gì với câu chuyện của cô? Ba lần đính hôn và ba lần tan vỡ khi cô mới 23 là thành tích chẳng đẹp đẽ gì. Nó không có nghĩa cô là loại thực ăn cho chó; cô có gương và tấm gương cho thấy một phụ nữ mảnh mai, xinh đẹp hơi hơi má lúm đồng tiền và cái cằm hơi chẻ.

Cô khá nổi tiếng ở trường trung học, nổi tiếng tới mức cô đã đính hôn với Brett, ngôi sao ném bóng trong đội bóng chày khi cô học năm cuối. Nhưng cô muốn vào đại học và Brett thì muốn dành cho bóng chày sự cố gắng và không hiểu vì sao họ dần dần xa nhau. Sự nghiệp bóng chày của Brett cũng không có triển vọng.

Rồi đến Alan. Khi cô 21 tuổi, mới bước vào đại học. Alan chờ đến đêm trước lễ cưới, đêm chuẩn bị, mới nói với cô rằng hắn ta yêu bạn gái cũ và hắn ta chỉ yêu Jaine để chứng minh rằng hắn ta đã hoàn toàn hết tình cảm với bạn gái cũ nhưng nó không có tác dụng, xin lỗi, không hề oán hờn.

Chắc chắn rồi. Trong giấc mơ của anh, đồ con hoang ạ.

Sau Alan, cuối cùng cô đính hôn với Warren nhưng có lẽ sau đó cô như con chim sợ cành cong để thực sự thay đổi bản thân mình. Vì bất cứ lý do gì, sau khi anh ta đề nghị và cô nói vâng, tình cảm của họ đi giật lùi và mối quan hệ của họ chết dần chết mòn. Cả hai người đều thấy biết ơn khi cuối cùng chôn vùi tất cả.

Cô cho rằng cô có thể tiếp tục và cưới Warren bất chấp sự thiếu lửa ở cả hai người nhưng cô mừng là cô đã không làm thế. Cái gì sẽ xảy ra nếu như họ có con rồi chia tay? Nếu như cô có con, Jaine muốn có một cuộc hôn nhân vững chắc và con cô được sống với cả bố và mẹ.

Cô chưa bao giờ nghĩ những cuộc đính hôn không thành là lỗi của cô; hai cái là quyết định của cả hai bên và một cái rõ ràng là lỗi của Alan nhưng có gì không ổn với cô? Cô không cảm thấy thèm khát tình dục, quá ít để có thể hiến thân cho những người đàn ông cô từng hẹn hò.

Cô dứt mạnh ra khỏi những suy nghĩ bất hạnh khi T.J. thò đầu vào cửa văn phòng. Trông T.J. hết sức nhợt nhạt.

“Một ký giả của tờ News đang nói chuyện với Dawna.” Cô thốt ra. “Chúa ơi, cậu không nghĩ...?”

T.J. nhìn Jaine, Jaine nhìn T.J.

“Á, chó chết thật.” Jaine nói đầy cảm phẫn và T.J. quá lo lắng nên không còn lòng dạ nào đòi 25 xu nữa.

Đêm nay, Corin nhìn chăm chăm vào tờ tin tức, đọc đi đọc lại bài báo. Nó thật bẩn thỉu, hoàn toàn bẩn thỉu. Tay hắn run run khiến những dòng chữ nhảy nhót. Sao bọn họ không biết nó gây tổn thương đến thế nào? Sao bọn họ có thể cười?

Hắn muốn vứt tờ tin tức đi nhưng không thể. Nỗi thống khổ gặm nhấm hắn. Hắn không thể tin được hắn lại làm việc với những kẻ nói ra những thứ làm đau đớn người khác thế, những kẻ nhạo báng và khùng bô... Hắn hít một hơi sâu. Hắn phải kiềm chế bản thân. Bác sĩ nói thế. Chỉ cần uống thuốc và kiềm chế bản thân. Và hắn làm vậy. Hắn đã rất ổn, rất ổn trong một thời gian dài. Thậm chí đôi khi hắn còn có thể quên mất bản thân mình.

Nhưng không phải lúc này. Hắn không thể quên lúc này. Điều này quá quan trọng.

Họ là ai?

Hắn cần biết. Hắn phải biết.

7. Chương 7

Đúng là tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Jaine ủ rũ nghĩ suốt buổi sáng hôm sau. Nó chưa bị đứt nhưng cô biết rồi nó sẽ đứt. “Khi nào” phụ thuộc vào việc còn bao lâu nữa Dawna sẽ tiết lộ rằng cô lấy bản danh sách từ Marci. Một khi Marci bị nhận diện thì cũng là lúc họ bắt đầu đeo biển “Tôi thật đáng trách.”

T.J. tội nghiệp lo phát ốm và nếu Jaine cưới Galan Yother, cô có thể cũng sẽ phát ốm. Làm thế nào mà từ trò đùa vô hại giữa bốn người bạn lại chuyển thành điều làm tan vỡ một cuộc hôn nhân?

Cô lại không ngủ yên. Cô uống thêm kháng sinh cho những cơ bắp đau nhức của mình, ngâm mình trong bồn nước nóng và khi cô đi ngủ, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nỗi phiền muộn về bài báo thêu dệt đầy làm cô thức qua muộn so với bình thường và đánh thức cô dậy trước cả lúc bình minh. Cô cực kỳ khiếp sợ bài báo buổi sáng và thà cô phải vật nhau với một gã say trên nền rải đá còn hơn phải đi làm.

Cô uống một cốc cà phê và nhìn ngắm bầu trời đang sáng dần. BooBoo rõ ràng đã tha thứ cho cô tội lại đánh thức nó dậy bởi vì nó ngồi bên cạnh cô liếm chân và kêu gừ gừ mỗi khi cô lơ đãng cào cào sau tai nó.

Những gì xảy ra sau đó không phải là lỗi của cô. Cô đứng cạnh bồn rửa súc sạch chiếc cốc khi đèn bếp trong ngôi nhà bên kia lối vào bật nhẹ và Sam hiện ra tầm nhìn của cô.

Cô ngừng thở. Phổi cô bị nghẹt lại và cô ngừng thở.

“Chúa cứu con,” cô rên rỉ, cố gắng hít vào.

Cô đã trông thấy cơ thể Sam nhiều hơn những gì cô nghĩ là cô sẽ thấy; mọi thứ, thực tế là thế. Gã đứng trước tủ lạnh, trần như nhộng. Cô chỉ có vừa đủ thời gian để ngưỡng mộ cặp mông của gã trước khi gã lấy ra từ tủ lạnh một chai nước cam, vặn cái nắp, tu vào miệng gã khi gã đi loanh quanh.

Cô quên mất luôn cặp mông của gã. Khi gã đến trông gã ấn tượng hơn – cô không định chơi chữ – là khi gã đi và nói thế nào nhỉ, bởi vì mông gã duyên dáng đến mức không chịu được. Cái ấy của gã cực kỳ lớn.

“Lạy chúa tôi, BooBoo.” Cô hỗn hển. “Nhìn đi!” Thực tế là cả người Sam trông tuyệt chết đi được. Gã cao, eo thon, cơ bắp rắn chắc. Cô bẻ cái nhìn của mình lên hướng bắc chỉ một chút thôi và thấy gã có một bộ ngực lông lá tuyệt vời. Cô đã biết gã có khuôn mặt đẹp nếu có méo mó đi chăng nữa. Đôi mắt đen gợi cảm, hàm răng trắng, nụ cười đẹp. Và cái ấy cực kỳ lớn.

Cô lấy tay chèn ngực mình lại. Tim cô đập còn hơn là rộn ràng mà nó như búa tạ đập vào lồng ngực cô. Những phần còn lại cơ thể cô cũng bị kích động. Trong một khoảnh khắc điên rồ, cô nghĩ đến việc chạy ngay đến xin thử làm cái đem của gã.

Sự xáo động đến quên hết mọi thứ tiếp tục ở trong cô cũng như cái nhìn đứng tim sang bên kia lối vào, BooBoo tiếp tục liếm chân nó. Thứ tự ưu tiên của nó rõ ràng thực sự lộn xộn.

Cô bám chặt vào bồn rửa để ngăn mình ngồi phịch xuống nền nhà. Cô dứt bỏ đàn ông là một điều tốt nếu không có lẽ cô thực sự sẽ trả tiền mua hai lối lái xe để tiến đến gần cửa bếp nhà gã. Nhưng có dứt bỏ đàn

ông hay không thì cô vẫn đề cao nghệ thuật và gã hàng xóm của cô thực sự là một công trình nghệ thuật là sự pha trộn giữa bức tượng Hy Lạp cổ đại và ngôi sao khiêu dâm.

Cô ghét phải làm điều này nhưng cô phải nói với gã che rèm lại: đó là điều mà người hàng xóm hoà thuận nên làm đúng không nhỉ?

Mù quáng, cô không muốn nhớ đến khoảnh khắc của show trình diễn đó nữa, cô nhấc máy lên rồi dừng lại. Cô không chỉ không biết số của gã mà cô thậm chí còn không biết họ của gã nữa. Cô là loại hàng xóm mà sống ở đây đến hai tuần rồi rồi nhưng vẫn chưa tự giới thiệu mình với gã mặc dù nếu hần là bất cứ loại côm gì thì hần cũng tìm ra được tên cô. Tất nhiên, hần chẳng vội gì giới thiệu hần với cô. Nếu không nhờ bà Kulavich thì cô cũng còn chẳng biết tên hần là Sam nữa cơ.

Mặc dù thế cô cũng không lúng túng. Cô đã ghi số điện thoại của bà Kulavich vào tập giấy cạnh điện thoại và cô có thể dứt cái nhìn chằm chằm ra khỏi cảnh tượng nhà bên đủ lâu để đọc nó. Cô bấm mạnh số nhà họ và lo lắng một cách muộn màng là họ có lẽ chưa ngủ dậy.

Bà Kulavich nhấc máy ngay sau tiếng reo đầu tiên. “Xin chào!” Bà lú lo quá nồng nhiệt nên Jaine biết cô không đánh thức họ.

“Chào bác Kulavich, cháu là Jaine Bright ở nhà kế bên đây ạ. Bác khoẻ không?” cuối cùng, sự tỉnh tể trong giao tiếp xã hội được ghi nhận, và đối với người già nó có thể mất thời gian một chút. Cô hi vọng là độ 10 hay 15 phút. Cô nhìn thấy Sam đã giải quyết xong cái chai nước cam và tung cái chai rỗng.

“Ồ, Jaine! Thật vui vì nghe giọng cô!” Bà Kulavich nói như thể bà đang ở nước khác hay cái gì đại loại thế. Có thể thấy bà Kulavich là một trong những người thích dùng câu cảm thán khi bà nói chuyện điện thoại. “Chúng tôi khoẻ cả! Cô thì sao?”

“Khỏe ạ,” cô trả lời một cách vô thức không để lỡ một phút nào hành vi của gã. Giờ thì gã đang mở hộp sữa.

Ui! Chắc chắn gã định trộn nước cam và sữa. Gã mở hộp sữa và hít hà. Bắp tay gã nổi lên khi gã giơ tay lên. “Ồi, cứu tôi, ôi,” cô thì thầm. Hiển nhiên là sữa không dùng được bởi vì gã đột ngột ngửa đầu ra sau và đặt cái hộp sang một bên.

“Gi thế?” Bà Kulavich nói.

“À! Cháu nói là khoẻ, khoẻ ạ.” Jaine dứt sự tập trung khỏi gã một cách khó khăn. “Bác Kulavich này, họ của Sam là gì ạ? Cháu cần gọi cho anh ta có chút việc.” Nó nói giảm đi.

“Donovan, cô gái đáng yêu ạ. Sam Donovan. Nhưng tôi có số của cậu ấy ở đây. Vẫn là số ngày trước ông bà cậu ấy dùng. Tôi rất mừng bởi vì đây là cách tôi nhớ được. Già thì nhanh, khôn thì chậm mà, cô biết đấy.” Bà cười vì sự hóm hỉnh của mình.

Jaine cũng cười dù cô không hiểu nó là gì. Cô dò dẫm tìm cái bút chì. Bà Kulavich đọc từ từ và Jaine ghi lại một cách xiên xẹo. Thật khó ghi khi mà không nhìn xuống cô đang viết gì. Cơ cổ cô bị khoá chặt trong tư thế dướn lên nên cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc nhìn sang phòng bếp nhà bên cạnh.

Cô cảm ơn bà Kulavich và chào tạm biệt rồi thở sâu. Cô phải làm điều này. Bất kể nó tai hại thế nào, bất kể nó lấy mất của cô cái gì, cô phải gọi cho gã. Cô thở sâu lần nữa và quay số của gã. Cô thấy gã đi qua bếp và nhấc ống nghe. Hần đứng nghiêng so với cô. Ồ, wow, wow.

Cô nuốt nước miếng. Gã đàn ông chết tiệt đó đã lấy đi mọi thứ của cô trừ nước miếng.

“Donovan.”

Giọng trầm của gã khàn khàn như thể gã chưa ngủ dậy và nhấn mạnh từng chữ với vẻ bức tức.

“Ừ...Sam?”

“Vâng?”

Không phải là phản ứng chào đón. Cô cố gắng nhẫn nhịn và thấy rằng rất khó nói khi lưỡi cô như treo cứng. Cô uốn lưỡi và thở dài hối hận. “Là Jaine nhà bên cạnh. Tôi ghét phải nói với anh điều này nhưng có lẽ anh muốn kéo rèm lại.”

Gã quay mặt ra cửa sổ và họ nhìn chằm chằm vào nhau qua hai lối lái xe. Gã không ngoảnh mặt đi hay ngồi thụp xuống hay làm bất cứ điều gì cho thấy gã xấu hổ. Thay vì thế gã ngoác miệng cười. Chết tiệt, cô ước gì gã đừng có làm thế.

“Cô đã nhìn no mắt phải không?” gã hỏi khi gã đi ra phía cửa sổ đến chỗ vào cái rèm.

“Đúng thế.” Cô không chớp mắt trong vòng năm phút là ít. “Cám ơn.” Gã kéo cái rèm và cùng lúc đó toàn bộ cơ thể cô khóc than tiếc nuối.

“Hân hạnh.” Gã cười thầm. “Có lẽ sau này cô sẽ muốn thưởng thức tiếp.”

Gã gác máy trước khi cô kịp trả lời. Điều đó cũng tốt vì cô chẳng biết nói gì khi khép lại sự mù quáng của mình. Cô thầm vỗ trán. Ôi! Tất cả những gì lẽ ra cô phải làm là kéo hết rèm cửa nhà cô lại.

“Ừ, hình như tao ngu ngốc hay bị làm sao rồi.” Cô nói với BooBoo.

Tưởng tượng ra cảnh cô cởi đồ áo để hiến thân cho gã khiến cô run rẩy... và kích thích cô. Cô là loại người gì thế này, một kẻ phô trương à?

Cô chưa bao giờ làm thế trước đây nhưng bây giờ... Nhúm vú cô đang cứng lại, dựng đứng lên như quả mâm xôi còn các phần cơ thể khác... Ừm. Cô chưa từng bị cuốn vào loại tình một đêm thế này nhưng đột nhiên sự thèm khát gã Sam chứ không phải người khác, làm cô bối rối. Làm sao mà gã có thể từ một tên đàn độn thành một người hấp dẫn mà chỉ cần cởi bỏ quần áo được?

“Tao quá nông cạn phải không?” cô hỏi BooBoo, xem xét ý kiến một lúc và gật đầu. “Cực nhé.”

BooBoo kêu meo meo rõ ràng là đồng ý.

Trời ơi. Làm sao cô có thể nhìn Sam được nữa mà không nhớ trông gã thế nào khi không mặc gì? Làm sao cô có thể gặp gã mà không đỏ mặt hay không để gã thấy cô đã phát sốt vì gã? Xem gã là kẻ thù khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với việc xem gã như một đối tượng khiêu dâm. Cô muốn đối tượng khiêu dâm của cô ở một khoảng cách an toàn hơn... nói thế nào nhỉ, trên màn hình chiếu phim chẳng hạn.

Gã không hề xấu hổ vậy tại sao cô lại phải thế? Họ đều là người lớn, đúng không? Và cô cũng nhìn thấy đàn ông khoả thân trước đây rồi. Cô chỉ chưa từng nhìn thấy Sam khoả thân mà thôi. Tại sao gã không thể có một cái bụng bia và một quả ối teo quắt thay vì cơ bụng rắn như đá và cái ấy dựng đứng lên đầy oai vệ vào buổi sáng.

Cô bắt đầu chảy nước miếng.

“Điều này thật kinh tởm.” Cô nói to. “Mình đã ba mươi tuổi chứ không phải là con bé mới lớn hay bất cứ loại người nào nên gào rú lúc này. Ít nhất mình cũng phải có khả năng điều khiển tuyến nước bọt của mình chứ.”

Tuyến nước bọt của cô nghĩ khác. Mỗi khi hình ảnh nhảy vào đầu cô khoảng 10 giây – cô thường thức tỉnh 9 giây trước khi cô xua đuổi nó... cô lại phải nuốt nước miếng liên tục.

Hôm qua cô đã đi làm sớm cùng lúc với Sam. Nếu hôm nay cô thay đổi giờ giấc thông thường, có lẽ gã đã đi rồi, đúng không?

Nhưng gã thuộc đội đặc nhiệm và có giờ giấc không theo quy luật nên gã có thể đi bất cứ lúc nào. Cô không thể tính toán giờ đi của cô để nó không trùng với gã; cô sẽ phải tiếp tục như bình thường và làm dấu thánh giá. Có lẽ ngày mai cô sẽ có khả năng đối diện với gã một cách điềm tĩnh hơn nhưng không phải hôm nay, không phải với cơ thể đang nhảy loạn xạ và tuyến nước bọt bị làm việc quá giờ thế này. Cô nên quên nó đi và sẵn sàng cho công việc.

Cô đứng trước cửa phòng để đồ và thấy rằng cô trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Một người phải mặc gì nếu cô ta có thể gặp người hàng xóm mà cô vừa trông thấy trong tình trạng khoả thân?

Tạ ơn Chúa vì vết thương ở đầu gối cô, cuối cùng cô quyết định. Một chiếc quần hay chiếc váy dài cho đến khi đầu gối cô lành lặn, sẽ giúp cô không phải đi khập khiễng trong chiếc váy liền thân dài trên gối màu đen với một chiếc đai lưng hình ống mà cô luôn luôn mặc kèm khi cô muốn trông sành điệu và có kiểu dáng đẹp. Chiếc váy liền thân màu đen tạo nên tuyên bố như kiêu: “Nhìn tôi đi, đừng thấy tôi sexy” nhưng chắc chắn không thích hợp tạo nào. Đầu gối bị thương bảo vệ cô khỏi những bước nhảy hớ hênh.

Tốt hơn là phạm tội trong sự thận trọng, cuối cùng cô quyết định và chọn một chiếc quần cắt may đơn giản mà cô có. Không để ý là cô luôn luôn thích cách chiếc quần dính chặt vào mông cô hay nó không bao giờ thất bại trong việc khơi gợi những nhận xét ngưỡng mộ từ lượng lớn đàn ông ở nơi làm việc; cô sẽ không gặp Sam hôm nay. Gã phải thấy bất tiện về những điều xảy ra, thậm chí hơn cả cô. Nếu ai phải tránh ai thì gã phải tránh cô.

Một người đàn ông xấu hổ có nở một nụ cười tinh quái với cô như thế không? Gã biết trông gã rất khá; thậm chí còn hơn là rất khá, chết tiệt.

Nỗ lực lôi tâm trí mình ra khỏi việc gã trông khá thế nào, cô bật ti vi lên để nắm bắt những tin tức buổi sáng khi cô mặc quần áo và trang điểm.

Cô đánh lớp phấn che phủ vết thâm ở má khi người phụ nữ đưa tin của đài đưa tin địa phương buổi sáng nói giọng vui tính. “Freud không bao giờ phát hiện ra được phụ nữ muốn gì. Tuy nhiên, nếu anh ta nói chuyện với bốn phụ nữ trong vùng, anh ta sẽ có được câu trả lời cho câu hỏi nổi tiếng của mình. Hãy xem chồng hoặc bạn trai bạn có phải là quý ngài hoàn hảo không khi chúng tôi quay lại sau những tin nhắn này.”

Jaine quá choáng váng nên cô thậm chí không thể nghĩ ra một lời nguyên rửa nào để nói. Chân cô đột nhiên trở nên yếu đuối, cô sụp xuống bệ ngồi toilet. Dawna, mù chó cái, chắc chắn đã khai ra họ ngay lập tức. Không – nếu cô ta có tên của họ thì chuông điện thoại sẽ reo không ngừng. Cho đến giờ, họ vẫn ẩn danh nhưng điều đó sẽ thay đổi ngày hôm nay.

Cô vội vã đi vào phòng ngủ và quay số của T.J., lặng lẽ cầu nguyện bạn cô chưa đi làm. T.J. ở xa hơn Jaine nên cô ấy rời nhà sớm hơn.

“Xin chào.” T.J. có vẻ vội vã và cúi kính.

“Jaine đây. Cậu đã xem bản tin sáng nay chưa?”

“Không, tại sao?”

“Quý ngài hoàn hảo đã tạo thành một bản tin.”

“Ôi. Chúa tôi.” giọng T.J. như thể cô sắp ngất hoặc nôn mửa hoặc cả hai.

“Họ chưa biết tên, tớ không nghĩ thế vì không ai gọi đến. Một số người ở Hammerstead hôm nay sẽ đoán ra, điều đó nghĩa là buổi chiều thông tin đó sẽ phổ biến.”

“Nhưng nó sẽ không lên TV phải không? Galan luôn xem tin tức.”

“Ai biết được?” Jaine chà sát trán mình. “Tớ đoán điều đó phụ thuộc vào hôm nay tin tức sẽ lan chậm thế nào. Nhưng nếu tớ là cậu, tớ sẽ rút hết những gì nổi với máy trả lời.”

“Ừ” T.J. nói. Cô dừng lại và chán chường nói. “Tớ đoán tớ sẽ phát hiện ra nếu Galan và tớ có gì đó giá trị để tiếp tục sống với nhau phải không? Tớ không thể hi vọng anh ấy hạnh phúc vì điều này nhưng tớ hi vọng anh ấy hiểu. Sau khi chúng ta nói về anh chàng hoàn hảo tuần trước, tớ đã nghĩ và ...”

Và Galan không được so sánh một cách tốt đẹp lắm, Jaine nghĩ.

“Suy nghĩ thứ hai,” T.J. nói rất nhỏ. “Tớ sẽ không tắt điện thoại. Nếu nó xảy ra, tốt hơn là tớ phải vượt qua nó.”

Sau khi cô gác máy, Jaine khẩn trương kết thúc công cuộc chuẩn bị tinh thần. Một cuộc điện thoại ngắn không mất quá nhiều thời gian và bản tin quảng cáo vừa kết thúc. Giọng phát thanh viên làm cô nao núng.

“Bốn người phụ nữ đã trở nên nổi tiếng với danh sách những đòi hỏi đối với người đàn ông hoàn hảo...”

Ba phút sau, Jaine nhắm mắt lại và ngồi yếu ớt dựa vào bàn trang điểm. Ba phút! Ba phút lâu như thể bất tận. Trong tất cả những ngày này không có vụ bắn súng hay tai nạn nào làm tắc nghẽn đường cao tốc hay chiến tranh, hay nạn đói nào – không có gì có thể khiến câu chuyện vô nghĩa này biến mất khỏi không khí.

Câu chuyện tin tức dừng lại mà không nói đến những yêu cầu về tình dục nhưng chắc chắn rằng người xem sẽ biết cần phải lấy List đó ở đâu, họ gọi nó như thế và bài báo đi kèm sẽ được đăng tải toàn bộ trên Website của nhà đài. Cả nam và nữ sẽ được phỏng vấn phản ứng của họ về các mục trong List. Có vẻ như tất cả mọi người đều đồng ý với 5 yêu cầu đầu tiên nhưng sau đó các quan điểm bắt đầu khác xa nhau – thường là phụ nữ chọn quan điểm này còn đàn ông chọn quan điểm kia.

Có lẽ nếu cô xin nghỉ phép một tuần, ngay lập tức, và tất cả sẽ biến mất theo thời gian khi cô trở về từ nước Mông Cổ xa xôi.

Nhưng đó là cách mà người hèn nhát trốn tránh. Nếu T.J. cần sự hỗ trợ, Jaine biết rằng cô sẽ phải ở đó cùng cô ấy. Marci có thể cũng phải đối mặt với việc chấm dứt mối quan hệ, nhưng theo Jaine, mất Brickhead không phải là sự mất mát và bên cạnh đó, Marci xứng đáng bị thế vì đã để lộ tất cả mọi thứ với Dawna. Sự kinh hãi làm mỗi bước đi của cô trở nên nặng nề, cô ép mình đi ra xe. Khi cô mở khoá nó, cô nghe thấy tiếng cửa mở phía sau và tự nhiên ngoảnh mặt nhìn qua vai mình. Vào khoảnh khắc cô gặp người nhìn chằm chằm vào Sam khi gã quay lại khoá cửa bếp; trí nhớ của cô lại gào thét và cô dò dẫm tay nắm cửa xe trong hoảng loạn.

Không thứ gì như một tai tiếng nhỏ có thể làm người phụ nữ quên rằng cô muốn tránh người đàn ông nào đó, cô nghĩ một cách hoang dã. Gã có nhìn cô không nhỉ?

“Hôm nay cô có thấy khá hơn không?” gã hỏi khi gã đi lưng chừng đến.

“Khỏe.” Cô gần như quăng cái túi vào ghế bên cạnh và trượt xuống dưới bánh lái.

“Đừng đặt nó ở đó.” Gã khuyên. “Khi cô dừng lại vì đèn đỏ, ai cũng có thể tiến đến gần, bất ngờ thò tay vào cửa sổ, tóm lấy cái túi và chạy mất trước khi cô biết điều gì vừa xảy ra.”

Cô vớ lấy cái kính râm và đeo nó, biết ơn thống thiết vì sự bảo vệ chúng dành cho cô khi cô dám liếc gã. “Thế tôi nên để nó ở đâu?”

“Cất vào người là nơi an toàn nhất.”

“Nó chẳng thuận tiện tí nào.”

Gã nhún vai. Sự chuyển động làm cô chú ý vai gã rộng biết bao và nhắc nhở cô về những bộ phận khác trên cơ thể gã. Hơi nóng bắt đầu lan toả trên má cô. Sao gã không thể là một gã say xin nhỉ? Sao gã không mặc chiếc quần thể thao mềm bản thun, chiếc áo phông rách rưới thay vì chiếc quần tây màu yếm mạch và chiếc áo sơ mi lụa màu xanh da trời đậm? Chiếc cà vạt màu kem-xanh-đỏ thẫm được thắt lỏng lẻo trên cái cổ mạnh khoẻ và gã cầm chiếc jacket trên tay. Khẩu súng ngắn lớn màu đen yên vị trong bao súng đeo ở bên phải thắt lưng. Trông gã mạnh khoẻ và thành thạo và quá tuyệt để giữ sự bình yên trong tâm hồn cô.

“Tôi xin lỗi nếu làm cô xấu hổ sáng nay.” Gã nói. “Tôi vẫn buồn ngủ và không chú ý đến cửa sổ.”

Cô xoay xở một cái nhún vai hờ hững. “Tôi không xấu hổ. Tai nạn thôi.” Cô muốn rời đi nhưng gã đứng quá gần nên cô không thể đóng cửa được.

Gã ngồi thấp xuống cạnh xe và mở cửa “Cô chắc là ổn chứ? Cô chưa lãng mạ tôi và chúng ta đã nói chuyện” – gã liếc đồng hồ – “khoảng 30 giây.”

“Tôi đang trong tâm trạng vui vẻ” cô nói đều đều. “Tôi cần tiết kiệm năng lượng đề phòng có chuyện quan trọng, khẩn cấp hơn.”

Gã cười nhản nhở. “Đúng là cô gái của tôi. Tôi cảm thấy khá hơn rồi.” Gã với tay chạm nhẹ vào má cô. “Vết thâm biến mất rồi.”

“Không. Trang điểm là điều kỳ diệu.”

“Đúng thế.” Ngón tay gã rê đến đường chẻ trên cằm cô và vỗ nhẹ nó trước khi rút tay lại. Jaine ngồi hoá đá vì đột nhiên nhận ra gã đang tán tỉnh cô, vì Chúa, trái tim cô lại đập như búa tạ.

Ồi, chàng trai.

“Không được hôn tôi.” Cô nói giọng cảnh cáo bởi vì hình như gã đã tiến gần hơn mặc dù cô không thấy gã di chuyển. Gã nhìn chằm chằm vào chính giữa gương mặt cô với cái nhìn có mục đích mà đàn ông làm trước khi họ chuyển động.

“Tôi không định làm thế,” gã trả lời, cười nhẹ. “Tôi không mang theo ghế và roi da.” Gã đứng lên và lùi lại, đặt tay lên tay cầm cửa xe để đóng nó lại. Gã dừng lại, nhìn xuống cô. “Ngoài ra, lúc này tôi không có thời gian. Cả hai chúng ta đều phải đi làm, tôi không muốn làm một cách vội vã. Tôi cần ít nhất hai tiếng.”

Cô biết cô nên ngậm miệng lại. Cô biết cô nên đóng cửa xe lại và lái đi. Thay vì thế cô ngáy người ra và nói. “Hai tiếng?”

“Ừ.” Gã ban cho cô một nụ cười nguy hiểm chậm rãi khác. “Ba tiếng thậm chí còn tuyệt hơn vì tôi cho rằng nếu tôi hôn cô, cả hai chúng ta sẽ kết thúc bằng việc phẫu thuật thân hoàn toàn.”

8. Chương 8

“Ồi!” Jaine tự nói thầm khi cô đến chỗ làm trên chiếc xe lái tự động mà với tình hình giao thông ở Detroit thì nó còn hơn là sự mạo hiểm. “Ồ?” Cô đáp lại kiểu gì thế nhỉ? Sao cô không nói cái gì như kiểu “Trong giấc mơ của anh, bạn thân mến à.” Hay “Lạy Chúa tôi, có phải địa ngục đóng băng mà tôi không thấy không nhỉ?” Sao cô không nói bất cứ điều gì ngoại trừ “ồ” để tỏ ra ngạc nhiên nhỉ. Cô thậm chí còn có thể làm tốt hơn trong lúc ngủ.

Cô đã không nói với vẻ thờ ơ như thể cô đang hỏi và câu trả lời chẳng có gì thú vị cả. Không, âm tiết chết tiệt ấy quá yếu đến mức nó còn chẳng được ghi vào thước đo độ nhút nhát. Bây giờ gã nghĩ rằng tất cả những gì gã phải làm là nhảy tung tăng khắp nhà cô và cô sẽ nằm ngửa ra mời mọc hẳn.

Phần tồi tệ nhất của chuyện này là, có lẽ gã đúng.

Không. Không, không, không, không, không. Cô không thể làm chuyện nông nổi đó được mà cô cũng chẳng hề có ý định nghiêm túc gì hết nên phải thật cẩn thận với sự lãng mạn. Không lý nào lao đến với gã nhà bên, mà mới hôm qua thôi – hay là hôm kia nhỉ? – cô coi như một gã ngớ ngẩn.

Cô thậm chí còn không ưa gã. Ừm, không ưa lắm thôi. Rõ ràng cô ngưỡng mộ cách hắn dễ dàng dí mặt tên say xỉn xuống đất. Có những lúc chỉ có dùng vũ lực đáp trả mới đem lại sự hài lòng; cô cảm thấy cực kỳ hài lòng khi nhìn gã say bị dúi mặt vào đất bẩn và bị khống chế như một đứa trẻ.

Còn điều gì mà cô thích Sam nữa không ngoài cơ thể gã – như đã nói – và khả năng khống chế thô bạo tên say xỉn không nhỉ? Cô nghĩ một chốc và có gì đó lồi cuồn trong hình ảnh người đàn ông tự mình sửa sang tủ đựng đồ đạc dù cô không thể chỉ ra chính xác đó là cái gì; một cảm giác về cuộc sống gia đình, có thể? Rõ ràng gã cần có thứ gì đó để bù cho cái dáng điệu nghênh ngang ra vẻ đại trượng phu của gã. Nếu không nghênh ngang thì gã đi kiểu lững thững. Mà thực ra gã cũng chẳng cần phải nghênh ngang làm gì khi gã đeo cái súng lục to tổ chẳng như cái máy sấy tóc ở thắt lưng như thế. Đến cả cái biểu tượng cho khả năng đàn ông, gã cũng có được cái khùng nhất – cô không có ý gã cần đến biểu tượng ấy trong khi gã có cái khùng thực sự ngay trong quần gã...

Cô nắm chặt bánh lái, cô gắng điều hoà hơi thở mình. Cô bật máy điều hoà không khí và điều chỉnh lỗ thông gió để không khí lạnh phả thẳng vào mặt cô. Nắm vú cô cảm thấy căng cứng và cô biết nếu cô kiểm tra, cô sẽ thấy chúng dựng đứng lên như những chú lính nhỏ.

OK. Cái cô cần giải quyết là cơn nóng sốt nghiêm trọng này. Thực tế là như vậy rồi nên cô phải đối diện với nó. Có nghĩa là cô phải làm một người trưởng thành thông minh, lạnh mạnh và xúc tiến dùng thuốc tránh thai nhanh nhất có thể. Kỳ kinh của cô sẽ đến bất cứ ngày nào, tốt thôi; cô có thể mua thuốc và bắt đầu gần như ngay lập tức. Nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ nói với gã. Những viên thuốc chỉ là để phòng

bị thôi phòng khi học môn của cô đánh bại chất xám của cô. Điều ngu ngốc này chưa từng xảy ra và thực tế trước đây cô cũng chưa từng bị tan chảy khi nhìn thấy cái phần đàn ông nhô ra như vậy.

Cái quái quỷ gì xảy ra với cô thế này? Cô tự vấn đầy phần nộ. Cô đã nhìn thấy cái phần nhô ra đấy trước đây rồi cơ mà. Cứ cho là cái của Sam ẩn tượng đi chẳng nữa, nhưng hồi học đại học, vì tò mò khủng khiếp, cô đã xem hai bộ phim khiêu dâm, liếc qua tờ Play-girl số đặc biệt nên cô cũng đã thấy nhiều cái to hơn. Ngoài ra, với tất cả sự hài hước họ nói về anh chàng hoàn hảo và dương vật của anh ta phải to thế nào thì rốt cục dương vật không quan trọng bằng người đàn ông mà nó gắn vào.

Anh chàng hoàn hảo. Ký ức trở về như một cú tát vào mặt cô. Chết tiệt, làm sao cô có thể quên điều đó?

Cô sớm quên ngay Sam và anh chàng hạnh phúc vì cô bận nghĩ bản tin ngu ngốc ấy. Cả hai vấn đề đều khiến cô bối rối chẳng kém gì so với việc nhà cô bị thiếu rui.

Ngày hôm nay sẽ khá yên bình, cô nghĩ. Ngoài 843 con người làm việc ở Hammerstead, chỉ có thêm vài người quen biết họ, xem bản tin và đoán ra. Một số người sẽ hỏi thẳng Dawna, cô ta sẽ tiết lộ nốt bí mật cuối cùng và thông tin sẽ lan khắp toà nhà với tốc độ email. Nhưng miễn là thông tin ấy vẫn nằm trong Hammerstead, ít nhất T.J. cũng có cơ hội giấu Galan. Anh ta không hoà đồng lắm với đồng nghiệp của vợ trừ khi phải bắt buộc có mặt trong buổi tiệc mừng giáng sinh của công ty mà anh ta cứ loay quanh với đầy vẻ chán chường.

Chắc hẳn sẽ có sự kiện gì đó quan trọng hơn diễn ra trong hôm nay, nếu không phải là sự kiện mang tính quốc gia thì cũng có sự kiện mang tính địa phương. Bây giờ đang là những ngày nóng khủng khiếp nhất trong năm. Quốc hội không thể họp và tất cả các thượng nghị sĩ và đại biểu hoặc phải về nhà hoặc phải tiệc tùng khắp nơi trên thế giới vì thế không có nhiều tin tức mang tầm quốc gia lẫn trừ một số thảm họa. Cô không muốn có một vụ nổ máy bay hay gì đó tương tự thế nhưng có lẽ có gì đó không liên quan đến việc mất mạng có thể xảy ra.

Cô bắt đầu cầu nguyện cho thị trường chứng khoán sụt giảm nghiêm trọng – tất nhiên là với điều kiện nó sẽ hồi phục ngay vào cuối ngày. Hay là thị trường đột nhiên tăng mạnh chưa từng có thì tốt hơn. Điều đó sẽ giúp các phát thanh viên bận rộn đủ lâu để quên lãng anh chàng hoàn hảo đi.

Ngay khi cô đi qua cổng Hammerstead, cô nhận ra rằng cô đã quá lạc quan khi mong muốn một ngày yên ổn. Ba hãng truyền hình hàng đầu đã ở đó. Ba gã đàn ông lôi thôi lếch thếch với chiếc minicam đang quay ba người khác nhau, một người đàn ông và hai phụ nữ đang đứng trước bức tường của Hammerstead để làm nền. Ba phóng viên đứng cách nhau đủ xa để không phạm vào khung hình của người khác và họ đang nói sốt sắng nói vào microphone.

Dạ dày Jaine thót lại. Dù thế cô vẫn hi vọng; thị trường chứng khoán vẫn chưa mở cửa cơ mà.

“Điều gì sẽ tiếp diễn?” là những lời đầu tiên cô nghe thấy khi cô bước vào toà nhà. Hai người đàn ông đang bước xuống dưới hành lang phía trước cô. “Cái gì xảy ra với đội ngũ truyền hình ấy nhỉ? Chúng ta đã bị mua hay bị đóng cửa thế?”

“Cậu không nghe bản tin sáng à?”

“Chẳng có thời gian.”

“Hình như một số phụ nữ làm việc ở đây đã định nghĩa được anh chàng hoàn hảo của họ. Tất cả các kênh truyền hình đang chạy đua theo tâm lý chung ấy mà, tớ cho là thế.”

“Thế họ định nghĩa anh chàng hoàn hảo như thế nào? Anh chàng nào đó cực kỳ lắm à?”

Hoan hô, Jaine nghĩ. Họ đã quên mất điều đó rồi.

“Không, như tớ nghe thì chỉ giống như một gã hướng đạo sinh giẻ rách bình thường thôi: trung thực, thành thật và giúp đỡ các bà già qua đường, nghe cứ như cứt ấy.”

“Ê, thế thì tớ cũng có thể làm được.” người đàn ông thứ nhất nói ra vẻ khám phá.

“Thế sao cậu không làm?”

“Tớ không nói tớ muốn.”

Họ cười phá lên với nhau. Jaine ấp ủ giấc mơ tuyệt vời là đã bay cả hai bọn họ xuyên qua cái cửa sổ trước nhưng tạm bằng lòng với câu hỏi. “Anh đang nói anh không trung thực à? Người thành công mới hay họ làm sao!”

Cả hai bọn họ đều nhìn ngó xung quanh, có vẻ giật mình khi trông thấy cô nhưng chắc chắn họ phải nghe thấy tiếng cửa mở và ai đó đi sau lưng họ chứ. Vì thế cô không bị vẻ giả vờ vô tội đó bịp bợm. Cô biết mặt họ nhưng không biết tên; họ đều là những người mới trong ban lãnh đạo, khoảng trên dưới 30 tuổi, diện áo sơ mi màu xanh Pháp và đeo cà vạt không cách điệu.

“Xin lỗi,” người đàn ông thứ nhất xin lỗi một cách giả tạo. “Chúng tôi không nhìn thấy cô.”

“Đúng thế,” cô nói, đảo mắt nhìn rồi cô chợt thấy cô không cần phải dấn dáp đến mẩu đối thoại này. Hãy để cuộc chiến đặc biệt giữa hai phái này tiến hành mà không có sự tham dự của cô; càng ít tham gia càng tốt cho cô và cả ba người kia.

Cô và hai người đàn ông bước vào thang máy trong im lặng. Chẳng có thông báo nào ngày hôm nay cả làm cô thấy hơi thiếu thốn. Marci đang đợi cô ở văn phòng với vẻ mặt đầy căng thẳng. “Tớ nghĩ là cậu đã xem bản tin.” Cô nói với Jaine. Jaine gật đầu. “Tớ gọi cho T.J. và cảnh báo cô ấy rồi.”

“Tớ không thể nói hết tớ thấy hối tiếc thế nào vì chuyện xảy ra.” Marci nói, hạ thấp giọng khi có người đi ngang cánh cửa đang mở.

“Tớ biết” Jaine nói rồi thở dài. Thật là vô lý khi cứ mãi tức điên lên với Marci; những gì xảy ra thì cũng xảy ra rồi. Và điều này chưa phải là ngày tận thế, thậm chí đối với T.J. Nếu Galan phát hiện ra và căng thẳng đến mức chia tay T.J. thì cuộc hôn nhân ấy chẳng bền vững tí nào.

“Dawna đã nói ra tên tớ.” Marci tiếp tục. “Điện thoại khiến tớ lẩn thẩn suốt buổi sáng. Tất cả các hãng đều muốn phỏng vấn và tờ News cũng thế.” Cô ngập ngừng. “Sáng nay cậu đã đọc báo chưa?”

Jaine hoàn toàn quên phéng mắt tờ báo buổi sáng, việc nhìn trộm nhà bên cạnh làm cô rối bời. Cô lắc đầu. “Tớ chưa.”

“Thực tế thì nó khá dễ thương. Đó là mục họ luôn hướng dẫn làm món ăn hay gì đó nên không có nhiều người đọc nó lắm.”

Điều đó thật tốt; nó được coi là khía cạnh tâm lý hơn là tin tức và hầu hết mọi người chưa từng đọc đều nghĩ đó là phần dành riêng cho phụ nữ. Trừ phi là dính líu đến con vật hoặc trẻ nhỏ, những câu chuyện về khía cạnh tâm lý có xu hướng bị lãng quên khá nhanh. Điều này rồi sẽ qua nhanh như vòng đời tự nhiên của nó thôi.

“Cậu sẽ nói chuyện với họ chứ? Ý tớ là người săn tin ấy.”

Marci lắc đầu. “Không thể nào. Nếu chỉ có tớ thì tớ sẽ thấy thú vị một chút – liệu điều gì có thể xảy ra nếu như Brick thấy quá khó chịu? Nhưng những anh chàng liên quan đến các cậu thì khác.”

“T.J. là người lo lắng nhiều nhất. Hôm qua tớ đã nghĩ thế. Tớ chẳng có gì để mất nên nếu có bị lộ cũng chẳng làm sao cả. Hình như Luna cũng không thấy phiền gì đâu nhưng T.J....” Jaine lắc đầu. “Đấy là vấn đề.”

“Thành công rực rỡ. Theo cá nhân tớ, tớ không nghĩ là mất mát quá nhiều nếu cô ấy và Galan chia tay nhưng tớ không phải cô ấy và có thể cô ấy nghĩ giống như thế về Brick.” Marci cười toe. “Vãi thật, hầu như tớ luôn nghĩ về anh ta như thế.”

Không có gì phải bàn cãi, Jaine nghĩ.

Gina Landretti, người cùng làm việc ở phòng lương, bước vào văn phòng. Dựa vào cái cách mắt cô ấy loé lên khi nhìn thấy Marci và Jaine nói chuyện là biết cô ta đã biết. “Này,” cô nói, cười toe toét đến tận mang tai. “Đó là các cậu! Ý tớ, các cậu là nhóm bốn người bạn. Tớ nên nhận ra khi tớ đọc thấy tên Marci nhưng giờ thì dễ thôi. Hai người kia, một người là cô gái xinh xắn ở phòng mua bán còn một người ở phòng nhân sự, đúng không? Tớ đã nhìn thấy các cậu đi ăn trưa cùng nhau.”

Chẳng có gì để chối nữa. Cô và Marci nhìn nhau. Jaine nhún vai.

“Điều đó thật tuyệt!” Gina tán dương. “Tớ đã đưa tờ báo cho chồng tớ hôm qua, và anh ấy tức điên lên khi đọc dòng số tám như thể anh ấy chưa từng ngó nghiêng nhìn ngắm những người đàn bà ngực to không bằng, các cậu biết không? Tớ phải cười phá lên. Anh ấy vẫn chưa nói chuyện với tớ.” Trông cô chẳng có gì là phiền muộn cả.

“Bọn tớ cũng chỉ làm cho vui thôi.” Jaine nói. “Nhưng nó đã vượt khỏi tầm tay rồi.”

“Ồ, tớ không nghĩ thế. Tớ nghĩ nó thật tuyệt. Tớ kể với chị tớ ở New York và chị muốn toàn bộ bài báo, không phải là một tí tẹo trên tờ báo sáng nay đâu.”

“Chị cậu?” Jaine lại cảm thấy thót dạ dày. “Người chị làm việc cho công ty truyền hình á?”

“ABC. Chị tớ là nhân viên của Good Morning America.”

Marci cũng bắt đầu nhìn với vẻ cảnh giác. “Ừm – Chỉ là thích thú cá nhân thôi đúng không?”

“Chị ấy nghĩ nó thật vui nhộn. Dù vậy tớ sẽ không ngạc nhiên nếu các cậu nhận được điện thoại từ họ đâu. Chị ấy đã nói List đó mới tuyệt làm sao.” Gina chồm lên bàn cô, hạnh phúc vì đã giúp giới thiệu họ với công chúng.

Jaine lôi một đô la ra khỏi túi đưa cho Marci và nói bốn từ bậy bạ.

“Oa” Marci có vẻ cực kỳ ấn tượng. “Tớ chưa từng nghe cậu nói từ đó bao giờ.”

“Tớ tiết kiệm cho các trường hợp khẩn cấp.”

Điện thoại cô reo. Jaine nhìn nó. Chưa đến 8 giờ, đó không phải cuộc gọi vì công việc.

Có lẽ chẳng gì ngoài những tin tức tồi tệ đang chờ đợi nếu cô trả lời.

Đến hồi chuông thứ ba thì Marci nhấc máy. “Phòng lương.” Cô nói một cách mạnh mẽ. “Ồ - T.J. Marci đây. Bọn tớ đang nói chuyện. Ôi, chết tiệt, bạn yêu. Tớ xin lỗi.” cô nói với giọng quan tâm mà không giúp được gì.

Jaine chớp lấy ống nghe từ tay Marci. “Có chuyện gì thế?” Cô khản khản.

“Tớ bị lộ rồi.” T.J nói giọng chán chường. “Tớ vừa đọc hòm thư thoại, có 7 tin nhắn thoại từ các nhà báo. Tớ cá là cậu cũng nhận được ngần ấy tin nhắn thoại.”

Jaine nhìn vào đèn báo tin nhắn. Nó nhấp nháy như thể bị co giật.

“Có lẽ nếu Marci và tớ nói chuyện với họ thì sẽ làm họ tránh xa cậu và Luna.” Cô đề xuất. “Tất cả những gì họ muốn là câu chuyện, đúng không? Họ cần một khuôn mặt trong câu chuyện rồi mọi việc sẽ kết thúc ở đó và họ sẽ tìm một người khác.”

“Nhưng họ biết tên tất cả bọn mình.”

“Điều đó không có nghĩa là họ cần bốn cuộc phỏng vấn. Bất cứ diễn giải nào làm họ hài lòng.”

Marci đang theo dõi cuộc hội thoại chỉ để nghe Jaine kết thúc nó, nói “Tớ có thể tự mình tham gia phỏng vấn nếu cậu nghĩ nó có tác dụng.”

T.J nghe thấy đề nghị của Marci. “Tớ tin rằng nó là một phát súng nhưng tớ sẽ không bỏ chạy đâu. Nếu họ không hài lòng sau khi nói chuyện với cậu và Marci hay chỉ là Marci thì cả bốn bọn mình sẽ cùng ngồi xuống, tham gia phỏng vấn. Và điều gì phải đến sẽ đến. Tớ không chấp nhận việc cảm thấy có lỗi hay buồn phiền chỉ vì chúng ta đã đùa nghịch và làm ra cái danh sách ngu ngốc đó.”

“OK.” Marci nói khi Jaine gác máy. “Tớ sẽ gọi cho Luna và thông báo với cô ấy rồi tớ sẽ gọi lại cho các phóng viên đó và sắp xếp cái gì đó cho bữa trưa. Tớ sẽ nhận lấy hết rắc rối và làm giảm nó đi hết mức có thể.” Cô làm dấu thánh. “Nó có thể có tác dụng.”

Cả buổi sáng, khá nhiều người thò cổ vào cửa và cười đùa bình luận với cô; ít nhất là những người phụ nữ đã làm thế. Jaine cũng nhận được đề nghị đo giúp hai lần như cô nghĩ từ hai anh chàng và một vài lời nhận xét châm biếm khác. Leah Street ném cho cô cái nhìn kinh tởm và tránh xa cô khiến cô cảm thấy dễ chịu

dù cô đã nghĩ rằng dấu hiệu biểu trưng cho “con điểm của Babylon” sẽ xuất hiện trên bàn mình bất cứ lúc nào. Leah gặp nhiều vấn đề với việc này hơn cả T.J. đó là nói quá nhiều.

Tất cả tin nhắn trong hòm thư thoại của cô là từ các phóng viên; cô xoá chúng và không trả lời bất cứ cuộc gọi nào. Marci chắc hẳn đang bận rộn với chiến dịch càn quét của mình bởi vì không có cuộc gọi nào sau 9h. Lũ cá mập với bạn bè nó đang vây lấy Marci.

Vì những con người man rợ đó vẫn đứng ở cổng, Jaine đành nhịn và mua bữa trưa từ máy bán hàng tự động trong phòng bán đồ ăn vặt. Nếu chiến thuật nghi binh không có tác dụng và đó chỉ là khoảng yên bình trước bão, cô dự định sẽ tận dụng điều đó. Tình thế xoay chuyển, không có quá nhiều sự yên bình bởi vì phòng bán đồ ăn vặt đã đầy người mang đồ ăn trưa đến bao gồm cả Leah Street. Cô ta đang ngồi một mình một bàn mặc dù những bàn khác đều chật cứng.

Tiếng nói chuyện rì rầm chuyển sang âm thanh hỗn độn của tiếng huýt sáo lẫn tiếng vỗ tay tán thưởng khi Jaine xuất hiện. Tiếng tán thưởng, có thể đoán được là chỉ đến từ phía phụ nữ.

Cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc cúi chào thấp hết mức mà cái đầu gối bị thương và xương sườn đau nhức cho phép. “Cám ơn các bạn rất nhiều!” Cô nói bắt chước kiểu cách của Elvis.

Cô nhét tiền vào máy bán hàng và trốn thoát nhanh hết mức có thể, cố gắng lờ đi những lời nhận xét như “Nó thật là hài hước!” và “Yeah, phụ nữ các cô sẽ rất ác cảm nếu có anh chàng nào đó nhận xét về...”

Phòng bán đồ ăn vặt nhanh chóng trở thành chiến trường giữa hai phái.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!” Jaine tự lẩm bẩm khi cô quay về văn phòng cầm thức uống giảm béo và bánh quy trong tay. Cô sẽ phải trả tiền cho ai khi cô tự chửi mình? Cô thắc mắc. Cô có nên cất tiền vào một quỹ riêng để chi trả cho các vi phạm sau này của mình không?

Bữa trưa đã kết thúc từ lâu và đã gần 2h chiều khi Marci gọi. Giọng cô vô cùng mệt mỏi.

“Các cuộc phỏng vấn xong hết rồi.” Cô nói. “Để xem rắc rối có kết thúc không.”

Các phóng viên không cấm rẽ ở cửa khi Jaine rời công ty nữa. Cô chạy đua về nhà để bắt kịp tin tức đài địa phương, cô phanh gấp khiến xe cô trượt trên lối lái xe rải sỏi. Cô mừng vì Sam không có nhà hay ra ngoài đọc cho cô nghe đạo luật cấm gây rối trật tự.

BooBoo lại toạ lạc trên cái đệm. Jaine không thèm quan những mảnh ruột đệm bay tung toé khắp tấm thảm mà vớ lấy cái điều khiển từ xa, bật ti vi lên và ngồi lên thành ghế. Cô chờ đợi cho qua báo cáo về thị trường chứng khoán, không có sự sụp đổ lại lao dốc nào hết, chết tiệt thật – thời tiết và thể thao.

Ngay khi cô bắt đầu hi vọng buổi phỏng vấn của Marci không bị chiếu thì phát thanh viên nói với giọng đầy kịch tính. “Phần tiếp theo: List. 4 phụ nữ trong vùng nói họ muốn gì ở một người đàn ông.”

Cô rên rĩ và ngã phịch xuống ghế. BooBoo nhảy vào lòng cô lần đầu tiên kể từ khi nó đến ở với cô. Cô vô thức cào cào tai nó và nó bắt đầu run rẩy.

9. Chương 9

Điện thoại reo. Jaine ngập ngừng cân nhắc có nên trả lời hay không. Không lý nào có thêm nhà báo gọi điện làm phiền cô nữa vì Marci đã cho họ biết câu chuyện của họ rồi mà nhưng xem xét thời điểm thì có lẽ cuộc gọi này từ một trong những người biết cô và chỉ nghe tên cô trên ti vi đã muốn nói chuyện với cô như thể 15 phút danh hào đây bằng cách nào đó có thể xoá sạch cô khỏi các mối quan hệ. Cô không muốn hăm lại bất cứ điều gì về cái danh sách chết tiệt đó nữa, cô chỉ muốn nó chết đi thôi.

Mặt khác, đó có thể là Luna, T.J hay Marci.

Sau tiếng chuông thứ 7, cô trả lời, chuẩn bị nói đá giọng Italy và giả vờ là người khác.

“Tại sao chị có thể làm điều đó với tôi?” em trai cô, David, cúi kính.

Cô giật mình, cô lấy lại bình tĩnh. Chúa ơi, nó không bao giờ vượt qua được việc không được làm người giám hộ tạm thời cho chiếc xe của bố cô à?

“Chị chẳng làm gì với em hết. Chẳng phải lỗi của chị vì bố muốn gửi xe ở đây. Chị thấy tốt hơn nếu là em, tin chị đi, bởi vì chị phải đỗ xe ở ngoài lối vào thay vì đỗ trong ga ra đây.”

“Không phải là về cái xe!” anh gần như hét lên. “Ồ trên ti vi ấy! Sao chị có thể làm thế? Sao chị không nghĩ nó khiến tôi trông thế nào?”

Thật là khó hiểu. Cô nghĩ nhanh, cố gắng nắm bắt xem nó tác động đến David thế nào nhưng chỉ có một điều cô có thể nghĩ ra là có lẽ nó không thoả mãn hết những tiêu chuẩn trong danh sách và nó không muốn Valerie biết những tiêu chuẩn đó. Thảo luận về những thuộc tính sinh lý của em trai cô không phải là điều mà cô muốn làm.

“Chị chắc là Valerie không so sánh gì đâu.” Cô nói khôn khéo hết mức có thể. “Ừ, cái nồi đang sôi trên bếp nên chị phải...”

“Valerie?” anh khấn khoản. “Cô ấy làm gì? Chị đang nói cô ấy biết tổng những thứ trong... trong danh sách này á?”

Càng lúc càng khó hiểu. Cô cào cào mái tóc. “Chị không nghĩ là chị hiểu em đang nói về cái gì.” Cuối cùng cô nói.

“Những thứ trên ti vi!”

“Nó làm sao? Nó ảnh hưởng đến em thế nào?”

“Chị đã đưa ra tên chị! Nếu chị có kết hôn rồi thì cái tên Bright sẽ không còn trong họ chị nhưng không, chị vẫn độc thân nên tên chị vẫn giống tên tôi. Nó không phải là cái tên phổ biến lắm nếu chị chưa từng chú ý đến điều đó! Thử nghĩ đến những chế giễu mà tôi gặp phải ở nơi làm việc vì chuyện này mà xem!”

Điều này đã đi hơi xa rồi thậm chí ngay cả đó là David. Sự hoang tưởng của nó không thường rõ rệt lắm. Cô yêu nó nhưng nó chưa bao giờ khắc phục được cảm giác mình là trung tâm vũ trụ. Thái độ của nó ít nhất còn có thể hiểu được khi nó còn học trung học bởi vì nó cao lớn, đẹp trai và được các cô gái ngưỡng mộ điên cuồng nhưng nó đã tốt nghiệp trung học từ 15 năm trước rồi cơ mà.

“Chị không nghĩ họ chú ý.” Cô nói thận trọng hết mức có thể.

“Đấy là vấn đề của chị; chị không bao giờ nghĩ trước khi mở mồm hết.”

Cô không nghĩ gì nữa mà chỉ làm theo những gì bản năng mách bảo. “Hôn mông tao đi!” cô nói và đập mạnh ống nghe.

Không phải là phản ứng người lớn lắm nhưng cô thấy hài lòng.

Điện thoại lại reo. Tuyệt đối không trả lời nó, cô nghĩ, và lần đầu cô ước mình đăng ký dịch vụ hiển thị số gọi đến. Có lẽ cô cần nó.

Chuông vẫn tiếp tục reo. Sau khi đếm đến 20, cô giật mạnh ống nghe và hét lên. “Cái gì!”

Nếu David nghĩ nó có thể quấy rối cô theo cách này thì thử xem nó nghĩ gì khi cô gọi cho nó vào hai giờ sáng. Em trai à!

Đó là Shelly. “Hay lắm, mày đã làm điều đó rồi đấy.” chị gái cô bắn liên thanh.

Cô day day ấn đường; một cơn đau đầu rõ rệt đang hình thành. Sau khi trao đổi với David, cô chờ xem điều này còn đi tới đâu.

“Tao sẽ không dám ngẩng đầu lên khi đến nhà thờ nữa.”

“Thật à? Ôi, Shelly, em rất tiếc.” Jaine nói ngọt ngào. “Em không nhận ra chị bị bệnh ngoạ cổ nghiêm trọng. Chị đi khám khi nào?”

“Mày là một đứa khoe khoang. Mày không bao giờ nghĩ cho bất cứ ai ngoài bản thân mày. Đã bao giờ lướt qua đầu mày suy nghĩ, dù chỉ một lần thôi, là những cái như thế sẽ ảnh hưởng đến tao hoặc bọn trẻ như thế nào không? Stefanie sẽ bị làm nhục. Tất cả bọn bè nó đều biết mày là dì nó.”

“Làm sao chúng biết được? Tôi đã gặp bạn nó bao giờ đâu?”

Shelly ngập ngừng. “Tao cho rằng nó đã nói với chúng.”

“Nó quá nhục nhã nên nó thú nhận mối quan hệ này? Lạ thật.”

“Lạ hay không,” Shelly nói, kết luận, “thì nó vẫn là điều đáng kinh tởm để mày có thể công khai nói.”

Jaine nhanh chóng điểm lại trong đầu cuộc thảo luận của Marci trên truyền hình. Nó chẳng có gì đặc biệt cả. “Tôi không nghĩ là Marci làm gì tồi tệ cả.”

“Ôi. Ý mày là nó cũng ở trên ti vi ư?” Shelly hỏi giọng kinh hoàng tăng cao. “Ôi, không!”

“Nếu chị không xem ti vi thì chị nói nói về cái gì thế?”

“Trên Internet! Stefanie lấy từ đó.”

Internet? Cơn đau đầu của cô nổ bùng. Một trong những con sâu máy tính ở sở làm có thể đã post bài báo đó, toàn bộ bài báo. Quả thực là một đứa trẻ 14 tuổi như Stefanie cũng biết làm.

“Em không đưa lên Internet” cô nói một mình. “Ai đó ở công ty em đã làm.”

“Bất kể mày có làm hay không, mày cũng đứng sau cái...cái danh sách đó!”

Đột nhiên Jaine chán ngấy những tra tấn vừa qua; cô cảm thấy mấy ngày này cô như đi trên dây, sự căng thẳng của cô đã lên tới đỉnh điểm và những người đáng ra phải quan tâm và nâng đỡ cô nhất thì lại đẩy cô xuống địa ngục. Cô không thể chịu đựng hơn nữa và cô thậm chí không thể nghĩ bất cứ lời thô bạo nào để nói nữa. “Chị biết đấy” cô nói lặng lẽ, ngắt bài diễn thuyết của Shelly. “Em quá mệt mỏi với kiểu trách cứ vô tình của chị và David mà thậm chí không thèm hỏi xem toàn bộ câu chuyện diễn ra thế nào. Nó giận điên em vì chiếc xe còn chị thì vì con mèo nên hai người tấn công em mà không cần hỏi em có ổn không với tất cả những chú ý về cái danh sách đấy mà nếu chị chỉ cần nghĩ một giây thôi, chị cũng biết là em không ổn tí nào. Em chỉ nói với David là hôn mê em đi cho rồi và chị biết không, Shelly? Chị cũng có thể hôn mê em được đấy.” Rồi cô gác máy bút rút xem còn người anh chị em nào nữa không. Cảm ơn chúa, không có ai nữa.

“Đó là tao đang kiến tạo hoà bình, dàn xếp một cách tốt nhất đấy.” Cô nói với BooBoo rồi chớp mắt xua đi cái ước ước là lạ trong đôi mắt cô.

Điện thoại lại reo. Cô tắt nó đi. Con số trên cửa sổ tin nhắn của máy trả lời tự động cho thấy cô có quá nhiều tin nhắn. Cô xoá đi mà không nghe bất cứ cái nào và đi vào phòng ngủ và cởi bỏ quần áo. BooBoo đi theo sau cô.

Hình ảnh nhận được sự an ủi từ BooBoo thật mơ hồ nhưng dù sao cô cũng nâng nó lên, dụi cằm cô vào đầu nó. Nó chịu để cô vuốt ve khoảng một phút, rồi cuộc cô không giữ ngón nghề cào cào tai nó ra nên nó ngọ nguậy thoát ra và nhảy nhẹ xuống sàn nhà.

Cô quá căng thẳng. Cô chán nản ngồi xuống và thư giãn, thậm chí là ăn uống. Rửa xe sẽ đốt cháy năng lượng, cô nghĩ, nhanh chóng thay quần soóc và áo phông. Chiếc Viper không bẩn lắm – không có cơn mưa nào trong vòng hai tuần qua nhưng cô muốn nó phải được bóng loáng. Lau rửa và đánh bóng, ngoài việc đốt cháy những căng thẳng của cô còn làm tinh thần cô thấy thoải mái. Rõ ràng tinh thần cô cần được giải phóng ngay lúc này.

Cô nổi loạn khi tập hợp những thứ cần thiết để làm trở nên Viper đẹp đẽ. Shelly sẽ được đáp ứng ý muốn ngay lập tức nếu cô mang BooBoo tới đó và để nó phá huỷ đệm nhà chị ấy; vì Shelly vừa có đồ đạc mới – hình như chị ấy luôn có đồ đạc mới thì phải – chị ấy sẽ chẳng lạc quan như Jaine về việc mất mát bóng nhôi gối đầu. Điều duy nhất ngăn cô không chuyển giao BooBoo là thực tế mẹ cô đã giao phó con mèo yêu của bà cho cô chăm sóc, không phải Shelly.

Còn như David – cũng ở tình trạng thế thôi. Cô sẽ chuyển ngay xe của cha cô sang ga ra nhà David ngoại trừ thực thể là cha cô đã đề nghị cô trông nom nó và nếu bất cứ điều gì xảy ra với nó khi David trông nom nó, cô sẽ cảm thấy phải chịu trách nhiệm gấp đôi. Nhìn theo cách nào cô cũng thấy bế tắc. Sau khi thu thập đầy đủ bộ quần áo bằng da dê, xô, xà bông đặc biệt dành cho xe để không làm mất nước sơn bóng loáng của nó, xi và cái rửa cửa sổ, cô đặt BooBoo ra ngoài hành lang bếp để nó có thể nhìn thấy cô làm việc. Vì những con mèo không thích nước nên cô không nghĩ nó thấy thích thú lắm nhưng cô muốn có bạn. Nó ngồi trong ánh chiều muộn và ngay lập tức làm một giấc ngủ ngắn.

Lối vào nhà bên không có chiếc Pontiac lỗi lôm nên cô không phải lo lắng tình cờ làm bẩn cái gì đó và khuấy động cơn giận dữ của Sam mặc dù theo cô, công việc chùi rửa cẩn thận sẽ không làm tổn hại đến nó. Có thể nó cũng không giúp gì nhiều – khó có thể làm cho nước sơn thể này đẹp lên nhiều – nhưng chiếc xe bẩn thỉu làm cô khó chịu. Chiếc xe của Sam làm cô rất khó chịu.

Cô chú tâm vào chùi rửa chăm chỉ và xả nước cho sạch, từng phần một nên xà bông không có đủ thời gian mà khô lại và tạo thành vết bẩn. Loại xà bông đặc biệt này được nói là không để lại vết bẩn nhưng cô không tin. Cha cô đã dạy cô rửa xe theo cách này và cô chưa tìm ra phương pháp nào tốt hơn.

“Này!”

“Chó chết!” cô nhảy căng lên rơi cả chiếc khăn thấm dấm xà phòng và la hét. Tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô quay ngoắt người lại, tay vẫn cảm vùi nước.

Sam nhảy ra sau khi nước phun vào chân gã. “Xem xem cô làm cái trò quái quỷ gì thế này.” Gã cúi um lên.

Lập tức cơn giận của Jaine bốc lên ngàn ngạt. “Được thôi.” Cô nói vẻ tán thành rồi phun đầy nước vào mặt gã.

Gã kêu ăng ẳng như chó rồi tránh sang bên cạnh. Cô đứng vững chắc với vùi nước trong tay nhìn gã vuốt nước khỏi mặt. Vụ tấn công đầu tiên làm ướt từ đầu gối gã xuống chỉ là tai nạn còn vụ thứ hai thì chăm sóc cái áo phông của gã khá cẩn thận. Phía trước áo ướt dầm dính chặt vào da gã như thể dán bằng hồ. Cô cố gắng không nhìn chăm chăm vào bộ ngực rắn chắc của gã.

Họ đối diện nhau như thể hai kẻ chuẩn bị đấu súng, cách nhau không quá 10 feet. “Mẹ kiếp! Cô đang bị điên đấy hả?” gã gần như gào lên.

Cô tặng cho gã thêm phát nữa. Cô dốc sức dùng dòng nước săn đuổi gã khi gã cố gắng lách người và nhảy nhót để tránh.

“Đừng có mà nói tôi bị điên!” cô hét lên, đặt ngón tay mình che bít miệng vùi nước để tăng lực phun và khoảng cách. “Tôi đã điên lên vì mọi người cứ trách mắng tôi đủ điều về mọi chuyện!” Cô lại phun vào mặt gã. “Chết tiệt! Tôi đã phát ốm vì anh, Shelly, David, tất cả mọi người ở công ty, tất cả lũ phóng viên ngu ngốc rồi và cả con BooBoo cũng xé vụn những cái đệm của tôi! Tôi chán ngấy rồi, nghe chưa?”

Gã đổi chiến thuật từ tránh né sang tấn công. Gã tiến đến từ từ, không cố tránh dòng nước cô phun vào gã nữa. Khoảng nửa giây sau, cô phải cố gắng né người sang bên cạnh.

Gã húc vai vào cơ hoành cô làm ngã dúi người vào chiếc Viper. Nhanh như cú bổ nhào của con rắn, gã giật lấy vùi nước từ tay cô. Cô với tay ra định giật lại vùi nước nhưng gã ấn cô ra sau, ghì chặt cô vào chiếc Viper bằng trọng lượng cơ thể gã.

Cả hai người bọn họ đều thở một cách khó nhọc. Gã ướt sũng từ đầu đến chân, nước thấm từ quần áo gã sang cô cho đến khi cô cũng ướt gần như gã. Cô nhìn trừng trừng lên gã còn gã nhìn trừng trừng xuống cô, mũi họ chỉ cách nhau có vài inch.

Nước chảy tong tong từ mi mắt gã. “Cô đã phun vào người tôi.” Gã buộc tội cô như thể gã không thể tin được cô đã làm điều đó.

“Anh đã làm tôi sợ.” cô buộc tội lại. “Chỉ là vô tình thôi.”

“Lần đầu tiên thì như thế. Nhưng lần thứ hai thì cô cố ý.”

Cô gạt đầu.

“Và cô đã nói ‘chó chết’, ‘chết tiệt’. Cô nợ tôi 50 xu.”

“Tôi có quy định mới rồi. Anh không thể kích động tôi làm loạn rồi lại phạt vạ tôi vì làm loạn được.”

“Cô định quýt đẩy hả?” gã hỏi với vẻ không tin được.

“Anh có thể chắc chắn đấy. Tất cả là lỗi của anh.”

“Như thế nào?”

“Anh đã cố tình làm tôi hoảng sợ và không cố phủ nhận. Từ đầu tiên là lỗi của anh.” Cô thử ngo nguậy để thoát ra khỏi sức nặng của gã đang đè lên người cô. Chết tiệt, gã quá nặng và cứng như tấm thép ấy.

Gã đè bẹp ý định trốn thoát của cô bằng cách ấn cô xuống chặt hơn. Nước từ quần áo gã chảy thành giọt dọc chân cô.

“Thế lần hai thì sao?”

“Anh nói mẹ...” Cô cảnh giác. “Hai từ của tôi cũng chỉ gần tòi tệ bằng 1 từ của anh thôi.”

“Cái gì, bây giờ thì nó theo trật tự à?”

Cô ném cho gã một cái nhìn khinh miệt. “Trật tự của nó là, tôi sẽ không nói từ kia nếu như (a) anh không làm tôi hoảng sợ và (b) anh không chửi tôi trước.”

“Nếu chúng ta đang làm cái việc đổ tội cho nhau thì tôi có thể nói rằng tôi sẽ không chửi rửa cô nếu cô không phun nước vào người tôi.”

“Và tôi sẽ không phun nước vào người anh nếu anh không làm tôi hoảng sợ. Thấy chưa, tôi đã bảo tất cả là lỗi của anh rồi mà.” Cô nói vẻ đắc thắng, hếch cằm lên trêu chọc gã.

Gã hít một hơi sâu. Chuyển động của ngực gã làm vú cô bẹp dí thậm chí còn nhiều hơn trước khiến cô đột nhiên nhận thức được núm vú của mình. Núm vú cô đang cảm nhận được cơ thể gã một cách sâu sắc. Ôi! Đôi mắt cô thành linh mở to cảnh giác.

Gã nhìn xuống cô với một cái nhìn khó đoán. “Để tôi đi.” Cô nói với vẻ bồn chồn hơn là những gì cô muốn lộ ra.

“Không.”

“Không!” Cô nhắc lại. “Anh không thể nói không được. Anh giữ tôi ngược với nguyện vọng của tôi là trái luật đấy.”

“Tôi không giữ cô ngược với nguyện vọng của cô mà tôi giữ cô dựa ngược vào cái xe của cô.”

(Trời ơi! Câu này khó dịch chết đi được! Tuy nó đơn giản nhưng mình k làm sao dịch được lối chơi chữ của Sam.

No!” she repeated. “You can’t say no. It’s against the law to hold me against my will.”

“I’m not holding you against your will; I’m holding you against your car.”)

“Bằng vũ lực!”

Gã nhún vai thừa nhận. Hình như gã chẳng có vẻ gì là lo sợ trước viễn cảnh gã đang vi phạm bất cứ điều luật vì đối xử thô bạo với người hàng xóm cả.

“Để tôi đi!” cô nói lại.

“Tôi không thể.”

Cô nhìn gã với vẻ nghi ngờ “Tại sao không?” Trên thực tế, cô sợ rằng cô biết lý do tại sao không. Cái “tại sao không” ấy đang lớn dần lên trong chiếc quần jean sũng nước của gã từ vài phút trước. Cô đã gần như thành công trong việc lờ tít nó đi với mức độ tốt nhất, từ thất lưng trở lên – trừ núm vú cô ra. Còn từ thất lưng trở xuống thì cô đã thất bại một cách đáng khinh.

“Bởi vì tôi sắp làm điều tôi sẽ hối hận.” Gã lắc đầu như thể gã không hiểu nổi bản thân mình.

“Tôi không có roi và ghế ở đây nhưng mặc xác, tôi liều với nó.”

“Chờ đã.” Cô rít lên nhưng quá muộn.

Mái tóc màu đen của gã cúi xuống.

Ánh chiều muộn chao đảo. Cô nghe thấy tiếng đứa trẻ cười ngặt nghẽo từ đâu đó trên đường. Chiếc xe phóng qua. Tiếng xén tĩa hàng rào mờ nhạt lọt vào tai cô. Tất cả dường như ở đâu xa lắm và cô bị tách ra khỏi thực tại. Chỉ có môi Sam trên môi cô là thực, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, mùi hương ấm áp đầy chất nam tính đi qua mũi lấp đầy phổi cô. Và hương vị của anh- ôi, hương vị của anh. Anh có vị sô cô la như thể anh vừa ăn một thanh Hershey. Cô thêm khát nuốt lấy ngẫu nhiên.

Cô nhận ra cô đang nắm chặt lấy một nắm vải cotton ướt sũng. Cùng lúc đó anh vừa hôn cô, vừa gỡ tay cô ra khỏi áo anh, kéo nó vòng qua cổ anh để anh có thể dựa sát vào cô một cách hoàn toàn từ đầu gối tới vai.

Làm thế nào mà một nụ hôn có thể khuấy động cô hoàn toàn như thế? Nhưng nó không chỉ là một nụ hôn; anh sử dụng toàn bộ cơ thể mình, chà xát ngực anh lên hai núm vú của cô cho đến khi nó dựng đứng lên, cứng ngắc, đau đớn, di chuyển bộ phận cương cứng đang căng phồng của anh cọ xát vào bụng cô từ từ trong một nhịp điệu đầy tinh tế nhưng cũng mạnh mẽ dâng trào như sóng biển.

Jaine nghe thấy tiếng rên rỉ nghẹn ngào, hoang dại từ cổ họng mình và cô cố gắng đu lên người anh, cố gắng nâng cơ thể mình lên đủ cao để bộ phận căng phồng của anh ở vị trí tuyệt nhất. Cô bùng cháy, hấp hối với sức nóng, điên cuồng vì sự tấn công bất ngờ của cơn lũ ham muốn.

Anh vẫn nắm vò nước bằng một tay. Khoá cả hai tay quanh cô và nâng cô lên vài inch. Dòng nước phun lung tung, rơi vào BooBoo là nhỏ nhảy dựng lên với một tiếng rít giận dữ rồi rồi bắn toé vào chiếc xe làm hai người họ ướt hơn nữa. Cô không quan tâm. Lưỡi anh trong miệng cô, chân cô quấn lấy hông anh và chỗ căng phồng của anh ở đúng vị trí mà cô muốn.

Anh di chuyển – những cú đâm tài tình của anh ấn mạnh vào cô – và cô gần như đạt tới đỉnh ngay lúc đó. Móng tay cô bám vào lưng anh, cô rên rỉ trong cuống họng, uốn cong người trong vòng tay anh.

Anh dứt mạnh ra khỏi miệng cô. Anh thở hổn hển, đôi mắt anh nóng bỏng và hoang dại. “Đi vào trong.” Anh nói trầm và thô nhám gần như không hiểu được, không hơn gì một tiếng gầm gừ.

“Không.” Cô rên rỉ. “Đừng dừng lại!” Ôi, Chúa ơi! Cô đã gần, rất gần. Cô cong người áp vào cơ thể anh lần nữa.

“Jesus Christ!” Anh nhắm mắt lại, biểu hiện của anh đầy vẻ hoang dã với sự ham muốn khó kiềm chế. “Jaine, tôi không thể làm tình với em ở ngoài này được. Chúng ta phải vào trong.”

Làm tình? Vào trong?

Ôi Chúa ơi, cô sắp làm điều đó với gã mà cô chưa uống thuốc!

“Chờ đã!” Cô hét lên với vẻ kinh hoàng, đẩy mạnh vai gã ra, duỗi thẳng chân ra khỏi hông gã và đá gã dữ dội. “Dừng lại! Để tôi đi!”

“Dừng lại?” Gã nhìn với vẻ hoài nghi đầy giận dữ. “Em vừa nói ‘dừng dừng lại’ cách đây đúng 1 giây cơ mà.”

“Tôi thay đổi ý kiến rồi.” Cô vẫn đẩy vai gã ra. Cô đang làm cái việc chẳng có tác dụng gì hết.

“Em không thể thay đổi ý kiến được!” Giờ thì giọng gã đầy tuyệt vọng.

“Tôi có thể chứ.”

“Em có bị mụn rộp không?”

“Không.”

“Giang mai?”

“Không.”

“Lậu?”

“Không.”

“AIDS?”

“Không!”

“Vậy thì em không thể đổi ý được.”

“Tôi đang bị rụng trứng.” Đó có thể là lời nói dối. Gần như chắc chắn là lời nói dối. Có thể chu kỳ kinh của cô sẽ bắt đầu từ ngày mai nên ít có khả năng tế bào trứng còn sống sót nhưng cô không muốn có một chút nguy cơ có con nào cả. Nếu như bất cứ sinh mệnh nào được lưu giữ trong một đám DNA thì tinh dịch của Sam sẽ gài số khởi động cho nó. Chỉ cần cho đi một số thứ mà thôi.

Thông tin rụng trứng khiến gã dừng lại. Gã nghĩ về điều đó và đề nghị: “Tôi có thể dùng bao cao su.”

Cô ném cho gã một cái nhìn coi thường. Ít nhất cô hi vọng nó sẽ làm tiêu tan hi vọng của gã. Cho đến lúc này, gã chẳng có vẻ gì là bị áp đảo cả. “Tỷ lệ thành công của bao cao su chỉ là 94% thôi. Nghĩa là, tỷ lệ thất bại là 6% đấy.”

“Này, tỷ lệ khá tốt đấy chứ.”

Lại một cái nhìn coi thường khác. “Ồ, đúng thế hả? Anh có thể hình dung ra chuyện gì sẽ xảy ra nếu thậm chí chỉ một trong những kẻ cướp bé tẹo của anh nhảy vào cô bé của tôi không?”

“Chúng sẽ trói buộc với nhau và chiến đấu như hai con mèo hoang trên giường.”

“Đúng thế. Giống như chúng ta vừa làm ấy.”

Trông gã hết sức khó chịu. Gã thả cô ra và lùi lại.

“Chúng ở trên giường ngay cả khi chúng chưa tự giới thiệu với nhau.”

“Chúng ta còn chưa bao giờ tự giới thiệu mình cơ.” Cô cảm thấy buộc phải chỉ ra điều đó.

“Chó chết thật.” Gã chà xát khuôn mặt mình. “Tôi là Sam Donovan.”

“Tôi biết anh là ai. Bà Kulavich đã nói với tôi. Tôi là Jaine Bright.”

“Tôi biết. Bà ấy đã nói với tôi. Bà ấy còn nói cả cách đánh vần tên cô.”

Trời, làm sao mà bà Kulavich lại biết nhỉ?

“Đúng ra là Janine,” cô giải thích. “Nhưng chữ n đầu tiên bị ghi thiếu trong giấy khai sinh và mẹ tôi quyết định bà thích như thế.” Jaine ước gì cô là Janine. “Shelly,” “David,” và Janine”; những cái tên ăn khớp với nhau. Jaine thật kỳ cục, cái tên lạc lõng.

“Tôi thích ‘Jaine’ hơn.” Gã nói. “Nó hợp với cô. Cô không phải là Janine.”

Đúng thế, cô nghĩ buồn rầu. Đó là vấn đề.

“Vậy cô có chuyện gì với... ai nhỉ? À, đúng rồi. Shelly, David, đồng nghiệp, phóng viên và BooBoo. Sao cô lại buồn phiền về đám phóng viên?”

Cô bị ấn tượng với trí nhớ của gã. Cô không thể đọc một mạch những cái tên người khác hét vào mặt cô khi cô bị phun nước lạnh như thế được.

“Shelley là chị tôi. Chị ấy điên lên vì mẹ tôi đề nghị tôi trông nom BooBoo mà chị ấy thì muốn được tự hào về bản thân mình. David là em trai tôi. Nó điên lên vì bố tôi đề nghị tôi trông nom cái xe của ông thay vì David. Anh biết Boo là ai rồi đấy.”

Gã nhìn qua vai cô. “Nó là con mèo ở trên xe cô.”

“Trên xe...” Cô quay ngoắt người lại với nỗi kinh hoàng. BooBoo đang len lén đi ngang qua mui xe cô. Cô tóm lấy nó trước khi nó có đủ thời gian để tránh. Cô phần nộ lôi cổ nó vào nhà rồi hồi hã quay lại cúi xuống xem xét xem mui xe có bị vết xước nào dù là bé tí tẹo hay không.

“Có thể đoán cô cũng chẳng muốn con mèo trèo lên xe cô đâu.” Sam nói với vẻ tự mãn.

Cô cố gắng ném thêm một cái nhìn khinh miệt về phía gã mặc dù cô vẫn chú ý thấy rằng thông tin về thời kỳ rụng trứng làm tiêu tan hi vọng của gã rất hiệu quả. “Chẳng có sự so sánh nào phù hợp giữa xe của tôi và của anh hết.” Cô gầm gừ rồi giật mình nhìn lối lái xe trống trơn. Không có chiếc Pontiac màu nâu cũ kỹ ở đó. Nhưng Sam ở đây. “Xe anh đâu rồi?”

“Chiếc Pontiac không phải của tôi. Nó thuộc về thành phố.” Cô cảm thấy như trút được gánh nặng. Cảm ơn Chúa. Sẽ là một tát mạnh vào lòng tự trọng của cô nếu cô ngủ với chủ nhân của đồng sắt vụn đấy. Mặt khác, có lẽ cô lại cần chiếc Pontiac đóng vai trò hãm lại sự thôi thúc ham muốn trong cô. Nếu nó ở đó, thì hoàn cảnh vừa rồi sẽ không bị vượt khỏi tầm tay như vậy.

“Thế anh về nhà bằng cách nào?” cô hỏi, nhìn ngó xung quanh.

“Tôi đỗ xe tải của tôi trong ga ra để tránh bụi bặm, phấn hoa và chim chóc bám vào nó.”

“Xe tải? Loại xe tải gì?”

“Chevy.”

“4 bánh dẫn động?” Gã trông giống kiểu anh chàng lái chiếc xe bốn bánh dẫn động.

Gã ném cho cô một cái nhếch mép trịch thượng. “Còn loại nào khác à?”

“Ôi trời ơi!” Cô thở dài. “Tôi có thể nhìn nó không?”

“Không cho đến khi chúng ta thương lượng xong.”

“Thương lượng?”

“Đúng thế. Về việc khi nào chúng ta sẽ hoàn thành cái chúng ta vừa bắt đầu.”

Cô há hốc miệng. “Ý anh là anh sẽ không cho tôi xem xe của anh chừng nào tôi chưa đồng ý làm tình với anh á?”

“Cô hiểu vấn đề rồi đấy.”

“Anh bị điên nếu anh nghĩ rằng tôi muốn xem xe của anh đến mức đó!” Cô hét lên.

“Nó màu đỏ.”

“Ôi trời ơi.” Cô rên rỉ.

Gã khoanh tay. “Làm trước, nói sau.”

“Ý anh không phải là làm tình đấy chứ?”

“Tôi nói rằng chúng ta thương lượng về thời gian. Tôi không nói chúng ta phải làm nó ngay lúc này. Cô không thể trả công tôi bằng cách cho tôi mon men gần trứng của cô được.”

Cô ném cho gã một cái nhìn suy đoán. “Tôi sẽ cho anh xem xưởng phát điện của tôi nếu anh cho tôi xem xe của anh.”

Gã lắc đầu. “Không thoả thuận gì hết.”

Cô chưa bao giờ kể cho ai nghe về xe của cha cô. Đối với tất cả bạn bè của cô, thì cha cô hoàn toàn là người bị mắc chứng hoang tưởng về dòng xe mui kín. Nhưng đó là lá bài đặc biệt nhất trong những lá bài đặc biệt, là quân át chủ bài, mua được nhờ sự bảo lãnh. Bên cạnh đó, Sam là cớ nên có thể nó sẽ không bị sao nếu như có cho gã biết về nó để gã biết rằng ga ra nhà cô cần được bảo vệ bất cứ lúc nào. Chiếc xe được bảo hiểm rủi ro nhưng nó cũng là chiếc xe không thể thay thế được.

“Tôi sẽ cho anh xem xe của cha tôi nếu anh cho tôi xem xe của anh.” Cô ranh mãnh nói.

Bất chấp bản thân, trông gã hết sức quan tâm. Có lẽ biểu hiện của cô nói cho gã biết rằng chiếc xe của cha cô không phải loại tầm thường.

“Nó thuộc loại gì?”

Cô nhún vai. “Tôi không thể nói ở nơi công cộng được.”

Gã nhướn người lên và dí sát tai gã vào cô. “Nói thầm thôi.”

Cô dí miệng vào sát tai gã và cảm thấy lá đi vì hương đàn ông ầm áp sộc vào lỗ mũi cô lần nữa. Cô thì thầm hai từ.

Gã đột ngột bật thẳng người dậy, va mạnh vào mũi cô. “Ui da!” cô xoa xoa cái mũi bị đau.

“Cho tôi xem nó đi.” Gã nói giọng khàn khàn.

Cô khoanh tay, bắt chước điệu bộ lúc nãy của gã. “Chúng ta có thoả thuận không? Anh xem xe của cha tôi, tôi xem xe của anh?”

“Chết tiệt, cô có thể lái xe của tôi!” Gã quay lại nhìn vào ga ra của cô như thể nó là chén thánh vậy. “Nó ở trong đó à?”

“An toàn và được bảo vệ.”

“Nó nguyên bản chứ? Không phải đồ lắp ráp chứ?”

“Nguyên bản.”

“Ôi trời ơi!” gã thở hắt ra, sải bước đến phía ga ra.

“Tôi sẽ đi lấy chìa khoá.” Cô lao vào trong nhà lấy chìa khoá để mở. Khi cô quay lại, cô thấy gã đang chờ đợi với vẻ mặt hết kiên nhẫn.

“Phải cẩn thận, mở hé hé cửa để đủ lách vào thôi.” Cô cảnh báo. “Tôi không muốn nó bị trông thấy từ ngoài đường.”

“Ừ, ừ.” Gã lấy chìa khoá và tra vào ổ.

Họ chui vào cái ga ra tối om, Jaime quờ quạng tìm công tắc đèn. Kết quả là soi sáng cái đồng phủ vải dầu, thấp lè tè.

“Làm sao mà ông ấy có được nó vậy?” Sam hỏi thì thào như thể gã đang ở trong nhà thờ vậy. Gã với lấy góc của tấm vải dầu.

“Cha tôi trong đội phát triển.”

Gã ném cho cô một cái nhìn sắc như dao. “Cha cô là Lyle Bright?”

Cô gật đầu công nhận.

“Trời ơi.” Gã thở dài và lật tấm vải phủ lên.

Một tiếng rên rỉ ồm ồm xé ra từ cổ họng gã.

Cô biết gã cảm thấy thế nào. Cô đã luôn cảm thấy ngừng thở mỗi khi cô nhìn thấy chiếc xe và cô lớn lên cùng với nó.

Nó không đặc biệt hào nhoáng. Nước sơn của chiếc xe không bóng loáng như nước sơn của các loại ô tô hiện nay. Đó là một loại sơn màu xám bạc, trông không có vẻ xa hoa mà khách hàng ngày nay cho là điều đương nhiên phải có. Không giá để cốc.

(Cái này hơi khó dịch một tẹo. Hồi mới có ô tô, người ta không làm giá để cốc nhằm hạn chế lái xe không uống bia rượu trong lúc lái xe. Chỉ có những ô tô sau này mới có cái giá để cốc đó (sau năm 1943 thì phải). Nghĩa là cái xe này là xe cổ.)

“Ôi, trời ơi.” Gã lại rên rỉ, cúi xuống nhìn vào nội thất bên trong xe. Gã cẩn thận không chạm vào chiếc xe. Hầu hết mọi người, 99% không thể chống lại được điều đó. Một số sẽ hỗn xược thò chân, đu người qua cái khung cửa thấp để chui vào trong. Sam đối xử với chiếc xe bằng sự tôn kính mà nó đáng được hưởng và một cảm giác kỳ cục bóp nghẹt tim cô. Cô cảm thấy hơi mê sảng và mọi thứ trong ga ra bắt đầu nhòe đi trừ gương mặt gã. Cô tập trung vào việc hít thở, chớp mắt thật nhanh và trong khoảnh khắc cả thế giới bị trôi giạt về phía sau.

Ồi. Tất cả những cái đó là gì?

Gã bọc chiếc xe lại một cách dịu dàng như thể người mẹ đang bao bọc đứa con mới sinh đang ngủ. Không nói một lời, gã lôi chìa khoá của mình ra khỏi túi quần và giơ ra đưa cho cô.

Cô cầm lấy nó và nhìn xuống quần áo mình. “Tôi ướt nhẹp rồi.”

“Tôi biết,” gã trả lời. “Tôi đang nhìn vào núm vú của cô đây.”

Cô há hốc miệng rồi nhanh chóng giữ chặt tay che đúng chỗ cần che trên chiếc áo phong ướt đầm của cô.

“Tại sao anh không nói gì?” Cô yêu cầu nóng nảy.

Gã phát ra một tiếng chế giễu trong cổ họng. “Cái gì, cô nghĩ tôi điên à?”

“Tôi sẽ phục vụ anh ngay nếu như tôi được lái chiếc xe của anh mà không phải thay quần áo!”

Gã nhún vai thờ ơ. “Sau những gì cô cho tôi xem, cộng thêm với núm vú của cô nữa thì tôi nghĩ tôi nợ cô.”

Cô sắp sửa tranh cãi với gã rằng cô không cho gã xem núm vú của cô, gã đã nhìn mà không được cho phép nhưng cô nhớ ra rằng buổi sáng hôm đó, cô đã nhìn thấy nhiều hơn núm vú của gã nhiều nên cô quyết định không bới chuyện này ra nữa.

Có vẻ như gã đã chọn thay cô. “Ngoài ra,” gã nhắc nhở cô, “Cô đã nhìn thấy chú gà trống của tôi. Điều đó đáng giá hơn núm vú đấy.”

“Ha,” cô nói. “Giá trị hay không phụ thuộc vào mắt khán giả. Và nếu anh còn nhớ thì tôi đã bảo anh là che nó lại.”

“Sau khi cô nhìn nó bao lâu?”

“Đủ lâu để gọi bà Kulavich hỏi số điện thoại nhà anh.” Cô nói một cách chính đáng vì đó là sự thật. Vậy nếu cô chỉ nói chuyện với bà Kulavich một chút thôi thì sao nhỉ? “Và anh chẳng có vẻ gì nghĩ rằng nó đủ quan trọng để che lại cả. Không, anh nhún nhảy lung tung như thể anh bắt đầu cuộc đua với nó thì có.”

“Tôi cảm ơn cô đấy.”

“Không! Anh không biết tôi nhìn anh.”

Gã nhướn lông mày lên.

Cô ném trả chìa khoá cho gã. “Tôi sẽ không thềm lái cái xe của anh nếu anh có xin tôi đi chẳng nữa! Có thể có rận trong đó! Đồ cuồng dâm, đồ phô dâm kinh tởm...”

Gã bắt lấy chùm chìa khoá bằng một tay. “Cô đang nói là cô không bị cảm ỉn đấy à?”

Cô chuẩn bị nói với gã là cô chẳng cảm thấy thậm chí một tí tẹo nào bị cảm ỉn hết nhưng lưỡi cô ngăn cản cô phát biểu lời nói dối trắng trợn nhất trong cuộc đời cô.

Gã cười tự mãn. “Nghĩ đi.”

Chỉ có một cách dành lại lợi thế. Cô chống nạnh, để núm vú cô đâm mạnh vào lớp áo lót và áo phong ướt mỏng dính. Giống như phóng ra một quả tên lửa, cái nhìn của gã quay trở về với phía trước áo cô. Cô thấy gã nuốt nước miếng.

“Cô không chơi đẹp.” Gã nói một cách khó khăn.

Cô cười tự mãn trả đũa cho nụ cười tự mãn của gã. “Nhớ lấy,” cô nói và quay ra rồi khỏi ga ra.

Gã vượt qua cô. “Tôi đi trước.” gã nói. “Tôi muốn trông thấy cô bước trong ánh mặt trời.”

Tay cô lại quay về vị trí trên ngực.

“Phá bình.” Gã lăm bằm và trượt qua cánh cửa mở hé hé. Gã bước lùi lại vào trong và cô đột ngột va vào gã.

“Cô có hai vấn đề.” Gã nói.

“Tôi?”

“Ừ. Đầu tiên, cô vẫn để nước mở. Cô sẽ chết vì hoá đơn tiền nước.”

Cô thở dài. Lối lái xe chắc giờ ngập lụt rồi. Rõ ràng Sam khiến cô mất trí, cô chưa bao giờ bất cẩn như thế cả.

“Thế vấn đề thứ hai?”

“Bãi cỏ nhà cô đầy phóng viên như cô đã nói rồi.”

“Ôi, chết tiệt.” cô rên rỉ.

10. Chương 10

Sam xử lý được việc này. Gã rời ga ra, khoá cửa lại phía sau nên không một tên phóng viên thóc mách nào có thể nhìn trộm vào trong và thấy cô – mặc dù cô nghĩ gã bảo vệ cái xe còn hơn cả cô. Cô nghe qua cánh cửa tiếng bước chân gã đi ngang chiếc Viper và nói. “Xin thứ lỗi nhưng tôi cần khoá cái vòi nước này lại. Xin các bạn vui lòng lui ra.” Gã lịch sự lạ thường. Jaine tự hỏi tại sao gã không bao giờ lịch sự như thế khi nói chuyện với cô. Tất nhiên, giọng gã giống ra lệnh hơn là yêu cầu nhưng mà vẫn...

“Tôi có thể làm gì cho bạn hả các chàng trai?”

“Chúng tôi muốn phỏng vấn Jaine Bright về cái List.” Một giọng nói xa lạ cất lên.

“Tôi không biết Jaine Bright là cái gì cả.” Sam nói dối.

“Cô ấy sống ở đây mà. Theo hồ sơ do chính quyền cung cấp thì cô ấy mua cái nhà này cách đây vài tuần.”

“Nhảm rồi. Tôi mua cái nhà này vài tuần trước. Chết tiệt, chắc là có lỗi gì đó khi đăng ký chứng thư đây. Tôi phải sửa lại cho đúng mới được.”

“Jaine Bright không sống ở đây à?”

“Tôi nói rồi, tôi không biết Jaine Bright nào cả. Bây giờ, nếu các anh bạn không phiền thì tôi cần trở lại tiếp tục rửa xe của tôi.”

“Nhưng...”

“Có lẽ tôi nên tự giới thiệu.” Sam nói, giọng gã đột nhiên trở nên mềm mại. “Tôi là thám tử Donovan và đây là nhà riêng. Các anh đang phạm pháp. Liệu chúng ta có cần tiếp tục cuộc thảo luận này không nhỉ?”

Hiển nhiên là không. Jaine đứng bất động nghe tiếng động cơ khởi động và những chiếc ô tô rời đi. Đúng là điều kỳ diệu vì đám phóng viên không nghe thấy cô và Sam nói chuyện trong ga ra về những gì giữa họ hoặc sẽ xảy ra giữa họ. Tất nhiên, cô và Sam đã mãi nói chuyện đến nỗi chẳng nghe thấy tiếng phóng viên đi tới.

Cô đợi Sam mở khoá cửa ga ra nhưng gã không làm thế. Cô nghe tiếng nước bắn tung toé và tiếng huýt sáo chói tai.

Gã dần đó đang rửa xe của cô.

“Tốt hơn là anh nên làm đúng cách.” Cô nghiêng răng nói. “Nếu anh mà để xà phòng bị khô đi thì tôi sẽ lột da anh.”

Cô bắt lực chờ đợi, không dám la hét hay đập cửa vì sợ phóng viên vẫn nấp ở đâu đó. Nếu ai trong số họ chỉ cần có nửa bộ não thôi họ cũng biết rằng Sam có lẽ phải ép mình lại mới chui được vào chiếc Viper, chẳng có lý nào gã trả một lượng tiền như thế để mua cái xe mà gã phải lái trong tình trạng ngồi thu lu, đầu gối chạm tai cả. Viper không chế tạo dành cho người cao lớn. Gã hợp với cái xe tải hơn. Cô nghĩ về

chiếc Chevy bốn bánh dẫn động và bắt đầu bĩu môi. Cô gần như đã định mua một chiếc trước khi chiếc Viper dành chiến thắng trong lựa chọn của cô.

“Cứ hưởng thời khắc ngọt ngào của anh đi.” Cô huyết sáo chế giễu khi cô len lén ra khỏi ga ra.

“Chào mừng cô.” Gã nói. “Tôi đã rửa xong xe cho cô, bôi sáp và đánh bóng cho nó rồi đây.”

“Cám ơn anh. Anh làm đúng cách đấy chứ?” Cô vội vã lao đến chiếc xe nhưng chẳng có đủ ánh sáng để xem nó có bị tỳ vết gì không.

Gã chẳng lấy làm méch lòng vì sự thiếu tin tưởng của cô. Thay vì thế gã nói. “Có muốn tôi kể cho cô nghe về đám phóng viên không?”

“Không. Tôi muốn quên tất cả mọi chuyện đi.”

“Tôi không nghĩ nó lâu nữa đâu. Họ sẽ quay lại ngay khi họ kiểm tra hồ sơ và phát hiện tôi sở hữu ngôi nhà bên cạnh. Đó sẽ là điều đầu tiên xảy ra vào sáng mai.”

“Lúc đấy thì tôi ở công ty rồi.”

“Jaime.” Gã nói, lần này thì gã sử dụng cái giọng cảnh sát của mình.

Cô thở dài và ngồi xuống bậc thềm. “Đó là một danh sách ngu ngốc.”

Gã ngồi xuống cạnh cô và duỗi đôi chân dài ngoẵng của mình ra. “Danh sách ngu ngốc gì?”

“Về người đàn ông hoàn hảo.”

Gã bắt đầu chú ý. “Danh sách đó á? Danh sách trên báo á?”

Cô gật đầu.

“Cô viết nó?”

“Không hoàn toàn vậy. Tôi chỉ là một trong bốn người làm ra cái danh sách đó thôi. Tất cả sự rùm beng này chỉ là vô tình. Không ai nghĩ có người khác sẽ đọc nó nhưng nó đã lên tờ tin tức ở công ty và thậm chí là internet rồi mọi chuyện bắt đầu diễn biến chóng mặt từ đó.” Cô chống khuỷu tay lên đầu gối, gục mặt vào lòng bàn tay mình. “Một mớ hỗn độn. Cần phải có tin tức gì khác để cái danh sách đó không bị chú ý nữa. Tôi đã cầu nguyện cho thị trường chứng khoán bị tuột dốc.”

“Cô ăn nói cẩn thận.”

“Chỉ là tạm thời thôi.”

“Tôi không thuộc nó.” Một phút sau gã nói. “Có gì thú vị về cái danh sách ấy? ‘Tin cậy, tử tế, có công ăn việc làm.’ Có gì ghê gớm đâu.”

“Còn hơn trên báo nhiều.” cô nói đau khổ.

“Hơn? Hơn cái gì?”

“Anh biết mà. Hơn.”

Gã nghĩ về điều đó và thận trọng nói. “Cơ thể à?”

“Cơ thể.” Cô đồng ý.

Một thoáng ngập ngừng nữa. “Hơn đến mức nào?”

“Tôi không muốn nói về nó.”

“Tôi sẽ tìm trên mạng.”

“Tốt thôi. Anh cứ làm thế đi. Tôi không muốn nói về nó.”

Gã đặt tay lên gáy cô và siết chặt. “Không thể tồi tệ đến mức đó đâu.”

“Nó có thể. T.J có thể phải ly hôn vì nó. Shelly và David đều điên lên vì tôi đã khiến họ trông thật tồi tệ.”

“Tôi tưởng họ điên lên vì con mèo và chiếc xe chứ.”

“Đúng thế. Họ dùng chiếc xe và con mèo làm tấm đệm để họ giận dữ hơn về cái danh sách.”

“Nghe như họ thật khó chịu thì phải.”

“Nhưng họ là gia đình của tôi và tôi yêu họ.” Cô so vai lại. “Tôi sẽ đi lấy tiền cho anh.”

“Tiền gì?”

“Vì chữ thề.”

“Cô sẽ trả tôi à?”

“Đó là điều đáng làm. Nhưng giờ thì anh đã biết luật mới rồi, đây là lần duy nhất tôi trả cho anh trong khi nó là lỗi của anh. 75 xu phải không? 2 lần trước và 1 lần khi anh nhìn thấy đám phóng viên.”

“Có vẻ đúng đấy.”

Cô đi vào trong và lôi ra 75 xu. Cô đã hết đồng 25 xu rồi; cô phải trả gã bằng đồng 10 xu và 5 xu. Gã vẫn ngồi ở bậc thềm khi cô quay lại nhưng sau đó gã đứng lên để nhét đồng tiền lẻ vào túi. “Cô sẽ mời tôi vào trong, có thể là nấu bữa tối cho tôi chứ?”

Cô khịt mũi. “Được thôi.”

“Đúng như tôi nghĩ. OK, thế cô có muốn đi kiếm cái gì để ăn trước không?”

Cô nghĩ ngợi. Lý lẽ tán thành và phản đối cô đồng ý đều xác đáng. Lợi ích rõ ràng nhất là cô không phải ăn một mình nếu cô cảm thấy có rắc rối nào đó đang chờ đợi cô. Nhưng cản trở lớn nhất là cô dành quá nhiều thời gian với gã. Ở gần gã có thể nguy hiểm. Chỉ có một thứ duy nhất bảo vệ cô hồi nãy là họ không ở một nơi kín đáo. Nếu như cô và gã ở riêng trong xe tải của gã thì chẳng biết điều gì đã xảy ra. Mặt khác, cô sẽ lái chiếc xe tải đó...

“Tôi không có đề nghị cô giải quyết vấn đề mang ý nghĩa sống còn.” Gã cúi kính nói. “Cô có muốn một chiếc hamburger hay không?”

“Tôi sẽ đi, anh không thể chạm vào tôi được.” Cô cảnh báo.

Gã giơ hai tay lên trời. “Tôi thề. Tôi vừa nói là cô không thể trả công, cho tôi đến gần để tinh dịch của tôi ăn thịt trứng của cô được. Vậy khi nào cô sẽ uống thuốc đây?”

“Ai nói tôi uống?”

“Tôi bảo là tốt hơn cô nên làm thế.”

“Nếu anh tránh xa tôi ra thì anh sẽ không phải lo lắng nữa.” Không đời nào cô nói với gã là cô đã định uống thuốc tránh thai. Hôm nay, cô quên không gọi cho trung tâm y tế nhưng đó sẽ là cuộc điện thoại đầu tiên của cô sáng mai.

(Bắt đầu nói toàn từ về bóng chày, huhu, đọc luật bóng chày đến toét cả mắt.)

Gã cười toét miệng. “Em nói hay nhỉ, cô bé, nhưng giờ đã là cuối lượt đánh thứ 9 và tôi thì đang dẫn trước 10 điểm. Chỉ còn một điều duy nhất dành cho em là nằm xuống.”

Nếu người đàn ông khác nói như thế với cô, cô đã dùng tay xé vụn ngay suy nghĩ đó. Nhưng điều tốt nhất cô có thể làm lúc này là trì hoãn gã. “Tôi vẫn còn lượt đánh bóng à?”

“Đúng thế nhưng em bị out và 3 chốt bị chiếm cả rồi.”

“Tôi vẫn chạy về chốt nhà được.”

“Không đời nào.”

Cô lăm băm giận dữ gã đã xem thường sự chống đối của cô. “Rồi chúng ta xem.”

“Ồ! Đồ chết tiệt! Em đang gây chiến đúng không?”

“Anh chính là người bắt đầu nó. Cái gì mà cuối hiệp thứ 9 và anh dẫn trước 10 điểm cơ chứ. Cái mông tôi thì có.”

“Thêm 25 xu nữa.”

“Mông không phải từ chữ thề.”

“Nói xem ai...” Gã bắt mình dừng lại và thở dài. “Thôi. Em đang đánh lạc hướng tôi. Em có muốn đi kiếm cái gì để ăn hay không nào?”

“Tôi thích đồ Tàu hơn là hamburger.”

Lại một cái thở dài khác. “Tốt thôi. Chúng ta sẽ ăn đồ Tàu.”

“Tôi thích cửa àng ở trên đường Twelve Mile.”

“Được thôi.” Gã hét lên.

Cô tặng cho gã một nụ cười rạng rỡ. “Tôi sẽ đi thay đồ.”

“Tôi cũng thế. 5 phút.”

Cô hồi hã vào trong nhà, biết rằng gã cũng vội vã như thế. Gã không nghĩ cô có thể thay quần áo trong vòng 5 phút hay sao? Cô sẽ cho gã thấy.

Cô cởi bỏ quần áo khi lao vào trong phòng ngủ. BooBoo theo sau cô, kêu meo meo đầy ai oán. Đã quá giờ ăn tối của gã lâu rồi. Cô kéo mạnh chiếc quần con khô ráo lên, trông vào người chiếc áo lót, kéo chiếc áo lên gần tay qua cổ, xóc mạnh chiếc quần jeans màu trắng và xỏ chân vào đôi xăng đan. Cô chạy ngược vào trong bếp và mở bình thức ăn cho BooBoo, đổ vào đĩa của nó, tóm lấy cái túi và đi ra ngoài ngay khi Sam vừa nhảy ra khỏi cửa bếp và hướng về phía ga ra của gã.

“Em bị muộn.” Gã nói.

“Tôi không muộn. Ngoài ra, anh chỉ việc thay quần áo còn tôi thì vừa phải thay quần áo, vừa phải cho mèo ăn.”

Cửa ga ra của gã là loại cửa hiện đại. Gã bấm nút trên cái điều khiển trong tay và nó trượt lên nhẹ nhàng như lụa thấm dầu. Cô thở dài, cơn ghen tị cái cửa ga ra tấn công cô dồn dập. Rồi, ánh sáng tự động bật lên khi cánh cửa mở ra, cô nhìn thấy con quái vật màu đỏ bóng loáng. Cặp ống xả crom. Thanh lăn crom. Những chiếc lốp to đến nỗi cô không thể nào trèo vào ghế ngồi nếu không có hai thanh crom hỗ trợ mà thực ra chẳng cần thiết với đôi chân dài của gã.

“Ôi” cô thốt ra và đan tay vào nhau. “Đây chính là chiếc tôi muốn cho đến khi tôi nhìn thấy Viper.”

“Những băng ghế dài,” gã nói và nhướn cặp lông mày ranh mãnh về phía cô. “Nếu như em thật sự thoải mái, sau khi em uống thuốc và kiểm soát trứng của mình được thì tôi sẽ để em dụ dỗ tôi làm tình trong chiếc xe tải này.”

Cô kiềm chế để không phản ứng lại. Tạ ơn chúa, gã không nhận ra cô đang khó kiểm soát bản thân đến thế nào mặc dù ý nghĩ cám dỗ gã chứ không phải ý nghĩ về vị trí làm tình khiến cô quay cuồng lần nữa.

“Không có gì để nói à?” gã hỏi.

Cô lắc đầu.

“Ôi, chết tiệt.” Gã giữ hai tay quanh eo cô và nhấc cô vào trong xe mà chẳng tỏ ra cố sức gì cả. “Giờ tôi đang lo lắng.”

Kế hoạch của Marci không có tác dụng. T.J phải đối mặt với điều chắc chắn sẽ xảy ra sau cuộc gọi lần thứ 3 của phóng viên. Chúa ơi, Tại sao điều này không biến đi? Có gì hấp dẫn về cái danh sách hài hước ấy chứ? Nhưng Galan thì sẽ không nghĩ nó hài hước, cô nghĩ chán nản. Hình như anh chẳng nghĩ về những điều hài hước vui vẻ nữa trừ những chuyện xảy ra trong công việc.

Anh đã rất vui vẻ khi họ hò hẹn, cười sảng khoái và kể chuyện tiểu lâm. Chàng trai tươi cười đó đã đi đâu mất rồi?

Họ không gặp nhau nhiều nữa. Cô làm việc từ 8h đến 5h, anh làm việc từ 3h đến 11h.

Khi anh về nhà, cô đã ngủ. Anh không ngủ dậy cho đến tận khi cô đã đi làm rồi. Điều đáng nói nhất, cô nghĩ, là anh không nhất thiết phải làm việc ca từ 3h đến 11h. Anh chọn nó. Nếu dự định của anh là tránh xa khỏi cô, cô nghĩ, thì anh đã đạt được mục đích rồi đó.

Có lẽ hôn nhân của họ đã kết thúc còn cô đơn giản là không đối mặt với thực tế mà thôi. Có lẽ Galan không muốn có con vì anh biết nó đang có nguy cơ tan vỡ.

Ý nghĩ đó làm cô ngực cô đau đốn, rất đau. Cô yêu anh. Đúng hơn là cô yêu con người cô biết bên trong vẻ ngoài cáu kỉnh của anh mà cô đã thấy trong vài năm gần đây. Nếu cô ngủ thiếp đi hay nghĩ về điều gì đó khác, anh lại xuất hiện trong đầu cô, khuôn mặt cô nhìn thấy là một Galan trẻ trung, tươi cười, người cô đã liêu lĩnh yêu từ khi đang học trung học. Cô yêu Galan vụng về, lóng ngóng, háo hức, đáng yêu khi làm tình với cô, lần đầu tiên của cả hai, ở phía sau chiếc Oldsmobile của cha anh. Cô yêu người đàn ông đã mang đến cho cô một bông hoa hồng vì anh không đủ khả năng mua cả tá.

Cô không yêu người đàn ông đã quá lâu không nói câu “Anh yêu em”, lâu đến mức cô không nhớ được lần cuối từ khi nào.

T.J. thấy vô phương cứu chữa khi so sánh với bạn bè cô. Nếu ai đó cố gắng nhặng nhít với Marci, cô ấy sẽ ném bay gã ta đi và tìm kiếm người khác để thay thế gã – hay đúng hơn là thay thế trên giường cô. Luna buồn rầu vì Shamal nhưng cô ấy không ngồi nhà mà chờ anh ta; cô tiếp tục điều khiển cuộc sống của mình. Và Jaine – Jaine hoàn toàn sống theo cách mà T.J. biết cô không hề muốn. Bất cứ điều gì cuộc sống mang lại cho Jaine, cô ấy đều đối mặt với sự hóm hỉnh và gan dạ. Không ai trong số ba người đó phải chịu nỗi buồn do Galan mang lại mà cô đã chịu đựng trong tâm lặng hơn hai năm qua.

Cô ghét sự yếu đuối của mình. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô và Galan chia tay? Họ sẽ bán nhà, cô yêu ngôi nhà này, nhưng thế thì sao? Cô có thể sống ở chung cư. Jaine đã sống ở đó một mình nhiều năm. T.J. có thể sống một mình mặc dù cô chưa bao giờ làm thế. Cô sẽ học cách tự mình giải quyết mọi thứ. Cô sẽ nuôi một con mèo – không, một con chó để bảo vệ. Cô sẽ lại hẹn hò. Chia sẻ thời gian với người đàn ông không sỉ nhục cô mỗi khi anh ta mở mồm nhí sẽ như thế nào nhỉ?

Khi chuông reo, cô biết đó là Galan. Đôi tay của cô hết sức bình tĩnh khi cô nhấc ống nghe.

“Cô bị mất trí rồi à?” đó là những lời đầu tiên của anh. Anh đang thở nặng nhọc, cho cô biết anh đang trong cơn thịnh nộ.

“Không, em không tin thế.” Cô nói bình tĩnh.

“Cô biến tôi thành trò cười ở đây như thế...”

“Nếu có ai cười thì đó là tại anh để cho người ta làm thế.” Cô ngắt lời. “Em không nói chuyện với anh về điều này qua điện thoại đâu. Nếu anh muốn nói chuyện với giọng lễ độ khi anh về nhà thì em sẽ đợi anh. Nếu anh định huyền thuyên hay nổi xung lên thì em còn nhiều việc có ích hơn là nghe anh nói.”

Anh dập máy.

Giờ thì tay cô hơi run run khi cô đặt ống nghe xuống. Mắt cô nhoà lệ. Nếu anh nghĩ cô sẽ cầu xin anh tha thứ, anh đã hết sức sai lầm. Cô đã sống hai năm cho Galan và đã hết sức đau khổ. Có lẽ đây là lúc cô sống cho cô. Nếu cô mất Galan, ít nhất cô có thể giữ lại được lòng tự trọng của mình.

Chuông điện thoại lại reo.

T.J. khó chịu khi cô đến trả lời. Cô không nghĩ Galan lại gọi lại nhưng có lẽ anh đã nghĩ về những gì cô nói và nhận ra rằng cô sẽ không im lặng chịu thua khi anh cao giọng với cô.

“Xin chào,” cô nói. “Cô là ai?”

Cô bực mình với giọng thì thầm ma quái đó. “Cái gì? Ai đấy?” “Cô là cô A?B? Cô là ai?”

“Tự đi mà lo cho mình đi!” T.J. cáu kỉnh dập mạnh ống nghe xuống.

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau, Jaine nhảy ra khỏi giường, quyết tâm đi làm trước khi Sam kích động cô.

Trong khi tìm cô đang đập dồn dập vì phấn kích khi nghĩ đến việc đấu khẩu với gã thì suy nghĩ của cô nói với cô rằng có vẻ đêm qua gã đã lôi cái danh sách từ trên mạng xuống lúc họ về nhà sau khi đã chén no nê bánh rán Tàu. Gã còn ác ôn con tê giác khi không để cô yên, gã hỏi han cô đủ thứ về những cái còn lại trong danh sách suốt thời gian họ ăn. Cô không muốn biết suy nghĩ của gã về bất cứ cái gì sau tiêu chuẩn số 7.

Vào lúc 7h sáng khốn kiếp, khi đi ra cửa, cô thấy hòm thư trả lời tự động đã lại đây ấp tin nhắn. Cô chuẩn bị đập vào phím xoá nhưng rồi lại lưỡng lự. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra với chuyến du lịch của cha mẹ cô: một trong hai người có thể bị ốm hoặc có thể họ vướng vào một tình trạng khẩn cấp nào đó. Ai biết? Có thể Shelly và David gọi điện xin lỗi thì sao.

“Khả năng mong manh.” Cô lăm bầm khi cô bấm nút nghe.

Tin nhắn từ 3 phóng viên, một báo đọc và hai báo hình, yêu cầu phỏng vấn. Hai tin nhắn gây khó chịu tiếp theo. Tin nhắn thứ 6 là từ Pamela Moris, người tự giới thiệu là chị của Gina Landretti. Cô ta nói giọng ngọt ngào trầm bổng của một phát thanh viên truyền hình khi thông báo với Jaine rằng cô ấy rất vui được mời cô tham gia chương trình Good Morning America để nói chuyện về cái List đã lan truyền khắp cả nước. Tin nhắn thứ bảy là từ tạp chí People với yêu cầu y hệt như vậy.

Jaine đấu tranh kiềm chế kích động ngày càng gia tăng khi cô nghe thêm 3 tin nhắn gây khó chịu nữa. Kể nào đó đã im lặng chờ đợi rất lâu trước khi gác máy. Đồ ngu ngốc.

Cô xoá hết tin nhắn; cô không có ý định trả lời bất cứ cái nào hết. Toàn bộ chuyện này từ một chuyện ngốc nghếch đã trở thành chuyện hết sức lố bịch.

Cô lái xe đi mà không nhìn thấy Sam, điều đó có nghĩa là buổi sáng của cô đã bắt đầu hết sức yên ổn. Tâm trạng của cô tốt đến mức cô bật đài phát thanh địa phương, nghe Dixie Chicks hát hò rằng Earl đã chết. Cô thậm chí còn hát theo và tự hỏi liệu tên cớm Sam có nghĩ cái chết của Earl là hành động giết người chính đáng không. Có thể họ còn tranh cãi về điều đó cho mà xem.

Cô biết rằng thật tồi tệ khi nghĩ tranh cãi với Sam còn thích thú hơn cả... trùng số. Trước đây, cô chưa từng gặp ai không chỉ không chớp mắt trước bất cứ điều gì mà còn đấu khẩu liên tục với cô về bất cứ điều gì cô nói mà không toát mồ hôi hột. Đó là một khái niệm tự do rằng cô có thể nói bất cứ điều gì và gã không bị sốc. Đôi khi cô có cảm giác gã thích thú với việc làm cô nổi điên. Gã là kẻ tự mãn – theo nhiều cách – và thích chọc tức, ra dáng đàn ông, thông minh lạnh lợi và gợi tình chết đi được. Gã sùng bái thích đáng chiếc xe của cha cô, cộng thêm việc rửa và đánh bóng chiếc Viper khá tài giỏi.

Cô phải uống thuốc tránh thai, nhanh chóng.

Còn có nhiều phóng viên ở cổng của Hammerstead hơn. Chắc chắn người nào đó đã tiết lộ cho đám này biết cô đi loại xe gì bởi vì đèn flash nháy liên tục khi cô lái xe chậm lái để chờ người gác cổng nâng thanh barrier lên.

Anh ta cười toe toét với cô. “Có muốn kiểm tra và xem tôi có đạt yêu cầu hay không?” anh ta hỏi.

“Để tôi quay lại với anh sau,” cô nói. “Tôi đã đặt kín chỗ trong vòng hai năm rưỡi rồi.”

“Hiểu.” Anh ta nói và nháy mắt.

Cô đến sớm nên cái hành lang màu xanh nôn mửa vẫn chưa có ai. Tuy vậy, cô đến không quá sớm vì những con sâu máy tính đã không còn ở trước cô. Cô dừng lại và đọc thông báo ở thang máy: nhớ rằng: ĐẦU TIÊN BẠN CUỐP PHÁ, SAU ĐÓ THÌ THIÊU RỤI. NHỮNG AI KHÔNG TUN THEO SẼ BỊ ÁN TREO TỪ ĐỘI ĐỘT KÍCH. (chả hiểu cái gì)

Đó, cô cảm thấy khá hơn; một ngày không có thông báo ở thang máy giống như phải chịu đựng một điều kinh khủng.

Cô đến văn phòng trước khi cô kịp nhận ra phóng viên và người gác cổng không hề làm cô thấy lúng túng. Họ không quan trọng. Trận chiến của cô và Sam còn hơn là thú vị, đặc biệt là từ khi cả hai bọn họ đều biết nó hướng đến đâu. Cô chưa từng có chuyện yêu đương trước đây nhưng cô hình dung chuyện yêu đương mà cô sẽ làm với Sam sẽ có thể làm cháy ga trải giường mất. Không phải cô định dễ dãi với gã mà gã sẽ chiến đấu đến khi nào tóm được cô ngay cả sau khi cô đã uống thuốc tránh thai. Về mặt nguyên tắc thì sẽ như thế.

Ngoài ra, làm gã nản lòng cũng rất vui.

Gina Landretti cũng đi làm sớm. “Ồ, tốt quá!” Cô ấy nói, mắt sáng lên khi nhìn thấy Jaine ngồi ở bàn của cô. “Mình cần nói chuyện với cậu và mình đã hi vọng gặp cậu sớm để không có khán giả nào cả.”

Jaine rên rỉ trong bụng. Cô có thể thấy trước được cái gì đang đến trước cả dăm.

“Pam gọi cho tờ đêm qua.” Cô ấy bắt đầu. “Cậu biết mà, chị mình ấy. Dù sao chị ấy cũng đã cố gắng tiếp xúc với cậu và đoán xem điều gì nào? Chị ấy muốn đặt cho cậu một chỗ trên show truyền hình! Good Morning America! Có thú vị không nào? Ôi, tất cả bốn người bọn cậu, tất nhiên là thế rồi, nhưng tớ nói với chị ấy là cậu có thể là người phát ngôn.”

“À... Tớ không nghĩ rằng bọn tớ có người phát ngôn.” Jaine nói, hơi bối rối vì giả định của Gina.

“Ồ. Nếu như cậu đã làm thì cậu sẽ làm được mà. Người phát ngôn ấy.”

Gina có vẻ quá tự hào khiến Jaine phải xoay xở tìm cách nói khôn khéo khác. “Không thể nào.”

“Tớ không biết rằng chị cậu là người đặt chỗ, sắp xếp chương trình.”

“Ồ! Không phải nhưng chị ấy đã nói với người sắp xếp chương trình và cô ấy cũng rất hứng thú. Đây là cái lông chim trên mũ của Pam.” Gina bật mí. “Điều đó đã bị lộ, những mạng lưới truyền hình khác có thể liên lạc với cậu hôm nay, vì thế Pam muốn đến trước họ. Điều này sẽ giúp cho sự nghiệp của chị ấy.”

Điều đó có nghĩa là nếu cô, Jaine, không hợp tác thì bất cứ sự thụt lùi trong sự nghiệp của chị gái Gina ăn vạ ngay ở ngưỡng cửa nhà cô.

“Có thể có vấn đề đấy.” Jaine nói, tỏ ra hối hận hết mức có thể. “Chồng T.J. không vui về tất cả những sự công khai này...”

Gina nhún vai. “Vậy thì ba người cũng được mà. Thực ra cũng chẳng sao nếu như chỉ mình cậu ...”

“Luna xinh đẹp hơn nhiều...”

“Ồ, đúng thế nhưng cô ấy còn trẻ quá. Cô ấy không có uy như cậu.”

Tuyệt thật. Giờ thì Jaine có “uy” cơ đấy.

Cô cố gắng dùng chút uy quyền ngấm vào giọng mình sự kiên quyết. “Tớ không biết. Cả tớ cũng không muốn tất cả sự rùm beng này. Tớ chỉ muốn tất cả mọi chuyện loãng dần đi thôi.”

Gina nhìn cô với vẻ kinh hoàng. “Cậu không thể nói thế được! Cậu không muốn giàu có và nổi tiếng ư?”

“Giàu, tớ không quan tâm. Nổi tiếng, không. Và tớ không thấy Good Morning America khiến tớ giàu bằng cách nào.”

“Cậu có thể kiếm được từ việc phát hành sách! Đó là một trong những việc được trả trước hàng triệu đô, cậu biết đấy, giống như kiểu những người phụ nữ viết sách về những quy tắc ấy.”

“Gina!” Jaine gần như gào lên. “Thực tế một chút đi nào! Làm thế nào mà cái List đó viết thành sách được nếu không bàn luận về kích cỡ mong muốn đối với dương vật đàn ông suốt ba trăm trang giấy?”

“Ba trăm?” Gina trông đầy hoài nghi. “Tớ nghĩ 100 hay 50 trang là nhiều rồi.”

“Đi mà, hãy nói cậu sẽ đồng ý với Pam nhé.” Gina nài nỉ, chấp tay lại cầu xin.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu, Jaine nói. “Tớ sẽ nói với ba người kia. Sẽ thảo luận cả nhóm hoặc không gì cả.”

“Nhưng cậu nói T.J...”

“Tớ sẽ nói chuyện với ba người kia.” Jaine lặp lại.

Gina nhìn buồn bã nhưng hiển nhiên cô nhận ra được sự quyền uy huyền bí mà cô nghĩ Jaine nắm giữ. “Tớ nghĩ cậu run sợ.” Cô lầm bầm.

“Tớ không sợ. Tớ thích giữ kín đời tư.”

“Thế sao cậu lại đưa danh sách lên tờ tin tức?”

“Tớ không làm thế. Marci bị say và đã sơ suất để lộ ra cho Dawna.”

“Ôi” Trông Gina thậm chí còn buồn hơn như thể cô đã nhận ra rằng thậm chí Jaine chẳng hề nao núng trước toàn bộ hoàn cảnh này như cô nghĩ.

“Toàn bộ gia đình tớ đang điên lên với tớ vì nó.” Jaine càu nhàu.

Bất chấp sự thất vọng, Gina vẫn là một người phụ nữ tốt. Cô ngồi xuống cạnh bàn của Jaine, vẽ mặt chuyển sang thái độ thông cảm. “Tại sao? Nó ảnh hưởng gì đến họ chứ?”

“Đúng như tớ nghĩ. Chị tớ nói rằng tớ đã làm xấu mặt chị ấy và chị ấy sẽ không thể ngẩng mặt lên ở nhà thờ nữa và đứa cháu gái 14 tuổi của tớ thì đã lấy toàn bộ bản ghi trên mạng, Shelly cũng giận dữ vì thế. Em trai tớ thì giận dữ vì tớ đã làm nó xấu hổ trước mặt những gã đồng nghiệp của nó.”

“Tớ chẳng thấy sao cả trừ phi họ tự so sánh trong nhà vệ sinh và thấy rằng của họ ngắn hơn yêu cầu.” Gina bình phẩm rồi cười khúc khích.

Jaine nói “Tớ chẳng muốn nghĩ về điều đó,” rồi cũng bắt đầu cười khúc khích theo. Cô và Gina nhìn nhau và phá lên cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt và làm nhoè hết lớp mascara của họ. Họ khịt mũi, cười khúc khích đi vào nhà vệ sinh nữ để sửa lại lớp trang điểm.

Lúc 9h, Jaine gọi điện đến văn phòng người quản lý gần nhất.

Tên ông ta là Ashford M. de Wynter. Mỗi khi cô nghe cái tên ấy, cô lại nghĩ cô đang mơ về Manderley. Cô thiết tha muốn hỏi chữ M có phải viết tắt cho từ “Max” không nhưng cô sợ tìm ra sự thật. Có lẽ ông ta đang đóng một vai ảo tưởng nào đó nhưng ông ta luôn ăn vận theo kiểu cực kỳ châu Âu và luôn nói “shedult” thay cho từ “schedule” (thời gian biểu, kế hoạch làm việc).

Ông ta cũng là một lừa.

Một số người lướt qua nó. Một số người xem xét nó rất kỹ càng. Còn Ashford de Wynter thì cả hai.

Ông ta chẳng thêm mời Jaine ngồi. Cô ngồi bừa xuống, cau mày suy đoán. Cô nghi ngờ lý do cuộc hội thảo nhỏ này và muốn được thoải mái khi ông ta nhai sống cô.

“Cô Bright,” ông ta bắt đầu, nhìn như thể ông ta ngửi thấy mùi gì khó chịu lắm.

“Ông de Wynter,” cô trả lời.

Một cái cau mày nữa để cô đoán ra là không đến lượt cô nói.

“Tình trạng ở cổng vào đã trở nên không quản lý được.”

“Tôi đồng ý. Có lẽ nếu ông thử yêu cầu toà...” Cô để lửng câu đề nghị, biết rằng ông ta không có thẩm quyền làm điều đó cho dù có cơ sở luật nào đó đi chăng nữa, mà cô thì nghi ngờ là chẳng có. “Tình trạng” này chẳng gây nguy hiểm đến ai mà cũng chẳng cản trở người lao động.

Cái cau mày chuyển thành cái nhìn trừng trừng giận dữ. “Sự khôi hài của cô không được hoan nghênh đâu. Cô biết rõ tình trạng này là do cô làm ra. Nó thật khó coi khiến cho mọi người rối trí và không vui vẻ gì.”

“Mọi người”, cô nghĩ, “cấp trên của ông ta thì có.”

“Tôi gây ra như thế nào?” cô hỏi hoà nhã.

“Cái List thô bỉ của cô...”

Có lẽ ông ta và Leah Street bị tách ra từ khi mới sinh, cô mơ màng. “Cái List chẳng phải của mình tôi, tôi chẳng đóng góp gì hơn Marci Dean cả. Đó là kết quả nỗ lực cộng tác của cả nhóm.” Mọi người sao ấy nhỉ, toàn bắt mình cô chịu trách nhiệm về cái List? Chẳng lẽ lại là cái uy bí hiểm nữa à? Nếu cô có loại quyền năng ấy có lẽ cô nên bắt đầu sử dụng nó thường xuyên hơn. Cô có thể khiến người bán hàng để cô đi thẳng lên đầu hàng và đường nhà cô được ủi tuyết trước tiên khi tuyết rơi.

“Cô Bright,” Ashford de Wynter nói với giọng áp chế.

Nghĩa là cô đừng có xem ông ta là gã khờ. Nhưng mà quá muộn rồi, cô đã làm thế.

“Sự hài hước của cô rất được ghi nhận.” Ông ta chú thích thêm “Có lẽ cô không phải là người duy nhất liên quan nhưng cô không thể phủ nhận vai trò chủ mưu của mình được. Vì thế, trách nhiệm phải thu xếp tình trạng này rơi xuống đầu cô.”

Có lẽ Jaine phải phàn nàn về Dawna với bạn cô mới được nhưng không phải là với những người có tên là de Wynter. Ông ta đã biết tên cả ba người kia. Nếu như ông ta chọn cô là người chịu trách nhiệm chính trong chuyện này thì cô chẳng thể nói gì khiến ông ta đổi ý cả.

“Được thôi.” Cô nói. “Giờ ăn trưa hôm nay tôi sẽ ra cổng nói với họ rằng tôi không hoan nghênh việc làm rùm beng chuyện này và ông muốn họ biến ra khỏi khu nhà của Hammerstead nếu không ông sẽ bắt giữ họ.”

Nhìn ông ta như thể bị nuốt nguyên một con cá thu vào họng. “À... tôi không nghĩ đó là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này.”

“Thế ông có đề xuất gì?”

Giờ thì xem, đây là câu hỏi đấy. Biểu hiện của ông ta cho thấy chẳng có câu trả lời nào cả.

Cô che giấu sự nhẹ nhõm của mình. Lòng tự trọng của cô sẽ bị xé tan thành từng mảnh nếu de Wynter có thể nghĩ được giải pháp nào có hiệu quả cho chuyện này khi cô không thể, thậm chí không thể nghĩ ra một giải pháp tồi nhất.

“Nhân viên chương trình Good Morning America đã gọi cho tôi.” Cô tiếp tục. “Tôi đã từ chối. Tạp chí People có lẽ cũng gọi cho tôi nhưng tôi không nhắc máy. Tất cả những việc rùm beng này có thể không tốt cho công ty...”

“Truyền hình? Đài truyền hình Quốc gia?” ông ta yếu ớt hỏi, rướn cổ dài ngoẵng ra như cổ gã tây. “À... đó là cơ hội tuyệt vời mà, phải không?”

Cô nhún vai. Cô không biết nó có tuyệt vời hay không nhưng đó là cơ hội không thể từ chối. Tất nhiên, cô đã tự dặn mình rằng những sự công khai rùm beng này không phải là điều cô muốn. Không nghĩ ngờ gì nữa, tính cách cô có một nhược điểm nghiêm trọng vì cô không thể chịu đựng được việc để cho Ashford de thắng thế cô trong bất cứ chuyện gì.

“Có lẽ ông nên làm theo ý kiến của những người có quyền.” Cô đề nghị rồi đứng dậy. Nếu cô may mắn thì sẽ có ai đó ở bậc thang chính quyền sẽ phủ quyết ý kiến đó.

Ông ta bị giằng xé giữa sự thích thú và lưỡng lự cho cô biết rằng ông ta phải hỏi ý kiến ai đó – như thể cô không biết được chính xác vị trí của ông ta là gì và thẩm quyền mà ông ta có từ vị trí đó. Vị trí của ông ta là người quản lý hạng trung giữa những người quản lý hạng trung và đó là vị trí cao nhất mà ông ta có thể với tới được.

Ngay khi trở về bàn mình, Jaine kêu gọi tập trung hội đồng thời chiến. Luna, Marci, T.J. tất cả đều đồng ý gặp nhau vào bữa trưa ở văn phòng Marci.

Cô giải thích tình trạng hiện tại với Gina và suốt thời gian còn lại của buổi sáng, với sự giúp đỡ của Gina để trốn các cuộc gọi.

Tất cả bọn họ đều nhìn T.J.

T.J. nhún vai. “Bây giờ tớ không thấy lý do gì để cố dập tắt đám cháy nữa. Galan biết. Anh ấy không về nhà đêm qua.”

“Ôi, bạn yêu.” Marci nói vẻ thông cảm, với tới chạm vào tay T.J. “Tớ rất xin lỗi.”

Mắt T.J. thâm quầng như thể cô đã khóc cả đêm nhưng dường như cô rất bình tĩnh. “Tớ không sao.” Cô nói. “Chỉ là khiến mọi thứ trở nên rõ ràng thôi. Anh ấy có yêu mình hay không. Nếu không thì anh ấy nên giải thoát cuộc sống địa ngục cho tớ và thôi đừng làm phí hoài thời gian của tớ nữa.”

“Ái chà!” Luna nói, chớp chớp đôi mắt đáng yêu của cô nhìn T.J. “Được đó, cô bạn.”

“Thế cậu thì sao?” Jaine hỏi Marci. “Có vấn đề gì với Brick không?”

Marci tặng Jaine một nụ cười châm biếm với vẻ ta đây đã-nhìn-thấy-mọi-chuyện-và-kinh-quá-hầu-hết “Lúc nào mà chẳng có vấn đề với Brick. Chỉ riêng cái kiểu phản ứng theo phong cách đặc trưng Brick, la hét quá nhiều, uống bia quá nhiều thì biết. Anh ta vẫn ngủ khi tớ rời đi sáng nay.”

Tất cả họ đều nhìn Luna.

“Tớ chẳng nghe tin gì từ anh ta cả.” Cô nói, và cười toe toét với Jaine. “Cậu đã đúng về những đề nghị đo thử và trên chọc. Tớ chỉ nói với tất cả những anh chàng đó là biểu quyết chọn 12 inch nhưng tất cả bọn cậu thì muốn cỡ nhỏ hơn. Điều đó làm hầu hết bọn họ cụt hứng.”

Khi họ ngừng cười, Marci nói. “OK, việc cho phép các chàng nhà báo khu vực phỏng vấn đã không có tác dụng. Khốn kiếp thật – Chúng ta nói gì để ngừng cái việc nỗ lực giữ cái chuông không rung nữa và vui vẻ với điều đó nhỉ?”

“De Wynter đang cho thực hiện cái ý tưởng tự do công khai toàn quốc bằng cách thỉnh cầu cấp trên đấy.” Jaine nói.

“Họ mà không đổ xô vào chuyện này thì chẳng khác nào người đàn bà sắp chết đói không vồ lấy thanh sô cô la.” T.J. nhạo báng. “Tớ đồng ý với Marci. Hãy cho cái danh sách ấy một cú móc và có gì đó thực sự hài hước, các cậu biết đấy, thêm một số mục nữa, mở rộng bàn luận và diễn giải của bọn mình.”

David và Shelly sẽ đi mua bò mất thôi, Jaine nghĩ. Ừm, có lẽ họ cần sữa.

“Chết tiệt,” cô nói.

“Chết tiệt.” Luna nói.

Họ nhìn nhau cười toe toét và Marci lôi mạnh giấy bút ra. “Có lẽ chúng ta cũng nên bắt đầu thôi, hãy cho họ một câu chuyện đáng giá.”

T.J. lắc đầu với vẻ trầm nã. “Điều này thực sự vượt quá sự điên rồ thông thường. Có ai nhận được những cuộc điện thoại lạ đêm qua không? Anh chàng nào đó – Tớ nghĩ là đàn ông những có thể là phụ nữ - thì thầm “Cô là ai trong số đó?” Anh ta muốn biết tớ là cô A hay cô B.”

Luna giật mình. “Ồ! Tớ cũng nhận được một cuộc điện thoại như thế. Và 2 cuộc gọi nhờ nữa làm tớ nghĩ có lẽ là anh ta. Nhưng cậu đúng, cách anh ta thì thầm thì cậu không thể thực sự nói đó là đàn ông hay đàn bà.”

“Tớ có 5 cuộc gọi nhờ ở máy trả lời tự động.” Jaine nói. “Tớ tắt điện thoại.”

“Tớ đi ra ngoài.” Marci nói. “Và Brick đã ném điện thoại vào tường nên tạm thời tớ không nhận được tin nhắn. Chiều nay, tớ sẽ mua 1 cái trên đường về nhà.”

“Thế nên có thể tất cả các cậu đều nhận được cuộc gọi từ cùng 1 người.” Jaine nói cảm thấy hơi lo lắng và biết ơn vì có tên cớm ở cạnh nhà cô.

T.J. nhún vai và cười toe toét. “Cái giá của sự nổi tiếng.” Cô nói.

12. Chương 12

Jaine lăm bằm một mình suốt đường về nhà dù cô nhớ rằng phải dừng lại ở phòng khám và mua thuốc tránh thai cho ba tháng. Ban giám đốc đã quyết định rằng việc tận dụng triệt để hết mức có thể mọi cơ hội phỏng vấn chẳng là gì nhưng tốt và mọi thứ sẽ diễn ra nhanh hơn sau đó. Thay mặt những người khác cô đồng ý lời mời phỏng vấn từ Good Morning America đầu cho tại sao show truyền hình buổi sáng lại thú vị khi mà hiển nhiên nó không thể đi vào các vấn đề đặc sắc trong danh sách, cô không thể hiểu được.

Có lẽ chẳng gì hơn việc giữ lợi thế trong công việc. Cô có thể hiểu được các công ty xuất bản đang quan tâm – nói thể nào nhỉ, Cosmopolitan (Kẻ giang hồ), hay thậm chí là một trong những tờ nguyệt san dành cho phái nam. Nhưng cái gì có thể làm cho tờ People, tờ báo khác hẳn những tờ kia, lại quan về quan điểm cá nhân của bốn người bọn họ và tác động của bản danh sách lên cuộc sống của họ?

Hiển nhiên chủ đề về giới tính rất ăn khách ngay cả khi nó không thể được đem ra bàn luận.

Cứ cho là bốn người đến văn phòng xác định tác giả ABC ở Detroit vào cái giờ được cho là hết sức hợp lý – 4h sáng – và buổi phỏng vấn được ghi lại. Họ mặc đồ, đội mũ, chuốt mascara trước khi họ tới. Phóng viên đài ABC, không phải Diane hay Charlie, bay đến Detroit để chỉ đạo buổi phỏng vấn hơn là để họ ngồi một mình với cái tai nghe bé xíu giắt vào tai, nói chuyện với không khí khi có ai đó ở New York hỏi câu gì đó. Hiển nhiên việc được trực tiếp phỏng vấn là một vinh dự lớn. Jaine cố gắng cảm thấy vinh dự nhưng cô chỉ đơn thuần cảm thấy mệt mỏi với suy nghĩ họ bị dựng dậy vào 2h sáng để tự mình mặc đồ, đội mũ và chuốt mascara.

Không có chiếc Pontiac nâu trên lối lái xe nhà kế bên, không có dấu hiệu cuộc sống gì trong căn nhà đó cả.

Tên vô công rồi nghề.

Ruột nệm bám trên râu của BooBoo khi nó đi ra chào đón cô. Jaine thậm chí còn chả cảm thấy phiền khi liếc vào phòng khách. Điều duy nhất cô có thể nghĩ ra giúp bảo vệ những phần còn lại của chiếc sofa nhà cô là nó ở sát cửa nên BooBoo không thể lòi vào phòng khách nhưng sau đó nó chuyển sự thất vọng của mình sang những miếng đồ đạc khác. Chiếc sofa đã được sửa rồi, cứ kệ nó thôi.

Một cảm giác khi ngờ đột nhiên xuất hiện và chuyển công vụ trong nhà tắm đã nói với cô rằng kỳ kinh đã tới, đúng ngày. Cô thở phào nhẹ nhõm. Cô đã an toàn thoát khỏi sự yếu đuối không hiểu nổi đối với Sam trong vài ngày tới. Có lẽ cô cũng nên thôi không cạo lông chân nữa, không có cách nào khiến cô dẫn thân vào cuộc làm tình với đôi chân lông lờm chờm. Cô muốn giữ gã tránh xa cô ít nhất hai tuần để làm vô hiệu hoá gã. Cô thích ý nghĩa Sam bị vô hiệu hoá.

Đi vào nhà bếp, cô mở cánh cửa sổ. Vẫn không có chiếc Pontiac nâu ở đó dù cô đoán gã lái xe của mình như hôm qua. Chiếc rèm vẫn che kín cửa sổ nhà gã.

Khó mà làm vô hiệu hoá một người đàn ông khi họ không ở đó.

Một chiếc xe trời tới lối lái xe nhà cô, đỗ sau chiếc Viper. Hai người bước ra, 1 đàn ông, 1 phụ nữ. Người đàn ông đeo chiếc camera lủng lẳng trên cổ và vác theo đủ các loại túi khác nhau. Người phụ nữ mang một chiếc giỏ đi chợ và mặc chiếc áo cộc tay bắt chắp nóng bức.

Thật vô nghĩa nếu cứ tiếp tục trốn tránh phóng viên nữa, nhưng cô không đời nào cho phép bất cứ ai đi vào căn phòng khách lộn xộn vương vãi đầy ruột đệm. Cô đi ra mở cửa bếp và bước xuống mái hiên. “Vào đi.” Cô nói mệt mỏi. “Các vị có muốn uống chút cà phê không? Tôi vừa pha một bình.”

Corin nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trong gương. Thịnh thoảng hần biến mất vài tuần, vài tháng nhưng giờ đây hần lại trong gương như thể hần chưa bao giờ rời đi cả. Hôm nay hần không thể đi làm được, sợ những điều sẽ xảy đến nếu hần trông thấy bọn họ bằng xương bằng thịt. 4 mục chó cái. Tại sao họ lại dám đem hần làm trò cười, chửi bới, nhục mạ hần bằng cái List đó? Họ nghĩ họ lại ai chứ? Họ không nghĩ hần hoàn hảo nhưng hần biết hần còn hơn thế.

Rốt cục, mẹ hần đã đào tạo hần.

Galan đã ở nhà khi T.J về đến nhà. Dạ dày cô thoảng nôn nao nhưng cô không cho phép mình lưỡng lự. Lòng tự trọng của cô đang ở đúng vị trí của nó.

Cô hạ thấp cánh cửa ga ra và đi vào nhà qua gian phơi đồ như mọi khi. Gian phơi đồ dẫn đến phòng bếp, phòng bếp đẹp dễ của cô với những chiếc tủ màu trắng và những thiết bị, những bộ nồi bằng đồng sáng loáng treo trên những giá gác bao quanh một cái ụ như hòn đảo ở giữa. Căn phòng bếp của cô chính xác là hiện thân của những căn nhà bếp trong các cuốn sách trang trí, đó là căn phòng cô ưa thích nhất trong toàn bộ ngôi nhà – không phải bởi cô thích nấu nướng mà bởi cô yêu không khí của nó. Có một góc nhỏ được trồng đầy dương xỉ, thảo mộc và những bông hoa nhỏ đang đua nở, lấp đầy không khí mùi hương tươi mát. Cô dịch hai chiếc ghế bành và bàn vào trong góc đó cùng với một chiếc ghế kê chân bọc xù xì để cô rúc đôi chân mệt mỏi và kiệt sức của mình vào. Góc đó hầu hết được lắp kính để có thể hứng nhiều ánh sáng nhưng lại đẩy lùi sự giá lạnh hay nóng bức. Cô thích cuộn tròn mình ở đó với một quyển sách hay và một tách trà nóng, đặc biệt trong suốt mùa đông khi mặt đất ngoài kia phủ đầy tuyết còn trong này cô hoàn toàn ấm áp và dễ chịu được bao quanh bởi khu vườn bất diệt của

Galan không ở trong bếp, T.J thả túi và chìa khoá xuống hòn đảo như mọi khi, đá dép ra và đặt một bình nước nóng để pha trà.

Cô không gọi tên anh, không tìm kiếm anh. Cô cho rằng anh đang ở phòng làm việc, xem tivi và vuốt ve sự phần uất của mình. Nếu anh muốn nói chuyện với cô, anh có thể đi ra khỏi cái hang của mình.

Cô thay quần áo, mặc một chiếc áo hai dây bó sát và quần soóc. Cơ thể cô vẫn còn đẹp dù hơi nhiều cơ bắp hơn cô mong muốn, đó là kết quả của những năm tháng tham gia đội bóng đá nữ. Cô thích vẻ yếu đuối thướt tha của Luna hay những đường cong thanh tú của Jaine hơn nhưng nói cho cùng cô hài lòng với bản thân mình. Giống như đa số những phụ nữ có chồng, dấu cho cô đã dần bỏ mất thói quen mặc những đồ áo tạo dáng, thường mặc những quần thể thao mềm suốt mùa đông và áo phông rộng thùng thình suốt mùa hè. Có lẽ đó là lúc cô bắt đầu quay lại gần giống như cách ăn mặc như ngày cô và Galan vẫn còn hẹn hò.

Cô thấy không quen với việc có Galan ở nhà vào bữa tối. Cô thường gọi đồ ăn vào bữa tối hoặc hâm nóng món gì đó bằng lò vi sóng. Có thể đoán được rằng anh sẽ chẳng bao giờ ăn thậm chí nếu cô có nấu nướng đi chăng nữa – ôi, điều đó cho cô thấy rằng anh đói không nhỉ? – cô trở lại phòng bếp và lôi bữa tối đông đá của mình ra. Bữa tối của cô là những thức phẩm ít chất béo và ca lo nên cô có thể tự cho phép mình ăn tiếp một cây kem sau bữa ăn.

Galan đột nhiên chui ra khỏi cái hang của mình khi cô đang liếm nốt phần kem dính trên que. Anh đứng nhìn cô như thể đang chờ cô nhảy xổ vào xin lỗi để anh có thể bắt đầu diễn lại những lời nói cường điệu hoá của mình.

T.J. không giúp anh làm điều đó. Thay vì thế cô nói. “Chắc anh bị ốm nên không ở lại công ty.”

Đôi môi anh mông đính lại. Anh vẫn là một người đàn ông ưa nhìn, cô bình thần nghĩ. Vóc dáng anh gọn gàng với làn da nâu, tóc anh chỉ hơi mỏng hơn một chút so với ngày anh 18 tuổi mà thôi. Anh luôn ăn vận rất đẹp, màu sắc hợp thời trang, pha lụa và đi một đôi giày da đắt tiền. “Chúng ta cần nói chuyện” anh nói dứt khoát.

Cô nhướn mày thay cho một câu hỏi lịch sự theo kiểu Jaine sẽ làm trong trường hợp này. Cái nhướn mày của Jaine có tác dụng áp đảo hơn cả búa tạ của hầu hết người khác. “Anh không bỏ lỡ công việc chỉ vì điều đó đâu.”

Từ biểu hiện của anh, cô có thể thấy rằng cô đã không phản ứng như kịch bản anh viết ra. Anh tưởng cô sẽ chú ý vào tầm quan trọng của mối quan hệ của họ - và cơn thịnh nộ của anh. Chà, gay go đây.

“Tôi không nghĩ cô nhận ra rằng cô đã làm hại tôi ở công ty thế nào đâu.” Anh bắt đầu. “Tôi không biết liệu tôi có thể tha thứ cho việc cô khiến tôi thành trò cười cho thiên hạ hay không. Tuy nhiên, tôi sẽ nói với cô điều này thôi: chúng ta không có cơ hội giải quyết chuyện này chừng nào cô vẫn còn giao du với ba mẹ chó cái mà cô gọi là bạn. Tôi không muốn trông thấy họ nữa, cô nghe chưa?”

(Trời ơi, chồng mình mà ăn nói với mình thế này dù có chuyện gì thì mình cũng li dị luôn. Không đắn đo gì hết.)

“A, hoá ra là thế.” T.J nói với vẻ vỡ vạc. “Anh nghĩ anh có thể dùng điều này để nói với em rằng em có thể kết bạn với ai, không thể kết bạn với ai à. Được thôi. Thử xem... nếu em không chơi với Marci thì anh có thể không chơi với Jason. Nếu là Luna... ồ, Curt thì sao nhỉ? Còn nếu là Jaine – tốt thôi, nếu em không

chơi với Jaine nữa thì anh phải cắt đứt với Steve, ít nhất là trong mối quan hệ cá nhân, em chưa từng quan tâm đến Steve nên em nghĩ anh nên vứt bỏ những mối quan hệ rườm rà mà chỉ nên giữ lại những mối quan hệ cần thiết thôi.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô nhưng thể cô mới mọc thêm cái đầu nữa. Anh và Steve Rankin đã là bạn thân từ hồi cấp hai. Co đã cùng nhau xem giải Tiger suốt mùa hè và Lions suốt mùa đông. Họ đã cùng nhau chia sẻ những mối quan tâm quan trọng giữa cánh đàn ông với nhau. “Cô điên rồi!” anh gào lên.

“Đó là em yêu cầu anh từ bỏ bạn bè phải không? Tưởng tượng xem. Nếu em phải làm điều đó thì anh cũng phải làm.”

“Tôi không phải là người đã xé tan cuộc hôn nhân bằng một danh sách ngu ngốc về người mà cô nghĩ hoàn hảo!” Anh la hét.

“Không phải là ‘người’,” cô chỉnh. “Mà là ‘điều’. Anh biết đấy, xem xét các vấn đề thôi. Và chung thủy.” Cô nhìn kỹ anh khi cô nói câu cuối cùng, đột nhiên cô tự hỏi liệu có phải sự thể hiện tình yêu của Galan đã không còn trong hai năm qua có nguyên nhân cơ bản khác chứ không đơn thuần chỉ vì xa cách.

Anh đưa cái nhìn chăm chăm ra chỗ khác.

T.J. khích lệ bản thân mình chống lại sự đau đớn quặn thắt trong lòng. Cô đẩy mạnh nó vào trong một cái hộp nhỏ và giấu nó thật kỹ, thật sâu để cô có thể hoạt động được trong vài phút tới, vài ngày tới và vài tuần tới.

“Cô ấy là ai?” cô hỏi với giọng hững hờ như thể cô hỏi anh đã lấy đồ từ tiệm giặt là về chưa.

“Ai là ai? Cô nào?”

“Một người đàn bà giỏi giang khác. Người đàn bà anh luôn đem em so sánh trong đầu anh ấy.”

Mặt anh đỏ bừng và đút tay vào túi quần. “Tôi không phản bội cô,” anh lầm bầm. “Cô chỉ đang cô thay đổi đề tài thôi...”

“Thậm chí nếu anh có không phản bội về mặt thể xác, mà em cũng chẳng dám tin lắm, thì vẫn có người nào đó hấp dẫn anh, phải không?”

Mặt anh thậm chí còn đỏ hơn.

T.J đi ra phía tủ, lấy một chiếc tách và 1 túi trà. Đặt túi trà vào chiếc tách, cô đổ nước sôi lên trên. Một lúc sau cô nói, “Em nghĩ anh nên đến nhà nghỉ.”

“T.J...”

Cô khoát tay, không nhìn anh. “Em sẽ không quyết định ly dị hay thậm chí là ly thân vội đâu. Ý em là đêm nay anh cần ra nhà nghỉ để em có thể nghỉ ngơi mà không bị anh quấy rầy, làm mọi thứ rối tung lên và đổ lỗi cho em về mọi chuyện.”

“Thế cái danh sách chết tiệt của cô...”

Cô xua tay. “Cái danh sách đó không quan trọng.”

“Không quan trọng! Tất cả đàn ông ở công ty tôi đều căn vặn tôi về việc cô thích cái ấy khổng lồ như thế nào...”

“Và tất cả những gì anh phải làm là nói anh sẽ xử lý em.” Cô nói thiếu kiên nhẫn. “Vay ra cái danh sách đó gây nguy hiểm đấy. Vậy thì sao? Em chỉ nghĩ nó khá vui nhộn thôi và hiển nhiên đa số mọi người đều nghĩ vậy. Bọn em sẽ tham gia chương trình Good Morning America vào sáng mai. Tạp chí People cũng muốn phỏng vấn. Bọn em đã quyết định sẽ nói chuyện với bất cứ ai yêu cầu do đó mọi thứ sẽ lắng xuống nhanh hơn. Một số chuyện khác sẽ kéo theo trong vài ngày tới nhưng sau đó bọn em sẽ vui vẻ thôi.”

Anh nhìn cô chăm chăm, lắc đầu. “Cô không phải là người phụ nữ tôi đã cưới.” Anh nói giọng buộc tội nặng nề.

“Cũng chẳng sao bởi vì anh không phải người đàn ông em đã cưới.”

Anh quay lại và ra khỏi phòng bếp. T.J. nhìn xuống tách trà trong tay, nuốt nước mắt vào trong. Vậy là mọi thứ đã rõ. Cô nên nhìn thấy những gì đã tiếp diễn từ lâu rồi mới phải. Rốt cuộc, có ai biết rõ hơn cô Galan hành động thế nào khi anh yêu đây?

Brick không ngủ thiếp đi ở ghế sofa như anh vẫn làm khi Marci về nhà dù cho chiếc xe tải nhỏ của anh đang ở lối lái xe. Cô đi vào phòng ngủ và thấy anh đang nhét quần áo vào túi xách.

“Đi đâu đấy à?” cô hỏi.

“Ừm.” Anh nói sững sủa.

Cô nhìn đồng hồ của anh. Anh ưa nhìn theo kiểu dân bia rượu với mái tóc đen rất dài, cằm không cạo râu, những nét đặc trưng hơi nặng nề và thường mặc quần jeans và áo phông bó sát với đôi giày xơ xác. Trẻ hơn cô mười tuổi, chưa bao giờ giỏi trong việc giữ một công việc ổn định, chẳng biết bất cứ thứ gì ngoài thể thao – hãy đối diện với điều đó, anh không phải là may mắn của cuộc đời cô. Cô không yêu anh, cảm ơn Chúa.

Cô đã không yêu ai trong nhiều năm. Tất cả những gì cô muốn là bầu bạn và tình dục. Brick cho cô tình dục nhưng không bầu bạn với cô nhiều lắm.

Anh kéo khoá túi xách lại, nhấc quai túi lên rồi lướt qua cô.

“Anh có quay lại không?” cô hỏi. “Hay em phải chuyển hết đồ đạc còn lại của anh đến nơi anh đang đến?”

Anh nhìn cô giận dữ. “Sao cô lại hỏi thế? Có lẽ cô đã kiểm được ai khác thế chỗ tôi rồi hả? Cái gã với dương vật 10 inch như cô muốn ấy.”

Cô đảo mắt. “Ồ, đúng thế.” Cô lầm bầm. “Chúa bảo vệ em khỏi cái tôi bị tổn thương của đàn ông các anh.”

“Cô sẽ không hiểu đâu,” anh nói, và cô ngạc nhiên khi phát hiện sự tổn thương trong giọng nói cộc cằn của anh.

Marci đứng nhấp nháy mắt khi Brick lao ra khỏi căn nhà như một cơn lốc và chọt tọt vào chiếc xe tải của anh. Anh nghiêng lên sỏi khi anh lái xe ra khỏi nhà cô.

Cô sững sờ. Brick, bị tổn thương? Ai nghĩ được cơ chứ?

Anh có thể quay lại mà cũng có thể không. Cô nghĩ trong đầu và mở hộp lấy ra chiếc máy trả lời mới mua, khéo léo móc nó lên. Khi cô ghi lại những tin nhắn gọi đi, cô tự hỏi không biết cô có bao nhiêu tin nhắn nhờ vì Brick đã ném máy trả lời của cô vào tường.

Thậm chí nếu anh có ghét trả lời điện thoại thì anh cũng sẽ không nhận tin nhắn nào cho cô hết hay ít ra không phải lúc tâm trạng anh thế này.

Nếu có gì quan trọng thì họ sẽ gọi lại, cô nghĩ.

Cô vừa nghĩ xong thì điện thoại reo. Cô nhấc ống nghe. “Alo.”

“Cô là ai?” giọng nói ma quái thì thầm.

13. Chương 13

Jaine mở một mắt và nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ đang phát ra âm thanh bip bip the thé cực kỳ khó chịu. Cuối cùng cô nhận ra rằng nó đang báo thức – nói cho cùng, cô đã bao giờ nghe thấy nó kêu vào hai giờ sáng đâu cơ chứ - cô với tay đập mạnh nó. Cô rúc sâu vào sự yên tĩnh mới lấy lại, tự hỏi tại sao cái báo thức chết tiệt đấy lại kêu lên vào cái giờ quỷ quái này cơ chứ.

Vì cô đã hẹn đồng hồ vào cái giờ quỷ quái này nên đó là lý do.

“Không,” cô rên rỉ với căn phòng tối. “Tao không thể dậy được. Tao mới ngủ có bốn tiếng thôi mà!”

Dù gì cô cũng đã dậy. Cô đã có sẵn bài diễn văn trong đầu trước khi đi ngủ và chuẩn bị máy pha cà phê, đặt đồng hồ lúc 1h50. Mùi cafe kéo cô vào bếp, sấy chân suýt nữa ngã.

Cô bật đèn trên trần lên, mở hé mắt cho khỏi chói.

“Những người làm truyền hình không phải người bình thường.” Cô lầm bầm khi với lấy chiếc tách. “Người bình thường sẽ không làm thế này đâu.”

Với một tách cà phê, cô có thể đi tắm được. Khi nước phun xuống đỉnh đầu cô, cô nhớ ra rằng cô không định gội đầu. Vì cô không tính thời gian gội và sấy tóc khi cô tính toán thời điểm thức dậy nên giờ thì cô đã muộn so với kế hoạch rồi. Cô rên rỉ dựa lưng vào tường. “Mình không thể làm điều này được.”

Một phút sau, cô tự nói với bản thân phải cố gắng. Cô đổ dầu gội và vò tóc thật nhanh, và ba phút sau cô nhảy ra khỏi phòng tắm. Với một cốc cà phê bốc khói nghi ngút khác trong tay, cô sấy tóc rồi xoa một ít thuốc bóng tóc để làm bẹp những sợi tóc bay lung tung xuống. Khi ai đó ngủ dậy quá sớm thì việc trang điểm là cần thiết để che hết vẻ mặt kinh khủng không tin được, cô trang điểm nhanh nhưng đậm tào vờ quyến rũ và như thể đi dự tiệc. Những gì cô đạt được vẫn còn vết tích của đêm thiếu ngủ nhưng cô không muốn phí thời gian hơn cho những lý do vô vọng.

Không mặc đồ trắng hay đồ đen, cô nương ở đài truyền hình đã nói thế. Jaine mặc một chiếc váy dài bó sát màu đen, cho rằng ý của cô nương đó là không mặc đồ đen ở nửa người trên mà người khác có thể nhìn thấy. Cô kết hợp chiếc áo thun hở cổ và chiếc áo len đỏ tay lỡ với váy đen, thắt thắt lưng quanh eo và vừa xỏ chân vào đôi giày đế thấp màu đen, vừa đeo hoa tai làm bằng vàng hình khuyên cổ điển.

Cô liếc nhìn đồng hồ, 3 giờ sáng. Chết tiệt, cô làm tốt đấy nhỉ!

Cô sẽ tự cắn lưỡi mình trước khi tự nhận thế.

Ok, còn gì nữa không? Thức ăn và nước uống cho BooBoo, kẻ đang ở ngoài tầm nhìn của cô. Con mèo con thông minh, cô nghĩ.

Xem xét một số việc vặt khác, cô ra ngoài nhà vào lúc 3h5'. Lối đậu xe vẫn trống không. Không có chiếc Pontiac màu nâu đậu ở đó và cô cũng không nghe thấy tiếng động cơ nào suốt đêm. Sam không quay về nhà.

Có thể gã có bạn gái, cô nghĩ, nghiêng răng. Cô cảm thấy mình như một con lừa. Tất nhiên gã có bạn gái. Những người đàn ông như Sam luôn luôn có xâu gồm một, hai hoặc 3 phụ nữ. Gã không thể làm gì với cô, cảm ơn vì cô đã không có thuốc ngừa thai, nên đơn giản là gã sẽ bay vo ve đến với bông hoa khác trên đường.

“Đồ thiếu năng.” Cô làu bàu khi chui vào chiếc Viper. Cô nên nhớ là cô đã trải qua mấy cuộc chiến giữa hai người và cô không để bản thân mình bị kích thích quá nhiều. Hiển nhiên là học môn của cô đã lấn lướt các giác quan thông thường khác và cô đã trở thành kẻ say bởi loại rượu tình, loại chất phá huỷ hết sự minh mẫn và lý lẽ trong vũ trụ này. Tóm lại, cô đã nhìn gã khoả thân và nóng bừng lên.

“Quên điều đó đi.” Cô tự mắng mình khi cô lái xe trên con đường yên lặng và tối đen. “Đừng nghĩ về nó nữa.” Chắc chắn. Giống như cô sẽ quên hình ảnh cái cần của gã ve vẩy hoành tráng và tự do.

Cô cảm thấy muốn khóc khi nghĩ rằng cô phải từ bỏ sự cương cứng đáng thèm muốn và kinh hoàng đó khi cô thậm chí còn chưa có một mẫu vụn nào của nó nhưng niềm kiêu hãnh yêu cầu phải vậy. Cô chống lại việc là một trong những người đàn bà cư ngụ trên giường gã hơn nhiều so với việc là một trong những người đàn bà cư ngụ trong đầu gã.

Chỉ có một lý do có thể tha thứ cho gã, cô nghĩ, là gã đang nằm trong bệnh viện, bị thương nặng đến mức không gọi điện được. (Ặc! Ặc quá!) Cô biết gã không bị bắn hay bị làm sao cả vì các bản tin sẽ đăng tải ngay nếu có cảnh sát nào bị thương. Bà Kulavich sẽ nói với cô nếu gã bị tai nạn giao thông. Không, gã vẫn sống và khoẻ mạnh ở nơi nào đó. Nơi nào, đó là vấn đề.

Chỉ cần xem xét những vấn đề cơ bản nhất, cô cố gắng tìm kiếm một chút lo lắng cho gã nhưng tất cả những gì cô có thể làm là thực lòng muốn từng xéo gã.

Cô biết nhiều hơn là đánh mất lý trí vì một gã đàn ông. Đó là điều cực kỳ nhục nhã: cô biết nhiều hơn thế.

Ba cuộc đính hôn tan vỡ đã dạy cô rằng phụ nữ cần giữ cảnh giác khi quan hệ với các loại đàn ông, nếu không, cô ấy sẽ bị tổn thương ghê gớm. Sam không làm tổn thương cô – không nhiều lắm, dù dao đi chẳng nữa – nhưng cô đã gần như tạo nên một sai lầm ngu ngốc thực sự và cô ghét phải nghĩ rằng cô khờ dại, cả tin.

Gã ta là đồ chết tiệt, ít nhất gã cũng gọi điện chứ, tại sao? Nếu như cô túm được lông gã, cô sẽ hành hạ gã. (đầu tiên em dịch là tóc nhưng đọc đoạn sau thì đúng là lông. Ặc Ặc! Chết mất!) Nhưng cô cá là gã chẳng đời nào chịu cho cô lại gần gã với cái kéo trong tay đâu.

Cô tiêu khiển với trí tưởng tượng về cách hành hạ gã trong trường hợp cô có thể túm được lông gã. Cô đặc biệt thích thú với kiểu làm cho gã héo mòn. Ha ha! Hãy để gã thấy có bao nhiêu phụ nữ bị choáng khi cái cần của gã trở thành sợi mì mềm xiu. (bậy quá!)

Mặt khác, có lẽ cô đã phản ứng quá mạnh. Một nụ hôn không tạo nên mối quan hệ. Cô không có quyền đòi hỏi gã cái gì cả, thời gian của gã, sự cương cứng của gã.

Chết mất thôi.

OK, quá nhiều lô gic. Cô phải quen với cảm giác theo bản năng này bởi vì nó không có lý lẽ. Cảm giác của cô với Sam đã vượt ra ngoài khuôn khổ, giận dữ và đam mê điên cuồng. Gã có thể khiến cô giận dữ và phóng đảng hơn bất cứ người nào cô từng biết. Gã cũng không sai khi khẳng định rằng nếu gã hôn cô, cả hai sẽ kết thúc bằng việc không còn mảnh vải nào trên người. Nếu gã chọn vị trí tốt hơn, nếu họ không đứng ở lối lái xe, cô sẽ không thể hồi phục lý trí để dừng gã lại.

Khi thành thật với chính bản thân mình, có lẽ cô cũng đang thú nhận rằng cô cảm thấy vui vẻ vì cuộc chiến giữa họ. Đối với ba hôn phu – trên thực tế là đối với hầu hết mọi người – cô sẽ lùi ra sau và dùng võ mồm. Cô biết cô là người nhanh trí; Shelly và David phá bỏ thói quen mà nói với cô như thế. Mẹ cô đã cố gắng rèn luyện phản ứng cho cô và bà đã thành công phần nào. Trong suốt những năm đi học, cô đã phải đấu tranh với bản thân để giữ mồm giữ miệng, bởi vì não cô làm việc quá nhanh đến mức bạn bè cô thấy bối rối và không thể nắm bắt được suy nghĩ của cô. Hoặc có lẽ bởi vì cô không muốn làm tổn thương ai nên cô đã nhanh chóng học được rằng điều cô có thể làm là nói chuyện trong suy nghĩ mà thôi.

Cô trân trọng tình bạn với Marci, T.J. và Luna bởi vì họ khác biệt, 3 người bọn họ chấp nhận và không thấy bị đe dọa bởi những nhận xét chua cay của cô. Cô cũng cảm thấy sự khuấy khoả kiểu như vậy khi chơi với Sam bởi vì gã có cùng sự nhanh mồm nhanh miệng như cô.

Cô không muốn từ bỏ. Khi cô thú nhận điều đó, cô nhận ra rằng cô có hai lựa chọn: cô có thể bỏ đi, cô nghiêng về điều này hoặc cô có thể dạy cho gã một bài học về... về tội coi nhẹ tình cảm của cô, chết tiệt! Nếu có điều gì có mà cô không muốn người khác coi nhẹ, thì đó là tình cảm của cô. OK, có hai thứ - cả chiếc Viper của cô nữa, cô cũng không muốn người khác coi nhẹ. Nhưng Sam... Sam đáng để đấu tranh. Nếu gã có những người đàn bà khác trong đầu và trên giường gã thì cô sẽ tổng cổ bọn họ đi hết và bắt gã phải trả giá vì đã làm cô phiền muộn.

Rồi. Cô đã cảm thấy khá hơn rồi. Cô đã quyết định xong cách hành động. Cô đến đài truyền hình nhanh hơn cô tưởng vì không bị tắc đường và đường phố khá thông thoáng vào buổi sáng sớm. Luna đã ở đó, đang trèo ra khỏi chiếc Camaro màu trắng của cô, trông hết sức tươi trẻ và thoải mái như thể bây giờ là 9h sáng chứ không phải 4 giờ. Cô mặc một chiếc váy lụa gấp nếp màu vàng tôn lên làn da màu cà phê kem của cô.

“Thật ma quái phải không?” Cô nói khi Jaine và cô cùng đi vào cửa sau của đài truyền hình như họ được hướng dẫn.

“Thật khác thường.” Jaine đồng ý. “Chẳng tự nhiên chút nào khi ai đó thức dậy và làm việc vào cái giờ này”

Luna cười. “Tớ chắc rằng những người khác ở trên đường vào giờ này chẳng có mục đích gì tốt đẹp cả vì tại sao họ lại ra ngoài?”

“Người giao thuốc và những kẻ đòi trụ” (giao thuốc em nghĩ là giao thuốc phiện chứ không phải loại thuốc bình thường)

“Gái điếm”

“Cướp nhà băng”

“Kẻ trộm và kẻ đánh đập vợ”

“Người làm truyền hình.”

Họ vẫn cười khi Marci lái xe đến. Cô nhanh chóng ra nhập hội và nói. “Các cậu có nhìn thấy tất cả những người lập dị trên đường không? Họ phải ra ngoài vào nửa đêm làm gì đó.”

“Chúng tớ vừa nói về chuyện đó.” Jaine nói, cười toe. “Tớ chắc chắn rằng không ai trong bọn mình ưa thích tiệc tùng hay hoạt động xã hội đến mức bỏ ra khỏi nhà vào cái giờ dở hơi này.”

“Tớ đã bỏ.” Marci nói vui vẻ. “Cho đến khi tớ phát chán với những dấu giày trên tay tớ.” (Cái này chả hiểu ý Marci là gì. Hay ý Marci là hồi bé đã từng bỏ rồi.)

Cô nhìn quanh. “Tớ không thể tin được là tớ lại đến trước T.J.; cô ấy luôn đến sớm hơn tớ thì thường đến muộn.”

“Có lẽ Galan đã cáu kỉnh và nói rằng cô ấy không thể đi.” Luna đoán.

“Không, cô ấy sẽ gọi nếu cô ấy không đến.” Jaine nói. Cô kiểm tra đồng hồ, 4h kém 5’. “Đi vào trong đi. Có lẽ họ có cà phê và tớ thì cần tiếp tế đều đặn nếu tớ muốn ăn nói mạch lạc.”

Trước đây, Jaine đã từng đến đài truyền hình nên cô không ngạc nhiên vì không gian như hang động, tối om, và đầy rợ loằng ngoằng khắp nền nhà. Camera và đèn đứng như lính gác trong khi các màn hình ti vi thì xem xét mọi thứ. Mọi người đứng xung quanh, đi giày thể thao và mặc đồ jean và một người phụ nữ mặc một bộ quần áo thanh lịch hấp dẫn. Cô đi đến phía họ với một nụ cười chuyên nghiệp và tươi sáng trên khuôn mặt và giang rộng cánh tay.

“Xin chào, tôi là Julia Belotti với GMA. Tôi cho rằng các bạn là những cô nương làm ra cái List phải không?”

Cô tự cười vì câu nói đùa của mình khi cô bắt tay mọi người. “Tôi sẽ phỏng vấn các bạn nhưng không phải các bạn có 4 người sao?”

Jaine kiểm chế không đếm số mũi những người ở đó và nói. “Không, tôi nghĩ chỉ có ba người bọn tôi thôi.” Đó là một trong những kiểu mồm mép của cô mà cô thường phải kìm nén lại.

“T.J. bị muộn.” Marci giải thích.

“T.J. Yother phải không?” Cô Belotti muốn thể hiện cô đã học sẵn ở nhà. “Tôi biết bạn là Marci Dean; tôi nắm được chút ít về cách biểu lộ của bạn.” Cô nhìn Jaine với cái nhìn đánh giá. “Bạn là ...?”

“Jaint Bright.”

“Bạn sẽ ăn hình lắm đấy.” Belotti nói và quay sang cười với Luna. “Chắc chắn bạn là Luna Scissum. Tôi phải nói, nếu như cô Yother được quyền rũ như các bạn, thì đó là cú hit thực sự. Các bạn biết tiếng vang mà cái List mang đến New York phải không?”

“Không hoàn toàn thế.” Luna nói. “Chúng tôi hết sức bất ngờ về những chú ý mà nó gây ra.”

“Đừng quên và nói gì đó ấn tượng vào khi chúng ta ghi hình nhé.” Cô Belotti hướng dẫn, kiểm tra đồng hồ. Một chút lo lắng làm lông mày cô nhíu lại; rồi cửa mở ra và T.J. bước vào, cô trang điểm và làm tóc một cách hoàn hảo, mặc một chiếc váy xanh đậm làm tôn lên màu da ấm áp của cô.

“Xin lỗi. Tôi đến muộn.” cô nói, gia nhập vào nhóm vài người. Cô không xin sự tha thứ nào hết, chỉ xin lỗi thôi và Jaine ném cho cô một cái nhìn sắc sảo, thấy được sự mệt mỏi dưới lớp trang điểm. Tất cả bọn họ đều có lý do mệt mỏi, hãy thử xem xét thời gian thì biết nhưng mà T.J. còn bị stress nữa.

“Nhà vệ sinh nữ ở đâu ạ?” Jaine hỏi. “Tôi muốn kiểm tra lớp son môi của tôi nếu còn thời gian và kiểm một cốc cà phê nếu được.”

Cô Belotti cười. “Luôn có cà phê ở đài truyền hình còn nhà vệ sinh nữ thì ở hướng này.” Cô dẫn họ xuống hành lang.

Ngay khi cửa sập lại sau lưng, tất cả bọn họ đều quay sang phía T.J. “Cậu ổn chứ?” Jaine hỏi.

“Nếu các cậu hỏi về Galan thì ừ, tớ ổn cả. Tớ cứ anh ấy đến nhà nghỉ đêm qua rồi. Tất nhiên, anh ấy có thể gọi bạn gái đến nhưng đó là lựa chọn của anh ấy.”

“Bạn gái!” Luna hét lên, mắt mở to vì kinh ngạc.

“Loại chó chết!” Marci nói, để kệ T.J. quyết định xem là cô đang gọi Galan hay dùng như từ đệm.

Jaine nói. “Giờ thì anh ta chẳng còn gì dùng để chống lại bạn về chuyện cái danh sách đó nữa phải không?”

T.J. cười. “Không, và anh ấy biết điều đó.” Cô nhìn vào những khuôn mặt đang tỏ ra quan tâm. “Này, tớ ổn mà. Nếu anh ấy muốn li hôn thì thà tớ biết bây giờ còn hơn phí hoài thêm thời gian để giữ gìn nó. Khi tớ quyết định như thế, tớ không còn buồn phiền nữa.”

“Anh ta có tình nhân bao lâu rồi?” Marci hỏi.

“Anh ấy thề là anh ấy không ngoại tình về mặt cơ thể. Hỏi tớ có tin được không?”

“Ồ, chắc chắn rồi.” Jaine nói. “Tớ cũng tin là mặt trời mọc ở phía tây.”

“Có thể anh ấy nói thật.” Luna thêm vào.

“Có thể, nhưng không giống vậy.” Marci nói với giọng kinh nghiệm. “Bất cứ điều gì họ thú nhận cũng chỉ là phần nổi của tảng băng trôi thôi. Đó là bản chất của con người.”

T.J. kiểm tra son môi. “Tớ không nghĩ nó quá khác biệt. Nếu anh ấy yêu người khác thì dù anh ấy có ngủ với cô ta hay không có nghĩ khác? Thôi, quên anh ấy đi. Nếu có gì cần làm gì thì anh ấy là người duy nhất phải làm. Còn tớ, tớ sẽ bốc phét cái danh sách này lên hết mức có thể. Nếu như có đề nghị viết sách nào, tớ sẽ nói chúng ta sẽ viết. Có lẽ chúng ta cũng có thể kiếm được ít tiền từ tất cả những phiền phức mà chúng ta đã trải qua.”

“Amen.” Marci nói thêm. “Brick bỏ đi rồi. Anh ấy bị tổn thương.”

Họ há hốc miệng, cố gắng tưởng tượng xem cảm giác của Brick thế nào.

“Nếu anh ấy không quay lại.” Cô phàn nàn. “Tớ sẽ lại phải hẹn hò. Chúa ơi, tớ ghét phải nghĩ đến điều đó. Đi ra ngoài nhảy nhót, để đàn ông mua đồ uống cho mình... thật kinh khủng.”

Họ cười vang khi họ đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Cô Belotti đang đợi họ. Cô dẫn họ đến thẳng bình đựng cà phê mà ai đó đã mang sẵn bốn ly cà phê cho họ. “Chúng tôi có một cảnh dựng nho nhỏ sẵn sàng để ghi hình bất cứ khi nào các bạn chuẩn bị xong xuôi.” Đây là kiểu bảo họ cầm mồm và ngồi xuống một cách tế nhị. “Người phụ trách âm thanh cần lấy mic của các bạn và kiểm tra âm thanh, ánh sáng đã được điều chỉnh. Nếu bạn làm theo thể này...”

Túi tiền của họ được giấu đi để không nhìn thấy được, 4 ly cà phê trong tay, họ ngồi xuống. Cảnh quay được trang trí trông giống như một phòng khách ấm cúng với 1 chiếc sofa và 2 ghế bành, hai cây dương xỉ giả, một chiếc đèn trang trí không bật lên. Một anh chàng tầm khoảng 20 tuổi bắt đầu gắn những chiếc mic bé tí vào người họ.

Cô Belotti kẹp mic của mình vào ve áo khoác.

Không ai trong số họ đủ thông minh để mặc áo khoác. Luna mặc váy gấp màu vàng cũng ổn như chiếc váy hở cổ đến vùng xương đòn của T.J.. Marci mặc áo len cổ lọ không tay nghĩa là chỉ có một chỗ duy nhất có thể cài mic là ngay cổ cô. Cô sẽ phải hết sức cẩn thận khi di chuyển đầu mình, nếu không tạp âm sẽ xoá sạch mọi thứ khác. Sau đó người phụ trách âm thanh nhìn vào chiếc áo rộng cổ màu đỏ của cô và nói. “Ừm - ơ.”

Jaine cười vui vẻ và gơ tay ra. “Tôi sẽ tự kẹp nó. Anh muốn kẹp nó ở bên cạnh hay chính giữa?”

Anh chàng cười lại với cô. “Tôi muốn ở ngay chính giữa. Cảm ơn cô.”

“Không tán tỉnh đâu đấy nhé.” Cô cảnh cáo khi cô dịch chiếc mic xuống dưới áo len của cô và kẹp nó vào đường viền cổ áo giữa hai ngực cô. “Còn quá sớm.”

“Tôi sẽ tuyệt đối.” Với một cái nháy mắt, anh chàng gắn bộ phận nối vào bên cạnh cô rồi quay lại với thiết bị của mình. “OK, tôi cần tất cả mọi người nói thử, mỗi người một lần để tôi có thể kiểm tra âm thanh.”

Cô Belotti bắt đầu cuộc đàm luận dễ chịu, hỏi rằng có phải tất cả bọn họ đều đến từ vùng Detroit không. Khi âm thanh được kiểm tra đầy đủ và camera được thiết lập, cô Belotti nhìn vào đạo diễn đang đếm ngược, chỉ vào cô và cô bắt đầu một cách trôi chảy bình luận về nổi tiếng – “hay không nổi tiếng, phụ thuộc vào quan điểm của bạn” – cái List đã lan ra khắp đất nước và đang được thảo luận trên khắp bàn ăn sáng ở tất cả các bang. Rồi cô giới thiệu họ và nói. “Các bạn có anh chàng hoàn hảo nào trong cuộc sống thực của các bạn hay không?”

Tất cả bọn họ cùng cười. Giá mà cô ấy biết được!

Luna huých đầu gối Jaine. Nhận được tín hiệu, Jaine nói. “Không ai hoàn hảo cả. Chúng tôi đùa vui rằng cái danh sách này thực sự là khoa học viễn tưởng.”

“Viễn tưởng hay không thì mọi người đang đón nhận nó hết sức nghiêm túc.”

“Điều đó phụ thuộc vào họ.” Marci thêm vào. “Tiêu chuẩn chúng tôi liệt kê ra là ý tưởng tạo nên người đàn ông hoàn hảo. Một nhóm 4 người phụ nữ khác có lẽ có những tiêu chuẩn khác hoặc danh sách của họ được sắp xếp theo thứ tự khác.”

“Bạn biết đấy, những nhóm bình đẳng giới đang bị xúc phạm bởi những yêu cầu về hình thể và giới tính trong List. Khi phụ nữ đấu tranh quá lâu để không bị đánh giá bởi ngoại hình và kích cỡ vòng ngực, họ cảm thấy các bạn đã phá hủy vị trí họ đạt được bằng việc đánh giá nam giới theo những thuộc tính cơ thể của họ.”

Luna nhướn cặp lông mày hoàn hảo của cô lên. “Tôi nghĩ một phần trong những hành động thể hiện quyền bình đẳng giới là cho phụ nữ sự tự do để có thể thành thật họ muốn gì. Chúng tôi liệt kê những gì chúng tôi muốn. Chúng tôi đã rất thành thật.” Mạch chất vẫn như cốc trà của cô; cô nghĩ sự đúng đắn về mặt chính trị thật ghê tởm và không bao giờ ngại ngần nói ra điều đó.

“Chúng tôi cũng chưa từng nghĩ cái List sẽ trở nên phổ biến.” T.J. thêm vào. “Đó chỉ là một tai nạn mà thôi.”

“Các bạn sẽ bớt thành thật hơn nếu như các bạn biết rằng cái List sẽ bị mọi người biết đến phải không?”

“Không” Jaine phản đối. “Chúng tôi sẽ nâng cao yêu cầu lên.” Chết tiệt; tại sao không đùa vui với nó như T.J. đã đề nghị nhỉ?

“Các bạn nói rằng các bạn không có anh chàng hoàn hảo nào trong cuộc sống thực.” Cô Belotti nói nhẹ nhàng. “Vậy các bạn có người đàn ông nào không?”

À, bằng chuyên môn của mình, cô ấy dễ dàng đào sâu thêm một chút về đời tư đây, Jaine nghĩ, tự hỏi quan điểm của buổi phỏng vấn đó có tô vẽ họ như những người phụ nữ không thể giữ nổi đàn ông hay không. Cô hơi mỉm cười và phải thú nhận rằng nếu nói ra tất cả hoàn cảnh của họ thì sẽ đúng là như thế. Nhưng nếu như Belotti muốn tranh luận một chút thì việc gì không làm vừa ý cô ấy? “Không thực sự.” Cô nói. “Không có nhiều đàn ông đủ độ dài lắm.”

Cả Marci và T.J. cùng cười. Luna kiềm chế không cười. Phía ngoài sân khấu thì phát ra những tiếng cười khúc khích cố nén.

Belotti quay sang T.J. “Tôi biết bạn là người duy nhất trong nhóm đã kết hôn, Yother. Chồng của bạn nghĩ sao về cái List?”

“Không nhiều.” T.J. thú nhận vui vẻ. “Hơn những gì tôi muốn khi anh ấy nhìn ngó lung tung, liếc mắt đưa tình với mấy bộ ngực bự.”

“Vậy là ăn miếng trả miếng một chút phải không?”

Quá muộn khi cô nhận ra rằng từ cô chọn không phải từ tốt nhất trên thế giới này. “Ăn miếng hơn là trả miếng.” Marci nói một cách nghiêm trang. Ưu điểm của cuộc phỏng vấn là nó được ghi lại thay cho cuộc sống thực.

(Trời ơi, chỗ này lại là chơi chữ tiếp. ‘Tit for tat’: ‘ăn miếng trả miếng’ nhưng tit nghĩa là núm vú, tat là tội tày, xấu xí. ‘Tit more tat’ deco dành dịch ‘ăn miếng hơn là trả miếng’ nhưng mà như thế không sát nghĩa.)

“Vấn đề là,” Luna nói, “hầu hết các yêu cầu là những điều mà tất cả mọi người nên có. Số một là sự chung thủy, mọi người nhớ không? Nếu bạn ở trong một mối quan hệ nào đó, bạn cần phải chung thủy. Trong giai đoạn đó.”

“Tôi đã đọc toàn bộ bài báo về cái List và nếu như các bạn thành thật, bạn sẽ phải thú nhận rằng hầu hết các mẫu đối thoại của các bạn không nói về tiêu chuẩn chung thủy hay đáng tin cậy. Đa số thảo luận tập trung vào những đặc tính cơ thể của đàn ông.”

“We were having fun,” Jaine said calmly. “And we aren’t crazy; of course we want men who look good to us.”

“Chúng tôi chỉ đùa vui.” Jaine nói bình thản. “Và chúng tôi không bị điên; tất nhiên chúng tôi muốn người đàn ông khá tốt đối với chúng tôi.”

Belotti đánh dấu vào ghi chú của mình. “Trong bài báo, các bạn không được gọi bằng tên mà được liệt kê là cô A, cô B, cô C và D. Ai trong các bạn là cô A?”

“Chúng tôi không có ý định tiết lộ điều đó,” Jaine nói. Bên cạnh đó, cô cảm thấy Marci trở nên hơi căng thẳng.

“Mọi người rất quan tâm đến việc ai nói ra điều đó,” Marci nói. “Tôi đã nhận được những cuộc gọi nặc danh để hỏi tôi là ai.”

“Tôi cũng vậy,” T.J. bổ sung. “Nhưng chúng tôi sẽ không nói đâu. Quan điểm của chúng tôi không đồng nhất; một người có lẽ cảm thấy một điểm nào đó quan trọng hơn những người khác. Chúng tôi muốn bảo vệ sự riêng tư của mình trước công chúng.”

Một sự lựa chọn từ ngữ nghèo nàn nữa. Khi trăng cười lảng xuống, Belotti quay sang thêm một vấn đề riêng tư nữa. “Bạn có hẹn hò với ai không?” cô hỏi Luna.

“Không ai cụ thể cả.” Hãy nghe đi, Shamal.

Cô nhìn Marci. “Và bạn?”

“Không phải lúc này.” Nghe nhé, Brick.

“Vậy chỉ có mỗi cô Yother là có ràng buộc thôi. Bạn có nghĩ điều này nghĩa là bạn đã đòi hỏi quá cao hay không?”

“Tại sao chúng tôi phải hạ thấp tiêu chuẩn của mình nhỉ?” Jaine hỏi, đôi mắt loé sáng và buổi phỏng vấn đã gần đến hồi kết bắt đầu từ đây.

“Chúa ơi, tớ buồn ngủ quá.” T.J. nói, ngáp ngắn ngáp dài khi họ rời studio vào lúc 6h30'. Belotti đã có rất nhiều nguyên liệu để chỉnh sửa lại thành một đoạn ngắn hơn thực sự dễ lan truyền. Cô đã bỏ đi những ghi chú của mình và tranh luận mạnh mẽ về quan điểm bình đẳng giới. Jaine tự hỏi có phải bất cứ show truyền hình buổi sáng nào cũng có thể sử dụng một mẫu nhỏ trong những gì họ nói hay không nhưng đội ngũ làm việc của studio đã bị thôi miên hoàn toàn.

Bất cứ họ sử dụng điều gì thì nó cũng sẽ lan truyền vào sáng thứ hai tới. Có lẽ tất cả sự quan tâm lảng dần. Rốt cuộc, liệu cái List này sẽ được bàn luận bao lâu chứ? Con người có cuộc sống cần hướng tới và cái List đã sống sót quá lâu so với 15 phút dành cho nó.

“Những cuộc điện thoại làm tớ hơi lo lắng một chút.” Marci nói, nhíu mày nhìn bầu trời bình minh quang mây và rực rỡ. “Con người thật kỳ lạ. Bạn không thể nào biết được chúng ta đang kéo sợi dây định mệnh của ai.”

Jaine biết một người mà cô hi vọng kéo sợi dây định mệnh của người ấy. Nếu có gì đó cô nói lan truyền thì Sam có thể sẽ cho đó là thử thách cá nhân. Cô hi vọng một cách chắc chắn gã đã làm thế - bởi vì đó chính xác là những gì cô muốn nói.

14. Chương 14

“OK,” Marci nói khi họ đang được phục vụ cà phê và yêu cầu đồ ăn ở quán ăn rẻ tiền nơi họ dừng lại ăn sáng. “hãy kể với bọn tớ về Galan đi.”

“Chẳng có gì nhiều để kể đâu.” T.J trả lời, nhún vai. “Lúc tớ về nhà tối qua thì anh ấy đã ở nhà rồi. Anh ấy bắt đầu yêu cầu tớ từ bỏ bạn bè tớ - chính xác là 3 người bạn và các cậu biết là những ai rồi đấy. Tớ phản công bằng cách yêu cầu anh ấy từ bỏ một người trong đám bạn anh ấy ứng với mỗi người bạn mà tớ phải từ bỏ. Sau đó – tớ phỏng đoán điều đó bằng trực giác của phụ nữ bởi vì tớ đột ngột tự hỏi có phải anh ấy lạnh giá với tớ trong hai năm qua vì một người phụ nữ khác hay không.”

“Có gì không ổn với anh ta à?” Luna hỏi một cách phẫn nộ. “Anh ta không biết rằng anh ta đã may mắn thế nào khi có cậu à?”

T.J. mỉm cười. “Cám ơn cậu đã cố vũ tớ. Tớ không từ bỏ, cậu biết đấy. Có lẽ chúng ta sẽ giải quyết được chuyện này nhưng tớ sẽ không để điều đó phá hủy tớ đâu dù chúng ta không làm được. Tớ đã có những suy nghĩ nặng nề đêm qua và đó không hoàn toàn là lỗi của Galan. Tớ không phải cô nàng Hoàn hảo không hơn gì việc anh ấy không phải là anh chàng Hoàn hảo.”

“Cậu đã không nhìn ngó những người đàn ông khác.” Jaine nói nhấn mạnh.

“Tớ không nói là bọn tớ có lỗi như nhau. Nếu như anh ấy quan tâm đến việc giữ gìn cuộc hôn nhân của bọn tớ, anh ấy có rất nhiều việc để làm lành với tớ. Nhưng tớ cũng sẽ làm gì đó để làm lành với anh ấy.”

“Giống như thế nào?” Marci hỏi.

“Ồ... không hoàn toàn là làm lành mà tớ sẽ nỗ lực đặc biệt để hấp dẫn anh ấy. Tớ cũng đã nhượng bộ mọi thứ anh ấy nói, cố gắng để làm hài lòng anh ấy và hãy đối diện với điều đó mà xem, về bề nổi thì nghe có vẻ tốt với anh ấy đấy nhưng nếu anh ấy cần một người bạn đời ngang hàng với anh ấy thì điều đó chắc chắn càng làm anh ấy bực mình hơn thôi. Tớ đã tham khảo ý kiến những anh chàng khác về cách mà tớ đối xử với anh ấy nhưng giờ đây nó như thể khiến cho tất cả những phần thú vị trong con người tớ rời xa anh ấy. Tớ là người nấu nướng, người trông nhà thay vì là bạn tình, bạn đời của anh ấy, điều đó không tốt chút nào cho hôn nhân. Không ngạc nhiên là vì sao mà anh ấy buồn chán.”

“Cậu có biết đặc điểm chung của nó như thế nào không?” Jaine nói, giọng đầy phẫn nộ. “Dù có chuyện gì xảy ra thì người ta cũng sẽ đổ lỗi cho phụ nữ.” Cô khuấy cà phê, nhìn chăm chú vào chiếc cốc. “Tớ biết, tớ biết, đôi khi chúng ta cần. Tớ ghét thấy mình sai, chết tiệt.”

“25 xu nhé.” 3 giọng nói cất lên.

Cô lục túi nhưng chỉ kiếm được có 46 xu. Cô đặt tờ 1 đô la lên bàn thay cho tiền xu. “Một trong các cậu có thể trả cho hai người kia. Tớ cần dự trữ thêm mới được. Sam lấy sạch của tớ.”

Một khoảng lặng dài với ba cặp mắt chìa thẳng vào cô. Cuối cùng Luna nhẹ nhàng nói. “Sam? Sam là ai?”

“Các cậu biết mà. Sam. Hàng xóm nhà tớ.”

Marci bĩu môi. “Có phải cùng là cái gã hàng xóm hoá ra là tên cớm mà cậu đã miêu tả với nhiều từ ngữ thiếu năng, say xỉn, buồn thuốc phiện, kẻ hạ đẳng trong những con chó, gã thộn đã không thấy đạo đạo và vói tằm hàng thiên niên kỷ...”

“Được rồi, được rồi,” Jaine nói. “Đúng là cùng một gã.”

“Và giờ thì cậu gọi tên thánh của gã?” T.J. hỏi sừng sốt.

Mặt Jaine nóng bừng lên. “Kiểu thế.”

“Ôi, Chúa ơi.” Đôi mắt Luna mở lớn. “Cậu ấy đỏ mặt kia.” “Thật rùng rợn!” Marci nói và 3 cặp mắt chớp chớp ngạc nhiên.

Jaine muốn chui xuống lỗ, cảm thấy mặt cô còn nóng hơn nữa. “Đó không phải lỗi của tớ,” cô thốt ra chống chế.

“Anh ta có chiếc xe tải màu đỏ. Bốn bánh dẫn động.”

“Tớ có thể hiểu điều gì làm nên sự khác biệt rồi.” T.J. nói, xem xét trần nhà.

“Nên anh ta không phải là tên thiếu năng to xác.” Jaine lầm bầm. “Vậy thì sao chứ? Thực sự anh ta là tên thiếu năng nhưng cũng có những điểm tốt.”

“Và điểm tốt nhất nằm ở trong quần anh ta đúng không?” Marci châm biếm, ai, giống con lửng ưa đồ ngọt luôn luôn đi thẳng đến háng.

Luna thể hiện sự thiếu đoan trang đáng sửng sốt khi la lớn và nói “Lặn! Lặn! Lặn!” giống như một bộ phim chiến tranh giữa những con tàu ngầm.

“Dừng lại ngay!” Jaine nghiêng rằng. “Tớ không làm thế đâu!”

“Ồ hô!” T.J. rướn người đến gần hơn. “Vậy các cậu đã làm gì?”

“Chính xác là một nụ hôn, mãnh liệt và đó là tất cả.”

“Một nụ hôn không làm đỏ mặt được,” Marci nói, cười toe toét. “Đặc biệt là mặt cậu.”

Jaine khụt khịt. “Hiển nhiên là cậu chưa bao giờ bị Sam hôn, nếu không cậu sẽ không phát biểu sai lầm như thế đâu.”

“Nó tuyệt lắm hả?”

Cô không thể ngăn chặn một tiếng thở dài thoát ra khỏi phổi mình hay không cong môi lên. “Đúng thế. Nó tuyệt.”

“Thế nó kéo dài bao lâu?”

She had her there, because Jaine knew it had been a long time, so long she couldn't say exactly when.

“Tớ nói với các cậu rồi, bọn tớ không làm tình! Chỉ là một nụ hôn thôi.” Giống như Viper chỉ là một chiếc ô tô còn núi Everest chỉ là một ngọn núi vậy.

“Ý tớ là nụ hôn ấy.” Marci nói với vẻ nôn nóng. “Nó kéo dài bao lâu?”

Jaine không biết nhớ. Cô không biết chính xác bao lâu và ngoài ra, có quá nhiều thứ tiếp diễn, như đầu tiên là cao trào nhưng cuối cùng bị từ chối, đã chiếm hết toàn bộ chú ý của cô. “Tớ không biết. 5 phút hay gì đó, tớ đoán vậy.”

Tất cả bọn họ ngồi đó đều chớp chớp mắt với cô. “5 phút?” T.J. hỏi yếu ớt. “Một nụ hôn kéo dài 5 phút?”

Chết tiệt, lại đỏ mặt; cô có thể cảm thấy nó đang dần dần hiện lên trên khuôn mặt cô.

Luna lúc lắc đầu chậm chạp với vẻ hoài nghi. “Tớ hi vọng cậu đã uống thuốc ngừa thai bởi vì rõ ràng cậu đã đến vùng báo động đỏ rồi. Anh ta có thể chiếm được cậu bất cứ lúc nào.”

“Đấy là điều mà anh ta nghĩ đấy.” Jaine nói cáu kỉnh. “Nếu nó xảy ra, tớ sẽ thay đơn thuốc ngày hôm qua.”

“Hiển nhiên là anh ta không phải người duy nhất nghĩ vậy.” T.J. phá ra cười lớn. “Này, đây là điều đáng phải tán dương đấy nhỉ!”

“Tất cả các cậu hành động như thể tớ đã thua rồi ấy.”

“Vậy chỉ nói về việc cuộc sống xã hội của cậu bị hút cạn thôi nhé.” Marci nói.

“Không phải vậy.”

“Vậy lần cuối cậu hẹn hò là khi nào?”

Cô ấy đã đánh trúng đích bởi vì Jaine biết nó đã diễn ra từ rất lâu rồi, quá lâu để cô có thể nhớ chính xác được khi nào.

“Tớ không hẹn hò nhiều. Đó là lựa chọn của tớ, nó không cần thiết. Thành tích lựa chọn đàn ông của tớ không hoàn toàn xuất sắc, nhớ không?”

“Vậy có gì khác với gã cớm tên Sam chứ?”

“Nhiều lắm,” Jaine nói lơ đãng, nhớ lại khi gã không mặc gì. Sau phút mơ màng, cô đưa mình quay lại với thực tại. “Một nửa thời gian tớ muốn bóp chết anh ta.”

“Và nửa còn lại?”

Cô cười vui vẻ. “Tớ muốn xé nát quần áo anh ta.”

“Nghe như là điều cơ bản của một mối quan hệ tốt đẹp đấy.” Marci nói. “Chắc chắn là hơn tớ và Brick rồi, tớ đã giữ anh ta bên mình hàng năm trời.”

Jaine cảm thấy bất căng thẳng vì chủ đề đã chuyển khỏi Sam. Làm sao cô có thể diễn tả được những gì mà chính cô cũng không hiểu về bản thân mình cơ chứ? Gã là kẻ dễ nổi cáu, họ khuấy động lẫn nhau và đêm qua gã đã không về nhà. Cô nên làm ngược lại thay vì cô gắng tính kế để chiếm giữ gã cho bản thân mình.

“Thế anh ta nói gì?”

“Không nhiều, đáng ngạc nhiên là thế. Khi Brick nổi điên, anh ấy biết điều chẳng khác gì đứa trẻ hai tuổi trong cơn cáu giận.” Marci chống cằm vào hai tay đan nhau. “Tớ thú nhận, anh ấy làm tớ thấy bất ngờ. Tớ chuẩn bị tinh thần nghe anh ấy là hét và chửi rủa chứ không phải là thấy anh ấy bị tổn thương.”

“Có lẽ anh ấy quan tâm nhiều hơn cậu nghĩ.” Luna nói nhưng giọng nói vẫn có vẻ hồ nghi.

Marci khịt mũi. “Những gì bọn tớ có thuận tiện cho cả hai nhưng không hoàn toàn là chuyện tình thế kỷ. Thế cậu thì sao? Có nghe tin gì từ Shamal không?” Marci chuyển đề tài cho thấy cô đã sẵn sàng từ bỏ đề tài về Brick cũng như kiểu Jaine nói chuyện về người khác thay vì Sam.

“Thực tế là tớ có nghe.” Luna nhìn về suy tư. “Anh ấy... tớ không biết nữa ... là kiểu người bị ấn tượng bởi tất cả sự nổi tiếng. Như thế tớ đột nhiên trở thành con người có giá trị hơn vậy, nếu như các cậu hiểu ý tớ. Anh ấy mới tớ đi ăn tối thay vì nói rằng anh ấy tiện đường ghé qua như trước đây.”

Một khoảng yên lặng bao trùm họ. Họ nhìn nhau, không thoải mái về sự đột nhiên thay đổi thái độ của Shamal.

Luna vẫn tỏ ra suy tư. “Tớ nói không. Trước đây tớ không đủ thú vị đối với anh ấy nên giờ tớ vẫn không đủ.”

“Làm đúng đấy.” Jaine nói, cảm thấy nhẹ hẫng người. Họ trao đổi những cái vỗ tay ăn mừng. “Vậy giờ thì thế nào? Shamal đã chính thức trở thành quá khứ hay cậu vẫn đang chờ đợi?”

“Chờ đợi. Nhưng tớ sẽ không gọi lại cho anh ấy đâu; nếu anh ấy muốn gặp tớ, anh ấy có thể gọi điện.”

“Nhưng cậu đã khước từ anh ta mà.” Marci nhắc nhở.

“Tớ không nói anh ấy hãy biến đi; tớ chỉ nói không, tớ đã có kế hoạch khác rồi.” Cô nhún vai. “Nếu chúng tớ có bất cứ mối liên quan nào thì những nguyên tắc cơ bản sẽ phải thay đổi, nghĩa là tớ sẽ tạo nên một số nguyên tắc của tớ thay vì cứ làm theo anh ấy.”

“Chúng ta là một đồng lõa xộn.” Jaine nói, thở dài và tìm nơi nương tựa trong cốc cà phê của cô.

“Chúng mình bình thường.” T.J. chỉnh lại.

“Đó là điều tớ nói.”

Họ cười rúc rích khi người phục vụ mang bữa sáng đến cho họ và thả cái đĩa xuống trước mặt họ. Cuộc sống tình ái của họ đều bất hạnh nhưng vậy thì sao? Họ ăn trứng bác và thịt trộn để cảm thấy khá hơn.

Vì hôm nay là thứ sáu, họ sẽ ăn tối ở Ernie sau giờ làm việc như thường lệ. Jaine nhận ra rằng thật khó mà tin được mới chỉ có một tuần kể từ khi họ vô tư soạn ra cái List đó. Trong một tuần mà đã có quá nhiều thay đổi. Đầu tiên là không khí của quán Ernie: khi họ bước vào, cả tiếng vỗ tay tán thưởng lẫn tiếng la ó

chế giễu vang lên. Một số người phụ nữ chắc chắn là thành viên của nhóm đòi bình đẳng giới cảm thấy bị xúc phạm bởi cái List, tham gia vào nhóm la ó chế giễu.

“Các cậu có thể tin được điều này không?” T.J. lầm bầm khi họ ngồi xuống. “Nếu chúng ta là những nhà tiên tri thì tớ sẽ nói rằng có vẻ chúng ta sắp bị ăn đá.”

“Có người phụ nữ đã bị ném đá đến chết đấy.” Luna nói.

“Chúng mình cũng thế.” Marci nói, cười mỉa mai. “Vậy chúng ta nhận phản ứng từ người khác thì đã sao chứ? Nếu như ai đó muốn nói gì vào mặt chúng ta, tớ nghĩ chúng ta vẫn có thể giữ mình được.”

Người phục vụ thông thường của họ mang đồ uống đến. “Này, giờ các cô đã nổi tiếng rồi đấy.” Anh ta nói giọng tán thưởng. Nếu như anh ta có buồn bã vì một số mục trong cái List thì anh ta cũng không để lộ ra điều đó. Tất nhiên, có lẽ anh ta không ý thức được những mục đó là cái gì.

Jaine nói, “Thử nghĩ xem, chúng tôi đã nghĩ ra ý tưởng đêm thứ sáu tuần trước, ngồi ở cái bàn đằng kia đấy.”

“Các cô á? Ồ!” Anh ta nhìn về phía chiếc bàn đó với vẻ thắc mắc. “Hãy chờ đến khi tôi nói chuyện với ông chủ xong nhé.”

“Ừ, có thể ông ấy sẽ mạ vàng cái bàn hay làm gì đó tương tự.”

Người bồi bàn lắc đầu chậm rãi, nhìn về hoài nghi. “Tôi không nghĩ thế. Không phải người ta chỉ làm thế với ngựa thôi sao?”

Cô thấy mệt mỏi, bằng lòng thức dậy vào cái giờ tồi tệ 2h sáng nên phải mất một giây cô mới hiểu ra mối liên quan. “Đó là thiên, không phải mạ vàng” (thiên: geld, mạ vàng: gild)

“Ồ.” Trông mặt anh ta nhẹ nhõm hẳn. “Tôi đang không hiểu làm thế nào mà các cô làm được việc đó với cái bàn.”

“À, chắc cần đến bốn người.” Jaine nói. “Mỗi người giữ một chân.”

T.J. cúi gằm xuống bàn, vai cô rung rung như thể cô đang cố gắng để kiềm chế không cười phá lên. Một cái nhìn hơi lộn xộn trong mắt Marci nhưng cô kiềm chế để giọng mình chỉ hơi rung rung khi yêu cầu đồ ăn. Luna là người điềm tĩnh nhất trong số họ, đợi đến khi anh chàng đi khuất vào trong bếp mới bịt tay và miệng rồi cười đến giàn giụa nước mắt.

“Mỗi người một chân.” Cô lặp lại, thở hổn hển và lịm đi vì ho.

Bữa tối không thoải mái như mọi khi vì mọi người cứ tiến đến bàn của họ đưa ra những lời nhận xét cả cạnh khoé và tán tụng. Khi đồ ăn của họ đến, thức ăn đã bị cháy khét cho thấy rõ ràng người đầu bếp thuộc thành phần ghét họ.

“Đi ra đây thôi.” Marci nói với vẻ căm phẫn. “Ngay cả chúng ta có thể ăn được cái đồng hồ lớn đen thui này đi chẳng nữa thì chúng ta cũng chẳng có cơ hội đâu vì người ta cứ đến làm phiền liên tục cho mà xem.”

“Thế chúng ta có phải trả tiền không?” Luna hỏi, nghiêng cứu cái đồng cục gạch mà người ta gọi là bánh hamburger.

“Bình thường tớ sẽ nói là không,” Jaine trả lời “Nhưng đêm nay chúng ta đã gây quá nhiều chú ý rồi nên nếu làm thế thì ngày mai việc đó sẽ bị đưa lên báo buổi sáng cho mà xem.”

Họ thở dài đồng ý. Bỏ lại những đĩa thức ăn mà họ hầu như chưa động đến, thanh toán hoá đơn và rời đi. Họ thường dè dặt kéo dài bữa ăn nhưng lần này khi họ rời đi mới chỉ hơn 6h một chút; mặt trời vẫn còn ở phía chân trời và hơi nóng vẫn còn như thiêu như đốt.

Tất cả đều rút lui về xe riêng của mình. Jaine khởi động chiếc Viper và ngồi một chút nghe tiếng quay mạnh mẽ của một động cơ hoàn hảo đầy sức mạnh. Cô bật quạt lên chế độ cao nhất và điều chỉnh lỗ thoát khí để không khí lạnh phả thẳng vào mặt.

Cô không muốn về nhà và xem bản tin phòng khi cái List đó lại được chiếu lại. Cô quyết định đi mua một ít hàng tạp hoá thay vì đợi đến tận mai, cô rẽ sang hướng bắc Van Dyke, rẽ vọt qua GM ở bên trái và ngoặt

sang phải, dẫn cô đến sở cảnh sát Warren. Cô không muốn nhìn xem liệu chiếc xe tải mui trần màu đỏ hay chiếc Pontiac nâu xỉn méo mó có đậu trong bãi đỗ xe hay không. Tất cả những gì cô muốn làm là mua đồ dự trữ và quay về nhà với BooBoo; cô đã đi qua lâu rồi nên có thể nó đang bắt đầu xử lý một cái đem khác.

Jaine là người không thích la cà mua sắm hàng tạp hoá. Cô ghét phải làm việc này nên cô lao vào cửa hàng như thể nó là trường đua ngựa vậy. Đẩy chiếc xe mua hàng với tốc độ chóng mặt vòng vèo qua khu vực sản phẩm, quăng bắp cải, rau diếp và hoa quả vào giỏ rồi lao tới lui giữa các kệ để hàng. Cô không nấu ăn nhiều lắm bởi vì đó là phiền phức lớn nếu chỉ có một người nhưng cô thường chuẩn bị một ít thịt nướng hay đồ gì đó tương tự và ăn với sandwich khoảng một tuần. Thực phẩm cho BooBoo rất cần thiết mặc dù –

Một cánh tay ấm áp ôm vòng qua eo cô và giọng nói trầm trầm cất lên “Nhớ anh à?”

Cô cố kìm hãm tiếng thét inh ỏi của mình nên nói trở thành một tiếng rít nho nhỏ nhưng cô nhảy dựng lên ít nhất một foot và gần như đâm sầm vào giá để thức ăn cho mèo Sheba.

Cô quay ngoắt ra sau, nhanh chóng đẩy chiếc xe giữa họ và ném cho anh ta một cái nhìn mở to đầy cảnh giác. “Tôi xin lỗi,” cô nói, “nhưng tôi không biết anh. Chắc là anh đã nhầm tôi với ai đó.”

Sam quắc mắt cau có. Những người mua hàng khác đang nhìn họ với vẻ cực kỳ quan tâm; ít nhất là có một người phụ nữ nhìn như thể bà sẵn sàng gọi cảnh sát nếu anh làm gì đó sai trái.

“Hài hước thật.” anh giận dữ và thông thả cởi áo khoác ngoài ra, để lộ bao súng cài vào thắt lưng và một khẩu súng lục to tướng đen sì trong đó. Huy hiệu của anh cũng được kẹp vào thắt lưng, cái nhìn căng thẳng giữa tan dần khi tiếng thì thầm “Anh ta là cảnh sát” đến tai họ.

“Đi đi,” Jaine nói. “Tôi đang bận.”

“Anh biết. Cái gì thế này, Produce Five Hundred? Anh đã săn đuổi em khắp các gian hàng này 5 phút rồi đấy.”

“Không, không phải thế.” Cô quay lại, kiểm tra đồng hồ. “Tôi ở đây chưa được 5 phút.”

“OK, vậy thì 3 phút. Anh nhìn thấy tia chớp màu đỏ phóng đến Van Dyke và quay lại bám theo, anh đoán là em.”

“Xe anh gắn ra đa hả?”

“Anh đi xe của mình, không phải xe công.”

“Thế nên anh không thể chứng minh được tôi đi nhanh thế nào.”

“Chết tiệt, anh không có ý định ghi giấy phạt cho em đâu.” Anh nói khó chịu. “Mặc dù nếu như em không đi chậm lại thì anh sẽ gọi cảnh sát tuần tra thực hiện nhiệm vụ vinh dự này.”

“Vậy là anh đến đây chỉ để quấy rối tôi thôi à?”

“Không” gã nói với vẻ kiên nhẫn khủng khiếp. “Anh đến đây vì anh vừa đi và anh muốn thông báo cho em biết.”

“Đi?” cô nhắc lại, mắt mở to hết cỡ. “Tôi chẳng biết gì hết.”

Gã nghiêng răng. Cô biết điều đó vì cô thấy quai hàm gã đang hoạt động. “Tốt thôi, anh nên gọi điện.” Gã dần mạnh từng từ.

“Thật à? Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta là...”

“Hàng xóm?” Cô nói nốt câu khi thấy dường như gã không thể tìm được từ gã muốn. Cô bắt đầu thấy tự hài lòng, ít nhất là nhiều nhất có thể trong trạng thái mất ngủ vì thiếu ngủ.

“Bởi vì điều này tiến triển nữa.” Gã quắc mắt áp đảo cô, nhìn chẳng có vẻ gì là hạnh phúc vì “điều này” của họ.

“Điều? Tôi không làm điều gì hết.”

“Em sẽ làm điều của tôi.” Gã nói trong hơi thở nhưng thế nào đó mà cô nghe thấy và vừa định mở mồm để bật lại gã khi một đứa trẻ, có lẽ tầm 8 tuổi chạy qua và thúc mạnh thứ vũ khí laser bằng nhựa vào sườn cô, tạo nên tiếng rú inh ỏi như thể nó nã đạn liên tục vậy.

“Cô đã bị chết.” Nó nói về chiến thắng.

Mẹ thằng bé vội vàng đi đến, trông đầy bối rối và bất lực. “Damian, dừng lại đi!” Bà mỉm cười với cậu nhưng trông nhăn nhó nhiều hơn. “Đừng có làm phiền những người tốt bụng này chứ.”

“Câm mồm” nó nói rất vô lễ. “Mẹ không thấy họ là những tên Terron từ Vaniot à?”

“Tôi xin lỗi” người mẹ nói, cô gắng kéo con đi. “Damian, đi đi nếu không con sẽ phải chịu phạt khi về nhà đấy.”

Jaine cố kiềm chế không cho mắt long lên sòng sọc. Đứa trẻ con lại thúc vào mạng sườn cô lần nữa. “Ui da!”

Vũ khí của nó lại rú lên inh ỏi, thích thú vì thấy cô bực mình.

Cô nở một nụ cười tươi và cúi xuống Damian yêu dấu, rồi thì thầm với giọng giống như người ngoài hành tinh. “Ồ, nhìn xem, một con người trái đất nhỏ bé.” Cô đứng thẳng lên và ném cho Sam một cái nhìn ra lệnh.

“Giết nó đi!”

Miệng Damian há hốc ra. Đôi mắt nó tròn xoe như đồng 25 xu khi nó nhìn thấy khẩu súng lục ở thắt lưng Sam.

Miệng thằng bé bắt đầu phát ra một chuỗi âm thanh chói tai như tiếng cứa hoả.

Sam chửi thề trong bụng, tóm lấy tay Jaine và bắt đầu lôi mạnh cô ra trước cửa hàng. Cô xoay sở rút cái túi ra khỏi chiếc xe mua hàng khi cô đi qua. “Này, hàng hoá của tôi!” cô phản kháng.

“Ngày mai em có thể bỏ ra 3 phút đến đây mà lấy chúng.” Gã nói với vẻ hung tợn kìm nén.

“Còn lúc này, anh đang cố gắng giữ em khỏi bị bắt đấy.”

“Vì điều gì?” cô hỏi đầy phẫn nộ khi gã lôi cô ra khỏi cánh cửa tự động. Mọi người quay lại nhìn họ nhưng đa số chú ý đến tiếng la hét của Damian ở gian hàng số 7.

“Thế việc dọa giết đứa bé hỗn xược đó và gây ra náo loạn thì sao?”

“Tôi không có dọa nó! Tôi chỉ yêu cầu anh làm thế thôi.” Cô gấp rắc rối khi chạy theo gã vì chiếc váy dài của cô không phải thiết kế để chạy.

Gã xoay ngược cô dựa vào toà nhà, chỗ không ai nhìn thấy và ấn cô vào tường. “Anh không thể tin được là anh lại để lỡ việc này.” Gã nói giọng cáu gắt.

Cô nhìn trừng trừng gã và không nói gì cả. “Anh đang ở Lansing.” Gã gầm gừ, cúi người xuống gần đến mức mũi gã gần như chạm vào mũi cô. “Phỏng vấn một vị trí trong chính quyền.”

“Anh không nợ tôi bất cứ lời giải thích nào.”

Gã đứng thẳng lên và ngửa mặt lên trời như thể đang tìm kiếm sự cứu giúp của Thượng đế. Cô quyết định cho gã một chút cơ hội.

“Tốt thôi, một cuộc điện thoại sẽ không có gì là quá đáng cả.”

Gã lẩm nhẩm gì đó. Cô biết gã nói gì nhưng không may là gã chẳng trả xu nào cho việc chửi thề cả. Nếu như gã làm thế thì cô đã đạt được thành công lớn rồi. Cô néo tai gã, kéo đầu gã xuống và hôn gã. Giống như thể gã đang đóng đinh cô vào tường, vòng tay gã quá chặt khiến cô gần như không thở được nhưng thở không còn đứng vị trí ưu tiên số một đối với cô nữa.

Cầm thấy gã dựa vào cô, nhắm nháp hương vị gã – điều đó mới quan trọng. Khẩu súng lục ở thắt lưng của gã vì thế cô biết rằng không phải nó đang thúc vào dạ dày cô. Cô ngọ nguậy cọ xát để chắc chắn điều đó. Không, chắc chắn không phải là khẩu súng.

Gã thở khó nhọc khi ngẩng đầu dậy. “Em lại chọn vị trí đáng nguyên rửa rồi.” Gã nói, nhìn ngó xung quanh.

“Em chọn? Em ở đây là định làm việc riêng của em, mua đồ tạp phẩm nhưng rồi em bị hai tên gần đỡ tấn công...”

“Em không thích trẻ con à?”

Cô chớp mắt. “Cái gì cơ?”

“Em không thích trẻ con à? Em muốn anh giết đứa trẻ đó mà.”

“Em thích hầu hết bọn trẻ,” cô nói về thiếu niên nhần. “nhưng em không thích thằng bé đó. Nó thúc vào mạng sườn em.”

“Anh đang thúc vào dạ dày em đấy.”

Cô tặng cho gã nụ cười ngọt ngào làm gã bị rúng động. “Vâng, nhưng anh không dùng súng laser nhựa.”

“Đi ra khỏi đây thôi,” gã nói, trông thật dữ dội và đẩy cô vào trong xe của cô.

15. Chương 15

“Anh muốn uống cà phê không?” Jaine hỏi khi mở khoá cửa bếp và dẫn gã vào trong. “Hay trà đá?” cô nói thêm, nghĩ về chiếc ly thủy tinh lạnh và cao đứng điệu với cái nóng như thiêu ngoài kia.

“Trà.” Gã nói, phá tan tưởng tượng của cô về những anh chàng cảnh sát sống bằng cà phê và bánh rán. Gã nhìn quanh bếp nhà cô. “Làm thế nào mà em mới chỉ sống ở đây có hai tuần nhưng nơi này trông giống như có người ở hơn bếp của tôi vậy?”

Cô giả bộ xem xét vấn đề. “Em tin rằng điều đó được gọi là tháo mở.”

Gã nhìn lên trần nhà. “Anh để lỡ điều đó à?” gã thì thầm với trần nhà thạch cao, vẫn tìm kiếm sự khai sáng nào đó.

Jaine nhìn lên gã vài lần khi cô lấy hai chiếc ly ra khỏi tủ và cho đầy đá vào.

Máu cô chảy rần rạt trong huyết mạch theo kiểu như khi cô tức giận, hồ hởi, ham muốn hoặc là sự pha trộn của cả ba điều đó. Bị nén bởi chiếc ghế bếp bọc nệm, trông gã còn to lớn hơn, vai gã che lấp cửa và kích thước cơ thể gã làm chiếc bàn bốn chỗ dát dát đá ceramic của cô nhỏ lại.

“Anh phỏng vấn loại công việc gì thế?”

“Cảnh sát bang, ban thám tử.”

Lấy bình trà ra từ tủ lạnh, cô rót đầy hai ly thủy tinh. “Chanh chứ?”

“Không, để nguyên thôi.” Gã lấy chiếc ly từ tay cô, những ngón tay gã lướt qua ngón tay cô. Điều đó cũng đủ làm núng nính cô nhần lại và dựng đứng lên. Cái nhìn của gã tập trung vào miệng cô. “Chúc mừng,” gã nói.

Cô chớp mắt nhìn gã. “Em đã làm gì à?” Cô hi vọng gã không ám chỉ nên việc công khai cái List – ôi, Chúa ơi, cái List. Cô đã quên mất điều đó. Gã đã đọc hết rồi ư? Tất nhiên là rồi.

“Em chưa chửi thề lần nào trong khi bọn mình đã ở cạnh nhau nửa tiếng rồi. Em thậm chí còn không chửi thề khi anh lôi em ra khỏi siêu thị.”

“Thật à?” Cô cười, hài lòng với bản thân. Có lẽ việc phải trả tiền đã có tác dụng trong tiềm thức cô. Cô vẫn chửi thề rất nhiều nhưng tiền phạt đã không đá bung nó ra từ phi cô nói to. Quá trình đang được thiết lập.

Gã nghiêng cốc nước lên và uống. Cô nhìn như bị thôi miên khi cổ họng mạnh mẽ của gã làm việc. Cô đấu tranh với ham muốn mãnh liệt được xé tan quần áo gã. Có gì không ổn với cô thế? Cô đã nhìn đàn ông uống nước cả đời rồi và chưa bao giờ nó lại tác động đến cô như thế này, thậm chí ngay cả với ba gã hôn phu cũ của cô cũng không.

“Nữa không?” cô hỏi khi gã uống cạn cốc nước và đặt nó xuống.

“Không, cảm ơn.” Một cái nhìn u tối, nóng bỏng quét qua người cô, dừng lại ở ngực cô. “Trông em diện hơn bình thường. Có gì đặc biệt à?”

Cô không định né tránh chủ đề đó dù nó có nhạy cảm đến thế nào. “Sáng nay, bọn em có buổi phỏng vấn cho chương trình Good Morning America – vào 4h sáng nếu như anh có thể tin được! Em phải dậy từ 2h,” cô than phiền, “và em uể oải cả ngày hôm nay.” “Cái List trở nên phổ biến hơn à?” gã hỏi, ngạc nhiên. “Em sợ là thế,” cô nói giọng ủ ê, ngồi xuống cạnh bàn. Gã không ngồi xuống bên kia bàn mà kéo ghế ra sau cô. “Anh đã tìm nó từ trên mạng. Nó thực sự khôi hài – Cô C.” Cô há hốc miệng nhìn gã. “Làm sao mà anh biết?” cô hỏi. Gã khịt mũi. “Nghe như anh không nhận ra là em mồm mép thậm chí trên cả báo chí, ‘Những gì trên 8 inch hoàn toàn chỉ để nhìn ngắm và bàn tán thôi.’” Gã trích dẫn.

“Tôi có thể cho rằng anh chỉ nhớ những gì liên quan đến sex thôi.”

“Dạo này sex chiếm giữ tâm trí anh nhiều quá. Và em cần nhớ là – tôi không có cái gì để nhìn ngắm và bàn tán đâu.”

Nếu như gã không có, gã sẽ chẳng bỏ qua đâu, Jaine nghĩ, nhớ cái vật đáng thèm muốn của gã như thế nào khi nhìn nghiêng.

Gã tiếp tục. “Anh hạnh phúc vì anh không nằm trong các điểm gây cười đó.”

Jaine cười ngặt nghẽo ném người mình dựa vào ghế mạnh đến nỗi làm cô ngã ra sàn.

Cô ngồi đó giữ mạng sườn khiến cho nó bớt đau khá nhiều và tiếp tục làm giảm đau theo cách thô sơ đó nhưng cô không thể thôi cười. BooBoo tiến lại gần đẩy cảnh giác nhưng cuối cùng nó lựa chọn không muốn lại gần tầm với của cô mà thay vì thế, nó tìm nơi trú ẩn dưới ghế của Sam.

Sam cúi xuống và nâng còn mèo lên, đặt nó vào lòng gã và vuốt ve thân hình gầy guộc, dài ngoẵng của nó.

BooBoo nhắm tịt mắt lại và bắt đầu rên gừ gừ như tiếng cưa máy. Con mèo rên gừ gừ và Sam nhìn cô, đợi cho đến khi trận cười của cô giảm xuống chỉ còn những tiếng khúc khích và tiếng thở khò khè.

Cô ngồi trên sàn, hai cánh tay ôm quanh mạng sườn và nhoè nước mắt. Nếu như mascara bị hỏng thì nó sẽ chảy xuống má cô mất, cô nghĩ. “Em cần giúp đỡ không?” gã hỏi.

“Anh nên cảnh báo với em là nếu như anh cầm tay em thì anh có thể gặp rắc rối khi rút tay lại.”

“Em có thể tự làm được, cảm ơn.” Cô cẩn thận đứng dậy mà không gặp khó khăn gì với chiếc váy dài và lau mắt bằng khăn giấy.

“Tốt. Anh ghét làm phiền... tên nó là gì nhỉ? BooBoo à? Sao con mèo lại có cái kiểu tên quý quái thế nhỉ?”

“Đừng có phàn nàn với em, phàn nàn với mẹ em ấy.”

“Con mèo cũng nên có tên phù hợp chứ. Đặt tên nó là BooBoo khác gì đặt tên con trai em là Alice. Nên đặt tên BooBoo là Tiger hay Romeo...”

Jaine lắc đầu. “Romeo không được.”

“Ý em nó...”

Cô gật đầu.

“Trong trường hợp này, em cho rằng BooBoo là cái tên khá hợp với nó mặc dù BooHoo sẽ hay hơn.”

Cô giữ chặt mạng sườn, thực sự rất chặt để ngăn không nỡ ra tràng cười tiếp theo nữa. “Anh là một gã trai thực sự.”

“Thế em muốn anh là cái loại quý gì, diễn viên múa ba lê à?”

Không, cô không muốn gã là cái gì ngoài con người hiện tại của gã. Chưa ai khác từng kích thích khiến cho máu chảy rần rập trong huyết quản cô như rượu sâm panh và đó thực sự là thành tựu đáng hoan nghênh, thử xem mà xem, một tuần trước thôi, họ còn chưa từng trao đổi điều gì với nhau ngoài những lời lăng mạ. Mới chỉ có hai ngày trôi qua từ nụ hôn đầu tiên, hai ngày dường như là bất tận vì cô đã không có người yêu nào khác cho đến khi cô túm tai gã siêu thị và kéo gã xuống thấp bằng cô.

“Thế trứng của em thì sao rồi?” gã hỏi, vẻ hết sức mất bình tĩnh hiện lên trong đôi mắt đen tuyền của gã và cô biết rằng ý nghĩ của gã chẳng xa ý nghĩ cô là mấy. “Dĩ vãng rồi,” cô trả lời.

“Vậy thì lên giường thôi.”

“Anh nghĩ rằng tất cả những gì anh phải làm là nói ‘Lên giường thôi,’ và tôi sẽ ngã ngựa người ra hả?” cô nói giọng căm phẫn. “Không, anh hi vọng anh có cơ hội làm nhiều điều khác hơn thế trước khi em ngã ngựa người ra.”

“Tôi không có ngã gì hết.”

“Tại sao?”

“Vì tôi đang bị.” Hải hước thật, cô không thể nhớ ra được cô đã từng nói với gã trước đây, thậm chí cô còn chẳng thấy chút băn khoăn nào cả. Lòng mày gã nhíu xuống. “Em làm sao cơ?” gã hỏi trong cơn tức giận ngày càng tăng.

“Đang bị. Kinh nguyệt. Có lẽ anh chưa bao giờ nghe thấy. Đây là lúc ...”

“Anh có hai chị em gái; anh nghĩ rằng anh hiểu một ít về nó. Và một trong những điều anh biết là trứng rụng vào khoảng giữa kỳ và không gần sát với ngày cuối kỳ!” Vỡ lẽ rồi. Jaine mím môi. “OK, em nói đối đấy. Luôn có khả năng mong manh vào ngày cuối và em không sẵn sàng liều mạng với nó, đúng chưa nào?”

Rõ ràng chẳng đúng tẹo nào. “Em đang tìm cách dừng anh lại,” gã rên rỉ, mắt nhắm nghiền như thể đang đau nhói. “Anh gần chết đến nơi rồi còn em thì tìm cách dừng anh lại.”

“Anh nói cứ như em bội tín ấy.” Gã mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào cô. “Thế giờ thì sao?” Sự lảng mạn của gã chẳng hơn gì tảng đá, cô nghĩ, vậy sao cô lại thích gã nhỉ? “Ý kiến của em về màn dạo đầu là có thể...”

“Anh vẫn tỉnh táo đấy chứ?” cô cầu nhàu.

Gã phác một điệu bộ tỏ ra mất kiên nhẫn. “Giờ thì sao?”

“Không.”

“Trời!” gã ngã lưng ra ghế và nhắm mắt lại. “Giờ thì có gì không ổn cơ chứ?”

“Em nói rồi, em đang bị.”

“Thế nên?”

“Thế nên ... không”

“Tại sao không?”

“Bởi vì em không muốn!” Cô hét lên. “Để em yên!” Gã thở dài. “Anh hiểu rồi, PMS (hội chứng tiền kinh nguyệt)”

“PMS là trước đó, đồ ngốc.”

“Vậy ra em nói thế đấy. Hỏi bất cứ người đàn ông nào và em sẽ nghe được câu trả lời khác.”

“Nghe như họ thành thạo lắm nhỉ.” cô giễu cợt.

“Cùng à, chỉ có duy nhất đàn ông là chuyên gia về PMS thôi. Đó là lý do tại sao đàn ông quá giỏi chiến đấu trong chiến tranh; họ đã được học về Lẩn tránh và Trốn thoát từ ở nhà rồi.”

Cô nghĩ đến việc ném cái chảo rán vào mặt gã nhưng BooBoo lại nằm ở đó và dù gì thì cô cũng phải tìm cái chảo rán đầu tiên đã.

Gã cười toe toét vì biểu hiện trên gương mặt cô. “Em có biết tại sao PMS lại được gọi là PMS không?”

“Anh không dám đâu,” cô dọa dẫm. “Chỉ phụ nữ mới có thể kể những chuyện tiểu lâm về PMS thôi.”

“Bởi vì nó được ví như ‘bệnh bò điên’”. Giờ thì không chảo rán gì cả, cô nhìn ngó kiếm một con dao. “Biến ra khỏi nhà tôi.”

Gã thả BooBoo xuống sàn nhà và đứng dậy, rõ ràng định Lẩn tránh và Trốn thoát.

“Ngồi xuống nào,” gã nói, đẩy cái ghế giữa họ.

“Ngồi xuống cái con khỉ ấy! Chết tiệt, con dao thái thịt của mình ở đâu nhỉ?” Cô nhìn quanh với vẻ thất vọng. Nếu như cô sống ở đây lâu hơn thì cô sẽ biết cô đã để mọi thứ ở đâu! Gã đi vòng qua cái bàn, đến sau ghế và kẹp chặt cả hai cổ tay cô trước khi cô nhớ ra cô để dao thái ở chỗ nào. “Em nợ anh 50 xu đấy,” gã nói, cúi xuống cười với cô khi kéo cô vào người gã.

“Không phải nói nhiều! Tôi đã nói rằng tôi sẽ không trả nếu như đó là lỗi của anh.” Cô thổi tóc mái ra khỏi mắt để cô có thể trốn tránh nhìn gã hiệu quả hơn.

Gã cúi xuống và hôn cô.

Thời gian dường như dừng lại. Chắc chắn gã đã thả cổ tay cô ra vì cánh tay cô đang trượt quanh cổ gã. Đôi môi gã nóng bỏng và thêm khát, gã hôn theo cách mà có lẽ không người nào có thể làm nhưng vẫn phóng khoáng. Mùi đàn ông thơm và ấm áp của gã lấp đầy phổi cô, thấm vào da cô. Gã luồn một cánh tay to lớn của mình xuống hông cô và nâng cô lên khỏi mặt đất, chỉnh cho phần dưới cơ thể họ hoàn toàn khít với nhau. Chiếc váy dài làm cô vướng víu không thể vòng hai chân quanh người gã được. Jaine uốn cong người trong sự tuyệt vọng, gần như phát khóc. “Chúng mình không thể,” cô thì thào khi miệng gã kích thích từng cm trên cơ thể cô.

“Chúng mình có thể làm nhiều điều khác,” gã thì thầm trả lời và ngồi xuống. Cô nằm ngang lòng gã, dựa vào cánh tay gã. Gã khéo léo luồn tay vào trong cổ áo cô. Cô nhắm nghiền mắt lại vì khoái cảm khi cánh tay thô ráp của gã chà xát núm vú. Gã thốt ra một hơi thở dài và rồi cả hai như nín thở khi cánh tay gã mảy mò khắp ngực cô, tìm hiểu kích cỡ, sự mềm mại và bề mặt làn da cô.

Gã lặng lẽ rút tay ra và kéo chiếc áo qua đầu cô, rồi khéo léo tháo móc áo con và đẩy nó qua vai cô, rơi xuống nền nhà.

Cô nằm dài trong lòng gã, gần như khoả thân, hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi cô nhìn gã ngắm cô. Cô biết rõ ngực mình thế nào nhưng cô không hiểu liệu trong mắt đàn ông thì nó ra sao? Nó không lớn nhưng rắn chắc và cao. Núm vú cô nhỏ nhắn và màu nâu hồng nhạt, mềm mại, mượt mà và thanh nhã so với ngón tay thô ráp của gã đang xoay tròn nhẹ nhàng quanh nó, khiến nó săn lại thậm chí còn chặt hơn.

Khoái cảm đâm mạnh qua cơ thể cô, làm cô gập chặt hai chân lại để dằn lại.

Gã nâng cô lên làm cho người cô còn cong hơn trong vòng tay gã và cúi đầu xuống ngực cô.

Gã dịu dàng, hoàn toàn không hấp tấp. Giờ đây cô sợ hãi vì sự từ từ của gã, cô ngấu ngiến hôn gã. Gã gục mặt vào khe giữa hai ngực cô, hôn hai bầu ngực cô và liếm núm vú cô đầy dịu dàng cho đến khi chúng đỏ ửng và không thể săn chặt hơn được nữa. Cuối cùng gã bắt đầu mút núm vú cô một cách chậm rãi với một lực đều đều và khi đó cô đã quá sẵn sàng như thể gã dùng dây điện chạm vào cô vậy. Cô không thể điều khiển cơ thể mình nữa, không thể ngăn mình dừng cong người lên một cái man dại trong vòng tay gã nữa; tim cô đập dữ dội, những xung nhịp gấp gáp khiến cô hoa mắt. Cô thấy bất lực; cô sẽ làm hầu hết những gì gã muốn. Khi gã dừng lại thì đó là do sức mạnh nghị lực của chính gã chứ không phải của cô. Cô có thể cảm nhận được gã đang run, cơ thể khoẻ khoắn và mạnh mẽ của gã run rẩy như thể gã lạnh lắm dù cho làn da của gã quá nóng bỏng. Gã nâng cô ngồi thẳng dậy, vuốt ve hông và tẩm lưng trần của cô. “Nếu như anh vào trong em,” gã nói với giọng căng thẳng. “Anh sẽ chỉ chịu được hai giây thôi. Có lẽ thế.”

Cô phát điên. Cô đã thế, bởi vì hai giây của Sam còn tuyệt hơn bất cứ những gì cô có thể nghĩ ra lúc này. Cô nhìn chăm chăm gã với cái nhìn thần thờ và miệng sững mọng. Cô muốn hai giây này. Cô muốn đến phát điên lên được.

Gã nhìn xuống ngực cô và phát ra âm thanh như nửa rên rỉ, nửa than khóc. Gã lăm bầm một tiếng chữi thề rồi cúi xuống, nhấc áo len của cô lên khỏi sàn nhà, ấn nó vào ngực cô. “Có lẽ tốt hơn thì em nên mặc lại đi.”

“Có lẽ tôi nên thế,” cô nói, giọng cô nghe thờ ơ đến tận xương cốt. Tay cô dường như không hoạt động được mà vẫn vòng quanh cổ Sam. “Hoặc em mặc áo vào, hoặc chúng ta phải vào phòng ngủ.” Chẳng có vẻ đe dọa gì cả, cô nghĩ khi mỗi tế bào trong cơ thể cô đang nói “Vâng! Vâng! Vâng!” Nhưng miễn là cô vẫn giữ mồm giữ miệng được thì cô vẫn giữ mình được nhưng cô bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng đối với việc có thể giữ gã tránh xa cô trong vòng đời ba ngày nữa hay không chứ đừng nói trong vòng hai tuần như cô đã vạch kế hoạch. Tra tấn gã nghe không có hài hước như trước đây nữa bởi vì cô biết rằng làm thế cũng có nghĩa tra tấn mình như thế nào.

Gã xỏ tay cô vào trong áo len và kéo nó qua đầu cô, giật mạnh xuống. Chiếc áo bị mặc trái, cô nhận thấy nhưng ai quan tâm? Cô thì không. “Em đang cố gắng để giết chết anh,” gã buột tội. “Anh sẽ bắt em phải trả giá.”

“Như thế nào?” cô hỏi về quan tâm, nhướn người lên dựa vào gã. Xương sống cô cũng gặp rắc rối hết như tay cô, cô không thể đứng thẳng dậy được. “Thay thì đâm mạnh vào trong em nửa tiếng như em nói em muốn, anh sẽ dừng lại ở phút thứ 29.” Cô cười khúc khích. “Em đã nghĩ là anh chỉ giữ được 2 giây thôi đấy.”

“Đấy chỉ là lần đầu thôi. Lần thứ hai chúng ta sẽ làm cháy cả ga trải giường mà xem.”

Cần phải vậy, cô nghĩ, chui ra khỏi lòng gã. Vật đàn ông của gã cứng ngắc như thanh thép thúc vào hông cô và nói chuyện về sex chẳng giúp thêm được gì. Nếu cô thực sự, thực sự không muốn ngủ với gã thì tốt hơn là cô nên đứng dậy ngay. Nhưng cô thực sự, thực sự muốn ngủ với gã và chỉ một phần nhỏ nhoi trong trí óc cô vẫn còn cảnh giác mà thôi. Tuy nhiên, phần nhỏ nhoi đó cứ khẳng khần phản đối. Cô đã học được bài học đau đớn để không tin rằng cái “sau-đó-sống-hạnh-phúc-mãi-mãi” sẽ xảy ra với cô và nếu chỉ vì họ nóng bỏng với nhau thì không có nghĩa rằng có gì đó giữa họ ngoài tình dục.

Cô háng giọng. “Em nên ngồi dậy, phải không?”

“Nếu như em di chuyển thì chỉ di chuyển từ từ thôi.”

“Sát thế này hả?”

“Chỉ cần gọi anh là đĩnh Etna.”

“Ai là Edna?”

Gã cười, như cô lường trước nhưng âm thanh rất căng thẳng. Cô thận trọng chuôi ra khỏi lòng gã. Gã cau mày và vụng về đứng trên đôi chân gã. Phía trước quần gã bị biến dạng căng lên như hình cái lều. Jaine cố không nhìn chăm chăm vào đó.

“Kể cho em nghe về gia đình anh đi,” cô buột miệng.

“Cái gì?” Trông gã như thể gã gặp khó khăn khi bắt theo việc thay đổi chủ đề.

“Gia đình anh. Kể cho em về họ đi.”

“Tại sao?”

“Để lôi tâm trí anh ra khỏi việc... anh biết mà.” Cô chỉ vào cái “anh biết”. “Anh đã nói rằng anh có hai chị em gái.”

“Và bốn anh em trai.”

Cô chớp mắt. “Bấy. Ồ!”

“Ừ. Không may là em gái lớn của anh, Dorothy lại là con thứ ba. Người nhà anh cố gắng có thêm con gái nữa nên em ấy không phải đứa con gái duy nhất. Họ có thêm ba người con trai nữa khi cố sinh thêm cho Doro một đứa em gái nữa.”

“Vậy anh là con thứ mấy?”

“Thứ hai.”

“Anh có thân với gia đình không?”

“Khá thân. Bọn anh cùng sống ở bang này ngoại trừ Angie, đứa bé nhất. Nó đi học đại học ở Chicago.”

Việc đó đã có tác dụng, trông gã thư giãn hơn một chút mặc dù cái nhìn trần trụi của gã vẫn tập trung vào bộ ngực không mặc áo lót của cô. Để kiếm việc gì khác cho gã làm, cô rót đầy ly trà đá và đưa cho gã.

“Anh đã bao giờ kết hôn chưa?”

“Một lần, khoảng mười năm trước.”

“Điều gì đã xảy ra?”

“Em thót mách quá.” Gã nói. “Cô ấy không thích làm vợ cảnh sát; anh không muốn làm một tên chồng chó chết. Kết thúc câu chuyện. Cô ấy chuyển đến West Coast ngay khi ký giấy xong. Thế còn em?”

“Anh thót mách quá.” Cô trả miếng rồi ngáp ngừng. “Anh có nghĩ em là loại chó cái không?” Chúa biết rằng không phải cô luôn hành xử với gã theo cách tốt nhất. Hãy nghĩ về điều đó, cô chưa bao giờ hành xử với gã theo cách tốt nhất. “Không. Em đáng sợ như quỷ nhưng em không phải loại chó cái.”

“Được, cảm ơn anh.” Cô thì thầm, rồi, bởi vì sự công bằng, cô nói. “Không, em chưa từng kết hôn nhưng em đã đính hôn 3 lần rồi.”

Chiếc ly dừng lại trên miệng gã và gã giật mình nhìn cô.

“3 lần?”

Cô gật đầu. “Em nghĩ em không giỏi trong mối quan hệ nam nữ lắm.”

Cái nhìn của gã quay trở lại ngực cô. “Ồ, anh không biết. Em đang khá giỏi trong việc làm anh thấy thú vị đấy.”

“Thế nên có khi anh bị đột biến.” Cô nhún vai bất lực. “Gã hôn phu thứ hai của em quyết định rằng gã vẫn còn yêu bạn gái cũ mà em đoán là chưa bao giờ là bạn gái cũ của gã cả nhưng em không hiểu chuyện gì xảy ra với hai người kia.”

Gã khịt mũi. “Có thể họ sợ.”

“Sợ!” Không hiểu sao cô thấy đau đớn, một chút thôi. Cô cảm thấy môi mình run run. “Em không tồi tệ thế chứ?”

“Tồi hơn,” gã nói vui vẻ. “Em đang xui tận mạng. Em chỉ may mắn là anh thích xe độ lại. Giờ thì nếu như em mặc quần áo để ra ngoài thì anh sẽ đưa em đi ăn tối. Hamburger có được không?”

“Em thích đồ ăn Tàu hơn.” Cô nói khi cô đi xuống hành lang nhỏ dẫn đến phòng ngủ của mình.

“Hiểu.”

Gã chỉ thì thầm nói nhưng không hiểu sao cô vẫn nghe thấy và cô cười mỉm khi đóng cửa phòng ngủ lại, cởi chiếc áo len đỏ ra. Nếu như gã thích xe độ, cô sẽ cho gã thấy cô có thể lái nhanh đến mức nào. Vấn đề là gã phải bắt được cô.

16. Chương 16

Corin không thể ngủ được. Hấn đi ra khỏi giường, bật đèn phòng tắm, kiểm tra gương để chắc chắn rằng hấn vẫn ở đó. Khuôn mặt đang nhìn chăm chăm vào hấn là một khuôn mặt lạ nhưng đôi mắt lại thân thuộc. Hấn đã nhìn cặp mắt đó gần như suốt cuộc đời nhưng đôi khi hấn bỏ đi và chúng không nhìn hấn nữa. Một dãy các chai thuốc màu vàng đứng sắp hàng, phân chia theo kích cỡ, trên bàn trang điểm để ngày nào hấn cũng nhìn thấy chúng khi hấn ngủ dậy và nhớ uống thuốc. Đã mấy ngày rồi – hấn không thể nhớ chính xác là bao nhiêu ngày kể từ khi hấn uống thuốc. Giờ thì hấn có thể nhìn thấy bản thân mình nhưng khi hấn uống thuốc, suy nghĩ của hấn bị che phủ và hấn mờ đi trong đám sương mù. Như thế tốt hơn, người ta đã nói với hấn như vậy, nếu hấn đứng trong đám sương mù, giấu mình đi. Những viên thuốc có tác dụng rất tốt nên đôi khi hấn quên mất ngay cả bản thân mình. Nhưng luôn luôn có cảm giác cái gì đó không ổn, như thể vũ trụ này đang bị nghiêng đi, và giờ thì hấn biết đó là cái gì. Nhưng viên thuốc có thể che dấu hấn nhưng không thể khiến hấn bỏ đi hoàn toàn.

Hấn không thể ngủ từ khi dừng uống thuốc. Ồ, hấn ngủ lơ mơ nhưng một giấc ngủ thực sự đã lãng tránh hấn. Đôi khi hấn cảm thấy như thể bên trong hấn đang rung lắc dữ dội dù cho khi hấn giơ tay lên, chúng vẫn giữ yên. Phải chăng có chất gây nghiện trong những viên thuốc? Họ đã nói dối hấn ư? Hấn không muốn là một tên nghiện thuốc; nghiện ngập là dấu hiệu của sự yếu đuối, mẹ hấn luôn nói với hấn như vậy. Hấn không thể bị nghiện ngập vì hấn không thể yếu đuối. Hấn phải mạnh mẽ, hấn phải hoàn hảo.

Hấn nghe tiếng mẹ hấn vang lên trong đầu. “Người đàn ông hoàn hảo bé nhỏ của mẹ,” bà gọi hấn, vuốt ve má hấn. Bất cứ khi nào hấn làm sai, bất cứ khi nào hấn không hoàn hảo một chút xíu thôi, sự phẫn nộ kinh khủng của bà chôn vùi thế giới của hấn, đe dọa xé toang những vết thương của hấn. Hấn sẽ làm mọi thứ để mẹ hấn không phải thất vọng nhưng hấn vẫn giữ bí mật khủng khiếp với bà: đôi khi hấn phạm lỗi có chủ tâm, chỉ một chút thôi, bà sẽ trừng phạt hấn. Ngay cả bây giờ, ý nghĩ về việc trừng phạt cũng làm hấn rùng mình. Bà sẽ rất thất vọng nếu bà đoán ra được niềm vui thích bí mật của hấn vì thế hấn luôn nỗ lực lớn để che giấu sự sung sướng đó.

Đôi khi hấn rất nhớ mẹ. Bà luôn biết phải làm gì.

Bà sẽ biết, ví dụ, phải làm gì với 4 mục chó cái đã nhạo báng hấn bằng cái danh sách tiêu chuẩn làm người hoàn hảo. Làm như họ biết sự hoàn hảo là cái gì! Hấn biết. Mẹ hấn biết. Hấn luôn luôn nỗ lực hết mình để trở thành người đàn ông hoàn hảo nhỏ bé của mẹ hấn, đứa con trai hoàn hảo của mẹ hấn, nhưng hấn luôn luôn không đạt, ngay cả khi hấn không chủ tâm cư xử bậy bạ chút nào thì bà vẫn trừng phạt hấn. Hấn luôn biết hấn có điểm không hoàn hảo là hấn sẽ không có khả năng sửa sai, là hấn luôn làm thất vọng mẹ hấn ở mức căn bản là sự tồn tại của hấn.

Họ nghĩ họ thông minh, bốn mục chó cái – hấn thích cái từ đó, Bốn Mục Chó Cái, nghe giống như vị thần truy lạc La Mã vậy. Trữ Thù, Sắc Đẹp, Chó Cái. Bọn họ cố gắng làm việc đầy trở nên hay ho, giấu mình bằng cách sử dụng A, B, C, D thay cho tên thật. Gã chỉ ghét riêng một mục nói câu “Nếu người đàn ông không hoàn hảo, anh ta nên cố gắng hơn.” Họ biết cái gì chứ? Họ đã từng phải cố gắng đạt được một tiêu chuẩn cao không tưởng mà chỉ sự hoàn hảo mới đạt được và rồi luôn không đạt trong cuộc đời họ chưa? Họ đã từng vậy chưa?”

Bọn họ có biết như thế nào khi hấn cứ phải cố gắng và cố gắng nhưng trong sâu thẳm bên trong hấn biết hấn sẽ thua cho đến khi hấn học được cách thích thú khi bị trừng phạt bởi vì đó là cách duy nhất gã có thể sống cùng điều đó? Họ có biết không? Những mục chó cái như bọn họ không đáng sống.

Hấn cảm thấy bên trong mình lại run lên và hấn vòng tay quanh người, giữ lấy hấn. Hấn không thể ngủ được là lỗi của bọn họ. Hấn không thể thôi nghĩ về họ về những gì họ nói.

Ai là mục đó? Có phải mục có mái tóc vàng hoe sáng màu Marci Dean, con mục cứ vung vẩy cái móng trước mặt tất cả đàn ông như thể mục ấy là nữ thần còn họ thì chả khác gì lũ chó lon ton chạy đến bất cứ chỗ nào mục muốn không? Hấn nghe nói rằng mục ấy sẽ ngủ với bất cứ người đàn ông nào đề nghị mục nhưng hầu hết là mục tung cho họ cú đấm. Mẹ hấn sẽ thất kinh với cái lối cư xử rác rưởi như vậy. “Một số kẻ không đáng sống.”

Hấn có thể nghe thấy giọng bà thì thầm trong đầu, giống như bà thường làm khi hấn không uống thuốc.

Hắn không phải là người duy nhất biến mất khi hắn uống thuốc như hướng dẫn; Mẹ cũng biến mất. Có lẽ họ ra đi cùng nhau. Hắn không biết nhưng hắn hi vọng thế. Có lẽ bà sẽ trừng phạt hắn vì tội uống thuốc và làm bà biến mất. Có lẽ đó là lý do hắn uống thuốc để hắn và Mẹ có thể đi mất và... Không, điều đó không đúng. Khi hắn uống thuốc, điều đó như thể hắn không tồn tại. Hắn cảm thấy ý nghĩ trượt ra khỏi hắn. Tất cả những gì hắn biết là hắn không muốn uống thuốc. Hắn muốn tìm ra mục đích cái đó là mục đích nào. Nghe thật hài hước, hắn nhắc lại với bản thân và cười lặng lẽ. Mục đích cái ấy là mục đích nào. Tốt đấy.

Hắn biết tất cả bọn họ sống ở đâu. Hắn đã lấy địa chỉ bọn họ từ hồ sơ lưu trữ ở công ty. Quá dễ, với những ai biết làm thế nào, và tất nhiên không ai tra khảo hắn.

Hắn sẽ đến nhà mẹ ta và tìm ra có phải mẹ ta là kẻ đã nói ra điều ngu ngốc khủng khiếp đó không. Hắn khá chắc chắn đó là Marci. Hắn muốn dạy cho mẹ cho cái ngu ngốc xấu xa đó một bài học. Mẹ hắn sẽ rất hài lòng.

Marci là một con cú đêm, ngay cả suốt tuần làm việc. Cô không cần ngủ nhiều lắm nên mặc dù cô không còn ham thích tiệc tùng như khi còn trẻ - biết nói thể nào nhỉ, như khi cô ngoài 30 - hiếm khi cô đi ngủ trước 1h sáng. Cô xem những bộ phim cũ trên truyền hình; đọc ba hay bốn cuốn sách một tuần; thậm chí cô còn hình thành cả sở thích thêu chữ X. Cô tự cười nhạo bản thân mình mỗi khi cô nhặt khung thêu chữ X lên bởi vì điều đó cho thấy rằng một cô nàng tiệc tùng đã trở nên già nua. Nhưng cô có thể khiến cho đầu óc mình trở nên trống rỗng mỗi khi thêu chữ X. Ai cần đến thiền định để khiến đầu óc thanh thản khi cô ấy có thể đạt được điều hệt như thế mà chỉ cần ngồi thêu lại mẫu bằng kim và chỉ với những mũi khâu màu hình chữ X? Ít nhất là khi cô hoàn thành một mẫu thêu, cô sẽ có cái để khoe.

Trong lúc rảnh rỗi, cô đã cố gắng làm quá nhiều việc mà có thể những người khác không cho rằng cô lại làm vậy, cô nghĩ. Thiền định. Yoga. Tự thôi miên. Cuối cùng cô quyết định rằng bia cũng có tác dụng như vậy và con người bên trong cô trở nên thanh thản. Cô là cô. Nếu có ai không thích thì kệ họ.

Thông thường, đêm thứ sáu, cô và Brick sẽ đi đến hai quán bar, nhảy nhót và uống chút bia. Brick là vũ công khá, điều đó thật đáng ngạc nhiên vì trông anh thuộc kiểu người mà thả chết còn hơn đi vào sàn nhảy, một kiểu pha trộn giữa lái xe tải và xe đạp. Anh không phải là người nói chuyện hay nhưng chắc chắn anh biết cách chuyển động.

Cô đã nghĩ về việc đi ra ngoài mà không có anh nhưng ý tưởng đó không hấp dẫn lắm. Tất cả những om sòm vớ vẩn tuần này về cái List chết tiệt khiến cô hơi mệt mỏi. Cô muốn được yên tĩnh với cuốn sách và nghĩ ngợi. Có lẽ mai cô sẽ ra ngoài.

Cô nhớ Brick. Dù cô có không nhớ anh thì cũng là nhớ sự hiện diện của anh. Khi anh không ở trên giường hay trên sàn nhảy, anh là người khá tệ nhạt. Anh ngủ, uống bia, xem ti vi. Có vậy thôi. Anh cũng không phải người tình tuyệt vời nhưng chắc chắn anh là người nồng nhiệt. Anh không bao giờ quá mệt mỏi và luôn sẵn sàng làm bất cứ điều gì cô muốn.

Còn nữa, Brick cũng là bằng chứng cho thấy cô không giỏi trong việc lựa chọn đàn ông. Ít nhất, cô cũng không ngu ngốc hơn đến mức cưới họ. Ba lần là quá đủ, cảm ơn các bạn. Jaine thấy buồn phiền vì đã đính hôn ba lần nhưng ít ra cô ấy không thực sự cưới ba lần. Ngoài ra, Jaine chỉ là chưa gặp được người có thể ở bên cô thôi. Có lẽ là anh chàng cảnh sát đó... Chết tiệt, có thể không. Cuộc đời đã dạy cho Marci rằng hiếm khi mọi chuyện diễn ra như chúng ta dự tính. Luôn có va chạm trên đường và trục trặc trong phần mềm máy tính.

Đã là quá nửa đêm khi chuông cửa reo. Cô đánh dấu số trang sách để khỏi quên và rời khỏi chiếc giường cô vừa nằm dài. Liệu là ai được nhỉ? Không thể là Brick vì anh có chìa khoá.

Điều này nhắc cô rằng cô phải thay khoá. Cô quá cẩn thận. Cô chỉ cần lấy lại chìa khoá và cho rằng anh không sao một cái khác. Ngoài ra anh chưa bao giờ thể hiện một thói quen nào của tên trộm nhưng ai mà biết được đàn ông có thể làm những gì khi anh ta bị đá đít. Bởi vì cô thận trọng nên cô nhìn qua khe cửa. Cô cau mày và lùi lại để mở khoá, tháo dây xích chặn cửa. “Này,” cô nói, mở cửa. “Có gì không ổn à?”

“Không,” Corin nói và đập cái búa vào đầu cô.

17. Chương 17

Vào thứ hai, thông báo ở thang máy viết như sau: XEROX và WURLITZER VỪA THÔNG BÁO RẰNG HỌ SẼ HỢP NHẤT ĐỂ ĐƯA RA THỊ TRƯỜNG CÁC CƠ QUAN SINH SẢN.

Jaine vẫn cười một mình khi cửa thang máy mở ra. Cô cảm tưởng như thể có tiếng xì xào bên trong, kết quả trực tiếp sau ngày cuối tuần được Sam lấp đầy. Cô vẫn chưa được Sam lấp đầy nhưng cô đã bắt đầu uống thuốc tránh thai từ sáng nay. Tất nhiên cô chẳng đời nào nói cho gã biết cô sẽ làm gì. Tâm trạng vỡ mộng làm cô phát điên nhưng việc đề phòng lại thấp sáng toàn bộ thể giới của cô. Cô không thể nhớ được rằng cô đã từng cảm thấy được sống như thế này chưa, mọi tế bào trong cơ thể cô đều thức giấc và ca hát.

Derek Kellman bước ra khỏi thang máy khi cô đi vào. “Chào Kellman,” cô nói vui vẻ. “Mọi việc thế nào?”

Mặt anh ta đỏ bừng và quả táo Adam của anh ta phập phồng trong cổ họng. “Ừ - tốt đẹp cả,” anh ta làm bầm khi cúi đầu ra nhanh chóng ra khỏi thang máy.

Jaine lắc đầu cười và đập vào cái nút chỉ tầng số 3. Cô không thể tưởng tượng được Kellman lại đủ gan để tóm mõng Marci; cô và tất cả những người khác trong toà nhà sẽ trả tiền để nhìn thấy việc ấy.

Như mọi khi, cô là người đầu tiên đến văn phòng, cô thích là người đến trước vào sáng thứ hai cầm tất cả bảng lương để đưa cho mọi người. Nếu cô chỉ chú tâm vào công việc thì đó là sự bắt đầu tốt đẹp.

Những thứ về cái List đang chết dần đi, có lẽ vậy. Người muốn có một buổi phỏng vấn thì đã có rồi đấy, trừ tạp chí People. Sáng nay cô không xem ti vi nên cô không có khái niệm những chi tiết nào trong buổi phỏng vấn hôm sáng thứ sáu thực sự sẽ gây chú ý. Chắc chắn sẽ có ai đó nói với cô, dấu cho nếu cô có từng cảm thấy sự thôi thúc muốn xem cái mà ít nhất là 1/3 buổi phỏng vấn được ghi lại thành chương trình.

Hài hước là cô không quan tâm lắm. Cô làm sao có thể bận tâm về cái List khi mà Sam cứ chiếm quá nhiều thời gian và tâm trí của cô? Gã dễ làm cô bực mình nhưng gã hài hước, gợi tình và cô muốn gã.

Sau khi ăn tối cùng nhau đêm thứ sáu vừa rồi, gã đã đánh thức cô dậy vào 6h30' sáng thứ bảy bằng cách phun nước vào cửa kính phòng ngủ cô rồi mời cô ra ngoài rửa xe tải với gã. Nhớ ra là cô nợ gã vì gã đã rửa chiếc Viper cho cô, cô nhanh chóng mặc đồ áo, uống chút cà phê và ra ngoài với gã. Gã không chỉ muốn rửa xe thôi, gã muốn đánh bóng và bôi sáp tất cả những thanh crom đều sạch sẽ và bóng láng, bên trong sạch trơn và tất cả các cửa kính được rửa sạch. Sau hai tiếng lao động cật lực, chiếc xe tải sáng long lanh. Sau đó gã đưa nó vào ga ra và hỏi cô có muốn nấu bữa sáng cùng gã không.

Họ ở cùng nhau cả ngày, cãi vã và cười đùa, xem chương trình chơi bóng trên ti vi và đã sẵn sàng ra ngoài ăn tối nhưng máy nhắn tin của gã bị hỏng. Gã dùng điện thoại của cô để gọi đến và trước khi cô nhận ra thì gã đã ra ngoài cửa cùng cô gái có vẻ hoạt bát và “Anh không biết khi nào anh quay lại.”

Gã là cảnh sát, cô tự nhắc nhở mình. Miễn gã vẫn làm cảnh sát – và dường như gã đã xác định xây dựng sự nghiệp làm cảnh sát, phỏng vấn với chính quyền bang – cuộc sống của gã sẽ là một chuỗi bị gián đoạn bởi lệnh triệu tập khẩn cấp. Huỷ cuộc hẹn sẽ là một trong những điều đó. Cô đã nghĩ về nó và chết tiệt thật, cô quyết định cô rất can trường và cô có thể chịu đựng được điều đó. Nhưng nếu gã bị nguy hiểm... cô không biết liệu cô có thể chịu đựng như vậy không. Có phải gã vẫn làm việc trong lực lượng đặc nhiệm không? Đó là nhiệm vụ lâu dài hay chỉ là nhiệm vụ tạm thời thôi? Cô biết quá ít về thi hành luật nhưng chắc chắn cô sẽ tìm hiểu thêm.

Gã trở về vào trưa chủ nhật, mệt mỏi, cục cằn và không có vẻ gì muốn kể cho cô biết gã đã làm gì. Thay vì quấy rầy gã bằng những câu hỏi, cô để gã chợp mắt trên chiếc ghế đệm trong lúc cô đọc sách và cuộn tròn trên 1 trong hai chiếc đệm còn sống sót trên đi văng.

Cô ở bên gã như thế, không hẹn hò gì cả, chỉ là ở cạnh và cảm thấy một chút gì đó yên ổn. Nhìn gã ngủ. Thường thức âm thanh hơi thở gã. Và không dám hay đúng hơn là chưa dám, dùng từ bắt đầu bằng chữ Y để diễn tả những gì cô đang cảm thấy. Còn quá sớm và cô vẫn còn quá cảnh giác từ những kinh nghiệm trong quá khứ, mù quáng tin rằng sự kích thích mà cô có với gã sẽ là mãi mãi. Sự cảnh giác cũng là nguyên

nhân cơ bản khiến cô không sẵn lòng ngủ với gã. Đúng là làm gã vỡ mộng rất vui và cô thích thú với sự nóng bỏng trong cái nhìn của gã khi gã nhìn cô, nhưng trong sâu thẳm, cô vẫn sợ để gã tiến đến quá gần. Có thể là tuần sau. “Này, Jaine!” Cô nhìn lên khi Dominica Flores thò đầu vào cửa, lông mày cô nhướn lên dò hỏi.

“Tớ vừa mới xem được một phần trên ti vi sáng nay. Tớ đã rời đi khi nó chưa chiếu xong nhưng tớ đã cài đặt VCR. Thật là tuyệt! Trông cậu rất nóng bỏng, thực sự rất nóng bỏng. Mọi người trông điều được, cậu biết đấy nhưng, oa, cậu thì tuyệt vời.”

“Tớ không xem.” Jaine nói.

“Thật à? Oa, nếu như mà tớ được lên truyền hình quốc gia. Tớ sẽ nghỉ làm mà xem mình.”

Sẽ không nếu như cậu phát ốm với toàn bộ mọi thứ như tớ, Jaine nghĩ. Nhưng dù sao cô vẫn cố cười.

Vào lúc 8h30 Luna gọi đến. “Cậu có nghe tin gì về Marci không?” cô hỏi. “Cậu ấy chưa đến chỗ làm nhưng khi tớ gọi về nhà cậu ấy thì không ai trả lời cả.”

“Không, tớ không nói chuyện với cậu ấy từ hôm thứ sáu.”

“Không có vẻ là cậu ấy nghỉ làm.” Giọng Luna lo lắng. Cô và Marci thân thiết một cách đáng ngạc nhiên khi xem xét đến khoảng cách tuổi tác của hai người. “Và cậu ấy cũng không gọi báo đến muộn vì ốm hay làm sao cả.”

Điều đó không giống Marci chút nào. Cô đã không thể đạt được vị trí kế toán trưởng nếu nhưng không đáng tin cậy. Jaine nhú mày; giờ thì cô bắt đầu lo lắng. “Cậu đã thử gọi vào di động của cậu ấy chưa?”

“Nó không bật.”

Ý nghĩ đầu tiên chạy qua suy nghĩ của Jaine rằng đã xảy ra tai nạn giao thông. Giao thông Detroit thật khủng khiếp trong giờ cao điểm. “Tớ sẽ gọi một số nơi xem liệu tớ có tìm thấy cậu ấy không.,” co nói, không nói ra suy nghĩ của cô với Luna.

“Ừ. Rồi báo cho tớ nhé.”

Khi Jaine gác máy, cô cố gắng nghĩ xem nên gọi ai để xem có tai nạn giao thông trên đoạn đường từ Sterling Heights đến hammerstead không. Và liệu Marci đi xuống Van Dyke để đến I-696 hay tránh lối đi qua Van Dyke mà đi theo một trong những đường ở Mile đi qua Troy để đến I-75?

Sam sẽ biết cần gọi ai.

Cô nhanh chóng tra số điện thoại của Sở cảnh sát Warren, quay số và xin gặp thám tử Donovan. Cô nắm chặt ống nghe. Cô bồn chồn chờ, gõ gõ cái bút lên màn hình trong vòng vài phút. Cuối cùng một giọng nói thông báo cho cô là thám tử Donovan không có ở đó, liệu cô có nên để lại tin nhắn không nhỉ? Jaine ngập ngừng. Cô ghét làm phiền gã vì những lý do mà rất có thể là vô nghĩa nhưng cô không nghĩ ai khác ở Sở cho rằng mối lo lắng của cô là nghiêm trọng. Một người bạn đi làm muộn nửa giờ thường không đáng phải gọi đến đội tìm kiếm. Sam có thể cũng không coi rằng điều đó nghiêm trọng nhưng ít nhất gã sẽ cố gắng tìm tìm ra manh mối gì đó. “Chị có số máy nhắn tin của anh ấy không?” cuối cùng cô hỏi. “Điều này quan trọng.” Quan trọng với cô mặc dù có thể không với họ. “Có việc gì vậy?”

Cô bực bội tự hỏi liệu phụ nữ có thường gọi đến sở làm của Sam không. “Tôi là một trong những người đưa tin của anh ấy,” cô nói, làm dấu thánh xin tha tội nói dối. “Thế thì cô phải có số máy nhắn tin của anh ấy mới phải chứ.”

“Ôi, vì Chúa! Có thể có người bị thương hay bị chết..”

Cô đột nhiên nảy ra ý tưởng. “OK, vậy thì tôi có mang đấy, và tôi nghĩ anh ấy muốn biết.”

Giọng cười cất lên. “Jaine phải không?”

Ôi, Chúa ơi, anh ta đã nói chuyện về cô! Mặt cô bốc lửa. “Ừm... vâng,” cô thì thầm. “Xin lỗi.”

“Không sao. Anh dặn tôi rằng bất cứ khi nào cô gọi đến phải đảm bảo rằng cô sẽ liên lạc được với anh ấy.”

Ừm, nhưng không hiểu gã miêu tả cô thế nào nhỉ? Cô kiểm chế không hỏi và viết nguệch ngoạc số máy nhắn tin của gã. “Cám ơn” cô nói. “Không có gì. Ừm – về việc có thai...”

“Tôi nói dối,” cô nói và cố gắng không để sự xấu hổ len vào giọng mình. Cô không nghĩ rằng cô thành công vì người phụ nữ cười thích thú.

“Thành công nhé, cô gái,” người phụ nữ nói và gác máy, để Jaine vẫn băn khoăn không hiểu ý của cô ấy là gì.

Cô ấn nút ngắt kết nối trên điện thoại rồi quay số nhắn tin của Sam. Đây là một trong các loại máy nhắn tin số điện thoại nên cô để lại số của mình. Nếu như gã không nhận ra số của cô, cô tự hỏi liệu mất bao lâu để gã gọi lại. Trong lúc chờ đợi cô gọi đến phòng kế toán. “Marcie đã đến chưa?”

“Chưa,” một giọng lo lắng trả lời. “Chúng tôi không có tin gì cả.”

“Tôi là Jaine, ở số máy lẻ 3621. Nếu mà cô ấy đến thì nói cô ấy gọi ngay cho tôi nhé.”

“Tôi sẽ làm thế.”

Quá 9 rưỡi điện thoại cô reo. Cô vội lấy ống nghe hi vọng cuối cùng Marcie cũng xuất hiện. “Jaine Bright.”

“Anh nghe nói là chúng ta sẽ trở thành bố mẹ.” Giọng trầm trầm của Sam đều đều trong đường dây điện thoại.

Đồ ba hoa chết tiệt! Cô nghĩ. “Em phải nói gì đó vì cô ấy không tin rằng em là người đưa tin cho anh.”

“May cho em là anh đã cảnh báo với tất cả mọi người về em,” gã nói rồi hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Em hi vọng là không có chuyện gì. Marcie, bạn em,...”

“Marcie Dean, một trong những Quý cô khét tiếng tác giả của cái List đấy à?” Cô có thể thấy rằng gã đã có thông tin chi tiết về tất cả bọn cô. “Cậu ấy chưa đến công ty, không gọi điện, không trả lời điện thoại nhà cũng như di động. Em sợ rằng cậu ấy bị tai nạn trên đường đến bệnh viện nhưng em không biết phải liên lạc với ai để biết. Anh có thể mách cho em biết cần liên lạc trực tiếp với ai không?”

“Không vấn đề. Anh sẽ liên lạc với ban giao thông và nhờ họ kiểm tra. Xem nào, cô ấy sống ở Sterling Heights phải không?”

“Vâng,” Jaine nhanh chóng cho gã địa chỉ và dừng lại đột ngột vì ý nghĩ khủng khiếp loé lên trong đầu cô. “Sam à... bạn trai cậu ấy rất bức bối về cái List. Anh ta đã bỏ đi đêm thứ 5 nhưng mà anh ta có thể quay lại.”

Một thoáng yên lặng, rồi giọng gã lại trở nên linh hoạt và rõ ràng. “Anh sẽ liên lạc với cả phòng cảnh sát trưởng và phòng cảnh sát Sterling Heights để kiểm tra nơi ở của cô ấy. Có thể không có chuyện gì đâu nhưng cũng không chắc được.”

“Cám ơn,” cô thì thào.

Sam không thích điều gã đang nghĩ, nhưng gã đã là cảnh sát quá lâu để cho rằng lo lắng của Jaine là thái quá. Người bạn trai giận dữ - với cái tội bị tổn thương vì cái List chết tiệt đó - và người phụ nữ bị mất tích là nguyên nhân của rất nhiều vụ xô xát bạo lực. Có thể xe của cô Dean bị phá hỏng, có thể không. Jaine không phải là kiểu người dễ bị kích động vì những chuyện không đâu và rõ ràng là cô rất sợ hãi. Cũng có lẽ do trực giác phụ nữ nhưng gã loại bỏ yếu tố đó. Chết tiệt, mẹ gã luôn có mắt sau lưng và luôn luôn là vậy, không hề có sai sót, thức chờ gã và các anh em trai của gã mỗi khi bọn họ giở trò lấu cá, nghịch ngợm. Đến tận hôm nay, gã vẫn không biết được là làm thế nào bà lại biết tuy nhiên gã chấp nhận coi đó là điều không cần thắc mắc. Gã thực hiện hai cuộc gọi, đầu tiên là đến phòng cảnh sát Sterling Heights, cuộc gọi tiếp theo là đến người bạn thân ở phòng giao thông để kiểm tra nạn nhân trong các vụ tai nạn buổi sáng. Gã nói với người hạ sĩ cảnh sát ở Sterling Heights cử ngay xe đến kiểm tra nơi cư trú của cô Dean vì thế gã hoàn không gọi đến phòng cảnh sát trưởng nữa. Gã để lại số điện thoại di động của mình ở cả hai nơi.

Người bạn thân ở phòng giao thông gọi đến đầu tiên. “Không có vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng nào sáng nay cả,” anh nói. “Chỉ có vài vụ va chạm nhẹ do say xỉn và một gã ngã xe mô tô ở giữa đại lộ Gratiot thôi.”

“Cám ơn cậu đã kiểm tra hộ nhé.” Sam nói

“Không sao. Lúc nào cũng được.”

Sau 10 đến 15', di động của gã lại kêu. Đó là viên hạ sĩ quan ở Sterling Heights. “Ngài đã đúng thừa ngài Thám tử,” anh ta nói giọng mệt mỏi.

“Cô ấy chết rồi à?”

“Ừm. Khá tàn bạo. Ngài có biết tên của người bạn trai đó không? Không người hàng xóm nào ở nhà nên chúng tôi không hỏi được và tôi nghĩ chúng tôi cần nói chuyện với anh ta một chút.”

“Tôi có thể hỏi được. Quý cô bạn tôi là bạn rất thân của cô Dean.”

“Cám ơn ngài đã giúp đỡ.”

Sam biết gã đang lẩn sang nhiệm vụ của người khác nhưng gã tính toán rằng vì gã đã mách nước cho họ đến hiện trường nên viên hạ sĩ sẽ không phiền. “Anh có thể cho tôi biết chi tiết được không?”

Viên hạ sĩ dừng lại. “Ngài đang dùng loại di động gì?”

“Máy số.”

“Bảo mật?”

“Cho đến khi hacker tìm ra cách để lấy tín hiệu.”

“OK. Hắn ta dùng búa. Hắn vứt lại hiện trường. Chúng tôi có thể lấy được dấu vân tay hoặc không.”

Sam nhăn mặt. Búa có thể gây tổn hại khủng khiếp.

“Không còn nhiều chỗ trên mặt cô ấy còn được nguyên vẹn, cô ấy đã bị đập nhiều phát. Và cô ấy bị hăm hiếp.” Nếu như tìm thấy tinh dịch của tên bạn trai thì hắn sẽ bị bắt. “Có tìm thấy tinh dịch không?”

“Chưa biết được. Phòng giám định pháp y sẽ phải kiểm tra. Hắn hay cô ta với cái búa.”

Jesu. Sam thở sâu. “OK. Cám ơn hạ sĩ.”

“Cám ơn sự giúp đỡ. Quý cô bạn ngài – có phải quý cô ấy là người mà ngài nói đến khi hỏi về người bạn trai của nạn nhân không?”

“Đúng thế. Sáng nay cô ấy gọi cho tôi vì lo lắng khi cô Dean không đến công ty.”

“Ngài có thể hỏi cô ấy về người bạn trai của nạn nhân và giữ cô ấy lại không?”

Sam khịt mũi. “Giữ mặt trời lặn còn dễ hơn.”

“Vậy à? Cô ấy có thể giữ im lặng không? Chúng tôi khá chắc chắn đó là cô Dean nhưng chúng tôi chưa thực hiện việc xác định danh tính và cũng chưa liên lạc với gia đình cô ấy.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy rời công ty. Cô ấy sẽ rất buồn.” Dù gì gã cũng muốn ở cạnh cô khi gã nói với cô. “Ok. Và, ngài thám tử - nếu chúng tôi không thể xác định nơi ở của người thân cô ấy thì có lẽ chúng tôi cần một người bạn để nhận diện nạn nhân.”

“Anh có số của tôi rồi đấy,” Sam nói lạnh lẽ. Gã đứng yên khoảng một phút sau khi gác máy. Gã không phải tưởng tượng ra những chi tiết đầm máu đó; gã đã nhìn rất nhiều hiện trường giết người đầm máu. Gã biết búa và gậy bóng chày có thể gây ra tổn hại thể nào với đầu nạn nhân. Gã biết những vết thương do bị đập liên tiếp trông như thế nào. Và, như người hạ sĩ, gã biết rằng tội ác này gây ra bởi hung thủ quen biết với nạn nhân bởi vì sự tấn công là do những lý do cá nhân; tấn công trực diện. Vết thương do bị đập liên tiếp chỉ ra sự giận dữ điên cuồng. Và nạn nhân là phụ nữ bị người quen biết giết hại, thường là chồng hay bạn trai hoặc có thể là chồng cũ, bạn trai cũ, khả năng chiếm ưu thế, hung thủ là bạn trai của cô Dean. Gã thở một hơi sâu và quay số của Jaine. Khi cô trả lời, gã nói. “Em có biết tên bạn trai Marci không?”

Cô hít sâu vào. “Cậu ấy ổn không?”

“Anh chưa biết,” gã nói dối. “Bạn trai cô ấy là...?”

“À. Tên anh ta là Brick Geurin.” Cô đánh vắn họ của anh ta.

“Brick là tên thật hay nickname?”

“Em không biết. ‘Brick’ là tất cả những gì em nghe cậu ấy gọi anh ta.”

“OK, thế là đủ. Anh sẽ quay lại với em khi anh nghe được tin tức gì đó. À – em có muốn gặp anh vào bữa trưa không?”

“Chắc chắn rồi. Ở đâu?”

Giọng cô vẫn còn sợ hãi nhưng cô nén lại như cách mà gã biết cô sẽ làm. “Anh sẽ đón em nếu em gặp anh ngoài cổng.”

“Không vấn đề. 12h nhé?”

Gã kiểm tra đồng hồ. 10h35. “Em có thể gặp anh sớm hơn không, 11h15 nhé?” Vừa đủ thời gian để gã đến Hammerstead.

Có lẽ cô biết, có lẽ cô đã đoán ra. “Em sẽ gặp anh ở tầng dưới.”

Khi người gác cửa cho gã đi qua cổng, cô đang đứng đợi gã ở phía trước toà nhà. Cô mặc một chiếc váy xoè dài khác trông như thể hàng triệu đô la trên người cô nghĩa là cô sẽ không thể trèo lên cái xe tải của gã mà không cần giúp đỡ. Gã ra khỏi xe và vòng sang mở cửa xe cho cô. Đôi mắt cô lo lắng khi cô đọc biểu hiện của gã. Gã biết gã đang đeo bộ mặt cảnh sát, vô cảm như đeo mặt nạ nhưng mặt cô thì trắng bệch. Gã vòng tay qua cái eo thanh mảnh của cô và nâng cô vào trong xe rồi quay ngược lại để ngồi sau bánh lái.

Một giọt nước mắt lăn xuống má Jaine. “Nói cho em biết,” cô nói, giọng nghẹn lại.

Gã thở dài rồi với tay kéo cô vào lòng. “Anh rất tiếc,” gã thì thầm vào tóc cô.

Cô nắm chặt lấy áo gã. Gã có thể cảm nhận cô đang run rẩy và ôm cô còn chặt hơn nữa. “Cậu ấy chết rồi phải không,” cô thì thầm, giọng run run và đó không phải câu hỏi. Cô đã biết.

18. Chương 18

Jaine khóc đến sưng húp cả mắt. Sam đậu xe trước Hammerstead, ôm chặt cô qua cơn xúc động khóc lóc ban đầu; khi cô lấy lại được thăng bằng một chút, anh hỏi, “Em có thể ăn gì không?”

Cô lắc đầu. “Không.” Giọng cô nghèn nghẹt. “Em cần nói với Luna và T.J.”

“Chưa được, cưng ạ. Một khi em nói với họ thì nó sẽ lan rộng khắp toà nhà và rồi ai đó sẽ gọi đến báo chí hay đài truyền hình, truyền thanh và tất cả sẽ đưa tin. Gia đình cô ấy chưa được báo tin và họ không cần phải biết tin theo cách đó.”

“Cậu ấy không còn nhiều người thân lắm.” Jaine moi giấy ăn ra khỏi túi rồi lau mắt mũi. “Cậu ấy có một người chị gái sống ở Saginaw và em nghĩ là còn một bà dì với ông chú ở Florida. Đó là tất cả những người em từng nghe cậu ấy nói đến.”

“Em có biết chị gái cô ấy tên gì không?”

“Cheryl. Em không biết họ chị ấy.”

“Có thể có sổ địa chỉ ở nhà cô ấy. Anh sẽ bảo họ tìm kiếm Cheryl ở Saginaw.” Anh bấm số và nói nhỏ với người trả lời máy ở đầu dây bên kia, truyền đạt lại những thông tin về chị gái Marci.

“Em cần về nhà,” Jaine nói, nhìn đăm đăm qua kính chắn gió. Cô với lấy tay nắm cửa nhưng Sam ngăn cô lại, dùng cánh tay vững chắc của mình giữ tay cô lại.

“Em không thể lái xe ngay lúc này được,” anh nói. “Nếu em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em đi.”

“Nhưng có thể anh phải đi thì sao.”

“Anh sẽ xoay sở được,” anh nói. “Em không được lái xe.” Nếu như cô không hoàn toàn tan nát cõi lòng thì cô sẽ tranh cãi với anh ngay nhưng nước mắt lại nhạt nhòa trên gương mặt cô và cô biết cô không thể nhìn thấy đường để mà lái. Hoặc ngay lúc này nếu cô có thể quay trở vào bên trong; cô cũng không thể đủ sức đối diện với tất cả mọi người, không thể đủ sức trả lời những câu hỏi không thể né tránh mà không bị suy sụp. “Em phải nói cho văn phòng biết em về nhà,” cô nói.

“Em có thể làm được không hay em muốn anh nói giúp?”

“Em có thể,” cô nói giọng run rẩy. “Chỉ là không phải ngay lúc này thôi.”

“Được rồi. Em thắt dây an toàn đi.”

Cô ngoan ngoãn cài khoá thắt lưng quanh người và ngồi như im như chết khi Sam lái xe ra khỏi chỗ đỗ và đi ra đường cao tốc. Anh im lặng lái xe, không xâm phạm đến nỗi đau buồn của cô khi cô đang cố gắng chấp nhận với thực tại rằng Marci đã ra đi mãi mãi. “Anh – anh có nghĩ Brick đã làm vậy không?”

“Anh ta đang bị thẩm vấn,” Sam nói không biểu lộ thái độ gì cả. Ở điểm này, Geurin là nghi phạm số một nhưng các chứng cứ phải chứng minh được điều đó. Ngay cả khi bạn chơi trò đặt cược thì bạn luôn phải lường trước rằng sự thực có thể ngược lại với phần trăm xác suất. Ai mà biết được? Họ cũng có thể phát hiện ra cô Dean đã nhìn thấy ai khác. Jaine lại bắt đầu khóc. Cô lấy tay ôm mặt và co người lại, vai cô rung rung. “Em không thể tin chuyện này lại xảy ra,” cô cố gắng nói và ngớ ngẩn tự hỏi rằng có bao nhiêu triệu người khác trên thế giới nói câu nguyên xi như vậy trong cơn khủng hoảng.

“Anh biết mà em yêu.”

Anh biết, cô nhận thấy điều đó. Có lẽ anh đã nhìn thấy quá nhiều hiện trường vụ án kiểu này trong công việc của mình.

“Nó như thế nào? Ý em là... điều gì đã xảy ra?”

Sam ngập ngừng, lưỡng lự không biết có nên nói cho cô biết rằng Marci đã bị tấn công bằng cả búa và dao hay không. Anh không biết chính xác nguyên nhân dẫn đến cái chết, anh chưa nhìn tận mắt hiện trường nên anh không biết cô ấy chết vì chấn thương sọ não hay vì những vết thương bị đâm.

“Anh không biết toàn bộ chi tiết,” cuối cùng anh nói. “Anh chỉ biết cô ấy bị đâm. Không biết chính xác thời gian tử vong hay điều gì khác. 3 điều này anh nói thật ngoại trừ việc chúng không gần với toàn bộ sự thật.

“Bị đâm,” Jaine nhắc lại và nhắm chặt mắt nhưng thể đang cố gắng tưởng tượng ra tội ác đó.

“Đừng,” anh nói.

Cô mở mắt và nhìn anh với vẻ dò hỏi. “Em đang cố gắng tưởng tượng điều gì đã xảy ra, tưởng tượng xem cô ấy thế nào, nếu nó gây đau đớn,” gã nói, giọng khắc nghiệt hơn gã dự định. “Thì đừng làm vậy.”

Cô hít thở sâu và anh hi vọng cô sẽ tấn công anh bất ngờ, chuyển sự thương tiếc thành sự tức giận với anh nhưng thay vì thế cô lại gật đầu, công nhận anh nói đúng. “Em thử nhưng – làm sao em có thể không nghĩ về điều đó được cơ chứ?”

“Thay vì thế hãy nghĩ về cô ấy,” anh nói, bởi vì anh biết dù sao cô cũng sẽ làm vậy. Đó là một phần trong nỗi thương tiếc. Cô cố gắng nói gì đó, cổ họng cô chuyển động nhưng nước mắt xoá nhoà đi, cô nấc lên. Cô không thể nói thêm gì nữa suốt chặng đường đến Warren về nhà. Cô cảm thấy già hẳn đi khi cô bước qua lối lái xe đi về phía nhà mình. Sam đi với cô, vòng tay anh quấn quanh người cô và cô cảm thấy biết ơn vì sự nâng đỡ của anh khi cô treo nặng nề lên từng bậc cầu thang đến cửa bếp. BooBoo kêu meo meo tiến lại, cụp đuôi như thể đang hỏi sao cô lại về nhà sớm quá vậy. Cô cúi người xuống cào cào tai đó, tìm kiếm sự an ủi từ cơ thể uyển chuyển ấm áp của nó và sự mềm mại từ bộ lông nó. Cô bỏ túi xuống bàn và rúc vào một trong những chiếc ghế bếp, ôm BooBoo trong lòng và vuốt ve nó khi Sam đang gọi viên hạ sĩ và tiếp tục mẩu đối thoại không ồn ã. Cô cố gắng không nghĩ về Marci, chưa phải lúc này. Cô nghĩ về Luna và T.J. và những mối lo âu mà họ đang cảm thấy khi họ không nghe được tin tức gì về Marci. Cô hi vọng chị gái Marci sẽ liên lạc sớm bởi vì khi cô báo nghỉ làm, bạn cô sẽ biết có gì đó tồi tệ kinh khủng đã xảy ra. Nếu

họ gọi đến đây và hỏi han cô, cô không biết mình sẽ nói gì và không biết liệu cô có thể nói chuyện với họ không.

Sam đặt cốc trà trước mặt cô. “Uống đi,” anh nói. “Em đã bị mất nhiều nước đến sắp chết khô rồi đấy.”

Không thể tin được là câu nói đó lại khiến cô mỉm cười yếu ớt. Anh hôn lên đỉnh đầu cô rồi ngồi xuống bên cạnh cô, tay cầm cốc trà của mình.

Cô đặt BooBoo xuống, khịt khịt và lau mắt. “Chính xác anh đã nói gì với mọi người ở sở làm về em?” cô hỏi, chỉ là có cái mà nói. Anh cố gắng tỏ ra vô tội nhưng có vẻ không có hiệu quả lắm trên gương mặt vụng về của anh.

“Không nhiều. Chỉ là nói nếu em gọi thì hãy kêu em liên lạc với anh. Anh đã nghĩ cách để cho em số máy nhắn tin của anh bằng mọi giá.”

“Có cố gắng,” cô nhận xét.

“Có hiệu quả không?”

“Không.”

“OK, anh nói với họ là em chửi thề như một gã thủy thủ...”

“Em không có.”

“... có cái mông ngọt ngào như núi Rocky và nếu em gọi đến thì liên lạc với anh ngay tức khắc bởi vì anh đang cố lôi em lên giường và có thể em sẽ gọi đến để nói đồng ý.”

Anh cố gắng làm cô vui lên, cô nghĩ. Cô cảm thấy cảm mình rung rung. “Thật là ngọt ngào.” Cô cố gắng nói và lại khóc oà lên. Cô tự ôm mình đu người từ trước ra sau, từ sau ra trước. Sự bột phát này thật dữ dội nhưng nhanh chóng hết như thể cô không thể duy trì nổi thống khổ này lâu hơn nữa.

Sam nâng cô vào lòng và giữ đầu cô dựa vào vai anh. “Anh nói với họ rằng em rất đặc biệt,” gã thì thầm, “và nếu em gọi đến, anh muốn nói chuyện với em bất kể anh đang ở đâu hay đang làm gì.”

Có thể đó cũng chỉ là lời nói dối khác, cô nghĩ, nhưng điều đó cũng rất ngọt ngào như lời nói dối trước. Cô nuốt khan và cố gắng nói, “Thậm chí anh đang làm nhiệm vụ đặc biệt ư?”

“Còn tùy. Lực lượng đặc nhiệm có những đặc thù khác nhau cho từng lý do khác nhau.”

“Vậy nhiệm vụ của anh là gì?”

“Anh làm trong lực lượng đặc nhiệm chịu trách nhiệm về các tội ác đặc biệt nghiêm trọng có liên quan đến nhiều lĩnh vực. Bọn anh nghiên cứu và truy tìm tội phạm đặc biệt nghiêm trọng.”

Cô không thích nghe điều này. Cô cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ nhiệm vụ của anh là thẩm vấn, ghi lại câu trả lời trong sổ ghi chú; nói ngắn gọn là thẩm tử. Nghiên cứu và truy tìm tội phạm đặc biệt nghiêm trọng nghe như thể anh phá cửa và chui vào, đối mặt với những kẻ xấu sẵn sàng xả súng vào anh.

“Em một hỏi anh một câu về việc này,” cô nói, ngẩng đầu lên cau mày với anh. “Nhưng không phải lúc này. Để sau.” Anh thở phào.

Anh yên lặng giữ cô trong lòng mình. Anh ôm cô vào sát mình hơn khi cô gọi cho văn phòng và báo nghỉ đến hết ngày. Cô cố gắng nói giọng bình thường nhưng de Wynter không có ở đó và cô nói với Gina. Gina hỏi đủ thứ và cũng nói lại là cả Luna và T.J. đã gọi đến vài lần rồi.

“Tớ sẽ gọi lại cho họ,” Jaine nói và gác máy. Cô lại vùi sâu mặt mình vào vai Sam. “Em phải né tránh họ bao lâu nữa?”

“Ít nhất là đến khi họ hết giờ làm. Anh sẽ kiểm tra với hạ sĩ ở Sterling Heights để xem chị gái cô ấy đã liên lạc chưa. Và đừng trả lời điện thoại của em, những ai cần anh sẽ biết nhắn tin hoặc gọi vào di động cho anh.”

Cuối cùng cô đành chui ra khỏi lòng anh, rời bỏ nguồn an ủi và đi vào nhà tắm rửa mặt bằng nước lạnh. Cô chăm chú nhìn mình trong gương. Mắt cô đỏ ngầu và toàn bộ gương mặt cô sưng húp lên vì khóc; trông

cô thật khủng khiếp nhưng cô không quan tâm. Cô mệt mỏi thay quần jean và áo T-shirt, uống hai viên aspirin để đầu óc bình tĩnh lại.

Cô ngồi thờ cạnh giường khi Sam đi vào tìm cô. Anh hiện ra lơ mơ ở cửa, to lớn, nam tính và hoàn toàn thoải mái thậm chí trong căn phòng ngủ đầy nữ tính của cô. Anh ngồi xuống cạnh cô. “Trông em mệt mỏi lắm. Sao em không ngủ một chút?”

Cô mệt mỏi, gần như bị suy sụp hoàn toàn nhưng cô không nghĩ mình có thể ngủ được.

“Ít nhất thì cũng nằm xuống đi,” anh nói, nhìn về nghi ngờ trên gương mặt cô. “Và đừng lo lắng; nếu em đi ngủ thì anh sẽ nghiên cứu gì đó, anh sẽ đánh thức em ngay lập tức.”

“Thề danh dự của một hướng đạo sinh nhé?”

“Thề.”

“Anh đã bao giờ là hướng đạo sinh chưa?”

“Chết tiệt là chưa. Anh quá bận rộn với những rắc rối.” Anh ngọt ngào đến mức cô chỉ muốn ôm chặt đến gãy xương thôi. Nhưng thay vì thế cô hôn anh và nói. “Cảm ơn, Sam. Em không biết em sẽ thế nào nếu không có anh.”

“Em cũng vẫn xoay sở được thôi,” anh nói và hôn cô say sưa nhưng dứt ra trước khi nó có thể làm anh nóng lên dẫn đến những việc khác. “Hãy ngủ nếu có thể,” anh nói, và lặng lẽ rời khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng. Cô nằm xuống và nhắm đôi mắt đang bùng cháy lại, cô nhận ra đã cuối chiều. Cô ngạc nhiên nhìn đồng hồ; đã ba giờ trôi qua. Cuối cùng cô cũng ngủ. Cô có miếng dán mắt để làm dịu đôi mắt mệt mỏi và sưng húp của mình vì thế cô đặt chúng lên mí mắt và nghỉ ngơi một lúc, cô gắng tập trung năng lượng cho vài ngày mệt mỏi tới đây. Khi cô ngồi dậy và bỏ miếng dán ra, mắt cô không đỡ sưng lắm. Cô chải đầu, đánh răng và đi loảng quảng tìm Sam. Cô thấy anh đang xem ti vi còn BooBoo thì đang thiếp đi trong lòng anh.

“Có tin gì không?”

Anh biết thêm nhiều chi tiết đáng kể nhưng không có điều gì anh muốn cô biết. “Chị cô ấy đã được báo và báo chí đã biết danh tính của Marci. Có thể họ sẽ đưa tin trong bản tin chiều nay.”

Khuôn mặt cô se lại vì sầu não.

“Luna và T.J. thì sao?”

“Anh tắt điện thoại của em sau khi em ngủ nhưng họ để lại hai tin nhắn.”

Cô kiểm tra lại thời gian. “Họ đang trên đường về nhà. Em sẽ thử gọi số của họ trong vài phút nữa. Em ghét phải để họ nghe tin tức từ ti vi.”

Cô gần như không nói nổi lời nào khi hai chiếc xe tiến vào lối đi nhà cô: chiếc Camaro của Luna và Buick của T.J. Jaine nhắm vội mắt lại, cố gắng khích lệ mình trong vài phút tới và đi chân trần ra mái hiên trước nhà để gặp bạn cô. Sam đi sau cô.

“Cái gì thế?” T.J. gần như hét lên, khuôn mặt xinh đẹp của cô hốc hác vì căng thẳng. “Bọn tớ không thể tìm thấy Marci còn cậu thì rời công ty, không trả lời điện thoại – chết tiệt, Jaine...” Jaine cảm thấy mặt mình bắt đầu mếu máo. Cô giữ chặt miệng, cô gắng kìm lại tiếng nức nở đang muốn bật ra khỏi lồng ngực cô.

Luna dừng bước, nước mắt nhạt nhoà. “Jaine?” cô hỏi giọng run run. “Có chuyện gì đã xảy ra thế?”

Jaine hít thở sâu vài lần, chiến đấu để giữ cân bằng. “Là... là Marci,” cô cố gắng nói.

T.J. dừng lại, một chân đang bước trên bậc thang. Cô siết chặt tay lại, đã bắt đầu khóc ngay khi cô hỏi, “Làm sao? Cậu ấy bị thương à?”

Jaine lắc đầu. “Không. Cậu ấy... cậu ấy chết rồi. Ai đó đã giết cậu ấy.”

Luna và T.J. lao đến phía cô, họ ôm chặt nhau và khóc cho người bạn mà họ yêu quý đã ra đi mãi mãi.

Corin ngồi trước ti vi, đu đưa người như thể hắn đang chờ đợi, chờ đợi. Đã ba ngày rồi hắn nghe mọi bản tin nhưng đến giờ vẫn không ai biết những gì hắn làm và hắn nghĩ hắn sẽ nổ tung mất. Hắn muốn cả thế giới này biết con mụ đầu tiên trong bốn mụ chó cái đã chết.

Nhưng hắn không biết mụ ta có đúng là con mụ đó không. Hắn không biết mụ ta là A, B, C hay D. Hắn hi vọng đó là C bởi vì C là con mụ đã nói điều kinh tởm là phải cố gắng hơn để thành người hoàn hảo. Mụ C là con mụ thực sự, thực sự đáng chết. Nhưng làm sao hắn có thể chắc chắn được? Hắn đã gọi cho họ nhưng một con mụ thì không bao giờ trả lời máy còn 3 mụ kia thì không nói gì với hắn cả.

Nhưng có một điều hắn không phải lo lắng lúc này. Đã xong một và sẽ tiếp tục ba.

Đây rồi! Phát thanh viên, với vẻ mặt ồ-thật-đáng-sợ, nói, “Một tội ác đáng ghê tởm ở Sterling Heights đã lấy đi mạng sống của một nhân vật nổi tiếng gần đây ở vùng Detroit. Chúng tôi sẽ trình bày chi tiết hơn khi trở lại.”

Xong! Sự nhẹ nhõm lấp đầy hắn. Bây giờ thì mọi người sẽ biết rằng họ không nên nói quá nhiều về đứa con trai hoàn hảo của mẹ. Hắn đu đưa người, hát nhỏ. “One down and three to go. One down and three to go...”

19. Chương 19

Tìm kiếm Meldon Geurin có nickname là Brick không mất nhiều thời gian lắm. Chỉ vài câu hỏi đã dẫn đến quán bar mà anh ta yêu thích, dẫn đến tên một vài người bạn của anh ta và dẫn đến câu nói. “À, Brick, ừ, anh ta và bà bồ già, ừ, có cái nhau gì đó và tôi nghe là anh ta đang cãi vã với Victor.”

“Họ của Victor là gì vậy?” thám tử Roger Bernsen hỏi giọng rất nhã nhặn những ngay cả khi anh hỏi rất nhã nhặn thì vẫn có vẻ đe dọa vì thám tử Bersen có khung người rắn chắc, nặng khoảng 250 pound với giọng nói ồm ồm ềnh ương phát ra từ cái cổ 20 in sơ và biểu hiện cho thấy rằng anh chẳng cách cơn thịnh nộ điên cuồng bao xa. Anh mặc kệ giọng nói của mình, không quan tâm đến khối lượng của mình và rèn luyện cách thể hiện ý muốn. Toàn bộ đặc điểm đó tạo nên một con người rất đáng sợ.

“Ừm – Abies. Victor Abies.”

“Anh có biết Victor sống ở đâu không?”

“Trong thành phố.”

Viên thám tử của Sterling Heights liên lạc với phòng cảnh sát Detroit và Meldon “Brick” Geurin dẫn đến và giam giữ để thẩm vấn.

Ngài Geurin đang ở trong tâm trạng cáu kỉnh khi thám tử Bernsen ngồi xuống và nói chuyện. Mắt anh ta toé máu và anh ta bốc mùi chua chua của kẻ say rượu vì thể có lẽ sự cáu gắt của anh ta một phần do rượu nữa.

“Ngài Geurin,” viên thám tử nói với giọng lịch sự nhưng vẫn khiến cho Geurin nao núng, “lần cuối ngài gặp bà Marci là khi nào?”

Đầu Geurin ngẩng bật dậy, hành động mà hình như anh ta thấy hối hận. Khi anh ta có thể nói, anh nói buồn thảm, “Đêm thứ năm.”

“Thứ năm? Ngài chắc chứ?”

“Đúng thế, tại sao? Có phải cô ấy nói tôi đã ăn trộm gì à? Cô ấy ở đó khi tôi rời đi và nếu cô ấy nói tôi lấy cái gì của cô ấy thì đó là nói dối.”

Thám tử Bernsen không phản ứng lại. Thay vì thế, anh nói, “Ngài ở đâu từ đêm thứ năm vừa rồi?”

“Nhà giam,” Geurin nói thậm chí còn rầu rĩ hơn trước. Thám tử Bernsen ngồi lì lại, chỉ có một dấu hiệu ngạc nhiên thể hiện ra bên ngoài. “Ngài ở nhà giam nào?” “Detroit.”

“Ngài bị bắt khi nào?”

“Đêm thứ năm vừa rồi.”

“Và ngài được trả tự do khi nào?”

“Chiều qua.”

“Thế là ngài đã làm khách của thành phố Detroit 3 ngày à?” Geurin cười ngớ ngẩn. “Khách. Đúng vậy.”

“Vì tội gì?”

“Lái xe khi say rượu và họ nói tôi đã chống cự.”

Tất cả những điều này có thể kiểm tra dễ dàng. Thám tử Bernsen mời Geurin một cốc cà phê nhưng không ngạc nhiên khi anh ta từ chối. Để Geurin một mình, viên thám tử bước ra ngoài gọi đến phòng cảnh sát Detroit. Thực tế đúng như Geurin đã nói. Từ 11h34 đêm thứ năm đến 3h41 chiều chủ nhật, Geurin ở trong nhà giam.

Một bằng chứng ngoại phạm chắc chắn.

Lần cuối cùng người ta thấy cô Dean còn sống là khi cô và 3 người bạn rời khỏi quán Ernie vào đêm thứ sáu. Theo tình trạng cơ thể và độ cứng của xác chết, cộng thêm các nhân tố về nhiệt độ trong căn nhà có điều hoà không khí, cô Dean đã bị giết vào khoảng đêm từ sáu đến sáng thứ bảy.

Như vậy, Geurin không phải kẻ sát nhân.

Một thực tế đơn giản là viên thám tử đã gặp một vấn đề hóc búa hơn là giả thiết ban đầu của anh. Nếu Geurin không làm thì ai đã làm? Cho đến lúc này họ chưa xem xét tất cả các mối quan hệ lãng mạn khác, không có người tình giận dữ vì bị cô ấy từ chối nào được xem xét ngoài Geurin. Thực tế là do cô và Geurin đã chia tay vào đêm thứ năm nên giả thuyết đó không bị loại bỏ hoàn toàn. Nhưng sự tấn công có vẻ vì lý do rất cá nhân, thể hiện ở sự thịnh nộ, giết hại dã man và phá huỷ mọi đặc điểm nhận diện của nạn nhân. Nạn nhân bị dao đâm sau khi đã chết vì bị búa đập nhưng tên sát nhân vẫn còn rất giận dữ và đã dùng thêm dao. Vết thương chảy máu rất ít cho thấy tim cô đã ngừng đập khi cô nhận những nhát dao đó. Sự tấn công tình dục cũng xảy ra sau khi cô đã chết.

Marci Dean biết kẻ sát nhân và có lẽ đã cho hắn vào nhà vì không có dấu hiệu phá huỷ do đột nhập. Do Geurin đã bị loại khỏi diện tình nghi, viên thám tử phải quay về điểm xuất phát.

Anh phải lần theo dấu vết của cô từ đêm thứ sáu, anh nghĩ. Bắt đầu từ quán Enrnie. Cô ấy đã đi đâu từ đó? Cô ấy có đến một hai quán bar nào khác không hay có thể bắt gặp với một anh chàng nào đó, đưa anh ta về nhà với cô không?

Lông mày anh nhíu lại vì suy nghĩ, anh quay trở lại với Geurin. Anh ta đang ngồi rũ ở ghế, mắt nhắm lại. Anh ta ngồi thẳng dậy khi thám tử Bernsen đi vào phòng. “Cám ơn ngài đã hợp tác,” thám tử Bernsen nói với giọng lịch sự. “Tôi sẽ sắp xếp cho ngài quá giang nếu ngài cần.”

“Gì thế? Tất cả những gì ông muốn hỏi tôi đây à? Chuyện gì vậy?”

Thám tử Bernsen ngập ngừng. Nếu như có điều gì anh ghét thì đó là thông báo cái chết của ai đó. Anh ta vẫn có thể nhớ hình ảnh cha tuyên úy đi vào cửa năm 1968 và báo cho mẹ anh biết rằng chồng bà sẽ không bao giờ còn sống và trở về từ Việt Nam nữa. Ký ức đau buồn muốn làm nao anh nổ tung.

Nhưng Geurin đã bị rắc rối vì việc này và anh ta xứng đáng được biết. “Cô Dean đã bị tấn công tại nhà riêng...”

“Marcie?” Geurin đứng thẳng dậy, đột nhiên trở lên nhanh nhẹn, toàn bộ kiểu cách của anh ta thay đổi. “Cô ấy có bị thương không? Cô ấy có ổn không?” Thám tử Bernsen lại ngập ngừng, thấu hiểu cảm xúc của con người thật không dễ chịu. “Tôi rất tiếc,” anh nói dịu dàng nhất có thể, biết rằng tin tức này sẽ làm Geurin đau khổ hơn anh đã nghĩ trước đó. “Cô Dean đã không còn sau vụ tấn công.”

“Không còn? Ý ông là cô ấy... cô ấy chết rồi ư?”

“Tôi rất tiếc,” viên thám tử nói lần nữa.

Brick Geurin ngồi choáng váng trong giây lát rồi bắt đầu từ từ sụp xuống. Anh vùi khuôn mặt râu ria vào lòng bàn tay và nức nở.

Chị gái cô, Shelley đến bậc cửa nhà Jaine khi chưa đến 7h sáng ngày hôm sau. “Chị muốn gặp em trước khi em đi làm mất,” cô nói mạnh mẽ khi Jaine mở cửa phòng bếp.

“Hôm nay em không đi làm.” Jaine nói và vô thức lấy thêm cái chén khác từ chạn và đổ đầy cà phê, đẩy nó qua chỗ Shelly. Giờ thì là chuyện gì đây? Cô không còn đủ sức mà chịu đựng sự xúc phạm của chị cô nữa.

Shelly đặt cái cốc lên bàn vào vòng tay quanh người Jaine, kéo cô vào lòng. “Chị không biết gì cho đến khi xem bản tin sáng và chị đến ngay đây. Em ổn chứ?” Nước mắt lại làm mắt Jaine cay xè dù cô đã nghĩ rằng mình không còn có thể khóc thêm được nữa. Cô nên khóc to lên. “Em ổn,” cô nói. Cô đã không thể ngủ ngon, không thể ăn nhiều và cảm thấy như thể từng khớp xương của mình đang bốc cháy nhưng cô đang cố gắng. Dù cái chết của Marci có đau đớn thế nào thì cô biết rằng cô ấy đã trải qua rồi. Người lớn tuổi nào biết lo liệu cho thời gian trước mắt là người đã hiểu tường tận quy luật bởi vì đó là sự thật hiển nhiên.

Shelly ôm dọc theo cánh tay cô, nhìn ngắm gương mặt nhợt nhạt khô nẻ và đôi mắt sưng mọng của cô. “Chị mang đến 1 quả dưa chuột,” cô nói. “Ngồi xuống đi,”

Dưa chuột?

“Tại sao?” Jaine hỏi giọng đề phòng. “Chị định làm gì với nó?”

“Thái lát rồi đắp lên mắt em, con bé ngốc.” Shelly nói bực tức. Giọng cô thường có vẻ bực tức khi nói chuyện với Jaine. “Nó sẽ làm giảm sưng.”

“Em có miếng dán mắt rồi.”

“Dưa chuột tốt hơn. Ngồi xuống.”

Vì quá mệt mỏi, Jaine ngồi xuống. Cô nhìn Shelly lôi quả dưa chuột khổng lồ ra khỏi túi khoác vai và rửa nó rồi nhìn ngó xung quanh. “Dao nhà em đâu?”

“Em không biết. Ở một trong những ngăn kéo.”

“Em không biết dao nhà mình để đâu à?”

“Xin chị đấy. Em chưa sống ở đây nổi 1 tháng. Khi chị và Al chuyển nhà, chị mất bao nhiêu thời gian để đồ?”

“Ừm, xem nào, bọn chị chuyển nhà được 8 năm rồi vì thế bọn chị mất 8 năm.” Vẻ hài hước loé lên trong mắt Shelly khi cô bắt đầu đóng mở các ngăn kéo một cách có trật tự. Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa nhà bếp rồi cửa nhà bếp mở ra trước khi cô kịp ngồi dậy. Sam bước vào bếp. “Anh thấy có chiếc ô tô lạ và anh qua đây để chắc chắn rằng không có tên phóng viên nào làm phiền em,” anh nói với Jaine. Một binh đoàn phóng viên đã gọi điện đến vào đêm hôm trước, bao gồm cả người đại diện cho 4 kênh truyền hình nổi tiếng nhất. Shelly ngó nghiêm với quả dưa chuột lớn trong tay. “Anh là ai?” cô hỏi thẳng thừng.

“Cảnh sát, hàng xóm của cô ấy,” Sam nói. Anh nhìn quả dưa. “Tôi đã cắt ngang việc gì à?”

Jaine muốn đánh cho anh một trận nhưng cô không còn năng lượng nữa. Tuy nhiên, có gì đó trong cô thấy nhẹ nhõm hơn vì sự hiện diện của anh. “Chị ấy định đắp lên mắt em.”

Anh liếc xéo sang bên, cái nhìn theo kiểu em-đùa-đấy-à “Nó sẽ lặn lông lốc.”

Cô quyết định phải đánh anh mới được. Sau này. “Lát dưa chuột.”

Biểu hiện của anh chuyển sang thái độ hoài nghi, anh-muốn-nhìn-tận-mắt. Anh đến ngăn kéo và lôi ra chiếc cốc khác, rót đầy cà phê cho mình. Anh lơ đãng đứng dựa đôi chân dài của mình vào tủ đựng đồ, chờ đợi. Shelly quay ra phía Jaine, thái độ còn hơn là sưng sốt. “Ai thế?” cô hỏi.

“Hàng xóm của em,” Jaine nói. “Shelly, đây là Sam Donovan. Sam, đây là chị em, Shelly.”

Anh giơ tay ra. “Rất vui được gặp chị.” Shelly bắt tay nhưng trông cô như thể không muốn thế. Cô tiếp tục tìm kiếm dao. “Em sống ở đây mới ba tuần và em đã có một người hàng xóm tự ý vào nhà và biết em để máy pha cà phê ở đâu cơ à?”

“Tôi là thám tử,” Sam nói, cười toe. “Công việc của tôi là tìm đồ.”

Shelly ném cho anh cái nhìn như thể nữ hoàng Victoria, điều đó cho thấy cô chẳng có gì thích thú cả.

Jaine nghĩ đến chuyện đứng dậy và ôm anh chỉ vì anh làm cô thấy khá hơn. Cô không biết cô đã làm gì với anh hôm qua. Anh như một tảng đá, đứng vững như bức tường giữa cô và các cuộc điện thoại và khi Sam nói với ai đó là hãy dừng ngay việc gọi điện, có gì đó đáng trong giọng nói của anh khiến người ta phải chú ý. Nhưng hôm nay anh sẽ không ở đây, cô nhận thấy điều đó. Anh đã mặc đồ đi làm, trong chiếc quần âu màu vỏ dẻ sáng và một chiếc sơ mi màu trắng bảnh bao. Máy nhắn tin của anh gắn ở thắt lưng và khẩu súng lục thì ngụy ở phía thân phải. Shelly nhìn anh không chớp như thể anh là người ngoại quốc, chỉ tập trung một nửa vào việc tìm dao thôi. Dù vậy, cuối cùng cô cũng mở đúng ngăn kéo và lôi ra một con dao gọt.

“Ồ,” Jaine nói với vẻ thích thú không ồn ào. “Hoá ra nó ở đó.”

Shelly quay mặt về phía Sam, một tay cầm dao, một tay cầm dưa chuột. “Các người đã ngủ cũng nhau chưa?” Cô hỏi giọng thù địch.

“Shelly!” Jaine nói gay gắt.

“Chưa,” Sam nói với giọng tự tin tuyệt đối.

Im lặng bao trùm nhà bếp. Shelly bắt đầu gọt dưa chuột với những nhát cắt ngắn đầy hằn học. “Trông hai người không giống chị em lắm,” Sam quan sát như thể anh không dừng ở mẫu đối thoại lạnh nhạt.

Họ đã nghe câu nhận xét đó hay đại loại ý như vậy từ khi mới sinh. “Shelly giống bố nhưng mang sắc thái của mẹ còn em thì giống mẹ nhưng mang sắc thái của bố.” Jaine nói vô thức. Shelly cao, cao hơn Jaine gần 5 in sớ, cao lêu nghêu và tóc màu vàng hoe. Mái tóc màu vàng hoe được túm lên nhưng trông rất hợp với đôi mắt màu nâu lục nhạt của Shelly.

“Chị sẽ ở với cô ấy cả ngày nay chứ?” Sam hỏi Shelly. “Em không cần ai với ở cùng em cả,” Jaine nói. “Đúng thế,” Shelly trả lời.

“Hay can thiệp và giữ đám phóng viên cách xa cô ấy được không?”

“Em không cần ai ở với em cả,” Jaine nhắc lại. “Được,” Shelly nói với Sam.

“Tốt,” Jaine nói. “Đây là nhà em, Không ai thèm nghe em cả.”

Shelly cắt hai lát dưa chuột. “Ngửa đầu em ra sau và nhắm mắt lại.”

Jaine ngửa đầu ra và nhắm mắt. “Em nghĩ rằng em sẽ phải nằm xuống.”

“Quá muộn rồi.” Shelly thả lát dưa chuột màu xanh mát lạnh lên đôi mắt đau rát của Jaine.

Ồi, cảm giác thật mát lạnh dễ chịu đến không ngờ. Có lẽ cô sẽ cần đến đây một giỏ dưa chuột trước khi lễ tang của Marci kết thúc, Jaine nghĩ, nỗi buồn lại quay trở lại. Sam và Shelly đã đẩy nó đi được một chỗ và cô rất biết ơn họ vì điều đó.

“Anh nhận được điện thoại từ phòng trinh thám,” Sam nói. “Bạn trai Marci, Brick, ở trong nhà giam Detroit từ đêm thứ năm đến tận chiều muộn thứ sáu. Anh ta trong sạch.”

“Kẻ lạ đã xâm nhập và giết cô ấy ư?” Jaine hỏi, bỏ lát dưa chuột ra và ngẩng đầu nhìn anh.

“Bất kể là ai thì cũng không có dấu hiệu đột nhập.” Cô đã đọc điều đó trên tờ báo buổi sáng. “Anh biết nhiều hơn là điều anh nói phải không?”

Anh nhún vai. “Cảnh sát luôn biết nhiều hơn điều họ nói.” Và anh sẽ không tiết lộ bất cứ chi tiết nào nữa; cô có thể nói điều đó qua việc anh chuyển thái độ của mình dưới gương mặt của một cảnh sát. Cô cố gắng không tưởng tượng những chi tiết có thể. Anh tu hết cốc cà phê và rửa qua loa cái cốc, úp nó lên giá. Sau

đó anh cúi xuống hôn cô, áp lực trên đôi môi cô ấm áp và ngấn. “Em có cả số máy nhắn tin lẫn số di động của anh nên nếu em cần anh thì hãy gọi nhé.”

“Em ổn mà,” cô nói với anh. “À – Anh có biết chị của Marci đã ở đây hay chưa không?”

Anh lắc đầu. “Chị ấy quay về Saginaw rồi. Chị ấy không thể làm thêm điều gì ở đây nữa. Ngôi nhà vẫn bị phong tỏa và cần phải khám nghiệm tử thi trong các trường hợp thế này. Mất bao lâu thì còn phụ thuộc vào khả năng làm việc của phòng M.E. nữa. Có lẽ tang lễ ít nhất phải dời đến cuối tuần này.

Có một chi tiết khác cô không muốn nghĩ đến là cơ thể Marci đang phải nằm trong ngăn lạnh vài ngày nữa. “Ngày mai em sẽ đi làm. Em muốn giúp chị cô ấy sắp xếp mọi thứ nếu chị ấy muốn nhưng em chưa biết phải làm những gì.”

“Chưa đâu.” Anh hôn cô lần nữa rồi nâng cánh tay cô lên, tay vẫn cầm lát dưa chuột và đặt vào mí mắt cô. “Để chúng ở đây. Trông em kinh khủng quá.”

“Vâng, cảm ơn anh,” cô nói khô khốc và nghe anh cười thầm khi anh rời đi.

Im lặng lại tiếp tục rồi Shelly nói. “Anh ta thật khác biệt.”

Khác biệt với 3 gã hôn phu của Jaine, ý cô là vậy. Không hề có gì đùa bỡn cả.

“Vâng,” Jaine đồng ý.

“Có vẻ khá nghiêm túc đấy. Em chưa quen anh ta lâu mà.”

Nếu như Shelly biết! Shelly có thể tính ra Jaine đã ở đây được ba tuần. Không thể biết được cô sẽ nói gì nếu như cô biết rằng trong hai tuần đầu tiên Jaine đã nghĩ rằng Sam là tên nát rượu hay tên bán thuốc phiện nào đó.

“Em không biết nó nghiêm túc thế nào,” cô nói, biết rằng cô đang nói dối. “Em không hấp tấp lao vào cái gì hết.” Về phần mình, cô không thể nghiêm túc hơn nữa. Cô đã yêu gã thiếu năng to xác ấy rồi. Nhưng anh cảm thấy cái gì, cảm thấy như thế nào thì vẫn còn phải bàn thêm.

“Tốt đấy,” Shelly nói. “Điều cuối cùng mà em muốn là một cuộc đính hôn tan vỡ nữa.”

Cô có thể ở bên Jaine cả ngày mà không động chạm đến những ký ức đau khổ của Jaine nhưng Shelly chưa bao giờ được tiếng là tế nhị cả. Mặt khác, Jaine cũng chưa từng nghi ngờ rằng chị cô rất yêu cô khiến chị cô thường xuyên cư xử không khéo léo chút nào.

Điện thoại reo, Jaine nhấc lát dưa chuột ra khỏi mắt và với lấy cái máy không dây cùng lúc với Shelly. “Sam dặn chị trả lời điện thoại,” Shelly rít lên người gọi đến có thể nghe thấy cô.

Chuông reo.

“Và từ khi nào chị làm theo yêu cầu của kẻ mà chị vừa mới cảnh báo em nên chống lại hắn?” Jaine hỏi giọng khô khốc.

“Không hoàn toàn là cảnh báo...”

Chuông reo.

Biết rằng cuộc tranh cãi nhỏ này có thể tiếp tục đến nửa tiếng. Jaine bấm nút “talk” trước khi máy trả lời tự động tự trả lời. “A lô.”

“Mày là đứa nào?”

“Cái gì?” Cô hỏi ngạc nhiên.

“Mày là đứa nào?”

Cô ngắt máy và đặt ống nghe xuống, cau mày khó chịu. “Ai thế?” Shelly hỏi.

“Nặc danh. Marci, T.J. và Luna đã nhận được từ khi cái List bị phán tán.” Giọng cô hơi khác khi cô nói đến Marci. “Cùng 1 gã, hắn ta luôn nói cùng một câu.”

“Em đã báo cho công ty điện thoại về những cuộc gọi gây rối này chưa?”

“Không phải cuộc gọi gây rối. Hấn chỉ nói, “Mày là đứa nào?” với giọng thì thầm ma quái thôi. Em đoán là đàn ông nhưng mà khó có thể khẳng định được khi hấn thì thầm như thế.”

Shelly đảo mắt. “Cuộc gọi nặc danh về cái List? Em có thể cá đó là đàn ông. Al nói rằng tất cả đàn ông ở công ty thực sự bị ấn tượng bởi nhiều phần của nó. Chị sẽ nói cho em biết phần họ không thích là phần nào.”

“Những phần họ không đủ tiêu chuẩn?” Cô hỏi như đoán.

“Đàn ông rất dễ đoán phải không?” Shelly di chuyển quanh bếp, mở chạn và cửa. “Chị đang làm gì thế?”

“Tìm xem mọi thứ nằm ở chỗ nào để chị không phải tìm lại khi chị bắt đầu nấu nướng nữa.”

“Chị nấu? Cái gì?” Trong một thoáng ngừng lại, Jaine tự hỏi liệu Shelly có mang tất cả những thứ cần thiết cho món ăn mà cô định nấu vào bữa tối cho gia đình cô hay không. Rốt cuộc, cô mới lười có mỗi quả dưa chuột khổng lồ ra khỏi túi mình; có Chúa mới biết còn những gì trong đó. Có lẽ là thịt nướng chẳng?

“Bữa sáng,” Shelly nói. “Cho chị em mình. Và em cũng sẽ ăn nữa.”

Thực sự là sáng nay Jaine thấy đói, cô đã bỏ bữa tối hôm trước. Shelly có nghĩ cô bị điên không nhỉ? Không cách nào cô từ chối thức ăn được. “Em sẽ cố,” cô nói ngoan ngoãn và thay lát dưa chuột trên mắt cô khi chị gái cô lảng xảng chuẩn bị làm-bánh-kép-thập-cẩm.

Corin đứng nhìn chằm chằm vào điện thoại, cảm thấy sự thất vọng đang nhấn chìm hấn xuống dưới những cơn sóng. Mụ ta đã không nói gì. Ít nhất mụ ta cũng không chửi bới hấn như những người khác. Hấn đã nghĩ mụ ta sẽ làm thế và chuẩn bị tinh thần cho bất cứ điều gì mụ ta có thể nói. Mụ ta có cái mồm rộng, mẹ hấn sẽ nói thế. Hấn thường không đồng tình với cách mụ ta nói chuyện ở công ty, nói đệm với từ chửi thề. Mẹ hấn cũng sẽ không thích mụ ta chút nào.

Hấn không biết làm gì bây giờ. Giết mụ chó cái đầu tiên, là một cảm giác... rất mạnh. Hấn không lường được rằng nó lại hoang dại, kích thích đến mức gần như là vui sướng tột độ như thế. Hấn thấy hãnh diện nhưng sau đó hấn lại thấy sợ. Không biết Mẹ sẽ làm gì nếu mẹ biết hấn thích thú điều đó? Hấn luôn luôn sợ quá mức rằng mẹ sẽ tìm ra sự thích thú thầm kín khi bị mẹ trừng phạt. Nhưng mà giết người... ôi, giết người. Hấn nhắm mắt lại, đu đưa người một chút khi hấn làm dịu mọi khoảnh khắc trong đầu hấn. Cứ sốc hiện lên trong mắt mụ chó cái khoảng một giây trước khi cái búa đập vào mụ, những tiếng phang bình bịch và sự sung sướng trào lên trong huyết mạch của hấn, cảm giác hấn là người có-tất-cả-quyền-năng khi biết rằng mụ ta không thể dừng hấn lại bởi vì hấn quá mạnh – Nước mắt làm nhoè mắt hấn bởi vì hấn đã hưởng thụ nó quá nhiều và giờ nó đã đến thúc.

Hấn đã không còn hưởng thụ được bất cứ điều gì từ ngày hấn giết chết Mẹ.

Không – đừng nghĩ về điều đó nữa. Họ nói rằng hấn không nên nghĩ về điều đó, Nhưng họ lại nói hấn nên uống thuốc, họ đã sai ở điểm này phải không? Những viên thuốc làm hấn biết mất. Vì thế có lẽ hấn nên nghĩ về Mẹ. Hấn đi vào phòng tắm, kiểm tra gương. Đúng thế, hấn vẫn đang ở đây.

Hấn mang về một thỏi son từ nhà mụ chó cái đó. Hấn không biết tại sao. Sau khi mụ ta chết, hấn đi loay quanh, xem xét đồ đạc của mụ và khi hấn đi vào phòng tắm của mụ để kiểm tra hấn trong gương, hấn chú ý thấy một lượng lớn đồ trang điểm vương vãi khắp nền nhà tắm. Mụ chó cái tin tưởng vào việc làm đẹp bản thân lắm phải không? Được, mụ ta sẽ không cần đến những thứ này nữa, hấn nghĩ và lấy một thỏi son bỏ vào túi. Từ hôm đó nó vẫn nằm ở túi trang điểm trong phòng tắm của hấn. Hấn mở nắp thỏi son và vặn xoắn dưới đây. Một hình dáng tục tĩu đồ thừa dài dài thò ra trông như dải chớ. Hấn biết dải chớ trông thế nào bởi vì hấn đã – không, đừng nghĩ về điều đó nữa.

Hấn nhướn người ra trước, thận trọng tô môi hấn với màu đỏ tươi. Hấn đứng thẳng lên và nhìn chằm chằm vào mình trong gương. Hấn cười, đôi môi đỏ thắm của hấn kéo căng ngang hàm răng hấn và hấn nói, “Chào Mẹ.”

20. Chương 20

Thật đáng ngạc nhiên, Jaine nghĩ khi cô bước vào thang máy công ty sáng hôm sau, thế giới của cô có thể biến đổi thế nào khi mà hầu hết những con người làm việc tại Hammerstead này không hề bị ảnh hưởng bởi cái chết của Marci. Tất nhiên là Luna và T.J. cũng kiệt sức vì đau buồn như cô và những người trong phòng của Marci cũng buồn phiền và bị sốc nhưng hầu hết mọi người cô gặp trên đường đều không hề đề cập gì cả hay chỉ nói những câu sáo rỗng kiểu như “Vâng, tôi có nghe. Thật kinh khủng phải không?” Những con sâu máy tính, tất nhiên, không hề bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì ngoài những thứ liên quan đến gigabyte. Thông báo trên thang máy hôm nay: **THÊM MỘT ẮN PHẨM DO FDA PHÁT HÀNH: THỊT ĐỎ LÀ LỰA CHỌN KHÔNG TỒI DÀNH CHO BẠN. KẾT QUẢ CỦA CÁC CUỘC KIỂM TRA CHO THẤY RẰNG THỊT CÓ MÀU XANH NHẠT KHÔNG TỐT CHO BẠN.**

Vì thịt màu xanh nhạt nghe như thể là loại thường có trong tủ lạnh của các con sâu máy tính nên có lẽ nó có một ý nghĩa ẩn giấu nào đó với hầu hết bọn họ, cô nghĩ. Nếu là những hôm khác cô sẽ cười nhưng hôm nay cô không thể cố gắng cười nổi.

Cả T.J. là Luna đều không đi làm hôm qua. Họ đến bậc cửa nhà cô sau 8h sáng một chút và mắt họ cũng trong tình trạng giống mắt co. Shelly đã phải thái lát thêm dưa chuột, làm thêm nhiều bánh kếp hơn và an ủi bạn cô như đối với Jaine.

Shelly chưa từng gặp Marci nhưng cô sẵn sàng nghe họ nói chuyện về Marci và họ đã làm thế cả một ngày dài. Họ đã khóc rất nhiều, thi thoảng cười chút xíu và phí thời giờ vào việc suy đoán điều gì đã xảy ra nếu như Brick hoàn toàn trong sạch. Họ biết họ không suy đoán được sự thật nhưng nói cũng giúp họ được phần nào. Cái chết của Marci thật khó tin và chỉ bằng việc phỏng đoán lung tung không dứt mới có thể giúp họ từ từ chấp nhận việc mất Marci mãi mãi.

Một lần nữa cô lại không đến sớm. Ngài de Wynter đã ở đó và lập tức yêu cầu cô bước vào văn phòng của ông ta. Jaine thở dài. Cô có thể trở thành trưởng nhóm phụ trách vấn đề lương nhưng không may là vị trí đó chẳng có quyền hạn gì ngoài trách nhiệm. Bằng việc bỏ về sớm hôm thứ hai và không đi làm hôm thứ ba, cô đã để họ phải cuống cuồng làm việc. De Wynter chắc phải toát mồ hôi, tự hỏi liệu họ có thể hoàn thành mọi thứ đúng thời gian hay không; con người thường có xu hướng trở nên vô lý khi không được trả lương đúng hạn.

Cô đã chuẩn bị chấp nhận những chỉ trích của ông ta nên cô cực kỳ sửng sốt khi ông ta nói, “Tôi muốn nói rằng tôi rất lấy làm tiếc cho bạn cô. Đó là điều rất kinh khủng.” Cô đã thề là hôm nay cô sẽ không khóc ở nơi làm việc nhưng sự cảm thông không mong đợi của de Wynter đã gần như làm cô phát khóc. Cô nhấp nháy mắt để nuốt nước mắt ngược vào. “Cảm ơn ngài,” cô nói. “Thật khủng khiếp. Và tôi muốn xin lỗi vì đã bỏ đi vào bữa trưa hôm thứ hai...”

Ông ta lắc đầu. “Tôi hiểu. Chúng tôi phải làm thêm giờ nhưng không ai than phiền gì cả. Bao giờ thì thực hiện tang lễ thế?”

“Chưa biết ạ. Việc khám nghiệm...”

“À, tất nhiên, tất nhiên. Hãy nói cho tôi biết khi nào nó diễn ra nhé; nhiều người ở đây, ở Hammerstead muốn có mặt.”

Jaine gạt đầu hứa và quay về bàn mình với một núi công việc.

Cô biết hôm nay là một ngày khó khăn nhưng cô không biết được nó khó khăn đến thế nào. Gina và tất cả những người trong phòng cô lần lượt thể hiện sự cảm thông, tất nhiên, đa số làm cô lại khóc. Vì cô không mang theo dưa chuột nên cô phải chiến đấu với nước mắt cả ngày dài.

Không hẹn mà cả T.J và Luna đều xuất hiện vào giờ ăn trưa. “Railroad Pizza nhé?” T.J. hỏi, và tất cả bọn họ đều đi vào xe T.J.

Họ chỉ vừa mới nhận phần pizza rau khi Jaine nhớ ra là cô chưa kể với họ về cuộc điện thoại nặc danh cô nhận được ngay trước khi họ đến hôm qua. “Cuối cùng tớ cũng nhận được cuộc gọi ‘Mày là đứa nào?’” cô nói.

“Không đáng rùng mình sao?” Luna nhìn mẫu pizza với vẻ chán ngán. Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn như thể cô đã già đi 10 tuổi trong hai ngày qua. “Vì bọn tớ đã nhận được ít nhất hai cuộc gọi nên tớ ngạc nhiên sao hẳn lại mất quá nhiều thời gian để gọi cho cậu thế.”

“Ừm, tớ nhận được rất nhiều cuộc gọi nhờ ở máy trả lời tự động nhưng tớ cho rằng đó là của phóng viên.”

“Có thể. Có Chúa mới biết sao tất cả chúng ta lại nhận được quá nhiều cuộc gọi ấy thế.” T.J. xoa trán. “Đầu tớ đau kinh khủng. Tớ nghĩ rằng cuối cùng nó cũng thực sự đánh gục tớ khi tớ về nhà tối qua và tớ đã khóc cho đến khi mệt rũ. Galan...”

Jaine nhìn lên. “Ừ, Galan thế nào? Anh ta vẫn ngủ ở nhà nghỉ đấy chứ?”

“Không. Anh ấy vẫn đang ở công ty hôm thứ hai khi bọn tớ nghe tin, tất nhiên, nhưng anh ấy đã gọi vài lần và để lại tin nhắn cho tớ, đêm qua anh ấy đã về nhà. Tớ đoán điều đó đã lan truyền. Những gì xảy ra với Marci, tớ không cảm thấy bối rối vì anh ấy. Anh ấy khá trầm lặng nhưng... cũng quan tâm. Có lẽ anh ấy hi vọng tớ sẽ quên.” Cô cắn một miếng pizza.

“Có thể đoán không có nhiều cơ hội lắm,” Jaine nói khô khốc và Luna cười.

“Không nhiều trong cuộc đời,” T.J. nói. “Nhưng hãy nói về những gì thú vị như Sam đi.” Một tia sáng tinh quái loé lên trong mắt cô. “Tớ không thể tin được rằng cậu nghĩ anh chàng lực lưỡng gọi cảm ấy là một tên nát rượu buồn thuốc phiện.”

Jaine nhận thấy rằng hôm nay cô vẫn có thể cười được. “Tớ có thể nói gì đây? Anh ấy đã chùi rửa sạch sẽ rồi. Cậu nên nhìn anh ấy lúc anh ấy mặc bộ quần áo rách rưới cũ kỹ, không cạo râu và trong tâm trạng thực sự tồi tệ thì hơn.”

“Đôi mắt xám đó... Oa.” Luna lấy tay quạt quạt. “Nếu cậu không chú ý là ngoài ra anh ấy còn có đôi vai thực sự tuyệt.”

Jaine kiềm chế không nói rằng cô chú ý mọi thứ ở Sam. Họ không cần biết cảnh diễn ra ở cửa sổ nhà bếp. Hải hước thật, cô nghĩ, cô đã thiết đãi họ gần như mỗi ngày với những câu chuyện về những cuộc đấu trí cân sức với anh khi cô vẫn nghĩ anh là tên thiếu năng nát rượu nhưng khi mọi thứ bắt đầu trở nên con người hơn giữa họ, cô dừng không nói về anh nữa.

“Anh ta cũng nóng bỏng với cậu.” T.J. thêm vào. “Người đàn ông đó như muốn đè cậu ra. Hãy nghe tớ.”

“Có lẽ,” Jaine nói lơ đãng. Cô không muốn bàn thêm cô muốn bị anh đè ra như thế nào và họ đã suýt làm tình với nhau như thế nào. “Cậu không cần phải dùng siêu năng lực để biết điều đó đâu,” Luna nói với T.J. giọng cô châm biếm. “Anh ta nói thẳng như thế.” T.J. cười. “Ra là thế. Anh ta không xấu hổ phải không?” Không, xấu hổ là cái mà chắc chắn Sam Donovan không có. Dễ cáu, vênh váo, ngạo mạn, thông minh, gợi tình, ngọt ngào – là những từ dùng để miêu tả anh ấy nhưng tạ ơn Chúa là cô rất nghi ngờ việc anh ấy có gen xấu hổ trong mình.

Điện thoại của T.J. rung lên. “Có lẽ là Galan,” cô nói, thở dài khi cô moi nó ra khỏi túi. Cô mở máy và dẫn vào nút trả lời. “Alô?” Jaine nhìn gương mặt cô chuyển sang màu đỏ. “Sao lại biết số điện thoại này?” Cô gắt lên và bấm nút ngắt. “Ồ con hoang,” cô lầm bầm khi cô nhét điện thoại vào túi.

“Tớ thấy rằng đó không phải Galan,” Jaine nói.

“Đó là tên quái nhân đó.” Giọng T.J. run lên vì tức giận. “Tớ muốn biết làm thế nào mà nó lại biến số của tớ bởi vì tớ không cho nhiều người số điện thoại của tớ.”

“Có thể là có nơi cung cấp thông tin về số điện thoại chẳng?” Luna hỏi.

“Tên chủ số điện thoại này là Galan chứ không phải tớ vì thế làm thế nào mà nó lại biết tớ là người cầm điện thoại nhỉ?”

“Nó nói gì?” Jaine hỏi.

“Vẫn là cái câu ‘Mày là đứa nào?’ thôi hoặc đấy thôi. Rồi nó nói, ‘Marci’. Nói mỗi tên cô ấy. Chết tiệt, thật đáng buồn nôn.”

Jaine đặt miếng pizza của mình xuống. Cô đột nhiên thấy ớn lạnh toàn thân, tóc gáy dựng hết cả lên. Chúa ơi, nếu như những cuộc gọi này có liên quan tới việc sát hại Marci thì sao? Có lẽ nó là những mắt xích của cùng một chuỗi sự kiện nhưng cũng có thể không phải. Có lẽ là một tên lập dị nào đó thực sự, thực sự căm ghét họ vì cái List và hắn đã theo dõi từng người bọn họ - Cô thờ dốc, T.J. và Luna đều đang nhìn chăm chăm vào cô. “Sao vậy?” Luna hỏi giọng cảnh giác. “Tớ vừa có một ý nghĩ khủng khiếp,” Jaine thì thầm. “Sẽ thế nào nếu hắn là kẻ đã giết Marci? Sẽ thế nào nếu tiếp theo sẽ là tất cả bọn mình?”

Mặt họ trông hoàn toàn bị sốc. “Không thể nào.” Luna gạt bỏ tức khắc.

“Tại sao không?”

“Bởi vì! Điều này quá điên rồ. Những điều thế này không thể xảy ra được. Ừm, có thể là với những người nổi tiếng nhưng không phải với người bình thường được.”

“Marci đã bị giết hại,” Jaine nói, vẫn không thể nói to được. “Điều này có bình thường không?” Cô run rẩy. “Những cuộc gọi đến nhà thôi thì tớ sẽ không nghĩ nhiều đâu nhưng cậu đúng, T.J. Làm thế nào hắn lấy được số di động của cậu? Tớ chắc chắn rằng có nhiều cách nhưng đa số mọi người không biết. Chẳng phải bọn mình đang bị săn đuổi đó sao?”

Hai người lại nhìn chăm chăm cô.

“Giờ thì tớ thấy sợ rồi.” Lát sau Luna nói. “Cậu sống một mình, tớ cũng thế, Galan không về nhà cho đến tận nửa đêm và Marci cũng sống một mình nốt.”

“Nhưng làm sao hắn biết được điều này? Ý tớ là, Brick sống với cô ấy cho đến tận ngày hôm trước mà,” T.J. phản đối. Trực giác giúp Jaine có một cái nhìn khác về nút thắt đó. Cô nghĩ cô sẽ phát ốm mất thôi. “Ồ trên báo – ‘không có dấu hiệu đột nhập.’ Tớ nghe Sam nói trong điện thoại. Họ nghĩ là Brick vì anh ta là bạn của Marci và anh ta có chìa khoá nhưng không phải là Brick nên họ nghĩ có thể là ai đó quen biết Marci. Cô ấy cho hắn vào và hắn đã ru ngủ cô ấy.” Cô nuốt khan. “Đó là người mà tất cả chúng ta đều biết.”

“Ôi, chúa ơi.” Luna đưa cả hai tay lên ôm lấy miệng, mắt cô mở to vì kinh hoàng.

T.J. làm rơi miếng pizza. Trông cô cũng khổ sở và sợ hãi như vậy. Cô cố gắng nở một nụ cười yếu ớt. “Chúng ta đang tự hù dọa bản thân thôi, giống như trẻ con kể chuyện ma cho nhau nghe quanh đồng lửa trại ấy mà.”

“Tốt. Nếu chúng ta sợ hãi thì chúng ta sẽ cẩn thận hơn. Tớ sẽ gọi cho Sam ngay khi quay về văn phòng...” T.J. lôi điện thoại của cô ra khỏi túi và bấm nút mở. “Đây,” cô nói, rướn người sang bên kia bàn đưa cho Jaine. “Gọi luôn đi.”

Jaine lục túi tìm mẫu giấy anh viết cả số điện thoại và số máy nhắn tin. Tay cô run rẩy khi cô bấm số di động của anh trước. Kết nối thực hiện và tiếng chuông chờ dội vào tai cô. Hai lần. 3 lần – “Donovan.”

Cô nắm chặt chiếc di động nhỏ bé bằng cả hai tay. “Jaine đây. Sam – bọn em thấy hoảng sợ. Tất cả bọn em đều nhận được cuộc gọi quái quỷ đó từ khi cái List bị lộ ra ngoài nhưng em không đề cập đến nó bởi vì chúng không có vẻ đe dọa hay làm sao cả, hắn chỉ hỏi chúng em là ai – anh biết đấy, A, B, C hay D nhưng hắn vừa gọi vào di động của T.J. và nói tên Marci. Làm thế nào hắn có số T.J. được? Số này đăng ký dưới tên chồng cô ấy nên làm sao hắn biết T.J. là người cầm máy chứ không phải Galan? Em nghe anh nói rằng Marci có thể quen biết tên giết người ấy nên để cho hắn vào nhà và bất cứ ai gọi cho T.J. đi chẳng nữa thì phải là người quen biết cô ấy. Mặt khác làm sao hắn có được số của cô ấy và em biết giọng em quá kích động nhưng em sợ và em mong anh sẽ nói với em là em nên bỏ những tưởng tượng hão huyền đó đi...”

“Em đang ở đâu?” anh hỏi nhỏ.

“RailRoad Pizza. Xin hãy nói với em là em nên bỏ những tưởng tượng hão huyền đó đi.”

“Anh nghĩ em cần phải đăng ký hiển thị số gọi đến,” anh nói, giọng vẫn rất bình thường. “Nếu như T.J. và Luna không có thì họ cũng phải làm. Ngay hôm nay. Hãy gọi cho công ty điện thoại ngay khi em về công ty và nhớ mua luôn thiết bị trên đường về nhà nhé.” Cô thở sâu. “Vâng. Hiển thị số gọi đến.”

“Em có số di động không? Hay Luna có không?”

“Không, chỉ T.J. có thôi.”

“Tất cả bọn em cần phải có 1 cái và giữ bên mình để em có đường mà gọi giúp đỡ nếu như em không gọi theo máy bàn được. Và anh muốn nói rằng em phải giữ nó trong túi chứ không phải trong túi hay trong xe.”

“Di động. Được.” Có mấy cửa hàng trên đường họ về nhà, cô nghĩ.

“Giọng hần có gì quen quen không?”

“Không, hần thì thâm nhưng đó là kiểu thì thâm to. Nghe rất buồn cười.”

“Có âm thanh từ ngoài nào vọng vào mà em nhận ra được không?” Cô nhắc lại câu hỏi với T.J. và Luna. Họ lắc đầu. “Không, chẳng có gì.”

“OK. T.J. và Luna sống ở đâu?”

Cô cho anh địa chỉ của họ. T.J. sống ở Mount Clemens, Luna ở Royal Oak, tất cả mấy thị trấn đó đều ở phía bắc Detroit.

Sam nguyên rủa. “Royal Oak ở Oakland County. Đây là 4 khu hành chính khác nhau ở hai hạt khác nhau. Cần phải cẩn trọng.”

“Em tưởng là anh sẽ bảo em bị điên chứ,” cô nói giọng yếu ớt mặc dù cô biết thế nào anh cũng không làm vậy.

“Marci đã chết,” anh nói thẳng thừng. “Bốn người bọn em đều nhận được những cuộc gọi kỳ quặc như nhau. Sao em lại muốn kỳ vọng đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?”

Như vậy, rốt cuộc, có lẽ cô không hề bị điên. Cô thở sâu. “Bọn em nên làm gì?”

“Hãy nói với Luna rằng cho đến khi chúng ta tìm ra ai gọi đến thì đừng cho ai vào nhà trừ người thân trong gia đình, không cho ai đi nhờ xe ngoài người thân trong gia đình, thậm chí nếu có người bị hỏng xe và xin quá giang. Hãy khoá chặt cửa ra vào và cửa sổ và nếu cửa gara là cửa tự động thì phải chắc chắn rằng không ai vào trong khi nâng cửa lên.

“Mất bao lâu để tìm ra hần?”

“Còn tùy. Nếu như hần chỉ là tên dở hơi chó má nào đó gọi đến thì hiển thị số người gọi sẽ bắt quả tang hần và cuộc gọi sẽ để lại số. Nếu không, bọn anh sẽ theo dõi bảo vệ mọi người.”

Nhưng nếu như hần là tên dở hơi c...” Cô nhận ra trước khi cô định nói. “Nếu hần là tên dở hơn mà anh-biết-là-cái-gì-ấy, làm thế nào hần có được số di động của T.J.?”

“Giống như em nói. Hần quen biết cô ấy.”

Khi T.J. đỗ xe trước cổng Hammerstead, họ nhìn toàn bộ toà nhà đồ sộ. “Có thể là ai đó làm ở đây.” Jaine nói.

“Gần như chắc chắn thế,” Luna nói. “Tên thiếu năng nào đó nghĩ rằng thật khôi hài khi dọa dẫm bọn mình.”

“Sam nói rằng chúng ta không nên tin vào sự ngẫu nhiên. Cho đến khi chúng ta biết thêm, chúng ta nên giả thiết rằng kẻ gọi điện là kẻ đã giết Marci.”

“Tớ không thể tin bọn mình làm việc chung với kẻ sát nhân,” T.J. nói yếu ớt. “Tớ cũng thế. Không thể tin được. Những tên thiếu năng thì có. Nhìn Bennett Trotter mà xem. Marci ghét cay ghét đắng lão ta.”

“Tất cả bọn mình đều thế mà.” Bennett Trotter là con sên dơ dáy bẩn thỉu. Đột nhiên trán cô nhăn lại khi cố nhớ ra điều gì đó. “Cái đêm bọn mình viết ra List... nhớ mà xem, Marci nói với bọn mình rằng Kellman đã sờ mông cậu ấy phải không? Chẳng phải Bennett đã nói gì đó về điều này sao?”

“Tớ cũng nghĩ thế,” T.J. nói nhưng hơi hồ nghi. “Tớ không nhớ chính xác.”

“Tớ nhớ,” Luna nói. “Bennett nói gì đó về việc sẽ thay thế Kellman nếu như Marci thấy không đủ.”

“Lão ta là đồ cặn bã trong những đồ cặn bã nhưng tớ không thấy lão có khả năng giết ai cả.” T.J. nói, lắc đầu.

“Điểm mấu chốt là, chúng ta không biết nên chúng ta phải đưa ra giả thuyết với bất cứ ai làm điều sai trái. Khi Sam tìm ra ai đã gọi điện, bất cứ ai đi chẳng nữa, mà họ có chứng cứ ngoại phạm thì lúc đấy chúng ta có thể thấy nhẹ nhõm. Cho đến lúc đó, chúng ta phải đề phòng tất cả mọi người.” Jaine muốn lắc lắc người T.J.; cô chỉ là không thể chịu được rằng họ cũng có thể đang bị nguy hiểm. Có thể không; cô hi vọng thế. Nhưng cuộc gọi hôm nay đã nâng tên kỳ quặc ấy ở một mức độ nguy hiểm khác, cô thấy bứt rứt kinh khủng. Một phần trong cô đồng ý với T.J.; toàn bộ giả thuyết này thật hão huyền, không thể tin được. Cô chỉ cần rũ bỏ những tưởng tượng đó đi thôi. Phần kia, mạnh mẽ hơn, lý trí mách bảo rằng Marci đã chết, bị sát hại và bất cứ ai đã giết cô ấy đều vẫn đang nhởn nhơ. Điều này thậm chí còn khó tin hơn những điều khác nhưng đó là sự thật.”

Cô thử cách khác. “Nếu như Sam nghĩ rằng chúng ta nên cẩn thận hơn, đối với tớ điều đó tốt thôi. Anh ấy biết nhiều thứ phải làm hơn là chúng ta.”

“Đúng vậy.” T.J. nói. “Nếu anh ấy lo lắng, chúng ta nên làm theo những gì anh ấy bảo.”

Jaine nghĩ ngợi. Sau lần đầu tiên gặp Sam, T.J. và Luna, thậm chí cả Shelly đều bắt đầu hành động như thể anh ấy là người kiêm nhiệm nhiều chức vụ quan trọng. Họ phải cẩn trọng trong bất cứ điều gì, trong bất cứ việc gì.

Họ cùng nhau đi vào toà nhà rồi chia tay để về phòng của mình. Nghe theo Sam, cô gọi đến công ty điện thoại đăng ký dịch vụ hiển thị cuộc gọi và tất cả các dịch vụ khác bao gồm chuyển hướng cuộc gọi. Cô nảy ra ý định rằng có thể có ích nếu nó có khả năng chuyển các cuộc gọi đến sang nhà Sam.

Sam gọi cho thám tử Bersen. “Roger, tớ cho rằng bọn mình gặp phải vấn đề lớn hơn là bọn mình tưởng.”

“Như thế nào?”

“Cậu biết cô Dean là một trong những tác giả của cái List đúng không?”

“Ừm, vậy thì sao, có điều gì khác ngoài việc cho đám phóng viên biết điều gì để họ nhao nhao lên à?”

“Cả bốn người đó đều nhận được những cuộc gọi lạ từ cùng một người. Hẳn hỏi họ là người nào.”

“Người nào?”

“Này, cậu đã đọc cái List chưa đấy?”

“Tớ không có điểm phúc đấy. Không may là vợ tớ đã trích dẫn một số phần cho tớ nghe.”

“4 người đó được viết dưới cái tên A, B, C, D. Vì thế tên này hỏi họ rằng họ là người nào như kiểu điều đó rất quan trọng với hắn. Hôm nay khi họ đang ăn trưa thì hắn gọi đến số di động của T.J. và hỏi câu hỏi thường xuyên đó, rồi nói tên của cô Dean. Không hề hăm dọa hay gì đó tương tự, chỉ là tên của cô ấy thôi.”

“Ừm,” Roger nói, từ đó nghĩa là anh đang suy nghĩ. “Di động của T.J. đăng ký dưới tên chồng cô ấy nên hầu hết mọi người sẽ nghĩ anh ta mới là người giữ. Tên này không những biết số mà còn biết T.J. là người cầm điện thoại.”

“Như vậy là hoặc hắn quen biết với các tiểu thư này, hoặc hắn biết chồng của họ.”

“Tại sao người chồng lại cho số của vợ cho người đàn ông khác?”

“Điểm mấu chốt đấy. Như vậy là người gọi quen biết họ. Ừm.”

“Điểm lạ lùng là Marci Dean quen biết kẻ giết người. Cô mở cửa cho hắn vào trong phải không?”

“Đúng thế. Cô ấy có lỗ thông ở cửa. Cô ấy có thể nhìn thấy ai đang gõ cửa.”

“Tên lập dị đó đã biến giọng của hắn, hắn chỉ thì thầm thôi.”

“Nghĩa là họ có thể nhận ra giọng hắn nếu hắn nói bình thường. Cậu nghĩ kẻ giết người và kẻ gọi điện là một à?”

“Đúng vậy hoặc nếu không thì quá ngẫu nhiên.”

“Chó chết.” Giống như đa số cảnh sát, Roger không tin vào sự ngẫu nhiên. “Liệu tên đó có thể quen biết tất cả bọn họ ở đâu? Họ có làm cùng công ty không?”

“Có, ở Hammerstead Technology, ngay sát I-696 ở vùng phía Bắc. Hẳn có thể cũng làm việc ở đó.”

“Hẳn là người có thể truy cập vào thông tin cá nhân. Điều đó sẽ giúp thu hẹp vùng nghi vấn lại.”

“Hammerstead phát triển công nghệ máy tính. Rất nhiều người biết cách làm sao để truy nhập vào các file quản lý nhân sự.”

“Nó không thể dễ dàng như thế được phải không?” Roger hỏi chán nản. “Tớ cho rằng có gì đó trong cái List làm ăn bực và hẳn đang theo dõi ba người còn lại.”

“Chúa ơi. Cậu có thể đúng. Cậu có tên và địa chỉ của họ không?”

“T.J. Yother, Mount Clemens, chồng tên là Galan. Luna Scissum, Royal Oak, chưa kết hôn, sống một mình.” Anh đưa cho Roger địa chỉ. “Jaine Bright, người thứ ba, hàng xóm cạnh nhà tớ. Cũng độc thân.”

“Này. Bạn gái cậu phải không?”

“Ừm.”

“Vậy là cậu hẹn hò với một trong những tác giả cái List à? Này, cẩn thận hột dái cậu đấy.” Roger tự cười vì câu nói đùa của mình. “Cậu chẳng biết gì đâu.” Sam ngoác miệng cười nghĩ về Jaine và cái cảm chẻ ương ngạnh dễ thương, má lúm đồng tiền và đôi mắt linh lợi màu xanh da trời của cô. Cô chiến đấu với cuộc sống hơn là để nó tự diễn ra; anh chưa từng gặp ai phiền hà, hài hước và sắc sảo như thế trước đây. Anh có nhiều kế hoạch lớn dành cho cô, kế hoạch cấp bách đầu tiên là đưa cô lên giường. Không có cách nào làm gì cô được thậm chí anh đã trốn việc và trở thành vệ sĩ 24/24 của cô.

“Đúng vậy, nếu cậu đúng thì ít nhất chúng ta cũng phải xác định được điểm xuất phát.” Roger nói, nhanh chóng quay lại với chủ đề. “Hammerstead Technology. Tớ sẽ bắt đầu từ việc truy cập vào file lưu trữ thông tin cá nhân xem có biết được gì không nhưng nếu như cậu nói đúng về các con sâu máy tính thì có thể mất thời gian đấy. Tớ không biết chúng ta có thể chính thức làm gì để giữ an toàn cho các cô gái. Cậu nói rằng họ ở 4 thị trấn khác nhau.

“Và ở hai hạt khác nhau. Tớ biết.” Rắc rối về mặt hành chính thật đáng kinh tởm. Chỉ cần nghĩ về điều đó thôi đã đủ làm Sam đau đầu rồi.

“Chúng ta có thể làm gì đó không chính thức. Chúng ta sẽ kêu gọi giúp đỡ, lấy vài anh chàng tình nguyện viên để làm nhiệm vụ canh gác. Các cô gái biết rằng phải cẩn trọng đúng không?”

“Tất cả bọn họ đều được dặn đăng ký dịch vụ hiển thị số gọi đến và mua điện thoại di động hôm nay rồi. Chúng ta có thể sẽ may mắn nếu hẳn gọi đến một trong số họ lần nữa. Tớ cũng đã nói với họ là không được cho ai vào nhà ngoại trừ người thân, không cho ai đi nhờ xe. Tớ không muốn tên chó chết đó có thể lại gần họ.

21. Chương 21

Jaine nhận ra mình đang soi mói tất cả đàn ông cô nhìn thấy ở công ty hôm đó, tự hỏi không biết có phải hẳn là một trong số họ không. Một trong số bọn họ có thể là kẻ giết người là điều gần như không thể tin được. Tất cả bọn họ trông đều quá bình thường, hay ít nhất là bình thường như bất cứ một đội ngũ lớn đàn ông làm việc trong ngành công nghiệp máy tính. Một trong số đó cô biết và thích, một trong số đó cô biết và không thích nhưng cô không thể thấy được bất cứ ai trong số họ trông giống kẻ giết người. Rất nhiều các anh chàng, đặc biệt là các anh chàng ở hai tầng đầu tiên, cô chỉ biết mặt chứ không biết tên. Chắc lẽ Marci lại biết rõ một người trong số bọn họ đủ để cho họ vào nhà cô ư?

Jaine cố nghĩ về việc cô sẽ làm gì nếu như ai đó cô quen biết gõ cửa nhà cô vào ban đêm, có thể là xin giúp đỡ vì xe gặp vấn đề. Cho đến tận hôm nay, cô có thể vẫn mở cửa mà không hề ngần ngại, chỉ muốn giúp đỡ thôi. Kẻ giết người, thậm chí nếu hắn có là người lạ đi chẳng nữa thì cũng đã cướp đi lòng tin của cô mãi mãi, tạo nên giác quan cảnh giác bên trong con người cô. Cô đã rất thích khi nghĩ rằng cô là người thông minh và cảnh giác, cô không nắm lấy những cơ hội đó nhưng đã bao lần cô mở cửa mà không cần hỏi ai đang gõ cửa? Giờ đây cô rùng mình khi nghĩ về điều đó. Cửa trước nhà cô thậm chí còn chẳng có lỗ nhìn. Cô chỉ có thể nhìn thấy ai đang đứng trước cửa nếu như cô đứng lên ghế sofa và kéo rèm ra, rướn người đủ xa sang phía bên phải. Và nửa trên cửa bếp nhà cô không là gì ngoài việc nó có 9 ô vuông bằng kính nho nhỏ, dễ dàng bị đập vỡ và tất cả những gì mà các khách không mời phải làm là vọt vào trong và mở nó ra. Cô không có hệ thống báo động, không có gì để bảo vệ bản thân – không có gì hết! Điều tốt nhất cô có thể hi vọng làm là nếu có kẻ đột nhập vào nhà cô thì cô có thể chui ra khỏi cửa sổ, trong trường hợp cô có thể mở nó.

Cô có nhiều việc phải làm, cô nghĩ, để cô lại có thể cảm thấy an toàn trong ngôi nhà mình.

Cô làm thêm muộn hơn nửa tiếng so với mọi khi, cố giải quyết thêm một ít cái đồng giấy tờ tích tụ hôm cô nghỉ. Khi cô đi ngang qua khu đỗ xe, cô nhận thấy chỉ còn lèo tèo vài chiếc xe và lần đầu tiên cô nhận ra rằng cô dễ bị tấn công như thế nào khi đi làm về muộn thế này, chỉ có một mình. Tất cả ba người bọn họ, cô, Luna và T.J. nên đến và đi theo đám đông để tận dụng ưu thế an toàn của số nhiều. Cô thậm chí không nói với họ là cô định làm thêm muộn.

Giờ đây cô phải suy nghĩ về quá nhiều việc, quá nhiều mối nguy hiểm rình rập mà cô chưa từng nghĩ đến trước đây.

Khi cô bước qua khu đỗ xe, tiếng gọi tên cô làm cô thức tỉnh, nhận thức xem ai đã gọi tên cô ít nhất hai lần hoặc có lẽ hơn. Cô quay lại, hơi ngạc nhiên khi thấy Leah Street hối hả đi sau cô.

“Tôi xin lỗi,” cô xin lỗi mặc dù cô tự hỏi Leah muốn gì. “Tôi đang suy nghĩ và tôi không nghe thấy cô gọi. Có gì không ổn à?”

Leah dừng lại, đôi tay tuyệt vời của cô ta run run, mặt cô ta có vẻ không thoải mái. “Tôi chỉ là- Tôi muốn nói tôi rất tiếc về chuyện Marci. Bao giờ thì thực hiện lễ tang thế?”

“Tôi chưa biết.” Cô không đủ sức để giải thích lần nữa về việc khám nghiệm pháp y. “Chị của Marci đang sắp xếp.”

Leah gật đầu nhát gừng. “Xin hãy thông báo với tôi nhé. Tôi muốn tham dự.”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

Hình như Leah muốn nói gì đó nữa hoặc cũng có thể không biết phải nói gì nữa; hoặc là tình thế bất tiện. Cuối cùng cô ta lắc đầu nhẹ và vội vã quay về xe của mình. Chiếc váy dài của cô ta bay phất phơ quanh đôi chân. Chiếc váy ngày hôm nay đặc biệt vô phương cứu chữa, chiếc váy in hình hoa oải hương chẳng tạo nên chút màu sắc nào với riềm cổ nhỏ nhỏ. Trông nó giống như thể đồ cũ thải loại dù lương của Leah khá cao – Jaine biết chính xác là bao nhiêu – và có thể mua sắm ở những cửa hàng đẹp đẽ. Cô ta đơn giản là không có khiếu thời trang.

“Mặt khác,” Jaine tự lẩm bẩm khi cô mở khoá chiếc Viper. “Mình không có con mắt nhìn người.” Nhận định của cô sai lầm một cách trầm trọng bởi vì hai người trong số những người cô không bao giờ mong nhận được sự cảm thông và nhạy cảm – ngài de Wynter và Leah Street – là hai người đã phá vỡ lệ thường mà bày tỏ sự tiếc thương Marci với cô.

Nhớ lời Sam dặn, cô lái xe đến cửa hàng đồ điện tử và mang về một bộ hiển thị số gọi đến, đăng ký dịch vụ điện thoại di động, làm xong đồng giấy tờ và sau đó chọn một chiếc điện thoại. Chọn lựa làm cô mê mải; cô muốn một cái nắp gập hay thẳng? Cô quyết định chọn máy thẳng vì hình dung ra khi cô chạy trốn khỏi kẻ giết người, cô không muốn mất thời gian mở nắp trước khi quay số. Tiếp đến cô chọn màu sắc. Cô lập tức bỏ qua màu đen vì nó quá bình thường. Màu vàng neon? Nó sẽ khó có thể để đúng chỗ được. Màu xanh da trời dễ thương; cô không nhìn thấy nhiều chiếc màu xanh lắm. Mặt khác, chẳng có cái nào như màu đỏ.

Khi cô chọn chiếc điện thoại màu đỏ xong, cô phải chờ để cài chương trình. Trong lúc đó cô rời cửa hàng đồ

điện tử, mặt trời cuối hè gần như sắp lặn hẳn, mây ùn ùn kéo đến từ phía tây nam, hứa hẹn cơn mưa sắp đến và cô vẫn còn phải dừng lại hai nơi nữa trước khi về nhà, cô mua bánh hamburger và đồ uống nhẹ, nuốt vội chúng khi lái xe. Bánh không ngon lắm nhưng nó là thức ăn và đó là tất cả những gì dạ dày cô đòi hỏi.

Điểm dừng tiếp theo của cô là nhà máy thiết lập hệ thống an ninh nơi cô trả lời các câu hỏi, chọn lựa hệ thống cô muốn và thanh toán một khoản lớn. Hệ thống sẽ được lắp đặt sau 1 tuần kể từ thứ bảy tới. “Nhưng như thế là 10 ngày!” Jaine cau mày nói. Người đàn ông lực lưỡng tra cứu quyển sổ sắp xếp công việc. “Xin lỗi nhưng đó là lúc sớm nhất có thể.” Cô khéo léo vờ qua bàn và tóm lấy tờ séc đang nằm trước mặt anh ta. “Tôi sẽ gọi thử mấy chỗ xem có ai khác có thể giúp tôi sớm hơn không. Xin lỗi là làm mất thì giờ của ông.”

“Từ từ, từ từ nào,” anh ta nói vội vàng. “Đây là một dạng khẩn cấp phải không? Nếu như ai đó gặp rắc rối thì chúng tôi sẽ đưa họ lên đầu danh sách chờ. Bà nên nói như vậy.”

“Đây là trường hợp khẩn cấp,” cô nói giọng kiên quyết.

“OK, vậy để xem tôi có thể làm gì nào.” Anh ta lại nghiên cứu quyển sổ sắp xếp công việc, vò đầu bứt trán, gõ gõ chiếc bút chì lên quyển sổ và nói. “Tôi có thể làm cho bà trong ngày thứ 7 này vì đây là trường hợp khẩn cấp.”

Cô cẩn thận không để lộ sự chiến thắng ra ngoài, trả tờ séc lại cho anh ta. “Cám ơn ông,” cô nói thật lòng.

Điểm dừng tiếp theo là cửa hàng vật liệu xây dựng. Đây là khu vực đồ sộ có mọi thứ mà người ta cần để xây nhà từ tiền. Cô mua một cánh cửa trước có lỗ nhòm – với hướng dẫn là “Dễ dàng lắp đặt” – và một cửa bếp mới không có một nửa là kính và hai then cài cửa mới. Sau khi sắp xếp để chuyển cửa vào thứ bảy và trả phụ phí cho việc này, cô thở phào nhẹ nhõm và bắt đầu về nhà.

Mưa bắt đầu rơi lộp độp trên kính chắn gió khi cô rẽ vào phố nhà cô. Bóng tối sập xuống, sâu thẳm trong màn mây bao phủ. Ánh sáng loé lên ở phía tây, chiếu sáng bụng của cơn bão và tiếng sấm đi đùng.

Nhà cô tối om. Cô thường về nhà trước khi trời tối nên cô không để đèn nào sáng cả. Thông thường cô sẽ không lo lắng khi bước vào ngôi nhà tối nhưng đêm này, cô cảm thấy cơn rùng mình lạnh giá chạy dọc xương sống. Cô sợ hãi, nhận thức rõ hơn cô có thể bị tấn công. Cô ngồi lại trong xe một lúc, ngần ngại tắt động cơ và đi vào trong. Không có chiếc xe nào đỗ ở lối đi nhà Sam nhưng có ánh đèn trong bếp nhà anh; có thể anh đang ở nhà. Cô ước giá mà anh để xe ở lối đi thay vì đậu trong ga ra để cô có thể nói được khi nào anh ở đó và khi nào anh không ở đó.

Ngay khi cô tắt đèn xe và động cơ, cô nhìn thấy có gì chuyển động bên trái cô. Tim cô chỉ trở về lồng ngực khi cô nhận thấy đó là Sam, đang đi xuống bậc thang trước nhà.

Sự nhẹ nhõm chảy tràn qua người cô. Cô vội lấy túi, mấy túi đựng đồ mua sắm và chui ra khỏi xe. “Em ở nơi quỷ quái nào thế?” anh hét lên, lù lù hiện ra sau lưng cô khi cô khoá cửa xe.

Không ngờ anh bắt đầu la hét, cô giật mình làm rơi một trong mấy cái túi. “Chết tiệt!” Cô nói khi cô cúi xuống nhặt nó lên. “Anh có cần phải làm em hoảng sợ như thế không?”

“Ai đó mới cần dọa dẫm em.” Anh túm lấy tay cô và xốc mạnh cô lên đối diện với anh. Anh ở trần, và cô nhận thấy mình đang mũi-chạm-ngực anh. “8h rồi, em có thể đang bị tên sát nhân săn đuổi và em không thèm gọi điện hay báo cho bất cứ ai biết em ở đâu phải không? Em đáng bị trừng phạt hơn là chỉ làm cho sợ hãi.”

Cô mệt mỏi, căng thẳng, mưa càng lúc càng rơi mạnh và cô không có tâm trạng để mà nghe la hét nữa. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh trừng trừng, nước mưa chảy từng dòng xuống mặt cô. “Anh nói với em là phải đăng ký dịch vụ hiển thị số gọi đến và điện thoại đi động nên nếu em có bị muộn thì đó là do anh!”

“Nó làm em mất đến ba tiếng đồng hồ để làm xong việc mà người khác có thể làm trong vòng nửa tiếng đồng hồ à?”

Có phải anh nói cô không bình thường không? Cô giận dữ bưng bưng, đặt cả hai tay lên bộ ngực trần của anh xô anh mạnh nhất có thể. “Vậy từ bao giờ em bắt đầu phải trả lời anh thế?” Anh loạn choạng lùi lại khoảng 1 inch.

“Từ khoảng 1 tuần trước!” anh nói dữ dội và hôn cô.

Miệng anh mạnh mẽ và giận dữ, tim anh đập thình thịch như thể búa tạ dưới tay cô. Như tất cả mọi lần anh hôn cô, thời gian như thể không tồn tại, chỉ còn biết tại đây và lúc này. Hương vị anh lấp đầy cô, làn da trần của anh nóng bỏng gần như không thể chạm nổi, bất chấp mưa dội xuống họ. Anh khoá chặt cô vào mình, cánh tay anh ôm quá chặt khiến cô không thể thở sâu được, và bụng cô cảm thấy vật căng cứng của anh đang đâm mạnh vào.

Anh run rẩy và đột nhiên cô nhận ra rằng anh đã sợ hãi thay cho cô biết bao. Anh trông to lớn và dữ dội, đủ mạnh mẽ để đối đầu với một con bò tót; có thể ngày nào anh cũng nhìn thấy, không hề nao núng, những thứ mà có thể khiến người thường co rúm lại vì sợ hãi. Nhưng đêm nay anh đã sợ hãi – sợ hãi cho cô. Ngược cô đột nhiên đau nhói như thể tim cô bị bóp nghẹt. Đầu gối cô bủn rủn và cô ngã mình vào anh, tan chảy trong anh, kiễng chân lên để sức mạnh, sự đam mê của mình cân bằng với anh. Anh rên rỉ trong cuống họng, nụ hôn thay đổi, giận dữ nhòa đi nhường lại cho cơn đói khát mãnh liệt. Cô đầu hàng hoàn toàn nhưng dường như nó không đủ bởi vì anh luồn tay vào tóc cô và đẩy đầu cô ngửa ra sau, uốn cong cổ cô và chiếm cô bằng miệng anh. Mưa xối xả trên gương mặt cô, mắt cô nhắm lại, bất lực hoàn toàn trong vòng xiết như sắt thép của anh và không muốn rời xa nó.

Sau những cảm xúc thay đổi liên tục trong ba ngày vừa qua cô cần phải buông thả cơ thể mình, đẩy mọi đau khổ và sợ hãi đi chỗ khác và chỉ cảm nhận mình Sam mà thôi, chỉ nghĩ về Sam mà thôi. Anh nâng cô lên khỏi mặt đất và bắt đầu bước đi, cô không phản kháng lại ngoại trừ khi anh ngừng hôn cô, không đấu tranh lại ngoại trừ để gần anh hơn.

“Chết tiệt, em có thôi ngo ngoáy đi không?” Anh gầm gừ giọng căng thẳng, dịch cô sang bên cạnh để anh bước lên bậc thang cửa trước.

“Tại sao?” Giọng cô mờ ảo và đầy gợi tình. Cô không biết rằng cô nói được kiểu như vậy.

“Bởi vì anh ra quần mất nếu em không chịu yên.” Giọng anh hơi hét lên trong sự tuyệt vọng nguyên thủy.

Jaine nghĩ về vấn đề của anh trong nửa nhịp tim. Chỉ còn một cách cô có thể chắc chắn không kích thích anh quá mức là lao ra khỏi vòng tay của anh và không chạm vào anh nữa, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô trừng phạt mình.

“Khó chịu,” cô nói với anh.

“Khó chịu?” Giọng anh đầy tổn thương. Anh vặn mạnh nắm cửa và mang cô vào trong. Căn phòng khách tối om, chỉ có ánh đèn hắt ra từ phòng bếp. Cơ thể anh toả mùi ẩm nóng, mùi nước mưa và mùi tóc ướt. Cô cố gắng trượt tay mình ôm đôi vai rộng lớn của anh và phát hiện ra cô đang triu người vì túi và túi mua hàng. Cô nôn nóng thả chúng xuống sàn và gắn chặt mình vào anh như vật ký sinh.

Anh chửi thề, đi loạng choạng vài bước chân và ghim chặt cô vào tường. Anh giật mạnh quần của cô ra bằng đôi tay thô nhám của mình, tấn công cúc và khoá quần cho đến khi chiếc cúc đứt ra và khoá quần cô phải đầu hàng. Chiếc quần tuột xuống thành một đồng dưới chân cô. Cô đá bay đôi giày và anh nâng cô khỏi đồng vải vóc đó. Ngay lập tức cô quấn chân mình quanh hông anh, luống cuống tìm cách được gần hơn, để đút hai cơ thể họ làm một, để ngọn lửa ham muốn đang đốt cháy từ trong cơ thể cô được dễ chịu hơn.

“Chưa được!” Anh thở hổn hển đè sức nặng của mình vào người cô để giữ cô dựa nguyên vào tường và gỡ chân cô ra khỏi eo anh. Xương sườn cô bị sức nặng của anh nén mạnh, Jaine chỉ có thể gầm lên phản đối tiếng đầu tiên trước khi anh móc ngón tay mình vào lưng quần nhỏ của cô và giật mạnh chúng rơi xuống đùi cô.

Ôi.

Cô cố gắng nghĩ xem tại sao cô lại định bắt anh đợi hai tuần nữa hay ít nhất là hết vòng kinh của cô. Cô không nghĩ ra điều gì có lý nữa, không phải khi bắt anh chờ đợi cũng có nghĩa là bắt cô chờ đợi sao – không phải khi cô quá sợ hãi rằng kẻ giết Marci cũng có thể đang nhắm vào những người còn lại trong bọn họ và cô sẽ chết mà không biết được làm tình với anh như thế nào sao. Ngay tại đây, ngay lúc này, không có gì quan trọng hơn việc thử kích cỡ của người đàn ông này.

Cô đá bay quần nhỏ của mình khi anh nâng cô dậy lần nữa, cô quấn chân quanh người anh. Đầu gối anh

chà xát vào cô khi anh cởi quần mình và để nó rơi xuống. Cô giữ hơi thở mình khi rào ngăn cuối cùng giữa họ đã phá bỏ, dương vật của mình ấn vào cô, nóng hổi, trần trụi và kiếm tìm. Cảm giác dễ chịu chạy qua người cô, khiến các dây thần kinh cô như bị đốt nóng. Cô cong người tuyệt vọng để tìm kiếm nhiều hơn, cần nhiều hơn nữa.

Anh lăm bằm chữi thè qua hơi thở và xóc cô lên cao hơn một chút để chỉnh lại vị trí. Cô cảm thấy đầu dương vật anh thăm dò cô, mịn màng, cứng cáp và nóng hổi và rồi cô cảm thấy một áp lực lạ lùng gần như không tin nổi khi anh nới lỏng và cô trượt xuống, bao phủ nó. Ban đầu cơ thể cô chống lại nhưng sau đó bắt đầu giãn ra và chấp nhận anh, từ inch, từng inch một. Cô cảm thấy mọi thứ trong cô bắt đầu siết mạnh lại khi cảm xúc đang gào rống trong cô – Anh dừng lại, thở nặng nhọc, khuôn mặt nóng bừng của anh vùi vào cổ cô. Giọng anh bị che phủ, anh nói sống sượng. “Em đã uống thuốc chưa?”

Jaine bầm móng tay mình vào đôi vai trần của anh, gần như nức nở vì ham muốn. Sao anh lại có thể dừng lại lúc này? Chỉ có đầu bộ phận đàn ông mập mạp đang ở trong cô và nó không đủ, gần như là không đủ. Các cơ bên trong cô siết chặt anh, cô kéo anh vào sâu hơn nữa và tiếng nguyên rử xé toạc ra khỏi họng anh.

“Chết tiệt, Jaine, em có tiếp tục uống thuốc không đấy?”

“Có,” cuối cùng cô cũng cố nói được và giọng cô cũng sống sượng như anh.

Anh chống cô dựa vào tường và với một cú đâm dữ dội, toàn bộ vật đàn ông của anh cắm sâu vào trong cô.

Cô nghe thấy mình thét lên nhưng âm thanh quá xa xôi. Mọi tế bào trong cơ thể cô mải tập trung vào mũi giáo mập mạp đang đâm ra đâm vào cơ thể mình với nhịp điệu nhanh, mạnh mẽ và cô lên đỉnh cũng nhanh, mạnh mẽ như vậy. Cảm giác bùng nổ trong cô, cô tấn công lại anh, gào thét, hông cô giật mạnh và toàn bộ cơ thể cô run bắn lên. Toàn bộ thể giới đều biến mất.

Anh lên đỉnh sau cô một giây, đâm mạnh vào cô với một lực gần như là tàn bạo. Người cô đập vào tường theo từng cú đâm sâu của anh, cơ thể cô lún xuống khiến anh còn ở sâu trong cô hơn nữa, quá sâu đến mức cô căng người dữ dội và lên đỉnh lần nữa. Sau đó, anh thả lỏng toàn bộ sức nặng của mình đè lên cô, da anh nhớp nháp mồ hôi trộn lẫn nước mưa. Anh thở nặng nhọc, ngực anh nặng nề như thể anh đang cố hút không khí vào trong. Căn nhà tối om và im lặng ngoại trừ mưa rơi như tiếng trống trên mái nhà và âm thanh hỗn hển của những lá phổi làm việc quá sức. Bức tường lạnh giá sau lưng cô nhưng cứng một cách không thoải mái. Jaine cố nghĩ ra cái gì hay ho để nói nhưng đầu óc cô từ chối làm việc. Điều ngày quá hệ trọng, quá quan trọng để không thể nói lời châm biếm được. Cô nhắm mắt và dựa cằm lên vai anh khi nhịp tim dồn dập của cô đang bắt đầu đập chậm lại, bộ phận của cô nghỉ ngơi quanh bộ phận nam tính của anh. Anh lăm bằm cái gì đó khó hiểu và siết chặt vòng tay quanh cô, giữ cô bằng một tay quanh lưng cô và tay kia giữa mông cô khi bước ra khỏi đồng quần jeans dưới chân và đi loạng choạng vào phòng ngủ. Anh vẫn đang ở trong cô, cơ thể cô bám vào anh khi anh ngã dần họ xuống giường và nằm lên trên cô.

Căn phòng tối tăm và lạnh giá cùng chiếc giường rộng. Anh tháo bỏ chiếc áo lụa của cô, tháo móc áo lót của cô, thả cả hai thứ đó xuống sàn nhà. Bây giờ thì họ hoàn toàn trần truồng, lông ngực anh cọ xát nướm vú cô khi anh bắt đầu di chuyển. Nhịp điệu của anh lúc này chậm hơn nhưng không kém quyền năng chút nào khi mỗi cú đâm đều đưa anh vào lút sâu trong cô hoàn toàn.

Cô ngạc nhiên là cô bắt đầu bị kích thích lần nữa. Cô đã nghĩ rằng cô quá kiệt sức và không thể bị khuấy động lần nữa nhưng cô nhận ra không phải vậy. Cô xiết chặt chân mình quanh người anh và nâng hông mình lên theo từng cú đâm, bầm nhằng lấy anh, đẩy anh vào trong cô thậm chí còn sâu hơn nữa và khi cô làm thế, sự bùng nổ còn mạnh mẽ hơn những lần trước. Anh rên rỉ trong họng, đạt cực khoái khi cô vẫn đang chuyển động mạnh bên dưới anh.

Một lúc lâu sau, khi xung nhịp đã chậm dần, mồ hôi đã khô và cơ bắp đã không còn đáp ứng được, anh trượt xuống khỏi cô và nằm ngửa ra, một tay che mắt. “Cút thật,” anh nói dưới hơi thở. Bởi vì căn phòng quá yên lặng nên cô vẫn nghe thấy. Một chút tức giận lộ lên làm mắt cô hẹp lại. Cô vẫn cảm thấy mềm nhũn như mì bị nấu quá lâu nên một chút tức giận là tất cả những gì cô có thể làm được. “Được, lãng mạn quá nhỉ.” Cô nói giọng châm biếm. Người đàn ông đã không thể rời tay khỏi cô cả tuần qua và bây giờ cuối cùng họ cũng làm tình với nhau, “cút thật” là lời bình luận hay ho nhất mà anh ta có thể nói như thể toàn bộ việc vừa trải qua là sai lầm ư?

Anh nâng cánh tay đang che mắt ra và quay đầu lại nhìn chăm chăm vào cô. “Anh biết là em có trực trực ngay lần đầu tiên nhìn thấy em.”

“Trực trực, ý anh là gì?” Cô ngồi dậy, nhìn chăm chăm lại anh. “Tôi không trực trực gì hết! Tôi là người rất được ngoại trừ khi tôi giao du với những đồ thiếu năng!”

“Em gặp trực trực tồi tệ nhất,” anh cắn cẩu. “Em trực trực về chuyện kết hôn.”

Hãy xem ba gã đàn ông đã tìm thấy điều tốt đẹp hơn là cưới cô, đó không phải là nhận xét lịch thiệp nhất mà anh ta có thể nói. Đó thực sự là điều cực kỳ đau đớn mà một người đàn ông vừa đưa cô lên đỉnh ba lần có thể mang lại. Cô vỗ lấy cái gối và đập mạnh vào đầu anh rồi nhảy ra khỏi giường. “Tôi có thể tự giải quyết vấn đề này thay anh.” Cô nói, đầu bốc khói khi mò mẫm tìm áo và áo lót quanh chiếc giường tối om. Chết tiệt, công tắc đèn ở đâu thế không biết? “Vì tôi biết tôi trực trực nặng nên tôi sẽ ở nguyên làn đường của tôi còn anh có thể ở nguyên ở cái làn đường chết dẫm của anh!” Cô gào tướng lên ở cuối cầu. Có gì đó màu trắng mờ mờ, có thể là áo lót của cô. Cô nhào xuống và nhặt nó lên nhưng hoá ra là cái tất. Mùi tất. Cô ném vào người anh. Anh gạt mạnh nó sang bên và nhổm ra khỏi giường, túm lấy cô. “Anh làm cái quái gì với đồng quần áo của tôi đấy!” cô rống vào mặt anh, tránh cánh tay anh đang vươn ra rồi tức tối đi khắp gian phòng tối. “Và cái công tắc đèn chết tiệt ở đâu thế không biết?”

“Em yên nào!” anh nói, giọng đáng ngờ như thể anh đang cười nhạo.

Anh đang cười nhạo cô. Nước mắt làm cay mắt cô. “Chết tiệt, không, tôi không yên đâu!” Cô hét lên và lao ra phía cửa. “Anh có thể giữ cái đồng quần áo chết dẫm đó, tôi sẽ trần truồng về nhà chứ không thêm ở với anh thêm một giây phút nào nữa, cái đồ thiếu năng vô tâm...”

Một cánh tay cơ bắp rắn chắc khoá chặt quanh eo cô và nâng cô dậy. Cô la hét inh ỏi, tay vung loạn xạ và cô đập xuống giường rồi bật nảy như lò xo, không khí thoát khỏi phổi cô tạo thành tiếng “Húp.” Cô không còn đủ thời gian nạp thêm ít không khí vào phổi nữa vì Sam đã nằm đè lên người cô, sức nặng của anh làm cô bẹp dí và đè bẹp luôn cả cơn giận của cô. Anh vẫn đang cười khi anh đánh bại cô một cách dễ dàng đến nực cười; sau năm giây bị đè bẹp, cô không thể giãy giụa được tí nào nữa.

Trong cơn ngạc nhiên và thịnh nộ của mình, cô khám phá ra anh lại bị kích thích lần nữa; nó đập mạnh vào hai đùi đang khép chặt của cô. Nếu anh ta nghĩ rằng cô sẽ mở đùi ra lần nữa sau khi – Anh dịch chuyển, khéo léo ấn nó xuống bằng đầu gối của mình và không biết làm thế nào hai chân cô lại mở ra. Dịch chuyển thêm lần nữa, anh trượt nhẹ nhàng vào trong cô và cô muốn hét lên vì anh quá tuyệt vời, vì cô yêu anh và anh là gã đàn ông. Cái vận may tệ hại của cô với những gã đàn ông vẫn chưa hết.

Cô khóc oà lên.

“Nào, em yêu, đừng có khóc,” anh nói ngọt ngào, dịu dàng di chuyển bên trong cô.

“Tôi cứ làm nếu tôi muốn,” cô nức nở khi cô bám chặt lấy anh. “Anh yêu em, Jaine Bright. Em cưới anh chứ?”

“Không bao giờ!”

“Em phải làm thế. Em nợ anh tất cả những lời em chửi thề đêm nay. Em sẽ không phải trả nếu như chúng ta lấy nhau.”

“Chẳng có cái luật nào như thế cả.”

“Anh vừa tạo ra.” Anh ôm đầu cô bằng cả hai đôi tay to lớn và mơn man má cô bằng ngón cái, gạt hết nước mắt cô đi.

“Anh nói cốt thật.”

“Người đàn ông sẽ phải nói gì đây khi anh ta thấy cuộc sống độc thân vinh quang của mình đã nhanh chóng kết thúc một cách đáng hổ thẹn?”

“Anh đã cưới vợ trước đây rồi.”

“Ừ, nhưng mà không được tính. Anh còn quá trẻ để biết mình đang làm gì. Anh nghĩ rằng tình dục đồng nghĩa với tình yêu.” Cô ước anh yên lặng. Làm thế nào anh có thể tiếp tục nói chuyện trong khi đang làm

cái mà anh đang làm với cô nhỉ? Không – cô ước anh cầm mồm lại và hãy tập trung vào làm đúng cái việc anh đang làm ngoại trừ việc chuyển động nhanh hơn một chút. Và mạnh hơn một chút.

Anh hôn thái dương cô, quai hàm cô và gần như là vết chẻ trên cằm cô. “Anh luôn nghe nói rằng tình dục sẽ khác nếu làm với người em yêu nhưng anh không tin. Tình dục là tình dục. Và khi anh vào trong em, cậu bé của anh bị dính chặt như thể bị điện giật.”

“Ồ. Ý anh, nó là tất cả sự rung động và những tiếng gào thét phải không? Cô khịt mũi những đang chú ý. “Thông minh lắm. Ừ, kiểu vậy, anh không chỉ rung động và gào thét. Nó khác, Nóng hơn. Mạnh mẽ hơn. Và khi nó kết thúc, anh muốn bắt đầu lại từ đầu.”

“Anh đã làm lại từ đầu rồi còn gì.”

“Điều đó chứng minh lời anh nói. Vì ơn chúa, anh đã làm hai lần và giờ anh lại thấy cứng rồi. Đó là điều kỳ diệu khác của làm tình, không có gì đoán trước được hay còn gọi là tình yêu.” Anh hôn môi cô, chậm chạp và sâu, dùng lưỡi của mình. “Hãy xem, khi em nổi cơn tam bành, em luôn làm anh cứng lên.”

“Tôi không có nổi cơn tam bành. Tại sao khi người đàn ông lên cơn điên thì nói là họ giận dữ chứ còn đàn bà thì lại nói là nổi cơn tam bành?” Cô dừng lại, đập lại những gì anh nói. “Luôn?”

“Luôn. Giống như khi em đá đổ cái thùng rác nhà anh rồi la hét vào mặt anh và chọc vào ngực anh.”

“Anh bị cứng lên?” cô hỏi đầy ngạc nhiên. “Như đá.”

Cô nói giọng kinh ngạc. “Con của c... súng”

“Vậy trả lời câu hỏi của anh đi.”

Cô mở miệng để nói “vâng,” nhưng sự thận trọng khiến cô nhắc nhở anh. “Em không giỏi lắm trong việc đánh hôn. Cho các gã trai quá nhiều thời gian để họ suy nghĩ.”

“Anh sẽ bỏ qua mục đánh hôn. Chúng ta sẽ không đánh hôn; chúng ta sẽ chỉ kết hôn thôi.”

“Trong trường hợp này thì, vâng, em sẽ lấy anh.” Cô quay mặt lại vào cổ anh và hít vào phổi mùi hương và hơi nóng của anh, nghĩ rằng nếu nhà sản xuất nước hoa nào có thể đóng chai được mùi hương của Sam thì toàn bộ phụ nữ trên thế giới này sẽ nóng người không thôi.

Anh gầm lên trong sự lo lắng. “Bởi vì em yêu anh?” anh đưa giả thuyết.

Cô cười, môi cô chuyển động trên da anh. “Say mê, hoang dại, tuyệt đối, điên khùng vì yêu anh,” cô quả quyết. “Chúng ta sẽ kết hôn vào tuần tới.”

“Em không làm thế được!” cô nói kinh hãi, lùi vội ra sau, ngẩng lên nhìn anh chăm chăm khi anh hiện ra mờ mờ trước mặt cô, nhẹ nhàng di chuyển từ trước ra sau, từ sau ra trước giống như thể rong biển bập bênh theo thủy triều. “Tại sao lại không?”

“Bởi vì bố mẹ em sẽ không quay lại... Em đã quên không tính ngày. Khoảng 3 tuần, em nghĩ thế.”

“Họ không thể về sớm hơn được à? Họ đang ở đâu?”

“Du lịch quanh châu Âu. Và đây là kỳ nghỉ trong mơ của mẹ em bởi vì bố em bị bệnh Parkinson và ngay cả việc chữa bệnh thực sự có hiệu quả nhưng dạo này tình trạng đã tồi hơn một chút và em em sợ rằng đây là cơ hội cuối cùng của họ. Bố luôn bận rộn khi chưa nghỉ hưu để có thời gian đi đâu đó lâu lâu cho nên chuyến đi này quan trọng với cả hai người, anh hiểu không?”

“Ok, Ok. Chúng ta sẽ tổ chức vào ngay ngày hôm sau khi họ về nhà.”

“Mẹ sẽ chẳng kịp tháo dỡ đồ đạc gì hết!”

“Khó đây. Vì chúng sẽ không đánh hôn nên chúng ta không thể tổ chức một đám cưới to ở nhà thờ được.”

“Tạ ơn chúa,” cô nói xúc động. Cô đã có kinh nghiệm này với gã hôn phu thứ hai, gã con hoang, với tất cả những tiêu tốn, lập kế hoạch, lo lắng mà cuối cùng gã lại quay lưng vào phút cuối.

Anh thở phào nhẹ nhõm như thể sợ cô sẽ nói rằng cô muốn một tiệc cưới lớn. “Chúng ta sẽ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Tất cả những gì bố mẹ em phải làm là xuất hiện.”

Jaine thực sự đã tập trung vào việc nói chuyện với anh rất tốt trong khi anh vẫn đang làm cái việc mà anh đang làm, và ngoài sức tưởng tượng của cô, anh vẫn duy trì cuộc đối thoại trong hoàn cảnh thế này, nhưng đột nhiên cơ thể cô đạt tới điểm không dừng lại được. Cô hỗn hển, hông cô rướn về phía anh dữ dội.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau!” cô nói giọng khàn khàn, tóm chặt lấy hông anh và kéo mạnh anh vào trong cô.

Họ không nói gì nữa một lúc lâu.

Jaine tựa quây, ngáp. Cô sẽ dễ chịu nằm trong tay anh cả đêm nhưng một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện làm cô bật dậy. “BooBoo!”

Sam nói giọng nửa cầu nhàu, nửa rên rỉ. “Gì thế?”

“BooBoo. Nó chết đói mất! Em không thể tin được là em lại quên mất nó.” Cô bò ra khỏi giường. “Công tắc đèn đâu thế? Và sao anh lại không có đèn cạnh giường thế nhỉ?”

“Gần cửa, phía tay phải. Sau em lại phải cần đèn đặt cạnh giường?”

“Để đọc.” Cô lần mò dọc theo bức tường, tìm công tắc rồi bật nó lên. Ánh sáng tràn ngập căn phòng. Sam nhú mắt, hấp háy rồi lật người nằm sấp xuống. “Anh đọc trong phòng khách.”

Cô mất một phút để quen với ánh sáng. Khi mắt cô đã quen, mắt cô mở to nhìn vào cái đồng lộn xộn mà họ đã tạo ra trên giường. Màn che bị xoắn hết lại, dúm dỏ, gối thì – gối ở đâu rồi nhỉ? – và ga trải giường thì bị lật tung một góc và dúm lại ở giữa giường. “Ôi trời,” cô nói giọng ngạc nhiên và quay lung tung thì quần áo.

Sam mở mắt và chống khuỷu tay dậy, đôi mắt đen của anh vừa buồn ngủ vừa hăng hái khi anh nhìn cô tìm kiếm quanh phòng. Cô tìm thấy áo sơ mi của mình dúm dỏ trên màn che. Cô quỳ xuống để nhìn gầm giường tìm áo lót; anh lừa lại gần hơn để anh có thể nhìn thấy hông cô nhấp nhô trong không khí rõ hơn.

“Làm thế nào mà nó lại chui xuống gầm giường được cơ chứ?” cô nhặng xị lên khi kéo cái áo lót ra khỏi chỗ nấp.

“Bị kéo lê vào,” anh gợi ý.

Cô tặng anh một nụ cười tươi như hoa và nhìn quanh. “Còn quần của em...?”

“Ở phòng khách.”

Cô đi vào trong phòng khách, bật đèn và đang lộn phải quần ra khi Sam đi loanh quanh, trần như nhộng và mang 1 đôi giày thể thao. Jaine chẳng thêm quan tâm đến áo lót nữa nhưng mặc quần lót, quần và áo sơ mi vào. Sam xỏ quần jean và kéo lên rồi ngồi xuống, đi giày vào.

“Anh định đi đâu thế?”

“Đến cửa nhà em.”

Cô định mở miệng nói rằng không cần thiết nhưng rồi cô nhớ rằng điều đó cần thiết, ít nhất là lúc này. Cô đi giày vào, nhét áo lót vào túi xách, rồi vợ lấy tất cả đồng túi mua hàng của mình. Sam lôi súng ra khỏi bao, cầm nó ở tay phải. “Đưa anh chìa khoá và ở phía sau anh,” anh nói.

Cô lôi một xâu chìa khoá ra khỏi túi, tìm chìa khoá nhà và giơ nó ra cho anh.

Mưa đã ngừng rơi, để lại cho buổi đêm hơi ẩm và ẩm. Tiếng dê kêu và ở cuối đường, nghiền đèn ở góc như một quang sáng mờ ảo. Họ băng qua hai lần lái xe và đi đến bậc cửa nhà bếp. Sam rút súng vào bao đeo ở thắt lưng khi anh mở cửa, rồi trả lại chìa khoá cho cô và lôi súng ra lần nữa. Anh mở cửa, tiến vào trong, bật đèn lên.

Anh thốt ra tiếng chữ thề tức tối. Jaine nhìn sự phá hoại được ánh đèn trên trần nhà soi tỏ rồi thét lên, “BooBoo!” và cô vượt qua Sam.

Anh khoá chặt cô lại bằng một cánh tay, quay người lại chắn lối vào. “Sang nhà anh và gọi ngay 911” anh quát. “Ngay lập tức!”

“Nhưng BooBoo...”

“Đi ngay!” Anh hét lên, xô mạnh cô khiến cô gần như bay khỏi bậc thềm. Sau đó anh quay người lại và bước vào trong nhà.

Anh là cảnh sát, cô phải tin anh trong việc này. Rằng cô đánh vào nhau lập cập, cô chạy ngược lại nhà anh, vào trong bếp mà cô biết anh có cái máy điện thoại con ở đó. Túm nó lên, cô ấn nút gọi và bấm 911.

“Bà gọi từ đâu đến?” Giọng nói vô cảm và gần như không quan tâm.

“Ừm – hàng xóm.” Jaine nhắm mắt lại. “Ý tôi là tôi đang gọi từ nhà hàng xóm của tôi. Nhà tôi đã bị lục soát.” Cô cho địa chỉ nhà cô. “Hàng xóm tôi là cảnh sát và bây giờ anh ấy đang ở nhà tôi.” Mang theo điện thoại, cô đi ra mái hiên trước nhà, nhìn chằm chằm dọc theo những lối lái xe ở ngôi nhà nhỏ bé của cô, nơi ánh đèn đang toả ra từ hai cửa sổ. Như cô thấy, đèn ở phòng ngủ cô cũng bật. “Anh ấy được trang bị...”

“Ai cơ?” Giọng của người điều vận đột nhiên cảnh giác. “Hàng xóm của tôi! Hãy nói với cảnh sát nếu họ nhìn thấy người đàn ông bán khoả thân cầm súng thì đừng có bắn, anh ấy là một trong số họ!” Cô thở sâu, tìm đập mạnh đến mức cô nghĩ mình ồm mắt. “Tôi sẽ qua đó.”

“Không! Thưa bà, bà đừng có qua đó. Nếu hàng xóm của bà là cảnh sát thì bà hãy tránh ra. Bà có nghe tôi nói không đấy?”

“Tôi đây.” Cô không nói rằng cô đang nghe. Tay cô run rẩy làm rằng cô đập lập cập vào điện thoại. “Bà hãy ở ngay cạnh điện thoại để tôi có thể thông báo với các sĩ quan cảnh sát cập nhật tình hình. Đơn vị đã được điều đến địa chỉ của bà; họ sẽ ở đó trong vài phút nữa. Xin bà chỉ cần bình tĩnh thôi.”

Cô không thể bình tĩnh được nhưng cô có thể nhận biết. Cô đợi ở mái hiên, nước mắt chảy vòng quanh khi cô nhìn không chớp sang phía nhà mình nơi Sam đang kiểm tra cẩn thận nó và đặt cuộc sống của mình vào nguy hiểm mỗi khi anh bước vào phòng. Cô không dám nghĩ về BooBoo. Người điều vận nói gì đó nữa nhưng cô đã ngừng nghe dù cô đã tạo ra tiếng động để người đó biết rằng cô vẫn đang ở đây. Cô nghe thấy tiếng còi báo động chói tai ở xa xa.

Sam bước ra khỏi bậc thềm nhà bếp, ẵm BooBoo trong tay trái.

“BooBoo!” Jaine quăng điện thoại xuống và chạy qua phía họ. Sam đưa con mèo cho cô bế rồi nhét khẩu súng vào bao đeo thắt lưng.

“Dù ai gây ra việc này thì tên đó cũng không còn quanh quẩn ở đây.” Anh nói, vòng tay quanh người cô và hối cô quay lại nhà anh. BooBoo an toàn và cúi kính trong tay cô, cô cự nự. “Em muốn xem...”

“Chưa được. Để kỹ thuật viên làm việc của họ trước đã, có thể sẽ tìm được gì đó giúp chúng ta có manh mối biết gã con hoang đó là ai.”

“Anh đã đi vào...”

“Và anh cẩn thận không làm xáo trộn cái gì cả,” anh nói giọng cầu tiết. “Đi nào, ngồi xuống. Người ta sẽ ở đây trong một phút nữa.”

Cô nhớ ra cô đã vứt cái điện thoại sang một bên. Cô nhặt lên và đưa cho anh. “911 vẫn đang giữ máy.”

Anh đưa nó lên tai nhưng vẫn giữ chặt cô khi anh mô tả ngắn gọn tình trạng và nói rằng ngôi nhà không có ai cả rồi ngắt máy. Anh vòng cả hai cánh tay quanh người Jaine và BooBoo, ôm cô thật chặt.

“Anh tìm thấy BooBoo ở đâu thế?”

“Nó trốn dưới kệ ở hành lang.” Cô vuốt ve đầu con mèo, quá sung sướng khi thấy nó vẫn ổn đến mức gần như phát khóc. Mẹ cô sẽ không đời nào tha thứ cho cô nếu có gì đó xảy đến với BooBoo.

“Anh có nghĩ là hẩn không?” cô hỏi Sam, giọng trầm xuống. Anh yên lặng một chốc. Tiếng còi báo động tiến lại gần hơn, âm thanh càng lúc càng to dần trong màn đêm tĩnh mịch. Khi hai chiếc xe quay vào góc đường nhà họ, Sam nói. “Anh không thể không nghĩ như vậy.”

22. Chương 22

Ánh đèn loang loáng trên đường, những cái đầu chui ra khỏi cửa khi Sam và Jaine đi ra gặp cảnh sát tuần tra. “Thám tử Donovan,” một viên cảnh sát nói và cười toe toét. “Vậy ra ngài là người đàn ông bán khoả thân mà chúng tôi được dặn là không được bắn đây.”

Sam quắc mắt xuống nhìn Jaine. Cô ôm BooBoo chặt hơn. “Anh mang theo súng,” cô giải thích. “Em không muốn họ bắn nhầm anh.”

Ông bà Sadie và George Kulavich đi xuống vỉa hè trước nhà và đứng nhìn chăm chú cái đèn nhấp nháy. Họ đều choàng áo ngoài lên bộ đồ ngủ; ông Kulavich đi dép bệt đi trong nhà nhưng bà Kulavich đã kịp đi đôi ủng đi mưa. Bà Kulavich nghển cổ ra và đi đến gần hơn. Dọc theo đường, Jaine có thể trông thấy bà Holland đã đi ra cửa trước.

Sam thở hắt ra. “Tôi kiểm tra căn nhà,” anh nói với viên cảnh sát. “Nó bị đảo lộn nhưng không có ai trong đó. Các anh tiếp quản nhé trong khi tôi mặc áo.”

Bà Kulavich dịch lại gần hơn để có thể nghe thấy anh nói. Bà cười rạng rỡ. “Đừng lo ngại tôi,” bà nói. “Sadie!” Ông Kulavich nói giọng quở trách.

“Ồ, nín đi George! Tôi già nhưng chưa chết đâu!”

“Tôi sẽ nhắc bà là lần tới tôi muốn xem Playboy Channel đấy,” ông làu bàu.

Sam ho húng hắng rồi sải bước vào trong nhà mình, giữ khẩu súng thấp xuống áp vào chân anh để những đôi mắt cú vọ của những người hàng xóm không trông thấy mà trở nên hiếu kỳ quá.

Jaine bắt đầu nhận ra cái nhìn suy đoán của con mắt những người hàng xóm khi họ xem xét cô. Cô nhớ ra cô chưa mặc áo lót và chiếc áo sơ mi lụa của cô có thể khiến điều đó hoàn toàn rõ ràng. Cô không nhìn xuống để kiểm tra, chỉ ôm chặt BooBoo vào ngực cô. Cô không đưa tay lên kiểm tra tóc vì cô biết nó đang rối bù. Nước mưa làm nó ướt sũng rồi cô lại đắm mình trên giường với Sam trong vòng hai tiếng; có lẽ nó đã bị tuột ra khỏi kẹp tóc rồi. Mà cái tình trạng không mặc áo của Sam... Cô tưởng tượng ra cái kết luận mà họ nghĩ chính xác chết đi được.

Nghĩ về những người hàng xóm dễ dàng hơn nghĩ về nhà cô.

Sau cái nhìn kinh hoàng đầu tiên về căn bếp, cô không biết cô có muốn nhìn phần còn lại của ngôi nhà không. Điều này đến quá sớm sau tổn thương vì cái chết của Marci, gần như là hơn những gì cô có thể chịu đựng vì thế cô tập trung vào những việc khác, chẳng hạn như kiểu nhảy mất của bà Kulavich với cô khi Sam đi ra khỏi nhà, mặc chiếc áo sơ mi cài cổ gọn gàng được sơ vin vào trong quần jean và huy hiệu gắn vào thắt lưng. Cô tự hỏi không biết anh đã mặc quần lót vào chưa.

“Anh có việc à?” cô hỏi, nhìn cái huy hiệu. “Cũng có thể là vậy. Anh ở hiện trường và bọn anh phải sẵn sàng nghe điện thoại sau 11h.”

Cô há hốc mồm nhìn anh. “Sau mười... mấy giờ cơ?”

“Gần nửa đêm.”

“BooBoo đáng thương,” cô nói sợ hãi. “Anh có thể kiếm được ít thức ăn của nó và đưa cho em cái hộp để em cho nó ăn không?”

Sam nhìn xuống cô, biểu hiện trong đôi mắt đen của anh nói cho cô biết rằng cô đang lẩn tránh việc đối mặt với thực tại về ngôi nhà của mình nhưng cũng nói lên rằng anh hiểu. “OK, anh sẽ kiếm gì đó cho nó.” Anh liếc qua bà Kulavich. “Sadie, sao bác và Eleanor không đưa Jaine vào trong nhà cháu và làm một bình cà phê nhỉ?”

“Tất nhiên rồi cháu yêu.”

Bà Kulavich và bà Holland kè kè hai bên, Jaine trở lại vào trong bếp nhà Sam. Cô đặt BooBoo xuống và nhìn quanh vẻ quan tâm vì đây là lần đầu tiên cô được nhìn ngôi nhà nhiều thế. Họ đã chẳng buồn bật đèn cho đến khi cô mặc đồ vì thế cô mới nhìn thấy phòng ngủ và phòng khách, hai căn phòng chỉ được trang bị những đồ đạc thiết yếu mà thôi. Nhà bếp, giống như nhà bếp của cô, có một cái bồn nhỏ và 4 cái ghế ở bốn cạnh, một cái lò sưởi khoảng 20 năm tuổi. Tuy nhiên tủ lạnh trông mới toanh và có một cái máy pha cà phê. Sam biết cái gì là cái cần ưu tiên.

Bà Kulavich chuẩn bị cà phê một cách hiệu quả và bật máy lên. Jaine nhận thấy một nhu cầu bức thiết. “Ừm... bác có biết phòng tắm ở đâu không ạ?”

“Tất nhiên là có rồi cháu yêu,” bà Holland nói. “Phòng tắm rộng lớn ở cửa thứ hai bên tay trái hành lang và có một phòng tắm nhỏ ở trong phòng ngủ của Sam.”

Hài hước là họ biết điều đó khi cô chẳng biết gì cả nhưng thật khó có thể khám phá ra nhiều thứ lắm khi lưng cô bẹp dí vì một người đàn ông nặng 200 pound ở trên cô. Cô chọn phòng tắm lớn bởi vì nó gần hơn, mang theo túi xách bên mình. Cô nhanh chóng cởi bỏ quần áo, sử dụng đồ dùng và tìm thấy một bộ quần áo tắm, xoa sạch mọi dấu vết của bốn tiếng làm tình. Cô dùng chất khử mùi, dùng lược chải tóc – mái tóc thực sự tung hết ra khỏi kẹp tóc, bù xù khắp đầu cô – và lúc này là lúc cô mặc áo lót vào.

Cảm thấy khá hơn, cô trở lại nhà bếp để uống một cốc cà phê rất-cần-thiết.

“Những gì xảy ra với nhà cháu thân khủng khiếp, cháu yêu.” Bà Holland nói, “nhưng Sam thì thật tuyệt vời. Ta có nên chúc mừng không nhỉ?”

“Eleanor,” bà Kulavich khiển trách. “Bây giờ khác rồi. Bọn trẻ không cần phải cưới chỉ vì chúng nhảy xổ vào nhau.”

“Điều đó không có nghĩa là chúng không nên.” Bà Holland nói gay gắt.

Jaine hắng giọng. Đã có quá nhiều việc xảy ra đến nỗi cô chỉ có thể lĩnh hội vừa phải tất cả điều đó, nhưng thời gian trên trên giường cùng Sam hiện lên rõ ràng trong đầu cô. “Anh ấy đề nghị cháu cưới anh ấy,” cô bật mí. “Và cháu đồng ý.” Cô không dùng cái từ “đính hôn” đáng nguyên rủa.

“Ôi!” Bà Kulavich rạng rỡ với cô.

“Điều đó thật tuyệt! Bao giờ thì đám cưới thế?”

“Khoảng 3 tuần nữa khi bố mẹ cháu trở về sau kỳ nghỉ.” Rồi cô đưa ra một quyết định vội vàng. “Và mọi người ở khu phố sẽ được mời.” Chẳng phải điều đó sẽ làm một đám cưới nhỏ nhỏ trở thành 1 đám cưới lớn hơn sao?

“Cháu sẽ phải có một núi tặng phẩm cưới.” bà Holland nói. “Bút và giấy đâu nhỉ? Chúng ta sẽ vạch kế hoạch.”

“Nhưng cháu không cần...” Jaine bắt đầu, rồi thấy biểu hiện trên mặt họ và cô dừng lại ở giữa chừng. Cô muộn màng nhận ra rằng cô thực sự cần một núi tặng phẩm đó để thay thế cho những thứ vừa bị phá hủy. Cầm cô rung rung. Cô nhanh chóng dừng lại khi một viên cảnh sát bước vào trong bếp và mang theo hai hộp thức ăn cho mèo. “Thảm tử Donovan gửi nó đến.” anh ta nói. Biết ơn vì anh ta đã làm đứt quãng cuộc nói chuyện, Jaine nhìn quanh tìm BooBoo. Nó không có trong tầm nhìn. Lo lắng vì bị thả vào môi trường xa lạ, có lẽ nó đang lẫn trốn. Cô biết tất cả những nơi lẫn trốn ưa thích của nó ở nhà cô nhưng cố không biết nó trốn ở đâu trong nhà Sam. Để bẫy nó, cô mở 1 hộp thức ăn rồi trườn nhẹ quanh nhà và gọi tên BooBoo, đẩy cái hộp ra trước cô. Cuối cùng cô cũng tìm thấy nó dưới gầm ghế sa lông, nhưng thậm chí với thức ăn làm mồi nhử, cô cũng phải mất 15 phút để dụ dỗ nó ra khỏi chỗ trốn. Nó rón rén bò ra và bắt đầu ăn với vẻ dễ thương trong khi cô vuốt ve nó và tìm nguồn an ủi từ cơ thể ấm áp và uyển chuyển của nó.

Nó sẽ phải đến nhà Shelly, cô nghĩ. Cô không thể đánh liều để nó ở với cô lúc này. Nước mắt rơi làm mắt cô cay cay nhưng cô cúi đầu xuống để giấu chúng đi, tập trung vào con mèo. Khi cô không ở nhà, tên điên đó có thể trút cơn thịnh nộ của hắn lên những gì thuộc về cô. Khi cô dễ chịu nói rằng cô muốn ở trên giường Sam hơn giường cô, cô không thể để BooBoo nguy hiểm và xe của cha cô nữa – Xe. Ôi chúa ơi, chiếc xe.

Cô đứng bật dậy, xô BooBoo mạnh đến nỗi nó phóng như tên bay vào lại gầm ghế. “Cháu sẽ quay lại ngay,” cô nói với bà Kulavich và bà Holland rồi chạy ra ngoài. “Sam!” cô la hét. “Chiếc xe! Anh đã kiểm tra chiếc xe chưa?” Hàng rào nhà cô và Sam chặt kín hàng xóm. Chiếc Viper vẫn đậu nguyên ở lối lái xe bên nhà cô, những khuôn mặt sững sốt quay lại hướng vào cô. Cô không nghĩ đến chuyện kiểm tra chiếc Viper nhưng nhiều như cô yêu nó, chiếc sẽ của cha cô ít nhất đáng giá gấp 5 lần và hoàn toàn không thể kiếm được chiếc khác. Sam đi ra từ bậc thềm nhà bếp. Anh liếc nhìn gara và nhảy xuống. Họ cùng nhau chạy vào gara.

Cửa vẫn được khoá kỹ. “Hắn không thể vào trong phải không?” Jaine thì thầm hỏi về khổ sở. “Có lẽ hắn không thử phá vì xe của em đậu trên lối lái xe. Có thể hắn nghĩ gara trống không. Còn lối nào vào nữa không?”

“Không, trừ phi đục lỗ trên tường.”

“Vậy thì chiếc xe ổn cả.” Anh vòng tay quanh người cô và đưa cô quay lại nhà. “Em không muốn mở cửa với tất cả những cặp mắt đang nhìn vào phải không?” Cô lắc đầu dứt khoát. “Em sẽ rời chiếc xe đi,” cô nói, vạch kế hoạch. “David sẽ phải chăm sóc nó và Shelly sẽ phải chăm sóc BooBoo. Bố mẹ sẽ hiểu cho hoàn cảnh này.”

“Chúng ta có thể để chiếc xe vào gara của anh nếu em muốn.” Cô nghĩ về điều đó. Ít nhất nó sẽ gần tầm tay cô hơn và bất cứ ai đã làm điều này, hắn sẽ không biết về chiếc xe nên nó sẽ an toàn. “OK. Chúng ta sẽ di chuyển nó khi mọi người rời đi.”

Cô không nhìn chiếc Viper khi cô đi qua nó nhưng cô dừng lại. Nhìn chằm chằm một cách khó khăn vào ánh đèn xanh lam trên đỉnh xe tuần tra, cô hỏi Sam. “Xe em ổn chứ? Em không thể nhìn thấy được.”

“Trông nó ổn. Anh không thấy vết xước hay cái gì khác cả và không có cái gì bị đập vỡ.”

Cô thở phào nhẹ nhõm và thả lỏng người dựa vào anh. Anh ôm cô, đưa cô quay lại bếp nhà mình, nhờ Sadie và Eleanor chăm sóc giùm.

Bình minh đến trước khi cô được phép vào nhà mình. Cô ngạc nhiên về công sức đã bỏ ra để tạo ra sự phá hoại thế này nhưng cô cho rằng Sam sẽ lo việc đó. Tất nhiên, anh không nghĩ rằng nó đơn thuần là phá hoại.

Cô cũng thế.

Trong phòng khách, ga gối đệm của cô bị xé ra từng mảnh, những chai nước hoa bị đập vỡ. Trong phòng bếp, tất cả đồ dùng bằng thủy tinh cũng bị đập vỡ, từ đĩa, bát, ly, cốc thậm chí ngay cả những cái khay nặng làm bằng pha lê-chì mà cô chưa bao giờ dùng đến. Trong phòng tắm, khăn tắm của cô không bị động đến nhưng tất cả đồ trang điểm của cô bị đập vỡ. Tuýp mỹ phẩm bị phá tan từng mảnh, bột mỹ phẩm bị đổ thành đống, tất cả hộp phấn mắt, phấn má trông như thể bị đập mạnh và nghiền thành từng mảnh.

“Hắn phá hoại tất cả mọi thứ liên quan đến phụ nữ” cô thì thầm, nhìn quanh. Giường là loại bình thường nhưng ga gối đệm là loại nữ tính có màu tông lam với viền đăng ten quanh mép.

“Hắn ghét phụ nữ,” Sam đồng ý, tiến đến bên cạnh cô. Khuôn mặt anh dữ tợn. “Chuyên gia tâm thần sẽ có một ngày đáng nhớ với những thứ này.”

Cô thở dài, kiệt sức vì thiếu của và một núi nhiệm vụ trước mặt. Cô liếc nhìn anh, anh cũng chẳng được ngủ nhiều hơn cô, chẳng có gì hơn hai giấc ngủ ngắn. “Hôm nay anh có đi làm không?”

Anh ngạc nhiên nhìn cô. “Chấn chấn rồi. Anh phải làm việc với viên thám tử phụ trách vụ Marci và thúc đẩy anh ta tăng tốc độ lên.”

“Em thì thậm chí chẳng nghĩ đến việc đi làm. Sẽ phải mất cả tuần để dọn dẹp cái đống lộn xộn này.”

“Không đâu. Em gọi dịch vụ dọn dẹp ấy.” Anh đặt một ngón tay cái lên cằm cô và xoay mặt cô lại, nhìn quanh thăm mội mỗi quanh mắt cô. “Rời đi ngủ - trên giường anh- và để bác Kulavich coi sóc việc dọn dẹp. Bác ấy sẽ run rẩy vì cảm động đấy.”

“Nếu bác ấy có thể thì bác ấy sẽ cần điều trị lăm đấy.” Jaine nói, một lần nữa xem xét cái đống đồ nát trong nhà cô. Cô ngáp. “Em cũng cần phải đi mua sắm nữa, quần áo và đồ trang điểm.”

Anh cười toét miệng. “Đồ nhà bếp thì có thể đợi hử?”

“Này, em biết cái gì là quan trọng.” Cô dựa vào người anh và vòng tay quanh eo anh, thích thú vì được tự do làm điều đó, thích thú vì cái cách tay anh tự động vòng quanh người cô.

Cô đột nhiên cứng người lại. Cô không thể tin là cô không một lần nghĩ đến Luna và T.J đêm qua. Đầu óc cô chắc chắn là bị mù mẫm rồi, đó là cách giải thích duy nhất. “Em quên mất Luna và T.J.! Ôi chúa ơi, em phải gọi cho họ ngay, cảnh báo họ...”

“Anh gọi rồi.” Sam nói, gói gọn lưng cô trong vòng tay mình. “Anh gọi họ đêm qua từ máy di động của anh. Họ ổn cả, chỉ lo lắng cho em thôi.”

Cô ngáp, thả lỏng dựa vào người anh lần nữa, để đầu cô rúc vào ngực anh. Tiếng tim anh đập thành thịch vào tai cô. Cô kiệt sức nhưng không thể ngừng nghĩ về hình ảnh con chim ó lượn vòng vòng quanh xác chết mới. Nếu cô không thể hạ nhiệt, cô sẽ không bao giờ ngủ được. “Anh nghĩ thế nào về chữa trị bằng tình dục?” cô hỏi anh. Sự thích thú loé lên trong đôi mắt đen của anh. “Anh có thể hiểu đó là đề nghị không nhỉ?” Cô dựa vào áo anh, cười thầm. “Chưa đâu. Có lẽ đêm nay. Còn những gì em quan tâm lúc này là thư giãn để em có thể ngủ được. Anh có hứng thú không?”

Thay cho câu trả lời, anh cầm tay cô đặt vào chỗ đang phồng lên ở quần jeans mình. Vật dưới khoá quần anh đang dài và lớn dần lên. Cô ằm ừ trong miệng vì dễ chịu khi cô đưa ngón tay chạy dọc theo chiều dài của nó, cảm thấy sự co thắt rời rạc của cơ thể mà anh không kiểm soát được. “Chúa ơi, anh thật dễ dàng.” Cô nói.

“Nghĩ về chuyện mời gọi luôn làm anh cứng lên.” Tay trong tay, họ quay trở lại nhà anh, nơi anh sẽ làm cô thư giãn.

“Khám nghiệm hiện trường không tìm thấy dấu vân tay nào có ích cả.” Sam nói với Roger Bernsen hai tiếng sau đó. “Nhưng họ đã tìm thấy dấu giày. Nhìn như là dấu giày đang chạy; tôi cô gắng tìm ra nhãn hiệu giày.” Thám tử Bernsen nói những điều Sam đã biết. “Hắn đột nhập với dự định giết cô ấy và phá tung nhà vì cô ấy không có đó. Anh có biết thời gian chính xác không?” “Đại khái là từ 8h đến nửa đêm”. Bà Holland theo dõi khu phố rất kỹ và bà nói rằng bà không thấy chiếc xe lạ hay ai đó bà không quen đến nhà cô ấy trước khi Sam về nhà. Sau khi trời tối thì mọi người đều ở trong nhà.

“May mắn là cô ấy không ở nhà.”

“Ừ.” Sam không muốn nghĩ về điều ngược lại. “Bọn tớ phải bắt đầu chạy đua với đồng file nhân sự ở Hammerstead.”

“Cuộc gọi tiếp theo của tớ sẽ gọi đến chủ tịch hội đồng quản trị. Tớ không muốn ai khác biết rằng chúng ta kiểm tra đồng file đó. Ông ta có thể có nó mà không bị ai hỏi han thắc mắc. Có lẽ chúng ta có thể vào máy tính của mình để không gặp rủi ro khi đến đó.”

Roger lẩm bẩm. “Tiện đây, phòng khám nghiệm pháp y đã trả lại xác của Marci. Tôi sẽ liên hệ với chị cô ấy.”

“Cám ơn. Chúng ta sẽ cần người quay lại cảnh lễ tang.”

“Cậu nghĩ hắn sẽ có mặt ở đó à?”

“Tớ cá là vậy.” Sam nói.

23. Chương 23

Corin không thể ngủ được nhưng hắn không thấy mệt. Tâm trạng thất vọng gặm nhấm hắn. Mụ ta ở đâu? Mụ ta sẽ phải nói với hắn, hắn nghĩ. Đôi khi, hầu hết thời gian, hắn không thích mụ ta tí nào nhưng thỉnh thoảng mụ ta cũng tử tế. Nếu mụ ta tử tế, mụ ta sẽ nói cho hắn.

Hắn không biết phải nghĩ thế nào về mẹ ta. Mẹ ta không ăn mặc như con diêm giống Marci Dean, nhưng không hiểu sao đàn ông vẫn luôn nhìn theo mẹ, thậm chí ngay cả khi mẹ ta mặc quần. Và khi mẹ ta tử tế, hắn thích mẹ nhưng khi mẹ ta xé vụn người khác bằng cái lưỡi của mình, hắn chỉ muốn đánh đập mẹ và đánh đập mẹ, đánh đến khi đầu mẹ ta mềm nhũn ra và mẹ ta không thể làm điều đó với hắn được nữa... Nhưng đó là mẹ ta hay là Mẹ? Hắn nhú mào, cố gắng nhớ lại. Đôi khi mọi thứ trở nên quá lộn xộn. Những viên thuốc này chắc hẳn vẫn ảnh hưởng đến hắn.

Đàn ông nhìn cũng nhìn vào Luna. Mẹ ta luôn luôn ngọt ngào với hắn như mẹ ta đeo mặt nạ trang điểm quá dày và Mẹ nghĩ váy mẹ ta quá ngắn. Váy ngắn sẽ khiến đàn ông có những ý nghĩ bẩn thỉu, Mẹ nói vậy. Không người phụ nữ đứng đắn nào lại đi mặc váy ngắn cả.

Có thể Luna chỉ hành động ngọt ngào. Có lẽ mẹ ta thực sự tồi tệ. Có lẽ mẹ ta là con mẹ đã nói những điều đó, cười nhạo hắn và khiến mẹ làm đau hắn. Hắn nhắm mắt lại và nghĩ xem mẹ đã làm đau hắn thế nào và sự kích thích râm ran chạy dọc hắn. Hắn lướt tay xuống phía trước hắn, hắn không được làm thế nhưng cảm giác quá tuyệt nên đôi khi hắn vẫn làm bừa điều đó. Không. Nó tồi tệ và mẹ sẽ làm đau hắn, mẹ đã chỉ cho hắn thấy điều đó tồi tệ thế nào. Hắn không nên hưởng thụ nó.

Nhưng đêm đó hoàn toàn lãng phí. Hắn có một thỏi son mới. Hắn tháo nắp và xoay nó lên để thứ thô bỉ đó trượt dần ra. Nó không có màu đỏ tươi như của Marci, nó giống màu hồng nhạt hơn và hắn không thích nó cũng gần như thế. Hắn tô môi mình, quắc mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương rồi ghé tấm xoa sạch đi.

Có lẽ một trong những mẹ còn lại sẽ có thỏi son hợp với hắn hơn.

Laurence Strawn, CEO của Hammerstead Technology là người đàn ông có kiểu cười ồn ào và có sở trường nhìn bức tranh tổng thể. Ông không giỏi trong những chi tiết nhưng ông không cần phải vậy.

Sáng nay ông nhận được một cuộc gọi từ thám tử ở Warren tên là Donovan. Thám tử Donovan là người có tài thuyết phục. Không, họ không có giấy chứng nhận để tìm hồ sơ nhân sự ở Hammerstead và họ muốn giữ kín điều này hết mức có thể. Những gì anh ấy yêu cầu là sự hợp tác để tìm ra kẻ giết người trước khi hắn giết thêm người khác và có khả năng lớn là hắn làm việc ở Hammerstead.

Tại sao lại vậy? Ngài Strawn hỏi và được nói về cuộc gọi đến máy di động của T.J. Yother, số điện thoại mà hắn ta sẽ không biết là của cô trừ phi hắn có thể truy nhập vào những thông tin nào đó về cô. Do họ hoàn toàn chắc chắn rằng Marci quen biết tên giết người và kẻ gọi đến số T.J. là cùng 1 người cho nên có thể suy ra họ đều quen biết hắn, thực tế là nhóm 4 người bạn đều biết hắn. Điều đó tạo ra một khả năng lớn là hắn làm việc ở Hammerstead cùng họ.

Phản ứng tức thời của ngài Strawn là ông không muốn rò rỉ điều này với cánh báo chí. Rốt cuộc ông là CEO mà. Nhưng sau đó, phản ứng có suy nghĩ hơn là ông sẽ làm bất cứ điều gì có thể để ngăn chặn kẻ điên cuồng ấy giết thêm nhân viên của ông nữa. “Anh muốn tôi làm gì?” ông hỏi. “Nếu như chúng tôi phải làm gì thì đó là việc chúng tôi sẽ đến xem xét các file nhưng chúng tôi muốn không đánh động bất cứ ai là chúng tôi đang tìm kiếm. Vậy liệu ngày có thể truy nhập vào các file đó và gửi kèm qua email cho tôi được không?”

“Những file này nằm ở một hệ thống tách biệt, không online. Tôi sẽ chúng vào CD rồi gửi cho anh. Địa chỉ email của anh là gì vậy?”

Không giống nhiều CEO và tổng giám đốc khác, Laurence Strawn biết rõ về máy tính. Ông phải trở thành chuyên gia chỉ để hiểu những người điên khùng ở 2 tầng đầu đang làm gì.

“T.J. Yother ở phòng nhân sự.” ông thêm vào khi ông vào địa chỉ email của thám tử Donovan, một tài năng khác mà ông có, là có thể làm hai thứ 1 lúc. “Tôi sẽ bảo cô ấy làm. Như vậy, chúng ta biết là nó sẽ không bị rò rỉ.”

“Ý kiến hay,” Sam nói. Kết thúc công việc dễ dàng đến ngạc nhiên- anh nghĩ anh thích Laurence Strawn – anh quay về chú ý đến một phần đầu giày mà các kỹ thuật viên lấy từ nền nhà tắm của Jaine, nơi tên con hoang đó bước vào và phá hủy tất cả đồ trang điểm của cô và để lại dấu vết khá rõ. Anh chỉ hi vọng rằng nó đủ để làm bằng chứng thêm vào như kiểu O.J. Simpson mà thôi (O.J. Simpson là cầu thủ kiêm diễn viên điện ảnh khá nổi tiếng bị nghi ngờ giết vợ và bạn của vợ vì ghen tuông mù quáng nhưng được xử được trắng

án vì phản ứng của người da đen), khi họ bắt được hắn, nó sẽ giúp họ chứng minh rằng hắn sở hữu loại giày để lại dấu vết trên hiện trường và có cùng kích cỡ. Sẽ tốt hơn nữa nếu vẫn còn dính một ít mỹ phẩm bám trên đế giày.

Anh dùng gần như cả buổi sáng bên máy điện thoại. Ai nói rằng nghề thám tử không nguy hiểm và thú vị nào? Đêm qua có thú vị và nguy hiểm hơn một chút so với anh muốn, anh nghĩ dữ tợn. Anh không muốn dùng từ “sẽ ra sao nếu” nhưng trong trường hợp này anh không thể không dùng. Sẽ ra sao nếu anh bị gọi đi? Sẽ ra sao nếu Jaine không về muộn, anh không lo lắng và họ không cãi nhau? Có lẽ họ chỉ hôn tạm biệt và Jaine sẽ về nhà một mình. Xem xét sự phá hoại nhà cô, anh rung mình khi nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu cô ở đó. Marci Dean to cao hơn Jaine và cô không thể chống lại kẻ tấn công nên cơ hội Jaine làm được điều đó là không thể.

Anh ngả người ra sau ghế và gối đầu vào các ngón tay, nhìn chăm chăm lên trần nhà và nghĩ ngợi. Có gì đó ẩn dấu ở đây nhưng anh không thể chỉ ra rõ ràng được. Chưa thôi, theo cách nào đó; sớm hay muộn, nó sẽ đến với anh bởi vì anh không thể ngừng lo lắng về nó cho đến khi anh tìm ra câu hỏi. Cô em Doro của anh nói rằng anh là sự pha trộn giữa rùa cả sáu và chó rat terrier: một khi anh đã cắn được cái gì thì anh không bao giờ nhả ra. Tất nhiên, Doro không có ý khen ngợi.

Nghĩ về cô em Doro nhắc nhở anh về những thành viên còn lại trong gia đình, anh phải báo tin cho họ. Anh viết vội xuống sổ ghi chép: nói với mẹ về Jaine. Điều đó sẽ gây ra một sự ngạc nhiên lớn với họ bởi điều cuối cùng họ nghe thấy là anh thậm chí còn chẳng hẹn hò với ai thường xuyên. Anh cười toe; chết tiệt, anh vẫn thế. Anh đã bỏ qua phần đó cũng như bỏ qua lễ đính hôn và tiến thẳng tới đám cưới, có thể đây là cách tốt nhất đưa Jaine đến đó. Nhưng các vấn đề về gia đình sẽ phải đợi đã. Ngay lúc này anh có hai ưu tiên: bắt kẻ sát nhân và giữ an toàn cho Jaine. Hai nhiệm vụ này không còn thời gian cho bất cứ thứ gì khác.

Jaine thức giấc trên giường Sam sau 1h chiều 1 chút, không được nghỉ ngơi hoàn toàn nhưng cô đã tích tụ đủ năng lượng để có thể cảm thấy sẵn sàng nhận một cú sốc tiếp theo. Sau khi mặc quần jean và áo T-shirt, cô đi đến nhà kế bên để kiểm tra tiến độ dọn dẹp. Bà Kulavich đang đứng đó, đi từ phòng này đến phòng khác để chắc chắn rằng không có việc gì bị làm tắt. Hai người phụ nữ đang lau chùi dường như dễ dàng đạt yêu cầu của người giám sát họ.

Rõ ràng họ làm việc rất hiệu quả, Jaine nghĩ. Phòng ngủ và phòng tắm đã sạch sẽ, nệm trải và nệm lò xo đã được mang đi, mảnh vụn quần áo cũng được quét sạch và đổ vào thùng rác đang đầy ắp ở bậc thềm. Trước khi đi ngủ, cô đã gọi cho đại lý bảo hiểm và phát hiện ra rằng bảo hiểm cho người sở hữu nhà gần đây đã chuyển thành bảo hiểm cho người thuê nhà, sẽ trả tất cả chi phí thay thế đồ dùng trong nhà. Quần áo của cô không nằm trong danh mục đó.

“Đại lý bảo hiểm của cháu mới ở đây chưa đến một tiếng trước,” bà Kulavich nói. “Anh ấy xem xét xung quanh, chụp ảnh và sẽ đến phòng cảnh sát để bản ghi chép. Anh ấy nói rằng anh ấy nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Cám ơn chúa vì điều đó. Gần đây cô không có nhiều tiền và tài khoản ngân hàng cô đã cạn kiệt nghiêm trọng. Điện thoại reo. Đây là một trong những đồ vật không mang nữ tính không bị phá hủy vì thế Jaine nhắc máy. Cô nhớ ra cô chưa có thì giờ để gắn bộ Caller ID vào máy, và dạ dày cô thấy hẫng vì ý nghĩ trả lời điện thoại mà không biết trước ai gọi đến.

Tuy nhiên đó có thể là Sam vì thế cô đập vào nút trả lời và đặt ống nghe lên tai. “Alô”

“Jaine phải không? Jaine Bright?”

Đó là giọng phụ nữ, nghe quen quen.

Cô thở phào nói, “Vâng ạ”

“Là Cheryl... Cheryl Lobello, chị của Marci đây.” Sự đau đớn bắn xuyên qua cô. Đó là lý do tại sao giọng nói nghe quen quen; nó nhắc cô nhớ đến giọng Marci. Giọng Cheryl không có kiểu khào khào của người hút thuốc nhưng thanh điệu cơ bản thì giống hệt nhau. Jaine nắm chặt ống nghe hơn nữa. “Marci đã kể về chị rất nhiều,” cô nói, chớp chớp mắt để nuốt ngược những giọt nước mắt vào trong. Chưa lâu kể từ hôm thứ hai Sam nói cho cô về cái chết của Marci.

“Chị cũng định nói hết như em,” Cheryl nói, cô gắng cười nhẹ. “Nó luôn gọi cho chị để kể về những lời bình luận của em làm nó không nín được cười. Nó cũng kể nhiều về Luna. Chúa ơi, dường như đó không phải là thực, phải không em?”

“Không,” Jaine thì thầm.

Sau khoảng im lặng ngọt ngào, Cheryl lấy lại được cân bằng và nói. “Dù gì phòng khám nghiệm tử thi đã trả lại xác nó cho chị và chị đang sắp xếp lễ tang. Cha mẹ chị được mai táng ở Taylor và chị nghĩ nó muốn ở gần họ, phải không em?”

“Vâng, tất nhiên ạ.” Giọng cô ấy không giống Marci, Jaine nghĩ, giọng cô ấy đã khản đặc vì nước mắt.

“Chị đã sắp xếp với dịch vụ tang lễ vào thứ 7 này lúc 11h.” Cheryl cho cô tên nhà tang lễ và hướng dẫn cô đường đến nghĩa trang. Taylor nằm ở phía nam Detroit và ngay phía tây sân bay Detroit Metro. Jaine không thông thạo vùng này nhưng cô rất giỏi trong việc nghe theo chỉ dẫn và dừng lại hỏi đường. Cô cố nghĩ ra điều gì đó làm nhẹ nỗi đau của Cheryl nhưng làm sao cô có thể trong khi cô không thể làm nhẹ nỗi đau của mình?

“Vậy thì hãy chỉ trích cậu ấy,” đó là điều mà cô, Luna và T.J. nên làm. Marci sẽ thích nó lắm.

“Bọn em sẽ thức vì cậu ấy,” cô thốt ra. “Chị muốn tham gia không?”

“Thức?” Cheryl hỏi giật giọng. “Có phải là một kiểu Irish wake không?”

(Cái này Deco không biết dịch ra sao nên để nguyên và giải thích. Irish wake là một bữa tiệc sau cái chết của một thành viên trong gia đình hoặc 1 người bạn. Mọi người (thông thường là người thân) sẽ tụ tập lại với nhau, uống say và kể những chuyện không liên quan gì nhằm làm giảm nỗi đau mất mát.)

“Kiểu như vậy dù bọn em không phải người Ai-len. Bọn em sẽ ngồi xung quanh, nâng cốc một hoặc hai cốc bia vì cậu ấy và kể tất cả những gì có thể kể về cậu ấy.”

Cheryl cười, lần này là cười thật. “Nó sẽ nhảy dựng lên cho xem. Chị rất muốn đến. Bao giờ?” Vì cô chưa bàn với Luna và T.J. nên cô không chắc chắn khi nào bắt đầu nhưng chắc chắn phải là ngày thứ sáu. “Đêm mai,” cô nói. “Em sẽ báo cho chị thời gian và địa điểm cụ thể sau – trừ phi chị nghĩ nhà tang lễ sẽ để cho chúng ta ngồi với cậu ấy và chúng ta sẽ tổ chức ở đó?”

“Chị không nghĩ thế đâu,” Cheryl nói, giọng giống Marci đến nỗi cổ họng Jaine lại nghẹn lại.

Sau khi ghi lại số của Cheryl, Jaine qua nhà Sam lấy túi đựng bộ Caller ID và chiếc điện thoại di động mới mà cô thậm chí còn chưa bật lên. Cô ngồi ở bàn và cẩn thận đọc hướng dẫn, nhú mào rồi vo tròn lại, vứt vào thùng rác. “Nó không thể phức tạp như thế được,” cô lầm bầm. “Chỉ việc nối cái này vào giữa đường dây và điện thoại thôi. Làm gì còn cách nào khác nữa cơ chứ?”

Nhìn theo logic, nó khá đơn giản. Cô rút điện thoại ra khỏi giá đỡ trên tường, lấy đường dây điện thoại đi kèm bộ Caller ID rồi cắm bộ đó vào giá đỡ, sau đó nối điện thoại với bộ đó. Xong phim. Sau đó cô đi sang nhà Sam, quay số nhà mình để xem nó có hoạt động không.

Nó hoạt động. Rồi cô bấm phím hiển thị, tên Sam hiện lên màn hình và số của anh ở phía dưới. Công nghệ thật đáng sửng sốt.

Cô có một danh sách những cuộc gọi cần thực hiện, đầu tiên là gọi đến Shelly. “Em cần chị chăm sóc BooBoo thời gian còn lại trong kỳ nghỉ của bố mẹ,” cô nói.

“Tại sao?” Shelley hỏi giọng gây gổ, cảm giác bị tổn thương hiện rõ.

“Bởi vì nhà em đã bị đột nhập đêm qua và em sợ BooBoo sẽ bị thương.”

“Cái gì?” Shelly thét lên. “Kẻ nào đã đột nhập vào nhà em à? Em đã ở đâu? Cái gì xảy ra thế?”

“Em ở với Sam,” Jaine nói và chỉ nói thế. “Và nhà em bị phá tung như bãi rác.”

“Tạ ơn chúa em không có nhà!” Cô dừng lại, và Jaine có thể nghe thấy ý nghĩ của chị cô đang rồi tung lên. Shelly không chậm trễ. “Đợi một phút. Ngôi nhà bị phá hoại nhưng BooBoo không bị thương phải không?”

“Không, nhưng em sợ rồi nó có thể bị.”

“Em cho là bọn chúng sẽ quay lại và phá tung nhà em nữa à?” Shelly lại hét lên. “Đó là do cái List phải không? Em đang có một lũ điên bám theo!”

“Chỉ 1 thôi, em nghĩ thế,” Jaine nói và giọng cô chợt tỉnh. “Ồi chúa ơi. Em nghĩ là kẻ giết Marci đã đột nhập vào nhà em à? Đó là những gì em nghĩ phải không? Jaine, ôi chúa tôi, em sẽ làm cái gì? Em phải ra khỏi đó. Hãy đến ở với chị. Ở khách sạn hay đâu đó đi!”

“Cám ơn vì đề nghị của chị nhưng Sam sẽ đánh chị vì điều đó mất, em cảm thấy an toàn khi ở với anh ấy. Anh ấy có súng. 1 khẩu súng lớn.”

“Chị biết, chị thấy rồi.” Shelly im lặng một chốc. “Chị sợ quá.”

“Em cũng thế,” Jaine thú nhận. “Sam đang tìm hiểu nó và anh có hai dấu vết. À, tiện đây, bọn em sẽ cưới nhau.”

Shelly lại hét lên lần nữa. Jaine phải đưa ông nghe ra xa. Khi đã yên, cô lại đưa ông nghe vào gần và nói, “Ngày dự định là ngay sau ngày bố mẹ quay về.”

“Nhưng chỉ còn có 3 tuần nữa thôi! Chúng ta không thể làm hết mọi thứ được! Nhà thờ thì sao? Tiệc chiêu đãi thế nào? Áo cưới của em nữa?”

“Không nhà thờ, không tiệc chiêu đãi,” Jaine nói dứt khoát. “Và em sẽ tìm được áo cưới. Em không phải may áo riêng; áo thuê cũng tốt. Dù sao em cũng phải đi mua sắm vì tên kỳ quặc đó đã cắt nát hầu hết quần áo của em.”

Lại hét tiếp. Cô đợi cho đến khi sự giận dữ của Shelly lắng xuống. “Này, để em cho chị số di động của em nhé,” cô nói. “Chị là người đầu tiên đấy.”

“Chị hả?” Giọng Shelly mệt mỏi vì hét nhiều quá. “Thế còn Sam?”

“Ngay cả anh ấy cũng chưa có.”

“Oa, chị thật vinh dự. Em đã quên không cho anh ta số hả?”

“Vâng.”

“Được rồi, để chị lấy bút.” Có tiếng sột soạt “Chị không thể tìm thấy cái nào.” Thêm nhiều tiếng động nữa. “OK, tóm được rồi.”

“Chị tìm thấy bút rồi hả?”

“Không nhưng chị tìm thấy hộp Cheez Whiz. Chị sẽ viết số của em lên mặt quỳ bằng cái đấy rồi tìm bút chép lại sau.” Jaine đọc số của cô và nghe tiếng phụt khi Shelley Cheez-Whizzed nó lên mặt quỳ của chị. “Em đang ở nhà hay ở công ty đấy?”

“Ở nhà”

“Chị sẽ đến đón BooBoo bây giờ.”

“Cám ơn chị,” Jaine nói, nhẹ nhõm vì trách nhiệm đó đã rời khỏi tay cô.

Tiếp theo cô gọi đến Luna và T.J. ở công ty, và thực hiện đàm thoại tay ba. Họ cùng nhặng xị lên và cô có thể nghe được trong giọng nói họ sự nhận thức cơ bản rằng điều đó có thể đã xảy ra với họ. Như Jaine đoán trước, họ thích ý tưởng thức vì Marci. Luna lập tức tình nguyện đề nghị địa điểm tổ chức tại nhà mình và thời gian được quyết định. Cô cũng cho họ số điện thoại của mình.

“Tớ có điều cần nói với cả hai cậu,” T.J. nói, giữ giọng mình thật thấp. “Nhưng không phải khi tớ đang ở đây.”

“Vậy thì hãy nói khi các cậu tan làm,” Jaine nói. “Luna, cậu có thể không?”

“Chắc rồi. Shamal lại gọi lại nhưng tớ không có tâm trạng ra ngoài với anh ấy, không có Marci...” Cô dừng lại và nghe rõ tiếng nuốt nghẹn.

“Dù sao cậu cũng không nên ra ngoài với anh ấy,” Jaine nói. “Hãy nhớ những gì Sam dặn: chỉ đi với người thân. Điều đó nghĩa là không hẹn hò gì hết.”

“Nhưng mà Sam không phải là...” Luna lại tự dừng lại lần nữa. “Điều đó thật khủng khiếp, tớ không thể chắc phải không? Tớ không thể nắm lấy cơ hội.”

“Không, cậu không thể.” T.J. nói. “Không ai trong chúng ta có thể cả..” Ngay khi Jaine vừa gác máy thì điện thoại reo. Tên Al và số điện thoại thành linh hiện ra ở cửa sổ nhỏ. Cô nhấc máy và nói. “Chào Shelly.”

“Cuối cùng em cũng có bộ Caller ID rồi,” Shelly nói. “Nghe này, chị nghĩ chúng ta nên gọi cho bố mẹ.”

“Nếu chị muốn nói với bố mẹ em sẽ kết hôn thì cũng tốt thôi dù em muốn tự mình nói hơn. Nhưng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện bảo họ quay về nhà vì cái tên điên này.”

“Tên điên này là kẻ giết người đấy và hắn đang bám theo em! Em không nghĩ họ muốn ở đây sao?”

“Họ có thể làm gì nào? Và em không có ý định để hắn bắt em đâu. Em đang thiết lập hệ thống báo động và em ở cùng Sam. Bố mẹ sẽ chỉ lo lắng mà thôi và chị biết mẹ mong chờ kỳ nghỉ này thế nào rồi đấy.”

“Họ nên ở đây,” Shelly khẳng khái.

“Không, họ không nên.” Hãy để họ hưởng thụ. Chị nghĩ em sẽ để tên điên khủng đó xen vào giữa em và đám cưới của em ư? Điều này sẽ diễn ra nếu như em thiên hấn và đưa hắn lên bệ thờ. Hoặc bất cứ cái gì, cô thêm vào, nhớ rằng sẽ không có đám cưới ở nhà thờ gì hết.

“Em đang cố làm chị rối trí nhưng vô ích thôi. Chị muốn gọi cho bố mẹ.”

“Em không và đây là việc của em và hãy nghe theo em.”

“Chị sẽ nói với David”

“Chị có thể nói với David nhưng không ai, tuyệt đối không một ai được nói với bố mẹ. Hãy hứa với em nhé, Shel. Không ai trong gia đình chúng ta, không ai trong gia đình David kể cả bạn bè hay kẻ thù được nói với bố mẹ điều này. Hoặc gửi họ thư khẩn cấp. Hoặc điện tín, email hay bất cứ hình thức liên lạc này bao gồm cả viết lên trời (dùng khói máy bay viết chữ lên bầu trời). Em đã nói hết các trường hợp chưa nhỉ?”

“Chị sợ là thế,” Shelly nói.

“Tốt. Hãy để bố mẹ hưởng thụ kỳ nghỉ của mình. Em hứa sẽ cẩn thận.”

Sam nhận cuộc gọi từ Laurence Strawn vào đầu giờ chiều. “Tớ đang mở rộng cánh tay chào đón việc bị kiện vì xâm phạm quyền cá nhân đấy.” Ông nói. “Nhưng án lệnh sẽ mất một thời gian và có thể báo động tên đó, đúng là địa ngục. Nếu cái này có thể giúp gì cho anh thì nó cũng đáng hàng trăm vụ kiện.” Sam rõ ràng rất thích gã này.

“Kiểm tra email của anh nhé,” Strawn tiếp tục. “Những cái file đính kèm chết tiệt đó sẽ mất kha khá thời gian để download đấy.”

“Rất nhanh.”

“Cô Yother xứng nhận sự khích lệ đó,” Strawn nói và gác máy. Sam quay lại với máy tính của mình và download email. Khi anh nhìn thấy mất bao lâu để download file đính kèm, anh nhăn mặt. “Mình hi vọng có đủ bộ nhớ,” anh lầm bầm rồi bấm vào file đính kèm và mở nó ra. Còn 30 phút nữa, nó vẫn đang download. Anh uống chút cà phê, làm việc với một ít giấy tờ, gọi điện cho Bernsen và nói với anh ấy rằng anh đã có file nhân sự, uống thêm chút cà phê nữa. Bernsen đang trên đường đến để lấy 1 bản và Sam hi vọng cái thứ chết giẫm này sẽ hoàn thành trước khi Bernsen đến.

Cuối cùng màn hình cũng trống không. Anh tiếp thêm giấy khay đựng giấy của máy in rồi đặt lệnh in. Khi khay đựng giấy hết, anh lại tiếp thêm giấy. Chết tiệt, chắc chẳng bao giờ xem hết được cái đồng file này ngay cả nếu anh và Bernsen không có việc gì khác và có thể tập trung vào một mình nó. Xem ra anh sẽ tốn ối thời gian ban đêm vào việc đọc đây. m thanh báo hết mực vang lên. Sam chửi thề, dừng công việc, lùng sục kiểm băng mực và chiến đấu với nó khi một trong những viên trợ lý ái ngại cho anh và đưa nó vào

đúng chỗ. Giấy lại tiếp tục chạy ra từ chiếc máy in. Bernsen đến, họ cùng ngồi nhìn cái máy in. “Nguyên cái việc nhìn nó đã làm tớ thấy mệt mỏi rồi.” Bernsen nói, nhìn trân trối vào cái đồng giấy khổng lồ.

“Cậu làm một nửa và tớ một nửa. Chúng ta sẽ cho chạy theo tên và xem cái máy tính phun ra được cái gì.”

“Cám ơn chúa vì chúng ta chỉ phải in dữ liệu về nam giới.”

“Ừ, nhưng trong công nghiệp máy tính hầu hết là đàn ông. Hầu hết những cái file này là thông tin về nam giới; không phải 50-50.” Bernsen thở dài. “Tớ muốn xem chương trình bóng banh đêm nay.” Anh dừng lại. “Tớ đã có báo cáo pháp y về cô Dean. Không có tình trùng.”

Sam không thực sự ngạc nhiên. Trong rất nhiều trường hợp lạm dụng tình dục, không hề có tình trùng, bởi vì hoặc thủ phạm dùng bao cao su – một số thực sự làm thế - hoặc hẳn không xuất tinh. Rất tốt nếu có DNA để nhận diện rõ ràng, chỉ trong trường hợp này họ mới cần đến nó.

“Dù sao anh ta cũng tìm được tóc, đó không phải tóc của cô Dean. Tớ rất ấn tượng vì anh ta đã phát hiện ra nó bởi vì tóc cô Dean màu vàng và tên này cũng thế.”

Một nụ cười chó sói nở rộng trên khuôn mặt Sam. Tóc. Chỉ một sợi tóc thôi nhưng nó sẽ cho họ biết mẫu DNA họ cần. Việc này đang được giải quyết một cách từ từ. 1 phần dầu gội, 1 sợi tóc; không phải nhiều lắm nhưng họ đã có tiến triển.

24. Chương 24

Trưa hôm đó khi Sam về đến nhà thì cả T.J. và Luna cũng vừa đến cửa nhà anh. Nghĩa là khả năng Jaine đang trong nhà anh lớn hơn là trong nhà cô. Anh thích điều đó. Anh hi vọng cô cảm thấy thoải mái bởi vì anh không có ý định để cô ngủ ở nhà cô cho đến khi anh tóm được kẻ giết hại Marci và có lẽ thậm chí là cả sau đó. Có cô quanh mình quá vui thích để có thể từ bỏ, thậm chí chỉ là tạm thời.

Hôm đó trời nóng khủng khiếp và mồ hôi cứ chảy ròng ròng theo sống lưng anh khi anh vào trong. Anh đặt cái đồng giấy nặng nề xuống bàn uống cà phê, một nửa trong đồng file nhân sự ở Hammerstead được in ra rồi đứng một phút để hít vào luồng không khí mát lạnh thoáng đãng. Phổi anh được giải phóng khỏi sự phá huỷ do cái nóng, anh rũ áo khoác ra rồi hướng về phía tiếng ồn ào trong nhà bếp.

Jaine đang rót 4 cốc trà đá nghĩa là cô đã nhìn thấy anh lái xe về.

“Anh về đúng lúc quá,” cô nói.

Anh tháo súng vào bao súng đặt chúng trên quầy cạnh máy pha cà phê. “Có việc gì vậy?” Anh lấy một cốc trà và uống ừng ực, cổ họng chuyển động. “Bọn em đang vạch kế hoạch thức vì Marci. Chị của cậu ấy, Cheryl sẽ đến.”

“Ở đâu và bao giờ?” anh hỏi ngắn gọn.

“Đêm mai, ở nhà tôi.” Luna nói. “OK, tôi có thể ở đó.”

Jaine giật mình nói, “Nhưng nếu bọn em ở cùng nhau, bọn em được an toàn phải không?”

“Không hoàn toàn. Em có thể cung cấp cho hẳn cơ hội vàng để tóm tắt cả bọn em một lúc. Anh sẽ không làm ảnh hưởng đâu nhưng anh sẽ ở đó.”

Jaine khịt mũi. Nếu Sam ở bất cứ đâu, anh sẽ gây ảnh hưởng. Anh là kiểu người mà bạn không thể tặng lời đi được. T.J. liếc một cái nhìn đầy ý nghĩa về phía anh. “Trước khi chúng tôi bắt đầu, tôi có một tin mới.”

“Tớ cũng có 1 tin mới,” Jaine nói.

“Tôi cũng thế,” Sam nói.

Tất cả đều chờ đợi. Không ai nói gì. Cuối cùng Luna nói. “Vì tôi là người duy nhất không có tin gì mới nên tôi sẽ chỉ định.” Cô chỉ vào T.J. “Cậu trước. Cậu làm tớ tò mò từ khi chúng ta nói chuyện qua điện thoại với nhau đấy.” T.J. nhướng mày về phía Sam và anh biết cô đang hỏi liệu có được không nếu cô nói với hai người kia cô đã làm gì. Vì thế nào cô cũng kể cho họ nghe nếu anh không kể, anh nói. “Nói đi.”

“Tớ đã sao chép file nhân sự cho ngài Strawn.” Cô nói. “Ông ấy nói là có thám tử nào đó muốn xem chúng và ông ấy cho phép.”

Cả ba cặp mắt dồn về phía anh. Anh làm ra vẻ. “Tôi đã mang rất nhiều giấy tờ về nhà. Chúng ta sẽ xem tất cả những cái tên xem có tiền án hoặc tiền sự không.”

“Mất bao lâu?” Jaine hỏi.

“Nếu không có cái gì thành hình hiện lên máy tính chỉ đúng cái cần thì chúng ta sẽ phải xem xét tất cả các file và xem có gì đó đáng chú ý không, thậm chí chúng ta còn phải đào bới sâu hơn nữa kìa.”

“1 ngày? 2 ngày?” cô ước đoán.

“Em là kiểu người hơi lạc quan phải không?” Anh uống một ngụm to trà đá.

Luna ra dấu chữ T, báo hiệu hết giờ và chỉ sang phía Sam. “Đến lượt anh.”

“Phòng giám định tìm thấy một sợi tóc màu vàng hoe trên mình Marci nhưng không phải của cô ấy.” 3 người trở nên bất động, và anh biết đầu họ đang chạy đua, nghĩ về tất cả những người đàn ông có tóc màu vàng hoe ở Hammerstead. “Có gì xuất hiện trong đầu không?” anh hỏi. “Không thực sự,” Jaine nói. “Và cái mà anh gọi là vàng hoe, bọn em có thể gọi là nâu sáng.” Cô nhìn những người khác, nhún vai. “Có rất nhiều anh chàng ở công ty như vậy.”

“Đừng có đánh rơi sự cảnh giác,” anh cảnh báo. “Có thể cô ấy nhặt được sợi tóc ở đâu đó. Đó chỉ là một hướng thôi, và khi chúng tôi tóm được hắn, nếu DNA phù hợp chúng tôi sẽ bắt giữ. Chỉ là cản trở hơn với những gã tóc vàng hoe thôi.”

“Suy nghĩ đáng mừng,” Luna nói rầu rĩ. “Tôi nghĩ tôi là người duy nhất thuộc dòng ngăm đen trong phòng mua bán.”

“Tôi sẽ xem các file lần lượt theo phòng ban, bắt đầu từ phòng kế toán vì Marci là mục tiêu đầu tiên. Tiện đây,” anh nói với T.J. “cảm ơn cô vì đã đưa nó cho tôi theo từng phòng ban riêng biệt.”

Cô ném cho anh cái nhìn hài hước. “Bất cứ điều gì tôi có thể giúp.” Luna lại hướng về cuộc đối thoại, chỉ vào Jaine. “Đến lượt cậu.”

Jaine thở một hơi sâu. Sau 3 cuộc đính hôn tan vỡ, cô phải khích lệ bản thân khi thông báo rằng cô lại...dự định... kết hôn. Cô liếc nhìn Sam và anh nháy mắt với cô.

“Sam và tớ sẽ kết hôn,” cô nói vội vàng, từ ngữ riu lại với nhau như thể làm thế chúng sẽ bớt gây chú ý hơn. Chỉ có Chúa mới không chú ý, họ không thể nén lại được.

Sam nhét ngón tay vào lỗ tai để bảo vệ nó khỏi những tiếng hét rú lên. T.J. ôm chặt lấy Jaine. Luna ôm lấy Sam. Rồi cuối cùng họ ôm chặt lấy nhau. Vòng ôm quá nhỏ vì thiếu Marci, Jaine nghĩ, nhưng cô cố ngăn nước mắt để nó không phá hủy điều vui mừng nho nhỏ này. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Sẽ buồn hơn khi vắng Marci, trống rỗng hơn nhưng dù thế nào nó vẫn tiếp diễn.

“Làm thế nào? Ý tớ là, khi nào?” T.J. hỏi.

“Trong ba tuần nữa, khi người thân của cô ấy về nhà.” Sam trả lời. “Tôi nghĩ có lẽ là tổ chức ở phòng đăng ký kết hôn thôi nhưng chẳng đủ cho gia đình tôi đâu và tất cả bọn họ đều muốn ở đó.”

“Có lẽ là công viên,” Jaine nói.

“Sao lại là công viên? Ở nhà ai đó sẽ đủ rộng. Họ hàng tớ có một khu nơi lắm, họ cần phải có với bấy đứa trẻ.”

Cô hắng giọng. “Gia đình em, gia đình anh, T.J. và Luna, bạn bè cảnh sát của anh và em ... ừm... đã mời tất cả mọi người trong khu phố.”

“Ừ, đúng vậy.” anh nói. “George và Sadie sẽ phải đến, và Eleanor và... và, chết tiệt, đám cưới nho nhỏ của em đã lên tới hơn trăm người rồi đấy đúng không?” anh kết thúc với giọng tuyệt vọng.

“Sợ là thế, kemo sabe”

“Điều đó cũng có nghĩa là kéo theo thức ăn, đồ đạc.”

“Anh hiểu rồi đấy.”

“Làm quái gì có ai làm được điều này cơ chứ?” Biểu hiện của anh nói rõ ràng là không phải là anh.

“Shelly sẽ làm. Chị ấy thích những việc c... kiểu này. Mặc dù chẳng có gì sung sướng cả. Ngân quỹ của em eo hẹp vì trả tiền nhà, hệ thống an ninh mới, điện thoại di động và giờ thì em còn phải mua quần áo mới, đệm mới, ga trải giường mới,...”

“Em không cần đệm và ga trải giường,” anh chỉ ra và cả T.J. lẫn Luna đều bần đầu rũ ra cười. T.J. lôi ra 5 đồng đô la từ túi xách và nhét vào tay Luna.

“Đã nói rồi,” Luna hân hoan.

Jaine nhú mắt lại nhìn họ. “Các cậu đã đánh cá về cuộc sống tình yêu của tớ,” cô kết tội,

“Ừ, và tớ phải nói là tớ thất vọng vì cậu.” T.J. nói, cố nói giọng gay gắt. Cô vẫn đang cười nên cố gắng đó trở thành vô ích. “Tớ nghĩ cậu sẽ giữ anh ấy khỏi cậu ít nhất hai tuần.”

“Cô ấy đã không thể cưỡng lại tôi.” Sam nói giọng tự mãn, tự rót cho mình 1 cốc trà nữa.

“Tớ cảm thấy tiếc cho anh ấy,” Jaine chỉnh lại. “Khóc lóc và cầu xin. Thật đáng thương.”

Nụ cười của anh báo hiệu sự trả thù. Cô cảm thấy run rẩy dễ phòng. Cô có lẽ sẽ phải làm tình với anh, ôi, ba hay bốn lần để làm dịu cảm giác tổn thương của anh ấy. Sự hi sinh mới lớn làm sao!

Cô yêu sự thoải mái của anh với bạn cô. Anh ngồi bên bàn giúp họ vạch kế hoạch cho buổi tưởng niệm mặc dù đóng góp của anh chỉ là “Bia và bỏng ngô. Mọi người còn cần gì nữa không?” Cho thấy anh chẳng hiểu gì về phụ nữ và thức ăn cả.

Sau khi T.J. và Luna rời đi, họ ra ngoài chuyển xe của cha cô từ gara nhà cô sang nhà anh. Anh giúp cô gấp tấm bạt lại và tháo tấm phủ viên đạn bạc nhỏ, anh nói, “Em có chìa khoá không?”

Cô móc chúng ra khỏi túi quần jean và vung vẩy trước mắt anh. “Muốn lái à?”

“Em đang cố gắng nịnh bợ anh sau khi bịa đặt anh khóc lóc và van xin đấy hử?”

“Không, em chỉ đang dự định bắt anh như thế sau này thôi.” Anh cười toe và giật mạnh chìa khoá khỏi tay cô. “Ôi trời” anh thở dài khi rút chân ra khỏi giày và bước 1 chân qua cửa, rồi đến chân tiếp theo, và trượt vào trong ghế lái. Chiếc xe vừa vặn với anh như găng tay. Anh đưa tay lướt vòng vòng quanh bánh lái. “Làm sao bố em có được nó?”

“Bố mua nó, năm 1964 nhưng bố có mối. Anh biết đấy ‘Sản xuất bởi Shelby, trang bị bởi Ford.’ Bố trong đội chế tạo động cơ và bố đã yêu chiếc xe này. Mẹ đã điên tiết với bố vì phải trả quá nhiều tiền mua xe trong khi hai người vừa mới có con – Shelly – và cần tiền mua nhà rộng hơn. Chỉ có 1000 chiếc được sản xuất, chính xác là 1011 chiếc. Vì thế giờ đây bố có chiếc Cobras nguyên bản, và nó đáng giá hơn những gì họ phải chi trả cho ngôi nhà của mình. Anh liếc qua vai nhìn chiếc Viper đang đậu ở lối lái xe nhà cô. “Bố em không phải người duy nhất trả hết tiền bạc mình có vào xe cộ đâu.”

“Cha nào con nấy mà. Tuy nhiên, em mua chiếc Viper để dùng nên không có giống như việc em bị ép trả 69 nghìn đô cho nó. Em đã sống bằng đồ hộp và thịt cá ngừ trong vòng 3 năm để trả tiền cho nó.”

Anh nhún vai. “Nhưng đã trả xong đúng không?”

“Đã xong hoàn toàn. Em không thể mua nổi nhà nếu em vẫn còn phải trả tiền mua xe. Dù sao, em mua nó là lỗi của bố.”

“Như thế nào?”

Cô khịt khịt nhìn chiếc Cobra. “Thế anh nghĩ bố dạy em lại bằng gì?”

Sam nhìn về kinh hoàng. “Ông để người mới tập lái lái nó á?”

“Đây là cách bố dạy bọn em học lái. Bố nói nếu bọn em điều khiển được chiếc Cobra, bọn em có thể điều khiển mọi thứ. Nhưng Shelly và David không thực sự có sở trường, họ thấy thoải mái với chiếc Lincoln của mẹ hơn. Em đoán có một số người cảm thấy thoải mái ở một tốc độ nào đó.” Biểu hiện của cô cho thấy rằng cô không hiểu nhưng chấp nhận điều đó. “Chúa ơi.” Anh thực sự trở nên tái nhợt vì ý nghĩ 3 đứa trẻ tuổi teen chưa được dạy dỗ gì ngồi sau tay lái chiếc xe này. “Bố ghét chiếc Viper,” cô bật mí rồi cười tươi. “Một phần vì nó không phải là xe Ford, nhưng bố thực sự, thực sự ghét vì bố bị chiếc Viper đánh bại ở tốc độ tối đa. Chiếc Cobra gia tốc nhanh hơn nhưng sau một khoảng cách nào đó thì em có thể đuổi kịp bố.”

“Em đua xe?” anh rống lên, trông như thể sắp nhảy ra khỏi xe.

“Chỉ để xem những con ngựa có thể làm gì thôi mà,” cô trấn an anh. “Và em không đua trên phố, em đua ở đường đua.” Anh nhắm mắt lại. “Em và bố em có rất nhiều điểm tương đồng, phải không?” anh hỏi, giọng anh khiếp sợ như thể anh vừa mới khám phá ra họ mang mầm bệnh thương hàn. “Vâng, anh sẽ thích bố cho mà xem.”

“Anh không thể đợi được.”

Khi Luna về đến nhà, cô giật mình trông thấy Shamal King đang ngồi bệt trước cửa nhà mình. Anh đứng dậy khi trông thấy cô và cô dừng lại, một nỗi sợ hãi vô lý bao trùm cô. Shamal to lớn và cơ bắp. Trong cơn khiếp sợ, cô chợt nghĩ rằng anh – nhưng điều đó không thể. Kẻ sát nhân là người tóc vàng da trắng. Cô nuốt nước bọt, đỡ hốt hoảng và nhẹ nhõm hơn. Người nọ đi sát gót người kia.

“Anh làm gì ở đây thế?” cô hỏi, sợ hãi làm cô trở nên lỗ mãng và sự ngạc nhiên hiển ra trong mắt anh vì sự thiếu chào đón của cô.

“Dạo này anh không trông thấy em,” anh nói giọng dịu dàng từng khiến cho phụ nữ bầu xung quanh mình dù không phải tốn một xu trong đồng tài sản hàng triệu đô anh kiếm được từ bóng đá. Hầu như lúc nào anh cũng có đám người hâm mộ bao quanh mình; anh yêu danh tiếng, ánh hào quang của mình và cổ sức vì nó. “Hai tuần vừa qua thật điên rồ,” cô nói. “Đầu tiên là cái List rồi đến Marci...” cô dừng lại, cổ họng cô đắng nghét. Cô vẫn không thể tin được Marci đã ra đi. Không; cô đã tin. Cô chỉ không chấp nhận nó mà thôi. “Ừm, anh rất tiếc. Hai người rất thân nhau mà, phải không?”

Anh không thực sự biết nhiều về cô, cô nghĩ. Mỗi quan hệ của họ, như nó đã từng vậy, luôn luôn hướng về anh. “Cậu ấy là bạn thân nhất của em,” cô nói, vừa nước làm nhòe mắt cô. “Xem đây, Shamal, em không có tâm trạng nào để...”

“Này, anh không đến đây vì điều đó đâu,” anh nói, nhíu mày khi tay anh mắc kẹt trong túi chiếc quần thủy thủ bằng lụa. “Nếu chỉ vì anh muốn sex, anh có thể có từ...” Anh dừng lại, hiển nhiên anh đã nhận ra rằng đó không phải điều thông minh nhất nên nói. “Anh nhớ em,” anh nói giọng bất lực, đầy bối rối. Đó không phải là kiểu mà Shamal King nói với phụ nữ. Luna bước qua anh và mở cửa. “Thực sự,” cô nói giọng khô khốc. Thật đáng nực cười; gần một năm kể từ lúc cô gặp Shamal, cô đã mơ một ngày nào đó anh sẽ nói điều tương tự thế, để thấy rằng, theo cách nào đó, cô đặc biệt đối với anh. Bây giờ anh đã nói nhưng cô không hề chao đảo. Có lẽ cô đã cho tất cả những gì cô có thể. Anh dịch một chân về phía cô. Cô nhận ra anh không biết phải nói gì. Anh luôn quá đẹp trai, quá tài năng và giờ đây anh cũng quá giàu có; con gái luôn đuổi theo anh. Anh được săn lùng, được ngưỡng mộ và thoải mái ước vọng từ khi còn là học sinh cấp hai khi khả năng chạy trở nên rõ ràng. Một vùng đất mới mở ra cho Shamal King. “Anh muốn vào trong không?” cuối cùng cô hỏi. “Ừm, tất nhiên rồi.”

Anh nhìn quanh căn hộ nhỏ bé của cô như thể đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó. Đi đến tủ sách xem xét những cuốn sách cô có và ảnh gia đình cô. “Bố em à?” anh hỏi, cầm ảnh một vị thiếu tá lính thủy đánh bộ đẹp trai và nghiêm nghị lên.

“Vâng, bố em chụp ngay trước khi nghỉ hưu.”

“Vậy ra em là con của bộ đội đấy?”

“Con của lính thủy đánh bộ,” cô sửa lại, giấu cái cau mày vì anh đã không nhận ra đồng phục.

Anh nhìn lại với vẻ không thoải mái. “Anh không biết gì về quân đội cả. Tất cả những gì anh từng làm là chơi bóng đá. Anh đoán em đã du lịch khắp nơi trên thế giới à?”

“Một phần.”

“Anh có thể nói rằng em rất thông thái.” Anh trả bức ảnh lại vị trí của nó, cẩn thận dựng nó lên như cô đã làm. “Em hiểu về rượu và mọi thứ tương tự thế.” Luna nhúc nhối vì ngạc nhiên. Anh nói giọng bập bênh, cái cảm xúc mà cô sẽ không bao giờ nghĩ anh có. Anh luôn luôn tự mãn và vênh vao như thể anh nghĩ nó sẽ giúp anh thu hút được nhiều chú ý một cách tự nhiên. Anh sống trong biệt thự, cô nghĩ, và anh thấy bị đe dọa vì cô đã đi đây đó và xuất hiện ở nhiều bữa tiệc sang trọng.

“Anh có muốn uống chút gì không?” cô đề nghị. “Em không có thức uống gì mạnh hơn bia. Chỉ có nước hoa quả và sữa thôi.”

“Bia đi,” anh nói, nhẹ nhõm. Có lẽ anh sợ cô sẽ mời anh chọn một loại rượu trắng. Cô lấy hai chai bia ra khỏi tủ lạnh, vặn nắp và đưa cho anh. Anh nhìn thôi miên khi cô uống một hơi.

“Anh chưa bao giờ thấy em uống bia cả.”

Cô nhún vai. “Một dạng đặc tính cố hữu cơ bản của quân đội. Em thích nó.”

Anh ngồi xuống, xoay tròn chai bia lạnh buốt trong tay. Sau một hồi thu hết can đảm, anh nói, “Luna... lý do anh ở đây...” Anh ngừng lại và lại tiếp tục xoay chai bia.

Cô ngồi xuống đối diện anh và vắt chéo đôi chân dài của mình. Anh nhìn làn da trần của đôi chân dài tay nha khi cô ra hiệu cho anh nói tiếp. “Vâng?”

Anh hắng giọng. “Khi em ngừng không theo nữa, anh...ừm, điều đó làm anh ngạc nhiên. Anh nghĩ rằng chúng ta... điều đó...”

“Chúng ta đã làm tình,” cô nói nhẹ nhàng, quyết định nói giúp anh. Với tốc độ của anh, chắc là đến nửa đêm anh mới nói xong những gì anh muốn nói. “Đó là tất cả những gì từng có và dường như là tất cả những gì anh muốn. Em thì muốn hơn thế nhưng em đoán anh đã nhận được nhiều từ những người bạn gái khác của anh rồi.”

Anh thấy không thoải mái hơn. “Nó...ừm.. nó không đơn thuần chỉ là sex.”

“Ừm... Đó là lý do anh cần những điều như kiểu ba cô bạn gái mỗi ngày trong tuần, người tình ở mỗi thành phố anh đến. Shamal, em không phải đưa đần độn. Em đã tỉnh rồi. Em muốn là người đặc biệt của anh nhưng em không phải.”

“Không, em đặc biệt,” anh nhấn mạnh. Anh lại nghiêng cứu tiếp chai bia, sự xúc động làm mặt anh tối lại. “Đặc biệt hơn em biết,” anh lầm bầm. “Anh không muốn mất em. Anh phải làm gì đây?”

“Vậy thì anh phải mất tất cả những người con gái khác,” cô nói. “Nếu anh không thể là người đáng tin, em sẽ không có hứng thú đâu.”

“Ừ, anh biết.” Anh cố kiềm một nụ cười yếu ớt. “Anh đã đọc cái List rồi. Có một số tiêu chuẩn anh không đạt được.”

Cô cười. “Một số tiêu chuẩn là đùa thôi. Chỉ 5 tiêu chuẩn đầu là thật.”

“Vậy nếu anh bỏ hết những cô gái khác, em sẽ quay lại chứ?” Cô nghĩ về nó, nghĩ về nó lâu đến mức anh bắt đầu toát mồ hôi mặc dù trong căn hộ được lắp điều hoà. Cô đã vứt anh ra đầu, cô nhận thấy vậy, thậm chí nếu trái tim cô có không chắc lắm đi chăng nữa. Quay lại sẽ đòi hỏi sự cố gắng.

“Em sẽ thử,” cuối cùng cô nói và anh thả người dựa vào đi văng với tiếng “phù” nhẹ nhõm. Cô nâng cánh tay thanh mảnh lên. “Nhưng ... anh không phải người đáng tin tí nào, điều đó nghĩa là ngay cả việc cho một cô gái ở bữa tiệc rót đài em cũng sẽ xem xét và ghi lại. Không có cơ hội thứ hai vì anh đã dùng hết những cơ hội khác rồi.”

“Anh thế,” anh nói và giơ tay phải lên. “Không *** lung tung nữa.”

“Giao hợp” cô nói.

“Cái gì cơ?”

“Giao hợp lung tung.”

“Đó là những gì anh nói. Cùng 1 ý mà.”

“Không, ngôn ngữ anh dùng phải được tẩy rửa một chút. Đây là những gì em muốn nói.”

“Em à, anh là cầu thủ mà. Bọn anh chửi thề.”

“Tốt thôi nhưng đó là khi anh trên sân cỏ nhưng giờ anh không ở trên sân.”

“Trời,” anh than phiền nhưng với giọng vui vẻ. “Em đang cố thay đổi anh.”

Cô nhún vai với kiểu làm-theo-hoặc-không-thì-thôi. “Bố em có thể gọt da anh bằng lời chửi thề nhưng ông luôn trông trừng lời nói của mình khi gần mẹ bởi vì mẹ không thích nó. Em cũng không để ý đâu. Nhưng Jaine bạn em đang cố gắng không chửi thề nữa và đã làm thực sự tốt. Nếu cô ấy có thể làm, ai cũng có thể.”

“Được, được. Anh sẽ cố” Đột nhiên anh cười rất tươi. “Này, giống như gia đình phải không? Dạy dỗ. Em đang rầy la anh và anh hứa sẽ cố gắng hơn. Giống như một cặp.” Luna cười và bước vào cánh tay anh. “Vâng,” cô nói. “Giống như một cặp.”

25. Chương 25

Chói mắt vì ánh bình minh sáng thứ bảy, Sam ngáp và ngồi dậy trên đi văng nhà Luna. Khoảng nửa đêm, những người phụ nữ quyết định anh cũng có thể trông chừng căn hộ từ bên trong khi như khi anh đứng ngoài và khăng khăng bắt anh đi vào. Anh mệt mỏi nên anh làm theo. Anh không ngủ nhiều lắm hai ngày đêm vừa qua – anh sẽ được ngủ nhiều hơn nếu không có sinh vật thích chọc ngoáy nào đó ở dưới anh, ngộ nguây cặp mộng xinh đẹp không ngừng và chán ngán sau một ngày đuổi theo các dấu vết của một trường hợp khác anh phụ trách mà cuối cùng chẳng được gì, thêm vào đó là chẳng tìm ra được gì mới từ đồng file của Hammerstead. Tối tận giờ, máy tính chẳng xối lên được gì từ những cái tên mà nó phải chạy trừ mỗi 1 cái vé không trả và vài vụ cãi vã xung quanh. Đến nửa đêm, được nạp nhiên liệu từ bia và sô cô la, bốn người phụ nữ trở nên khoẻ mạnh. Cheryl hóa ra là một phiên bản mang sắc thái của Marci, giống nhau từ cái nhìn đến giọng nói và với cùng tính hài hước náo nhiệt như vậy. Họ nói chuyện đến khản cả giọng, cười và khóc, uống bia và ăn mọi thứ mà tay lấy được. Đó là một cảnh tượng đáng sửng sốt.

Họ chuyển buổi tưởng niệm vào trong bếp và anh nằm dài ra đi văng. Anh đã ngủ nhưng một tai vắn động lên nghe tiếng ồn ào trong bếp. Không cảnh báo nào xuất hiện ngoại trừ anh khám phá ra rằng Jaine hát nhiều khi cô chuyển choáng.

Khi anh ngủ dậy, anh lập tức nhận ra rằng tiếng ồn đã lắng xuống. Thực tế là im lặng hoàn toàn. Anh nhẹ nhàng mở cửa nhà bếp và len lén nhìn vào trong. Tất cả bọn họ đang ngủ, hơi thở nặng nề và đầy mùi cồn. T.J. ngáy nho nhỏ, âm thanh mỏng manh không đủ xem như tiếng ngáy đúng nghĩa. Lớn lên trong gia đình có 4 anh em trai và bố anh, anh biết tiếng ngáy đúng nghĩa là như thế nào.

Jaine ở dưới gầm bàn. Theo đúng nghĩa đen. Cô cuộn tròn, tay gối lên đầu nhìn như một thiên thần. Anh khịt mũi; đây đích thực là trò lừa đảo. Có thể cô đã luyện tập ngủ như thế này từ khi còn là đứa trẻ. Luna dựa đầu vào tay trông như một đứa trẻ tiểu học. Cô là một đứa trẻ ngọt ngào, anh nghĩ, mặc dù cô cũng có gai nhọn để giữ mình trước những người khác. Đầu Cheryl cũng ở trên bàn nhưng cô lấy khăn lót bình làm gối – một cái khăn nhẵn. Với một lượng bia đủ trong cơ thể, có rất nhiều thứ trở nên có lý mà bình thường thì không.

Anh tìm và thấy cà phê, tấm lọc rồi đặt nó vào bình cà phê, không cố gắng không gây tiếng động. Họ tiếp tục ngủ. Khi cà phê đã sẵn sàng, anh sẵn lòng dọc theo những cái tủ để tìm cốc cà phê rồi lôi xuống 5 chiếc. Anh rót cho bốn người bọn họ nửa cốc để phòng tay họ run lấy bầy nhưng cốc của mình anh rót đầy ứ. Rồi nói. “OK, các quý cô, đã đến lúc dậy rồi.” Nhưng hiệu quả chẳng khác gì anh nói với bức tường.

“Các quý cô!” anh nói to hơn.

Chẳng có gì xảy ra.

“Jaine! Luna! T.J.! Cheryl!”

Luna nâng đầu dậy một chút lơ lơ nhìn anh rồi lại thả đầu cô rơi bịch xuống tay mình. Những người khác thì không nhúc nhích tí nào.

Một nụ cười nở rộng trên khuôn mặt anh. Anh cho rằng anh có thể lắc người họ gọi dậy nhưng thế thì chẳng có gì vui cả. Điều hay ho là tìm 1 cái lọ, 1 cái thìa kim loại và gõ chúng vào với nhau rồi xem bốn người phụ nữ bật dậy, mắt ngơ ngác thế nào. Jaine đập đầu vào bàn và la hét “Chó đẻ!”.

Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành trọn vẹn, Sam phân phát cà phê cho họ, cúi xuống đưa cho Jaine cốc của cô; cô vẫn ngồi dưới gầm bàn, xoa xoa đầu và nhìn trừng trừng giận dữ. Chúa ơi, anh yêu người đàn bà này.

“Nào, vào số đi nào,” anh nói với cả nhóm. “Lễ tang sẽ diễn ra trong vòng khoảng 5 tiếng nữa.”

“5 tiếng?” Luna rú lên. “Anh chắc chứ?”

“Chắc. Nghĩa là các cô phải ở nhà tang lên trong bốn giờ nữa.”

“Không thể nào,” T.J. nói nhưng vẫn cố uống 1 ngụm cà phê.

“Các cô phải tỉnh rượu...”

“Chúng tôi không có say,” tiếng gầm gừ phát ra từ gầm bàn. “...ăn gì đó thôi, nếu em có thể, tằm tấp, gọi đầu, tất cả những gì em phải làm. Em không có thời gian mà ngồi dưới gầm bàn gầm gừ đâu.”

“Em không gầm gừ.”

Không, nó giống tiếng gầm gè hơn. Có thể phương pháp trị liệu bằng tình dục sẽ làm dịu tâm trạng cô hơn – nếu anh sống sót qua chuyện này. Bỗng nhiên, anh hiểu được tâm trạng của chàng bộ ngựa đực khi tiếp cận nòng bộ ngựa, hiểu rằng tình dục sẽ trở nên tuyệt vời nhưng đầu nó cũng rơi.

À. Hoá ra có một số thứ đáng giá để mất đầu. Cheryl đứng dậy, chậm chạp như bà lão. Hoa văn của khăn lót bình in lên má cô. Cô uống một chút cà phê, húng hắng giọng và nói “Anh ấy đúng đấy. Chúng ta phải di chuyển thôi nếu không sẽ muộn mất.”

Một cánh tay mảnh dẻ cầm cốc cà phê rộng thò ra khỏi gầm bàn. Sam cầm lấy bình đựng và rót đầy nó. Cánh tay lại thụt vào.

Ý Chúa, anh có thể mong đợi 40 hoặc 50 năm tiếp theo sống với cô. Thật rùng rợn. Điều rùng rợn hơn là anh thích ý nghĩ đó.

T.J. xử lý xong cốc cà phê của cô và đứng dậy rót thêm cốc nữa, giờ thì cô có thể hoạt động được. Cô nói, “OK. Tổ làm được. Để tổ đi tiểu và rửa mặt mũi đã rồi tổ sẽ lái xe về nhà.” Cô trượt chân ở hành lang và đột nhiên la oai oái. “Chúa ơi, mình không thể tin được là mình lại nói với sam mình phải đi tiểu!”

15 phút sau anh đã bắt họ đứng sắp hàng, kể cả Jaine và tất cả bọn họ đều quắc mắt giận dữ với anh. “Tôi không thể tin được anh lại bắt chúng tôi làm điều này!” cô gất lên nhưng vẫn ngoan ngoãn làm kiểm tra nồng độ cồn trong máu.

“Tôi là cảnh sát. Không đời nào tôi để các cô lái xe về nhà khi tôi chưa kiểm tra rằng các cô ổn cả.” Anh đọc kết quả và cười, lắc đầu. “Điều tốt đẹp là anh đang ở đây, cưng à, vì em không được lái xe đi đâu hết. Em vượt quá tiêu chuẩn một chút.”

“Tôi không có!”

“Có. Giờ thì uống thêm chút cà phê và yên lặng khi anh kiểm tra những người khác.”

Cheryl không sao, T.J không sao. Luna thì vừa vặn đạt tiêu chuẩn. “Anh lừa đảo!” Jaine buộc tội, biểu hiện của cô như thiên lôi. “Làm thế quái nào anh có thể lừa đảo? Em là người thổi vào cái ống đó mà!”

“Vậy thì nó bị sai! Nó không chuẩn. Chúng tôi uống như nhau thì làm sao tôi lại vượt quá tiêu chuẩn trong khi những người khác thì không?”

“Họ hơn em,” anh nói kiên nhẫn. “Luna vừa vặn đạt tiêu chuẩn nhưng cô ấy vẫn hợp lệ. Em thì không. Anh sẽ lái xe đưa em về nhà.” Giờ thì trông cô không khác gì đứa trẻ hồn dỗi. “Chúng ta đi khỏi đây bằng xe ai, của anh hay của em?”

“Của anh. Hãy để trông như thể Luna có bạn ở đây nếu có ai đó kiểm tra bãi đỗ xe.”

Lý lẽ của anh thuyết phục được cô. Môi cô vẫn cong lên hồn dỗi nhưng sau một phút cô nói “Được thôi.” Với thêm một chút phiền phức nữa thì cuối cùng anh cũng gói được cô lại nhét vào xe mình nơi cô nhanh chóng quay lại với giấc ngủ.

Cô chỉ tỉnh táo đủ để vào nhà anh bằng chính sức của mình nhưng cô đứng quắc mắt nhìn khi anh bật vòi hoa sen và bắt đầu cởi quần áo của anh rồi đến của cô. “Em có định gọi đầu không đấy?” anh hỏi. “Có”

“Tốt. Vậy thì sẽ không có vấn đề gì khi anh làm điều này.” Anh bế cô lên và quẳng thẳng vào bồn tắm, dòng nước xối thẳng xuống người cô. Cô thối phỉ phỉ và ho sặc sụa nhưng không chống lại anh. Thay vì thế cô thở dài khoan khoái.

Sau khi tóc cô được gội và xả xong, cô nói. “Em không ở trong tâm trạng tốt đâu.”

“Anh thấy rồi.”

“Em luôn trở nên đồng bóng khi bị thiếu ngủ.”

“Ồ? Đấy có phải là vấn đề khó giải quyết không?” anh nói khô khốc.

“Hầu như thế. Em thường thấy rất hạnh phúc khi em uống vài chai bia.”

“Em đã rất hạnh phúc đêm qua. Sáng nay lại là câu chuyện khác.”

“Anh nghĩ là tại em uống bia ư. Em không. Ừm, hơi đau đầu một chút nhưng không nhiều lắm. Em chỉ muốn cảnh báo anh nếu anh làm em mất ngủ đêm nay thôi.”

“Anh làm em mất ngủ? Anh làm em mất ngủ?” Anh lặp lại vẻ hoài nghi. “Em và người phụ nữ đã lắc anh khỏi cái gọi là giấc ngủ vào hai giờ sáng là cùng một người, có đúng không?”

“Em không lắc anh. Em chỉ đề lên anh thôi nhưng em không có lắc anh.”

“Đề,” anh nhắc lại.

“Anh bị cứng lên. Liệu em có thể để nó phí hoài không?”

“Em có thể đánh thức anh dậy trước khi em bắt đầu không để nó phí hoài.”

“Này,” cô nói giọng điên tiết, “nếu mà anh không muốn nó được dùng, đừng có nằm ngửa ra với cái đó chọc thẳng lên như thế. Nếu đó không phải là lời mời gọi thì em không biết gọi nó là cái gì.”

“Anh ngủ và nó tự như thế.” Thực tế là, ngay lúc này nó cũng tự mình làm thế. Nó đang thúc vào dạ dày cô.

Cô nhìn xuống... và cười. Đó là một nụ cười khiến cho tình hoàn anh cứng lại vì sợ hãi.

Cô khịt mũi một cái, quay lưng lại anh và tảng lờ anh đi như thể cô đã tắm xong rồi.

“Này!” anh nói, lời kéo chú ý của cô. Sự hoảng hốt hiện rõ trong giọng nói của anh. “Em sẽ không để lần này phí hoài chứ?” Họ phải đến nhà tang lễ đúng giờ nhưng cũng gần thôi. Anh lái xe quay lại nhà Luna để lấy xe cô nên nếu tên giết người có ở nhà tang lễ thì hẳn cũng không trong thấy cô ra khỏi xe của Sam và đoán ra cô đã ở đâu. Chiếc Cobra ở trong gara nhà anh nên anh phải đậu xe mình ở lối lái xe hoặc trong gara của Jaine, điều này thật phiền phức vì gara nhà cô không có cửa tự động.

Anh thư giãn và Jaine cũng trong tâm trạng vô cùng dễ chịu. Trị liệu bằng sex quả thực tuyệt vời. Cô cố gắng chống lại anh trong vòng 5 phút nhưng ngay khi anh bắt đầu thực sự toát mồ hôi thì cô ôm lấy anh

với sự rạng rỡ trong đôi mắt màu nước biển và thì thầm. “Em cảm thấy căng thẳng, em nghĩ em cần thư giãn.”

Trông cô thật tuyệt, anh nghĩ, nhìn cô đi qua phòng. Cô mặc một bộ đồ lễ phục sang trọng, váy dài đến đúng đầu gối và đi một đôi giày đế thấp sexy. Cô để anh nhìn khi cô tạo cái mà cô gọi là “bộ mặt đưa đám”. Hiên nhiên phụ nữ có chiến lược trang điểm cho tất cả mọi dịp. Eyeliner và mascara là loại không thấm nước để không bị nhoè. Không phấn nền và phấn má, chỉ có phấn phủ bởi vì cô sẽ ôm những người khác và không muốn vết bẩn lưu lại trên quần áo họ. Và loại son môi không bị nhoè khi hôn mà cô gọi là “discreet mauve” mặc dù anh chẳng biết mauve lại cái quái gì. Son môi cô có sắc hồng nhưng không người phụ nữ nào có thể chỉ nói đơn thuần là “hồng”

Phụ nữ là những sinh vật khác biệt, thuộc chủng tộc khác. Đó là cách giải thích duy nhất.

Cheryl mặc đồ màu đen và trông rất cao quý. Chồng cô đi cùng và đứng cạnh cô, nắm lấy tay cô. T.J. mặc bộ lễ phục màu xanh đen và chồng cô cũng có mặt, Anh Yother ăn mặc gọn gàng, đặc kiểu Mỹ với mái tóc được cắt tỉa màu nâu và những đặc tính thông thường khác. Anh không nắm tay T.J. và Sam nhận ra T.J. không nhìn anh ta nhiều lắm. Có vấn đề ở đây, anh nghĩ. Luna mặc bộ váy bó màu đỏ dài đến bắp chân. Cô, đơn giản là tuyệt đẹp. Cô đi đến phía Jaime và Sam đi lại gần hơn để nghe những gì họ nói.

“Marci yêu màu đỏ,” Jaime nói, cười với Luna và với lấy tay cô. “Tớ ước rằng tớ nghĩ ra điều này.” Mũi Luna run run. “Tớ muốn tiễn đưa cậu ấy đúng kiểu. Đó không phải là lựa chọn tồi phải không?”

“Cậu đùa à? Nó rất tuyệt. Mọi người biết Marci sẽ hiểu và nếu họ không biết Marci thì cũng chẳng sao.”

Roger Bernsen đang ở đây, cố gắng trà trộn vào đám đông. Anh làm không tốt lắm nhưng anh đang cố gắng. Anh không đi ra để nói chuyện nhưng họ không ở đây để mở rộng giao thiệp. Họ đi vòng quanh, xem xét đám đông, nghe các mẫu đối thoại. Có một vài người đàn ông tóc vàng tham dự nhưng Sam cẩn thận xem xét từng người trong số họ và có vẻ không chú ý đặc biệt đến Jaime hay những người khác. Hầu hết đều đi cùng vợ. Kẻ giết người có thể đã kết hôn, anh biết, và bề ngoài hẳn sống cuộc sống rất bình thường nhưng trừ phi hẳn là kẻ giết người máu lạnh, hẳn sẽ thể hiện một chút cảm xúc nào đó khi đối diện với kết quả do mình tạo ra và những mục tiêu khác.

Sam không nghĩ bọn họ có gì giống kẻ sát nhân, vụ tấn công đó quá mang tính cá nhân, quá mang tính cảm xúc giống như bị mất kiểm soát.

Anh tiếp tục nhìn tổng thể suốt quá trình chôn cất, được làm khá ngắn gọn. Hơi nóng đã trở nên ngột ngạt mặc dù Cheryl đã sắp xếp dịch vụ sớm nhất có thể để tránh thời gian tồi tệ nhất trong ngày. Anh bắt gặp ánh mắt của Bersen và Roger lác đác nhẹ. Roger cũng không tìm được điều gì cả. Mọi thứ được ghi hình lại và họ sẽ xem lại sau để xem họ có bỏ lỡ gì không nhưng Sam không nghĩ họ lại bỏ lỡ gì đó. Chết tiệt, anh chắc chắn tên giết người cũng có mặt.

Cheryl khóc một chút nhưng hầu như vẫn giữ được kiểm soát. Sam nhìn Jaime chăm chăm mắt bằng góc khăn giấy: một cách nữa phụ nữ dùng để bảo vệ lớp trang điểm của mình. Anh không nghĩ các em gái mình biết tất cả những mẹo này. Một người phụ nữ mảnh khảnh và xinh đẹp trong bộ váy màu đen tiến đến phía Cheryl và chia buồn khi cô đột nhiên khóc oà và nắm lấy cánh tay đang hoảng hốt của Cheryl, thổn thức. “Tôi không thể tin được điều này,” cô khóc. “Phòng tôi sẽ không còn được như cũ nữa nếu thiếu cô ấy.”

T.J. và Luna tiến đến gần Jaime, cả hai bọn họ đều nhìn người phụ nữ với cái nhìn “Chuyện gì thế nhỉ?”. Sam cũng đi đến. Mọi người túm tụm lại, lịch sự không chú ý đến cơn bão cảm xúc đó vì thế anh không bị nhận thấy khi cùng làm điều đó.

“Lẽ ra tôi phải biết rằng Leah sẽ đóng kịch hết sức mình,” T.J. lầm bầm ghê tởm. “Cô ta là chúa đóng kịch,” cô nói thêm với Sam. “Cô ta ở cùng phòng với tôi và làm trò này thường xuyên. Chỉ cần ném cho cô ta một chút phiền muộn, cô ta sẽ biết nó thành cả một bi kịch.” Jaime nhìn cảnh đó với vẻ không tin nổi, mắt mở to. Cô lác đác và nói buồn rầu. “Bánh xe vẫn quay nhưng con chuột đồng của cô ta đã chết.”

T.J. nén tràng cười và cố biến nó thành tiếng ho. Cô nhanh chóng quay lưng lại, mặt cô đỏ lựng khi cô cố gắng kiểm soát bản thân. Luna mím chặt môi dưới nhưng tiếng cười khó chịu bật ra và cô cùng quay lưng lại cái quang cảnh đó. Sam dùng tay bịt miệng nhưng vai anh vẫn rung rung. Có lẽ mọi người nghĩ anh đang khóc.

Váy đỏ! Mụ chó cái đó mặc váy màu đỏ. Corin không thể tin vào mắt mình. Thật đáng xấu hổ, thật rẻ tiền. Hắn không thể tin được và hắn quá sốc nên tất cả những gì hắn có thể làm là giữ tay tránh xa mụ ta. Mẹ sẽ thấy vô cùng kinh tởm.

Những mụ đàn bà thế này không đáng sống. Không một ai. Bọn họ là những con điểm bần thủ, dơ dáy và hắn sẽ làm phúc cho cả thế giới này bằng việc khử tất cả bọn chúng.

Luna thở phào nhẹ nhõm khi bước vào căn hộ của mình và cuối cùng có thể tháo đôi giày cao gót ra. Chân cô đang giết cô nhưng nếu điều đó làm Marci hài lòng thì cũng đáng. Cô sẽ lại làm thế nếu cô phải làm nhưng cô vui mừng vì cô không phải làm lại.

Giờ đây tang lễ đã xong, cô cảm thấy chết lặng và kiệt sức. Buổi tưởng niệm đã giúp cô nhiều; nói chuyện về Marci, cười, khóc, và là chất tẩy rửa để giúp cô có thể vượt qua được ngày hôm nay. Tự bản thân buổi tang lễ, nghi thức, cũng khá dễ chịu. Cha cô đã kể cho cô nghe về lễ tang quân đội với tất cả những thủ tục và sự phô trương, những bước di chuyển nhịp nhàng, an ủi gia đình người chết. Sách dạy nghi thức nói rằng: con người này có giá trị. Con người này được kính trọng. Và tất cả những nghi thức này là một kiểu thể hiện tình cảm đó, là nơi sự đau buồn thể hiện sự kính trọng và cái chết chỉ là điểm bắt đầu một cuộc sống vĩnh cửu khác. Thật hài hước làm thế nào họ lại liên tưởng đến Cheryl. Chị ấy giống Marci nhưng là người khác, Cheryl là bản thân chị ấy. Sẽ rất vui được ở cùng chị ấy.

Luna với tay ra sau lưng để kéo khoá cởi váy ra và khi cô đã kéo được một nửa thì ai đó rung chuông của nhà cô.

Cô đông cứng, đột nhiên sự kinh hoàng làm mạch máu cô lạnh giá. Ôi, chúa ơi. Hắn ở ngoài kia, cô biết. Hắn đã theo cô về nhà. Hắn biết cô ở một mình.

Cô từ từ dịch về phía điện thoại như thể hắn có thể nhìn qua cửa và biết cô làm gì. Liệu hắn có phá cửa xông vào không? Hắn đã đột nhập vào nhà Jaine bằng cánh phá tấm kính ở cửa nhưng hắn liệu có đủ mạnh để phá cửa không? Cô thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ đến việc cửa nhà cô đã được gia cố hay chỉ là cửa gỗ thông thường.

“Luna?” Giọng nói bối rối. “Là Leah đây. Leah Street. Cô ổn không?”

“Leah?” cô nói yếu ớt, nhẹ nhõm làm cô chóng cả mặt. Cô cúi gập người xuống, thở sâu để không bị run lấy bầy. “Tôi cố đuổi theo cô nhưng cô nhanh quá,” Leah nói với vào.

Đúng là cô đã vậy. Cô liêu mạng phóng về nhà để thoát khỏi đôi giày đó.

“Đợi một phút, tôi đang thay quần áo.” Tại sao Leah lại ở đây nhỉ? Cô tự hỏi khi đi ra cửa và tháo xích. Tuy nhiên, trước khi tháo nó ra, cô cẩn thận nhìn qua lỗ để chắc chắn đó là Leah mặc dù cô biết cô nhận ra được giọng nói.

Đó là Leah, nhìn buồn rầu và mệt mỏi, đột nhiên Luna cảm thấy có lỗi vì họ đã cười nhạo cô ta ở buổi lễ tang. Cô không thể tưởng tượng ra tại sao Leah lại muốn nói chuyện với cô, họ chưa bao giờ trao đổi với nhau nhiều hơn vài từ nhưng cô mở khoá. “Vào đi,” cô mời. “Buổi lễ nóng kinh khủng phải không? Cô có muốn uống chút gì mát mát không?”

“Vâng.” Leah nói. Cô ta mang một túi khoác to và cô trút sức nặng của nó ra khỏi vai, ôm chặt lấy nó như thể nó là đứa trẻ. Khi Luna quay vào trong bếp, cô nhận thấy mái tóc vàng hoe của Leah lấp lánh dưới ánh đèn thể nào. Cô kiểm tra, một chút lo lắng làm lông mày cô nhíu lại, và bắt đầu quay ra sau. Cô đã quá muộn.

26. Chương 26

Jaine thức dậy vào 10h30 sáng chủ nhật. Cô thức dậy chỉ vì điện thoại đang reo. Cô bắt đầu quờ quạng tìm ống nghe, nhớ ra đây là nhà Sam và rúc đầu lại vào gối. Vậy sẽ ra sao nếu nó ở bên phía giường cô? Điện

thoại của anh, trách nhiệm của anh. Anh cựa quậy bên cạnh cô, hơi nóng, sự cứng rắn và mùi hương nam giới.

“Em có nghe máy không đấy?” anh nói giọng ngái ngủ. “Đó là của anh,” cô lầm bầm.

“Sao em biết?”

“Đó là điện thoại của anh.” Cô ghét phải chỉ rõ ra như vậy.

Anh lầm bầm gì đó và chống 1 tay nâng người dậy, rướn qua người cô với lấy điện thoại, dè bẹp cô xuống đệm. “Vâng,” anh nói. “Donovan”

“Vâng, anh lại nói, sau khi dừng lại một chút. “Cô ấy đây.” Anh thả cái điện thoại lên gối đang chùng đầu cô và cười ngớ ngẩn với vẻ tự mãn. “là Shelly.”

Cô nghĩ vài câu chữ thề nhưng không nói ra. Sam vẫn chưa bắt cô trả nợ vì từ “chó chết” cô hét lên khi đập đầu vào bàn và cô không muốn nhắc anh. Áp điện thoại vào tai, cô nói, “A lô?”, khi Sam nằm xuống bên cạnh cô. “Một đêm dài?” Shelly hỏi giọng châm biếm.

“Khoảng 12, 13 tiếng. Thế là bình thường đối với khoảng thời gian này trong năm.”

Một cơ thể rắn chắc và ấm áp ép vào lưng cô, cánh tay ấm áp vuốt ve bụng cô và từ từ quét dần lên ngực. Một cái gì đó cứng cáp và ấm nóng thúc vào hông cô.

“Ha, ha,” Shelly nói. “Em phải đến mà mang con mèo về thôi.” Giọng cô chẳng có gì tỏ vẻ có thể thương thuyết được. “BooBoo? Tại sao?” Giống như cô không hiểu. Sam đang mân mê núm vú cô nhưng cô đặt tay lên tay anh để giữ yên ngón tay của anh. Cô cần tập trung nếu không cô sẽ lại gặp rắc rối với BooBoo.

“Nó đang phá tan đồ đạc nhà chị! Nó luôn luôn có vẻ giống một con mèo đáng yêu nhưng nó là con quỷ phá hoại!”

“Chỉ là nó buồn rầu vì ở một nơi lạ lẫm thôi.” Thiếu núm vú của cô, Sam di chuyển tay xuống điểm thú vị khác. Cô khép chặt chân lại để chặn không cho ngón tay anh trượt vào trong.

“Nó còn lâu mới buồn rầu bằng chị!” Giọng Shelly nghe còn hơn là buồn thảm; giọng cô giận dữ. “Này, chị không thể nào quan tâm đến việc vạch kế hoạch cho đám cưới của em khi chị phải trông chừng con mèo quỷ quái này mỗi giây trong ngày được.”

“Thế chị có muốn liều để nó bị giết không? Chị có muốn nói với mẹ rằng chị để cho tên giết người bị tâm thần từng xẻo con mèo của mẹ bởi vì chị phải quan tâm đến đồ đạc của chị hơn là cảm giác của bà không?” Chà, tuyệt vời, nếu như cô có thể nói thế với bản thân mình. Thật oai.

Shelly thở khó nhọc. “Em chơi xấu” cô phàn nàn.

Sam giật mạnh tay ra khỏi hai đùi đang kẹp chặt của cô và chọn một góc tấn công khác: từ đằng sau. Bàn tay phá-hoại-suy-nghĩ đó vuốt ve hông cô rồi trượt xuống, vòng quanh, tìm đến đúng điểm anh muốn và đẩy hai ngón tay dài vào trong cô. Cô hỗn hển và gần như làm rơi điện thoại.

Shelly cũng chọn một góc tấn công khác. “Thậm chí em còn chẳng ở nhà mình, em ở với Sam. BooBoo sẽ an toàn ở đó.”

Ồi, không. Cô không thể tập trung được. Ngón tay anh to, thô nhám và nó đang điều khiển đầu óc cô. Đây là sự trả thù của anh vì bắt anh nghe máy nhưng nếu anh không dừng lại, anh sẽ có một con mèo giận dữ xé toạc mọi thứ trong nhà anh.

“Chỉ cần cứng nựng nó nhiều thôi,” cô cố gắng nói hỗn hển. “Nó sẽ bình tâm lại.” Ừm, trong vòng hai tuần lễ. “Nó thực sự thích được cào tai.”

“Đến mang nó về đi.”

“Shel, em không thể mang con mèo vào nhà người khác được!”

“Chắc chắn là em có thể. Sam sẽ chịu đựng cả bảy mèo quý quái điên cuồng chỉ để cởi quần em ra. Sử dụng quyền năng của mình ngay đi trong khi nó còn có tác dụng! Trong vòng vài tháng, anh ta sẽ thậm chí không buồn cạo râu trước khi bò vào giường với em đâu.”

Tuyệt. Shelly đang cô biến nó thành vấn đề sức mạnh nam-nữ đây. Ngón tay Sam chà xát trong cô và cô gần như sắp rên như mèo. Cô xoay sở nói, “Em không thể,” mặc dù cô không chắc là cô đang nói với ai, Sam hay Shelly.

Sam nói, “Không, em có thể,” với giọng trầm đục và Shelly thì hét vào tai cô. “Ôi, chúa ơi, em đang làm việc đó đấy hả? Chị nghe thấy tiếng anh ta! Em nói chuyện với chị trong khi Sam đang làm tình với em!”

“Không, không” Jaine lập bập và Sam nhanh chóng tố cáo cô là kẻ nói dối bằng cách rút ngón tay ra và thay chúng bằng cách đâm mạnh vật cứng hoàn toàn vào trong cô. Cô cắn chặt môi nhưng một âm thanh bị kìm nén vẫn thoát ra theo cách nào đó.

“Chị có thể thấy chị đang phí thời giờ nói chuyện với em,” Shelly nói. “Chị sẽ gọi lại khi em không bận rộn. Thường anh ta mất bao lâu? 5 hay 10 phút?” Giờ thì cô muốn sắp xếp thời gian. Vì mím chặt môi không có tác dụng gì nên Jaine cố cắn vào gối. Tuyệt vọng kiếm một khoảnh khắc lấy lại điểm soát, chỉ một khoảnh khắc thôi, cô cố nói. “Hai tiếng”

“Hai tiếng!” Shelly lại hét lên. Cô dừng lại. “Anh ta có anh em trai không đấy?”

“B...bốn”

“Trời ơi!” Một khoảng lặng nữa khi rõ ràng là Shelly đang cân đo ưu điểm và nhược điểm của Al với Donovan. Cuối cùng cô thở dài. “Chị phải xem lại chiến lược của mình thôi. Em có thể để kệ BooBoo xé nát nhà chị ra, trước khi em nghĩ đến làm hỏng việc này phải không?”

“Chị hiểu rồi đấy!” Jaine đồng ý, mắt nhắm lại. Sam dịch chuyển vị trí, quỳ xuống và dặng chân phải của cô ra, chân trái cô móc vào tay anh. Tách cô ra thế này, anh sẽ vào thẳng và sâu trong cô, đùi trái của anh chà xát ngay vị trí nó làm tốt nhất. Cô phải cắn vào gối lần nữa.

“Ok, vậy chị sẽ để em yên.” Shelly nói giọng thất bại. “Chị sẽ cô.”

“Tạm biệt,” Jaine nói nặng nề và lần mò trả ống nghe về đúng chỗ nhưng không thể tìm được vị trí. Sam rướn người làm thay cô và chuyển động đó đẩy anh vào trong cô sâu đến mức cô hét lên và đạt cực khoái. Khi cô có thể nói, cô gạt tóc ra khỏi mặt và nói, “Anh đúng là con quỷ.” Cô hỗn hển và yếu ớt, không thể làm gì ngoài việc nằm vật ra.

“Không, cưng yêu, anh tốt mà,” anh phản đối và chứng minh điều đó. Khi anh nằm xuống cạnh cô, mướt mồ hôi và mềm rũ, anh nói giọng ngái ngủ. “Anh thấy là suýt nữa chúng ta đã lôi BooBoo trở lại.”

“Ừm và anh chả giúp gì được cho vấn đề này cả,” cô cần nhần. “Chị ấy cũng biết anh đang làm cái gì. Chắc em không sống nổi cho đến khi chuyện này lắng xuống mất.”

Điện thoại lại reo. Jaine nói, “Nếu là Shelly thì bảo em không có đây.”

“Có vẻ cô ấy sẽ không tin đâu,” anh nói khi anh mò mẫm cái ống nghe.

“Em không quan tâm chị ấy có tin hay không miễn là em không phải nói chuyện với chị ấy ngay lúc này.”

“A lô,” anh nói “Vâng, cô ấy đây.”

Anh kéo dài điện thoại và cô nắm lấy nó, nhìn trừng trừng vào anh. Anh mở miệng, “Cheryl” và cô thở dài nhẹ nhõm. “Chào chị, Cheryl”

“Chào em. Nghe này, chị cố gắng gọi cho Luna. Chị có mấy bức ảnh của Marci mà cô ấy muốn nên chị muốn biết địa chỉ của cô ấy để gửi thư. Chị vừa ở đó hôm qua nhưng ai lại chú ý đến dấu hiệu đường và những con số cơ chứ? Không hiểu sao cô ấy không trả lời điện thoại vậy em có địa chỉ không?”

Jaine ngồi thẳng dậy, lạnh giá làm cô nổi da gà. “Cô ấy không trả lời à? Chị cố gọi bao nhiêu lâu rồi?” “Từ 8h, chị đoán vậy. Khoảng 3 tiếng rồi.” Cheryl đột nhiên nhận ra và nói. “Ôi, Chúa ơi.”

Sam ra khỏi giường, mặc quần vào. “Ai?” anh hỏi gay gắt và bật điện thoại lên. “Luna,” Jaine trả lời, cổ họng cô nghẹn lại. “Nghe này, Cheryl, có lẽ không có gì đâu. Có lẽ cậu ấy đến nhà thờ hoặc ra ngoài ăn sáng với Shamal. Có lẽ cậu ấy ở cùng anh ấy. Em sẽ kiểm tra và bảo cậu ấy gọi lại cho chị khi em tìm thấy cậu ấy nhé. Được không?” Sam bấm nút số bằng điện thoại di động khi anh lôi chiếc áo sơ mi sạch sẽ ra khỏi tủ và mặc nó vào. Đi tất và giày, anh rời khỏi phòng ngủ, nói nhỏ vào điện thoại để cô không nghe được anh đang nói gì.

Cô nói với Cheryl, “Sam đang gọi một số người. Anh ấy sẽ tìm ra cậu ấy.” Cô gác máy mà không nói lời tạm biệt rồi nhảy ra khỏi giường và bắt đầu lần mò tìm quần áo của mình. Cô đang run rẩy, càng lúc càng run nhiều hơn. Chỉ mới vài phút trước cô vẫn còn vui sướng nhưng giờ đây sự kinh hoàng làm cô muốn ốm; sự tương phản gần như làm cô tê liệt.

Cô loạng choạng đi vào phòng khác, cài khoá quần jean khi Sam ra ngoài cửa. Anh đeo súng và huy hiệu. “Đợi đã!” cô gào lên, bắn loạn. “Không” Anh dừng tay lại ở nắm cửa. “Em không thể đi được.”

“Không, em có thể.” Cô nhìn quanh tìm giày một cách hoang dại. Chúng đang ở phòng ngủ. Chết tiệt thật. “Đợi em!”

“Jaine.” Giờ là giọng nói sắc mùi cảnh sát. “Không. Nếu có gì đó xảy đến, em chỉ được ngồi ngoài. Em sẽ không được cho vào nhà và trời quá nóng nên em không thể ngồi trong xe tải được. Hay đến chỗ T.J. và chờ ở đó. Anh sẽ gọi em ngay khi anh biết gì mới.”

Cô vẫn còn run và giờ cô khóc. Không ngạc nhiên sao anh lại không muốn cô đi cùng. Cô lấy tay ôm mặt. “H...hứa nhé?”

“Anh hứa.” Anh lại trở nên dịu dàng. “Cẩn thận trên đường đến nhà T.J. nhé. Và, em yêu – đừng cho ai vào nhà nhé, được không?”

Cô gật đầu, cảm thấy tồi tệ hơn là vô dụng. “Được.”

“Anh sẽ gọi,” anh nói lại và đi.

Cô ngồi thụp xuống ghế sofa và khóc đau đớn, đầu tóc tả tơi. Cô không thể làm điều này lần nữa, cô không thể. Không phải Luna. Cô ấy quá trẻ và xinh đẹp, tên con hoang đó không thể làm tổn thương cô ấy. Luna phải ở cùng Shamal; cô quá hạnh phúc vì anh ấy đột nhiên quay lại và có thể họ sẽ cùng nhau chia sẻ từng giây phút. Sam sẽ tìm co. Cô không biết số của Shamal nhưng cảnh sát sẽ có cách để lấy nhưng số điện thoại chưa biết. Luna đang ở với Shamal và rồi Jaine sẽ cảm thấy mình ngốc nghếch vì quá hoảng sợ như thế.

Cuối cùng cô ngừng khóc và rửa mặt mũi. Cô phải đến nhà T.J. để đợi Sam gọi. Cô bắt đầu vào phòng ngủ rồi đội ngोट quay lại khoá cửa trước.

Sau 20’ cô đến nhà T.J., chẳng làm gì hơn ngoài việc đánh răng, chải đầu và mặc quần áo. Cô rướn lên bấm chuông. “T.J., Jaine đây! Nhanh lên!”

Cô nghe thấy tiếng bước chân, tiếng chó xpanhơn sủa rồi cánh cửa mở ra, khuôn mặt lo lắng của T.J. hiện ra trước mắt cô. “Có gì không ổn thế?” T.J. hỏi, kéo mạnh cô vào trong nhưng Jaine không thể nói; cô không thể nói nổi một từ. Con chó xpanhơn vẫn sủa điên cuồng, Trilby, nhảy lên chân họ.

“Trilby, yên!” T.J. nói. Cầm run run, cô nuốt khan “Luna?”

Jaine gật đầu, vẫn không nói nổi. T.J. bịt tay vào miệng khi tiếng khóc khủng khiếp, thất ruột xé toạc cổ họng cô và cô ngã dựa vào tường. “Không, không!” Jaine cố nói, vòng tay quanh T.J. “Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ không có ý...” Cô thở sâu. “Bọn tớ chưa biết. Sam đang trên đường đến đó và anh ấy sẽ gọi về đây khi anh ấy biết...”

“Cái gì đang diễn ra thế?” Galand hỏi khi bước vào phòng nghĩ. Một tập giấy cho ngày chủ nhật trong tay anh. Trilby chạy về phía anh, đuôi vẫy toán loạn.

Cơn run rẩy chết tiệt lại bắt đầu. Jaine cố gắng kiểm soát nó. “Luna bị mất tích. Cheryl không thể gọi điện được.”

“Vậy thì cô ấy đi đến cửa hàng tạp hoá.” Galan nói, nhún vai. T.J. ném cho anh cái nhìn giận dữ khiến da anh cháy xém. “Anh ta nghĩ chúng ta quá kích động và Marci bị lừa dối vì ma túy.”

“Điều đó có lý hơn là việc các cô đang bị một tên điên nào đó săn đuổi.” Anh đá lại. “Hãy ngừng việc làm um mọi thứ lên đi.”

“Nếu như chúng tôi làm um nó lên” Jaine nói, “thì cảnh sát cũng vậy.” Rồi cô cắn chặt môi. Cô không muốn nhảy vào giữa cuộc tranh cãi trong nội bộ gia đình. T.J. và Galan đã có đủ những phiền phức ngay cả khi cô không thêm nó vào.

Galan lại nhún vai. “T.J. nói rằng cô sẽ kết hôn với một chàng cảnh sát nên có thể anh ấy chiều theo ý cô thôi. Đi thôi cún.” Anh quay đi vừa bước trở lại với cái sào huyết của mình của mình với tờ báo của mình, Trilby chạy loạn xạ quanh chân của anh.

“Quên anh ta đi,” T.J. nói. “Kể cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra đi.” Jaine truyền đạt những gì Cheryl nói và thời gian. T.J. liếc nhìn đồng hồ; bây giờ vừa sang buổi chiều. “Ít nhất là 4 tiếng rồi. Cậu ấy không đi mua sắm. Có ai gọi cho Shamal không?”

“Không có số của anh ấy nhưng Sam sẽ lo việc này.” Họ đi vào trong bếp nơi T.J. vừa ngồi đọc sách. Cô mở quyển sách đặt lên hộc tường rồi đặt 1 bình cà phê. Khi mỗi người đang uống đến cốc thứ hai thì chiếc điện thoại không dây đang đặt ở gần khuỷu tay T.J. kêu. Cô chụp nó lên. “Sam?”

Cô nghe và khi nhìn mặt cô, Jaine cảm thấy hi vọng chết dần. T.J. trông hết sức choáng váng và mặt trắng bệch. Môi cô chuyển động nhưng không âm thanh nào lọt ra. Jaine tóm lấy điện thoại. “Sam? Nói cho em đi.”

Giọng anh nặng nề. “Em yêu, anh rất tiếc. Có vẻ như nó xảy ra đêm qua, có lẽ ngay khi cô ấy về nhà từ đám tang.”

T.J. gục mặt xuống bàn, khóc sụt sùi. Jaine với đến chạm vào vai cô, cố gắng an ủi nhưng cô có thể cảm thấy bản thân mình đang gặp vào nỗi đau và cô không biết liệu có thể an ủi được không.

“Ở nguyên đó,” Sam nói. “Đừng đi đâu. Anh sẽ ở đó ngay khi anh xong việc. Lần này không thuộc phạm vi của anh nhưng tất cả bọn anh đang họp bàn. Có thể mất vài giờ nhưng em đừng đi đâu,” anh lặp lại.

“Được rồi.” Jaine thì thào và gác máy.

Galan đi đến cửa và đứng lảng vảng quanh đó, nhìn chằm chằm vào T.J. như thể anh hi vọng cô phản ứng quá mạnh nhưng có gì đó trên khuôn mặt anh nói rằng lần này anh đã hiểu hơn. Mặt anh tái nhợt. “Chuyện gì thế?” Anh cầu nhàu.

“Đó là Sam,” Jaine nói. “Luna chết rồi.” Rồi cô vỡ oà, hoàn toàn mất mát kiểm soát và một lúc lâu sau cô vẫn không thể làm gì khác ngoài việc khóc lóc và ôm chặt T.J. Khi Sam đến thì mặt trời đã lặn. Trông anh mệt mỏi và giận dữ. Anh tự giới thiệu mình với Galan bởi vì chẳng ai, Jaine hay T.J. nghĩ ra.

“Anh đã có mặt ở đám tang,” Galan đột nhiên nói với cái nhìn sắc bén.

Sam gật đầu. “Cả thám tử của Sterling Heights cũng ở đó. Chúng tôi hi vọng có thể lần theo dấu vết của hân nhưng hân quá ranh ma hoặc là hân không ở đó.”

Galan liếc nhìn vợ mình. T.J. vẫn ngồi yên lặng, lơ đãng vuốt ve chú chó xpanhơn lông đen trắng. Cái nhìn của Galan từng lạnh nhạt, thờ ơ nhưng giờ thì không còn chút thờ ơ, lạnh nhạt nào khi anh nhìn cô nữa. “Có ai đó thực sự đang bám theo họ. Thật khó có thể tin được.”

“Hãy tin đi.” Sam nói ngắn gọn, ruột anh quặn lại vì phần nộ khi anh nhớ lại những gì đã xảy ra với Luna. Cô phải chịu cùng sự độc ác, tấn công trực tiếp, khuôn mặt cô méo mó không thể nhận ra và vô số những vết thương do bị búa đập, lạm dụng tình dục. Không giống Marci, cô vẫn còn sống khi hân dùng búa đầu cô; cả căn hộ loang lổ máu. Quần áo cô bị cắt nát giống như quần áo Jaine. Khi anh nghĩ Jaine đã đến gần cái chết thể nào và những gì cô sẽ phải chịu nếu cô ở nhà vào đêm thứ tư tuần trước, anh khó khăn lắm mới kìm nén được cơn giận dữ điên cuồng. “Anh đã liên hệ với bố mẹ cậu ấy chưa?” Jaine hỏi giọng khàn khàn. Họ sống ở Toledo nên không xa lắm. “Ừ, họ đã ở đây rồi,” Sam nói. Anh ngồi xuống vào vòng tay quanh người cô, kéo đầu cô vào vai anh.

Máy nhắn tin của anh kêu. Anh vội lấy nó ở thắt lưng và tắt đi rồi nhìn vào số và chữ thề, xoa xoa mặt mình. “Anh phải đi.”

“Jaine có thể ở lại đây,” T.J. nói trước khi anh kịp hỏi. “Tớ không có quần áo nhưng không phản đối, đơn thuần là chỉ ra rắc rối.”

“Tôi sẽ lái xe đưa cô về nhà.” Galan nói. “T.J. sẽ đi cùng. Cô có thể gói ghém bất cứ thứ gì cô cần và ở bao lâu cô muốn.” Sam gật đầu tán thành. “Anh sẽ gọi lại,” anh nói khi đi ra cửa.

Corin đu đưa người. Hắn không thể ngủ, không thể ngủ, không thể ngủ. Hắn tự ngân nga ru mình như cách hắn vẫn làm khi còn nhỏ như bài hát diệu kỳ đó không có tác dụng. Hắn tự hỏi từ khi nào nó không còn tác dụng nữa. Hắn không nhớ được.

Con mụ chó cái mặc đồ đỏ đã chết. Mẹ sẽ rất hài lòng. Đã xong hai và còn hai nữa.

Hắn cảm thấy rất tốt. Lần đầu tiên trong đời, hắn làm Mẹ hài lòng. Hắn chưa từng làm điều gì đủ tốt với mẹ bởi vì hắn luôn có vết rạn , cho dù bà đã cố gắng để khiến hắn trở thành người hoàn hảo thế nào. Tuy nhiên, lần này hắn đã làm đúng và bà sẽ rất hài lòng. Hắn đã giải thoát thế giới này khỏi những mụ chó cái đi điếm, từng mụ, từng mụ, từng mụ một. Không. Quá nhiều “mụ”. Hắn chưa xử lý xong ba mụ. Hắn đã cố gắng nhưng có một mụ không ở nhà.

Hắn nhớ đã nhìn thấy mụ ở lễ tang. Mụ đã cười. Hay đó là một mụ khác nhỉ? Hắn cảm thấy bối rối bởi vì những khuôn mặt bơi lội lung tung trong trí nhớ của hắn. Một người không nên cười ở lễ tang. Điều đó sẽ vô cùng gây tổn thương cho tang quyến.

Nhưng mụ nào đã cười? Tại sao hắn không thể nhớ? Không vấn đề gì, hắn tự nghĩ với bản thân và cảm thấy tốt hơn. Cả hai mụ đó phải chết và ai đã cười, ai là “cô C” không còn là vấn đề nữa. Không vấn đề gì bởi vì cuối cùng, cuối cùng, mẹ sẽ hạnh phúc và bà sẽ không bao giờ, không bao giờ làm đau hắn nữa.

27. Chương 27

Sáng thứ hai, Sam ngồi ở Warren RD, tay chống đầu, lật đi lật lại những file ở Hammerstead. Chiếc máy tính NCIC không cho họ biết cái gì đặc biệt từ những cái tên đó cả nên anh và Bernsen phải đọc đi đọc lại, nhìn xem có gì nảy ra trong đầu họ và cho họ manh mối họ cần không.

Nó ở đây, Sam biết là nó. Họ chỉ chưa tìm ra thôi. Anh ngờ vực anh đã biết nó là cái gì bởi vì anh cảm thấy ruột gan mình quặn lại như thể anh đã bỏ lỡ cái gì đó. Anh không thể chỉ rõ nhưng nó ở đó, không sớm thì muộn, cái chuông sẽ rung lên thôi. Anh chỉ hi vọng nó sớm rung, trong vài phút tới chẳng hạn.

Tên này ghét phụ nữ. Hắn không giao thiệp với họ, không muốn làm việc với họ. Có thể có ghi chú nào trong đồng file này về việc bị hàng xóm kêu ca, thậm chí là bị buộc tội quấy rối. Cái gì đó kiểu như sẽ nhảy ra khỏi tay họ ngay trong lần xem xét đầu tiên nhưng có lẽ chỉ kêu ca bằng lời và việc chịu trách nhiệm không thực sự được giải thích rõ ràng.

Hôm nay, không một ai, cả Jaine và T.J. đi làm. Họ vẫn ở cùng nhau dù họ đã chuyển từ nhà T.J. sang nhà Shelly, cùng với con chó nhỏ xpanhơn kêu ăng ẳng báo động nếu có bất cứ sự xâm nhập nào dù là con chim trong sân nhà hay ai đó đi đến. Anh đã sợ Jaine sẽ muốn ở nhà cả ngày khi hệ thống báo động của cô được thiết lập - dưới con mắt đại bàng của bà Kulavich, người chịu trách nhiệm giám hộ công việc thay cô hết sức nghiêm túc - vào ngày thứ bảy khi họ tham dự lễ tang Marci. Hệ thống báo động rất tốt nhưng nó không ngăn được kẻ quyết tâm giết người.

Nhưng Jaine không muốn ở một mình. Cô và T.J. bám vào nhau, choáng váng và sững sờ vì những gì xảy ra với bạn thân của mình. Giờ đây, không ai còn nghi ngờ cái List chính là nhân tố khởi đầu cho tội ác này và các phòng cảnh sát đã hợp lại cũng nhau thành nhóm đặc nhiệm, cùng kết hợp giải quyết các trường hợp này vì không có ai trong số họ sống trong cùng 1 vùng.

Các tổ chức truyền thông quốc gia tràn ngập câu chuyện “Ai đang giết hại Ladies of List?” Một phát thanh viên ngân nga. “Vùng Detroit đã bị sốc bởi những án mạng kinh hoàng, giết hại hai trong số những người phụ nữ là tác giả danh sách hài hước và gây nhiều tranh cãi về anh chàng Hoàn Hảo đã khiến cả nước ồn ào hai tuần trước.” Phóng viên lại kéo đến bên ngoài Hammerstead, đợi phỏng vấn bất cứ ai quen biết với hai nạn nhân. Đội đặc nhiệm đã sắp xếp để sao chép tất cả các cuộc phỏng vấn mà phóng viên có thể làm trong trường hợp tên giết người muốn nhìn hắt trên truyền hình cả nước, mắt sưng húp khóc thương cho “những người bạn” của hắn. Phóng viên cũng kéo đến nhà Jaine nhưng rời đi khi họ phát hiện không có ai ở nhà. Anh nghĩ họ cũng sẽ đến nhà T.J. nên đó là lý do anh gọi Shelly và nói với cô rằng giữ Jaine và T.J. cả ngày với cô. Shelly vui mừng hơn là tuân mệnh. Anh ngờ rằng sẽ có những kẻ chõ mũi vào nói với mọi người những người họ biết và thậm chí sẽ tìm ra Shelly nhưng ít nhất hôm nay Jaine và T.J. sẽ không bị làm phiền.

Sam day day mắt. Anh mới ngủ có hai tiếng. Giấy tờ hôm qua là về hiện trường vụ giết người khác, một cậu bé tuổi teen. Họ nhanh chóng khoanh vùng và bắt giữ bạn trai cũ của bạn gái mới của cậu bé, giết người vì cậu bé đã nói nó ăn cứt và chết đi. Công việc giấy tờ tuy nhiên, luôn luôn là công việc chó đẻ. Bản báo cáo về dấu giày tìm thấy trong nhà Jaine ở đâu nhỉ? Tìm được câu trả lời luôn tốn nhiều thời gian. Anh tìm trên bàn mình nhưng không ai để lại nó khi anh vắng mặt. Có lẽ nó được đưa cho Bernsen vì họ luôn tham khảo chéo nhau trong tất cả các giấy tờ. Trước khi Luna chết, không phải ai cũng tin chắc là vụ đột nhập vào nhà Jaine có liên quan đến cái chết của Marci nhưng anh và Bernsen thì tin chắc. Bây giờ, tất nhiên, không còn ai nghi ngờ nữa. Anh gọi Roger. “Báo cáo về dấu giày đến chỗ cậu chưa?”

“Chưa thấy. Ý cậu là cậu chưa nhận được à?”

“Chưa. Phòng thí nghiệm chắc làm mất nó rồi. Tớ sẽ bắn vào họ yêu cầu khác.” Chết tiệt, anh nghĩ khi gác máy. Có một thứ họ không cần là sự trì hoãn. Có lẽ dấu giày đó không quan trọng nhưng có lẽ loại giày đó hiếm thấy và rất ít dùng để ai đó ở Hammerstead có thể nói, “Ồ, vâng, ai đó có một đôi. Chi trả cả gia tài cho họ.” Anh trở lại với đồng file, gần như nản chí trong việc tìm ra điều gì đó. Nó ở đây, ngay trước mũi anh, anh biết. Tất cả những gì anh phải làm là chỉ ra nó.

Galan rời công ty sớm. Những sự kiện hôm qua khiến anh quá bàng hoàng và anh không thể tập trung được. Tất cả những gì anh muốn là đón T.J. từ nhà chị gái Jaine, mang cô về nhà để anh trông chừng cô được.

Anh không biết họ đã đánh mất quan hệ của mình thế nào. Không – anh biết, chính xác thế nào. Sự tán tỉnh vô tội với Xandrea Conaway ở công ty đã bắt đầu trở nên quan trọng và có lẽ nó chưa bao giờ là vô tội. Anh bắt đầu so sánh mọi thứ của T.J., mọi điều cô nói và làm, với Xandrea, người luôn ăn mặc chải chuốt và không bao giờ cần nhần, từ khi nào nhỉ?

Tất nhiên T.J. không ăn mặc chải chuốt ở nhà, anh nhận ra vậy. Cả anh cũng thế. Đó là những gì thuộc về nhà, thư giãn và thấy thoải mái. Vậy sẽ ra sao nếu cô phàn nàn khi anh không đổ rác? Anh phàn nàn nếu cô vứt đồ trang điểm của mình lung tung khắp bàn trang điểm. Những người sống cùng nhau đôi khi cũng khiến người kia bực mình. Đó là một phần của việc kết hôn.

Anh đã yêu T.J. từ khi anh mới 14 tuổi. Làm thế nào anh lại quên mất hình ảnh đó và họ có cùng nhau những gì? Tại sao nó khiến anh kinh hoàng khi nhận ra rằng tên giết người đang thực sự săn đuổi T.J. và bạn của cô và khiến anh nhận ra rằng nó sẽ giết chết cả anh nếu anh mất cô?

Anh không biết làm thế nào anh có thể bù đắp cho cô. Anh không biết liệu cô có cho anh làm thế không. Tuần vừa qua hay trước nữa, từ khi cô đoán ra anh đang mê đắm Xandrea, cô đã tách ra khỏi anh. Có lẽ cô tin rằng anh thực sự không chung thủy với cô mặc dù anh chưa bao giờ để mối quan hệ của anh và Xandrea vượt quá kiểm soát. Họ đã hôn nhau, đúng thế, nhưng không có gì hơn.

Anh thử tưởng tượng anh sẽ thấy thế nào nếu người đàn ông khác hôn T.J. và anh thấy dạ dày nôn nao. Có lẽ chỉ hôn thôi cũng không thể tha thứ được.

Anh sẽ quỳ gặp người xuống trước cô nếu cô lại cười như thể anh là người quan trọng với cô như trước.

Chị của Jaine sống ở ngôi nhà lớn xây theo kiểu thuộc địa ở St. Clair Shores. Cửa gara ba đã hạ xuống nhưng chiếc xe tải màu đỏ hoành tráng của Sam Donovan thì vẫn đậu trên lối lái xe. Anh đỗ cạnh đó và đi theo lối đi vòng vèo dẫn đến hai cánh cửa trước. Anh bấm chuông và chờ đợi.

Donovan trả lời. Galan nhận thấy Sam vẫn đeo súng. Nếu anh có một cái, anh nghĩ, anh cũng có thể đeo nó dù có hợp pháp hay không.

“Họ thế nào?” anh hỏi nhẹ nhàng, bước vào trong. “Mệt mỏi và vẫn bị sốc. Shelly nói họ đã ngủ gần như cả ngày nên tôi đoán đêm qua họ không ngủ nhiều lắm.” Galan lắc đầu. “Họ ngồi và nói chuyện gần như cả đêm. Hải hước hắt; họ không nói nhiều về tên con hoang đã gây ra việc đó hay Jaine đã suýt chết vào đêm hần đột nhập vào nhà cô ấy. Họ chỉ nói về Luna và Marci.”

“Giống như mất hai người thân thiết trong gia đình. Sẽ mất một thời gian để họ có thể hồi phục lại.” Anh đề cập đến nỗi thương tiếc một cách cơ bản nhất; anh biết Jaine sẽ hồi phục bởi vì bản tính chọc ngoáy của cô sẽ không ngồi yên nhưng anh cũng biết nó có thể mất hàng tuần, thậm chí hàng tháng, bóng tối nỗi đau này mờ rồi khỏi mắt cô. Trong ngôi nhà, mọi thứ như bình thường. Chồng Shelly, Al, đang xem ti vi. Đứa con gái tuổi teen, Stefanie đang ở tầng trên nghe điện thoại trong khi Nicholas 11 tuổi đang chơi game trên máy tính. Những người phụ nữ túm tụm trong bếp – tại sao luôn là bếp? – nói chuyện và uống sô đa ăn kiêng và ăn bất cứ cái gì Shelly có trong tay.

Sự tàn phá bởi nỗi tiếc thương bao quanh Jaine và T.J. nhưng mắt họ khô ráo. T.J. giật mình khi nhìn thấy chồng.

“Anh làm gì ở đây?” Cô không có vẻ gì vui mừng gặp anh cả.

“Anh muốn ở bên em,” anh trả lời. “Anh biết em mệt mỏi nên anh không muốn em phải đợi đến nửa đêm mới về nhà. Không nói đến việc Shelly và gia đình có thể sẽ đi ngủ sớm hơn thế nhiều.”

Shelly phẩy tay. “Đừng lo. Chúng tôi thường thức khuya khi bọn trẻ không phải đi học.”

“Thế còn phóng viên thì sao?” T.J. hỏi. “Chúng ta sẽ không được yên đâu nếu họ vẫn nhúng quanh đó.”

“Tôi nghi ngờ họ sẽ đi loang quanh mãi.” Sam nói. “Họ muốn phỏng vấn, đúng thế, nhưng họ có thể phỏng vấn những người khác. Có khả năng vì cô không ở nhà hôm nay nên họ sẽ gọi điện thay vì cắm trại quanh nhà cô.”

“Vậy thì tôi muốn về nhà,” T.J. nói và đứng dậy. Cô ôm Shelly. “Cảm ơn chị hàng triệu lần. Hôm nay chị là người bảo vệ cuộc sống.”

Shelly ôm lại. “Bất cứ lúc nào. Ngày mai lại quay lại nhé nếu em không muốn đi làm. Tất cả những điều em phải làm là đừng ở nhà một mình!”

“Cảm ơn chị. Em rất mừng nhưng em nghĩ ngày mai em sẽ đi làm. Trở lại công việc hàng ngày sẽ giúp đầu óc em thư thái.”

Jaine nói. “Em nghĩ em và Sam cũng về nhà đây. Trông anh ấy kiệt sức cũng như em vậy.”

“Mai cậu có đi làm không?” T.J. hỏi. “Tớ không biết. Có thể. Tớ sẽ gọi và báo cho cậu biết.” “Trilby,” T.J. gọi và con chó nhảy lên, mắt sáng long lanh và toàn bộ người nó lúc lắc đầy nhiệt tình. “Đi nào, cô bé, về nhà thôi.”

Trilby sủa và chạy vội vàng quanh chân T.J. Galan cúi xuống vỗ về nó và nó liếm tay anh. “Xích của mày đâu rồi?” anh hỏi và nó vội vàng đi tìm. Trò hề của con chó này thường khiến T.J. cười nhưng đêm nay cổ máy cô cũng không cười được.

Trên đường về nhà, T.J. nhìn chăm chăm ra cửa sổ. “Anh không cần phải rời công ty sớm thế đâu,” cô nói. “Em khỏe cả.”

“Anh muốn ở bên em,” anh nhắc lại, và thở sâu. Anh muốn nói chuyện này khi họ ở nhà hơn, khi mà anh có thể vòng tay quanh người cô nhưng có lẽ bây giờ là lúc thích hợp nhất. Ít nhất cô không bỏ đi được. “Anh xin lỗi,” anh nói dịu dàng.

Cô không liếc nhìn anh. “Vì sao?”

“Vì là một con lừa, một con lừa ngu ngốc. Anh yêu em nhiều hơn bất cứ thứ gì, bất cứ ai trên thế gian này và anh không thể chịu đựng được khi nghĩ anh sẽ mất em.”

“Thế bạn gái của anh thì sao?” cô khiến giọng nói mình như trẻ con, như thể anh chỉ là con gà trông choai không thể nhìn xa trông rộng.

Anh nhăn mặt. “Anh biết em không tin anh nhưng anh thề anh không ngu ngốc đến thế.”

“Vậy chính xác anh ngu ngốc thế nào rồi?”

Cô chưa bao giờ để anh trốn thoát bất cứ điều gì, anh nhớ lại. Thậm chí ngày học trung học, T.J. cũng sẽ ghim chặt anh lên tường nếu anh cô gắng lẩn tránh nói chuyện với cô bất cứ điều gì cô muốn biết.

Anh dán mắt xuống đường bởi vì anh sợ phải nhìn cô, anh nói. “Tán tỉnh vợ vãn. Hôn vợ vãn. Nhưng không có gì hơn thế. Chưa từng.”

“Thậm chí chưa sờ soạng nhau?” Giọng cô cho thấy cô không tin anh. “Chưa từng,” anh nhắc lại chắc chắn. “Anh... chết tiệt, T.J. điều đó không đúng và anh không có ý nói gì về mặt thể xác. Cô ấy không phải là em. Anh không biết nữa; có lẽ anh đã để cái tôi của mình lấn át, bởi vì anh hồ như thích sự hồi hộp nhưng nó đã sai và anh biết điều đó.”

“Vậy chính xác ai là ‘cô ấy’?” T.J. hỏi.

Anh cần lấy tất cả mọi gam dũng cảm trong mình mới nói ra được tên cô ấy bởi vì nói ra tên thật của một người phụ nữ sẽ cá nhân hoá chuyện này, khiến nó thành thật. “Xandrea Conaway.”

“Em đã từng gặp cô ấy chưa?”

Galan lắc đầu, và nhận ra cô vẫn không nhìn anh. “Không, anh không nghĩ vậy.”

“Xandrea,” cô nhắc lại. “Nghe như một loại nước uống hỗn hợp.” Anh biết rằng không nên nói gì tốt đẹp về Xandrea cả. Thay vì thế, anh nói “Anh yêu em. Hôm qua, khi em biết tin về Luna, anh nhận ra...” Giọng anh khàn khàn. Anh phải nuốt khan trước khi có thể nói tiếp. “Anh nhận ra em đang bị nguy hiểm, điểm đó như cú tát vào mặt anh.”

“Bị một tên sát nhân tâm thần săn đuổi là một kiểu thu hút chú ý,” cô nói giọng khô khốc.

“Ừm.” Anh quyết định không đề cập nữa và hỏi, “Liệu em có cho anh một cơ hội khác không?”

“Em không biết,” cô nói và tìm anh đau nhói. “Em đã nói với anh rằng em không vội vã hay làm bất cứ điều gì quyết liệt và em sẽ không làm. Ngay lúc này sự chú ý của em đang vỡ ra từng mảnh nên em nghĩ chúng ta nên gác lại việc này một thời gian.” Được, anh nghĩ. Đó là một cú bạt và trượt nhưng anh chưa vùng tay.

“Anh có thể ngủ cùng em không?”

“Ý anh là làm tình à?”

“Không. Ý anh là ngủ cùng em. Trên giường em. Anh cũng muốn làm tình với em nhưng nếu em không muốn, ít nhất em sẽ để anh ngủ cùng em chứ?”

Cô nghĩ về việc đó quá lâu đến nỗi anh bắt đầu cho rằng anh đã đập trượt quả bóng nữa. Cuối cùng cô nói, “Được.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô không đẩy về nhiệt tình nhưng cô không đá anh đi chỗ khác. Đó là một cơ hội. Họ đã cùng nhau nhiều năm và điều đó giữ họ lại với nhau khi những cặp đôi khác đã chia tay. Anh không thể mong trong một đêm, anh có thể xoá bỏ hết được mọi lỗi lầm anh đã làm trong hai năm qua.

Nhưng cô đã kiên nhẫn với anh nên anh sẽ không từ bỏ, dù cô có gắt gỏng thế nào và dù mất bao lâu để khiến cô tin anh yêu cô, đi chăng nữa. Điều quan trọng nhất là bảo vệ mạng sống cho cô thậm chí dù sao này cô có bước ra khỏi cuộc đời anh. Anh không biết anh có thể sống nổi nếu mất cô không nhưng anh biết rằng anh không thể nào chịu đựng việc phải chôn cất cô.

“Em mệt quá,” Jaine nói. “Chắc anh cũng kiệt sức rồi.”

“Anh đã phải uống cà phê cả ngày dài,” Sam trả lời. “Dù sao nó cũng làm giảm bớt sự choáng váng. Có muốn một cốc vào đêm sớm không?”

Cô ngáp. “Em không nghĩ em có lựa chọn. Em nghi ngờ em có thể thức nếu em cố.” Cô xoa xoa trán. “Em bị từng cơn nhức đầu cả ngày nay và tất cả thuốc em uống đều không có tác dụng.”

“Chết tiệt,” anh nói nhẹ nhàng. “Chúng ta còn chưa kết hôn mà em đã bị đau đầu rồi.”

Điều đó tạo nên một nụ cười mỗi mệ.

“Hôm nay, Shelly đã tuốt gươm xử lý một quả dưa chuột khổng lồ phải không?” Nụ cười tươi hơn một chút mặc dù vẫn đượm màu buồn bã. “Vâng. Mỗi khi bọn em nhắm mắt lại là chị ấy lại trát dưa chuột lên mắt bọn em. Em không biết nó có tác dụng không nhưng em thấy dễ chịu.” Cô dừng lại. “Hôm nay anh có tiến triển gì không?”

Anh cần nhằn về chán ghét. “Tất cả những gì anh làm là bơi đứng. Máy tính không cho ra điều gì cả nên Bernsen và anh phải xem xét tất cả các file để xem bọn anh có bỏ qua điều gì không. Em có nhớ ra có vụ quấy nhiễu nào hay vấn đề nào giữa hai đồng nghiệp không?”

“Em nhớ khi Sada White bắt quả tang chồng mình đang ve vãn Emily Hearst, họ đã cãi lộn ở bãi đỗ xe nhưng em nghi ngờ đó không phải đó là điều anh kiếm tìm.” Cô lại ngáp. “Quấy nhiễu hả? Em không nhớ được vụ nào. Bennett Trotter thì ngày nào cũng có thể bị tố cáo quấy rối tình dục hàng đàn nhưng em không nghĩ ai khác có. Và tóc lão ta màu tối.”

“Bọn anh không loại trừ những người tóc màu tối. Bọn anh không loại trừ ai cả. Marci có thể đã dính sợi tóc vàng của ai đó mà cô ấy chạm phải ở cửa hiệu tạp hoá. Hãy nói cho anh biết về Bennett Trotter.”

“Lão ta là đồ đàn độn, luôn luôn nhận xét về những thứ lão thấy sexy nhưng lão là người duy nhất nghĩ chúng sexy. Chắc anh biết loại người kiểu đó.”

Anh biết. Anh tự hỏi liệu Bennett Trotter có chứng minh được mình ở đâu trong hai ngày đó không. “Có một số người mà không ai thích,” Jaine tiếp tục. “Quản lý của em, Ashford de Wynter là một người. Ông ta thực sự ghét cái List cho đến khi công ty quyết định kệ cho nó công khai thoải mái thì ông ta mới thôi.” Sam thêm Ashford de Wynter vào danh sách trong não của mình. “Còn ai nữa?”

“Em không biết tất cả. Để xem nào. Không ai giống Leah Street nhưng em không nghĩ nên tính cả cô ta.”

Tên này nghe rất quen. Một giây sau anh mới nhớ ra. “Cô ta là chúa đóng kịch”

“Và là chúa phiền phức nữa. Em mừng vì cô ta không cùng phòng em. Ngày nào T.J. cũng phải chịu đựng cô ta.”

“Còn ai ngoài Trotter và de Wynter không?”

“Không có ai nổi bật cả. Em nhớ có gã tên là Gary gì đó. Anh ta đã thực sự tức giận khi cái List phổ biến bởi vì một số phụ nữ đã chòng ghẹo anh ta về nó nhưng anh ta không tức tối gay gắt mà chỉ sùng sía thôi.”

“Em có thể tìm ra tên chính xác của anh ta không?”

“Có. Dominica Flores là một trong những phụ nữ đã châm chọc anh ta. Em sẽ gọi cho cô ấy sáng mai.”

Thật lạ là mọi thứ đã thay đổi biết bao, T.J. nghĩ vậy khi bước vào Hammerstead sáng hôm sau. Marci và Luna không còn ở đây. Họ sẽ không bao giờ ở đây nữa. Nếu khó có thể chấp nhận cái chết của Marci thì đối với cái chết của Luna, thực sự không thể chấp nhận. T.J. vẫn không thể lôi tâm trí ra khỏi điều đó. Luna quá tươi sáng và ngọt ngào, làm sao ai đó có thể muốn giết chết cô chỉ vì cái danh sách ngu ngốc đó?

Kẻ giết người đang ở đây, trong toà nhà này, cô nghĩ. Có thể cô bước qua hẻm trong hành lang. Có thể đi làm không phải là hành động khôn ngoan nhất nhưng kỳ lạ là cô muốn ở đây vì hẻm ở đây. Có thể hẻm sẽ nói ra điều gì đó cho dù cô biết rằng có khả năng nó bị bỏ qua. Có thể cô sẽ nắm bắt được biểu hiện nào đó trên khuôn mặt – điều gì đó, bất cứ điều gì giúp họ tìm ra hẻm là ai. Cô không phải là Sherlock Holmes nhưng cô cũng không ngu ngốc.

Jaine luôn là người dửng dưng nhất trong nhóm nhưng T.J. cho rằng cô cũng có thể liều lĩnh một chút. Đi làm hôm nay là liều lĩnh. Jaine không đến; cơn đau đầu hôm qua của cậu ấy chưa hết và cậu sẽ ở cùng Shelly thêm một ngày nữa, để được nuông chiều. T.J. phải thú nhận rằng cô tính ý nghĩ Galan lo lắng cho cô. Điều đó thật ngốc nghếch, thật chí là ngu si, đi làm khi cô biết rằng anh lo sợ điều đó nhưng đã quá lâu

rồi, anh đã coi như sự quan tâm mãnh liệt hiện tại của anh sẽ làm dịu cảm giác tổn thương của cô. Anh đã làm cô ngạc nhiên đêm qua với những gì anh nói. Có lẽ họ có thể cùng nhau làm lại. Cô không muốn vội vàng chấp nhận lời xin lỗi của anh cũng như cô không vội vàng li dị khi cuộc hôn nhân của họ bắt đầu rạn nứt nhưng cô đã yêu anh và lần đầu tiên sau một quãng thời gian dài, cô nghĩ có thể anh cũng yêu cô.

Cũng như Luna và Shamal cuối cùng cùng giải quyết được sự khác biệt giữa họ, ngay trước khi cậu ấy bị giết. Cậu ấy đã có hai ngày hạnh phúc với anh ấy. Hai ngày, trong khi lẽ ra cậu ấy sẽ có cả một đời.

T.J. cảm thấy đối nhiên lạnh giá. Liệu cô cũng chỉ có hai ngày với Galan để tiếp tục thoả ước mong manh giữa họ hay không? Không. Tên giết người sẽ không làm thế với cô theo cách đã làm với Marci và Luna. Cô không thể hình dung ra làm thế nào Luna để cho hắn vào nhà như cảnh sát nghĩ. Có lẽ hắn đã ở trong nhà, đợi cô. Sam nói họ không tìm thấy dấu hiệu đột nhập nào nhưng có lẽ hắn cạy khoá hay gì đó. Có lẽ làm sao đó hắn có chìa khoá trong tay. Nếu Galan không ở công ty khi cô về nhà chiều nay, cô nghĩ, cô sẽ không vào nhà một mình. Cô sẽ nhờ người hàng xóm vào nhà cùng cô. Cô có Trilby để thêm an toàn; không gì có thể vượt qua cô cún nhỏ đó. Giống cho xpanhơn rất bảo vệ gia đình chúng. Đôi khi tiếng sủa của nó có hơi phiền toái nhưng giờ đây T.J. biết ơn vì nó rất cảnh giác.

Leah Street nhìn lên ngạc nhiên khi T.J. đi vào văn phòng. “Tôi không nghĩ gặp cô hôm nay,” cô ta nói. T.J. giấu sự ngạc nhiên của mình. Quần áo Leah chưa bao giờ vừa mắt nhưng ít nhất cô ta ăn mặc rất chỉnh tề. Hôm nay trông cô ta như thể vừa nhặt nó lên khỏi nền nhà. Cô mặc váy và áo sơ mi nhưng cái váy bị lệch về một bên và hở ra cả viền váy lót. T.J. chưa từng thấy ai vẫn mặc váy lót khi họ không phải mặc, nhất là trong cái nóng mùa hè muộn này. Áo của Leah nhăn nhúm và có vết nhơ phía trước. Thậm chí tóc cô ta, bình thường không chệch vào đâu được thì trông như thể cô ta chưa chải nó trước khi đi làm.

Nhận ra Leah đang nhìn cô ngóng đợi, T.J. kéo suy nghĩ trở lại với những gì vừa nói.

“Tôi nghĩ làm việc sẽ tốt hơn. Cô biết đấy, thói quen hàng ngày.”

“Thói quen.” Leah gật đầu như thể từ đó rất thâm thúy.

Thật kỳ lạ. Nhưng rồi, Leah luôn là kiểu nói trước khi nghĩ. Không có gì ẩn tượng, chỉ là một chút hơi...khác người.

Từ những gì T.J. có thể ỏi, hôm nay Leah thực sự khác người, bận rộn với thế giới nhỏ bé riêng của mình. Cô ta ngân nga, giũa móng tay, trả lời vài cuộc gọi. Cô nói vừa phải, ít nhất, nếu nó không có hiệu quả lắm. “Tôi không biết, tôi sẽ quay lại sau,” dường như là câu nói thường ngày của cô.

Sau 9h một chút cô ta biến mất và quay lại 10 phút sau với những vết bẩn trên áo. Đi đến phía T.J., cô ta cúi xuống và thì thào. “Tôi gặp rắc rối với một ít hồ sơ. Cô giúp tôi di chuyển vài cái hộp được không?”

Hồ sơ gì? Hộp gì? Hầu như tất cả đều có trong máy tính. T.J. định hỏi cô ta đang nói về cái gì nhưng Leah ném một cái nhìn lén lút, xấu hổ khắp văn phòng như thể cô ta đang có khó khăn, không biết làm gì với đồng hồ sơ và không muốn người khác biết. Sao lại là mình? T.J. nghĩ nhưng thở dài và nói, “Được thôi.” Cô theo sau Leah vào thang máy. “Hồ sơ đó ở đâu?” cô hỏi.

“Tầng dưới. Phòng lưu trữ.”

“Tôi không biết cái gì thực sự được lưu trữ trong phòng lưu trữ,” T.J. đùa nhưng hình như Leah không nhận biết được. “Tất nhiên là có.” Cô ta nói, giọng hoang mang. Thang máy trống rỗng và họ không gặp ai ở hành lang tầng một nhưng không ngạc nhiên nếu vào thời điểm này buổi sáng. Mọi người ở trong văn phòng của họ, những con sâu máy tính có lẽ đang có cuộc chiến ném giấy và chưa đến giờ nghỉ uống cà phê buổi sáng khi mà mọi người bắt đầu đi loanh quanh nhiều hơn.

Họ đi vào một hành lang hẹp màu xanh đến buồn nôn và Leah mở cửa phòng dán chữ “Lưu trữ”, bước sang bên để T.J. vào trước cô. T.J. nhăn mũi lại vì mùi ẩm mốc và chua chua như thể chưa có ai vào đây khá lâu rồi. Nó cũng tối nữa.

“Công tắc đèn ở đâu nhỉ?” Cô hỏi, không bước vào trong. Có gì đó cứng đập vào lưng cô, đẩy mạnh cô vào trong căn tối nặng mùi. T.J. bỏ trên sàn bê tông thô nhám, da tay và đầu gối cô xước xát. Đột nhiên cô kinh hoàng nhận ra trong đầu và cô cô lảo nhao bên cạnh và đứng lên khi một ống kim loại dài bay vù xuống.

Cô thét lên hoặc cô nghĩ rằng cô đã làm vậy. Cô không chắc bởi vì tim cô đập vang như sấm vào tai cô nên cô không nghe được gì nữa. Cô cố tóm lấy cái ống đó và vật lộn để tước đoạt nó. Nhưng Leah khỏe, rất khỏe và một cú đẩy mạnh làm T.J. ngã ra tiếp.

T.J nghe thấy tiếng gió lần nữa rồi tia lửa nổ tung trong đầu cô và cô không nghe được gì nữa.

28. Chương 28

Cánh cửa mở ra ngoài hành lang. Corin thấy lạnh người, nghe tiếng bước chân nặng nề khi họ đi ngang sảnh rồi tiếng một cánh cửa khác mở ra và đóng lại. Là ai đó trong đội bảo dưỡng, hẳn nhận ra. Nếu người đó nhìn theo hướng này và thấy cánh cửa phòng lưu trữ mở, anh ta chắc chắn sẽ vào trong để xem xét.

Corin đau đớn quần quai. Sao hẳn không nghĩ ra rằng có thể một người công nhân bảo dưỡng sẽ làm việc gần đây? Hẳn nên nghĩ ra; hẳn đã không đủ cẩn thận và Mẹ sẽ giận dữ.

Hắn nhìn người phụ nữ đang nằm xoài dưới nền xi măng bẩn thỉu, vừa đủ nhìn thấy dưới ánh sáng lọt vào phòng qua cánh cửa đang mở của phòng lưu trữ. Mẹ ta còn thở không? Hẳn không thể nói được và hẳn sợ gây ra bất cứ tiếng ồn nào lúc này.

Hắn đã không làm tốt lần này. Hẳn đã không vạch kế hoạch tốt và điều đó làm hẳn sợ hãi bởi vì khi hẳn làm gì không hoàn hảo, Mẹ sẽ nổi điên. Hẳn phải làm mẹ hài lòng, phải nghĩ ra điều gì hẳn có thể làm, cách nào đó hẳn có thể sửa chữa sai lầm.

Con mẹ khác. Con mẹ có cái mồm châm chọc. Hẳn cũng đã sai lầm với mẹ ta nhưng đó không phải lỗi của hẳn vì mẹ ta không có nhà, phải không? Liệu Mẹ có hiểu không? Không. Mẹ sẽ không bao giờ tha thứ.

Hẳn sẽ quay trở lại và hoàn thành nó.

Nhưng hẳn sẽ phải làm gì nếu mẹ ta không ở nhà nữa? Mẹ ta không ở đây; hẳn biết bởi vì hẳn đã kiểm tra. Mẹ ta có thể ở đâu?

Hẳn sẽ tìm mẹ ta. Hẳn biết bố mẹ mẹ ta là ai và họ sống ở đâu, hẳn biết tên chị gái và em trai của mẹ, địa chỉ của họ. Hẳn biết rất nhiều thứ về mẹ ta. Hẳn biết rất nhiều thứ về tất cả mọi người làm việc ở đây bởi vì hẳn thích đọc hồ sơ cá nhân của họ. Hẳn có thể viết số chứng minh, ngày sinh và tìm ra tất cả mọi thứ về họ trên máy tính ở nhà hẳn.

Mẹ ta là người cuối cùng. Hẳn không thể đợi được. Hẳn cần phải tìm mẹ ta ngay, cần phải hoàn thành nhiệm vụ mà Mẹ giao cho hẳn. Hẳn nhẹ nhàng đặt cái ống xuống cạnh mẹ đàn bà đang bất động và lẩn ra khỏi phòng lưu trữ. Hẳn đóng cửa nhẹ nhàng nhất có thể và nhón chân đi.

Thám tử Wayne Satran đứng lại bên bàn Sam cùng tờ fax. “Đây là báo cáo về dấu giày mà anh chờ.” Anh thả tờ fax lên đỉnh chồng báo cáo và quay về bàn mình.

Sam nhặt tờ báo cáo lên và đọc dòng đầu tiên. “Dấu giày không khớp...”

Cái quái quỷ gì thế này? Tất cả phòng thí nghiệm tội phạm có sách và cơ sở dữ liệu về mẫu giày để mềm, cập nhật những loại thông thường nhất. Đôi khi nhà sản xuất không gửi mẫu cập nhật đến khi họ thay đổi kiểu dáng hoặc từ chối làm vì một số lý do riêng. Khi điều đó xảy ra, thông thường phòng thí nghiệm sẽ mua 1 đôi giày và lấy mẫu.

Có lẽ giày này được mua từ nước khác. Có lẽ nó không có nhãn mác hoặc tên này đủ thông minh để dùng dao thay đổi dấu giày. Nhưng anh không nghĩ vậy. Điều đó không thích hợp với tên giết người này; tên này hành động theo cảm tính và khi có cơ hội. Anh bắt đầu quăng bản báo cáo đi nhưng nhận ra có nhiều từ hơn “không khớp”. Anh không thể bỏ sót một chi tiết nào, không thể sự cấp bách làm anh rối trí. Anh bắt đầu đọc lại. “Dấu giày không khớp với bất cứ dấu giày nào của nam giới. Tuy nhiên nó lại khớp với một kiểu dáng dành riêng cho nữ giới. Dấu giày này không đủ để xác nhận chính xác kích cỡ nhưng chỉ ra rằng kích cỡ nằm giữa cỡ 8 và 10.”

Dấu giày phụ nữ? Tên đó đi giày phụ nữ? Hay... tên đó là phụ nữ.

“Chó đẻ!” Sam nói qua kẻ rằng, túm lấy điện thoại và bấm số của Bernsen. Khi Roger trả lời điện thoại, anh nói, “Tớ lấy được báo cáo về dấu giày rồi. Đó là phụ nữ.”

Im lặng chết chóc bao trùm một lúc rồi Roger nói. “Cậu đang đùa t.” Giọng anh kinh hoàng cũng như Sam cảm thấy. “Chúng ta đã loại bỏ tất cả nhân viên nữ trong việc tìm NCIC. Chúng ta tự trói chân mình rồi. Chúng ta phải xem xét cả những file về họ.”

“Cậu nói với tớ là phụ nữ...” Roger im lặng và Sam biết anh đang nghĩ về những điều xảy ra với cơ thể Marci và Luna. “Chúa ơi”

“Giờ thì chúng ta biết sao Luna lại mở cửa rồi. Rất vô lý là cô ấy đã làm vậy. Nhưng cô ấy được cảnh báo đề phòng đàn ông chứ không phải phụ nữ.” Cảm giác thiếu sót cái gì lớn dần lên.

Phụ nữ. Nghĩ lại những người phụ nữ tóc vàng. Ngay lập tức anh nhớ lại lễ tang Marci, một người phụ nữ tóc vàng cao, người đã vỡ ào và khóc trong vòng tay Marci. Chúa đóng kịch, T.J. đã nói vậy nhưng Jaine đã dẫn ra sự khác biệt: Bánh xe vẫn quay và con chuột đồng của cô ta đã chết. Cô nghĩ người phụ nữ đó đầu óc lệch lạc, và có gì đó không ổn. Chết tiệt! Cô thậm chí đã nói đến cô ta khi anh hỏi về những nhân viên khó giao thiệp với người khác ở công ty. T.J. gì đó nữa, cái gì đó không được đề cập đúng lúc: người phụ nữ ở cùng phòng với cô, phòng nhân sự. Người phụ nữ truy cập được vào mọi thứ, tất cả thông tin trong tất cả các file, gồm cả số điện thoại riêng, tên tuổi, địa chỉ và tất cả những người thân cần gọi đến trong trường hợp khẩn cấp.

Chính là nó. Chính điều đó đã làm anh bứt rứt. Laurence Strawn đã nhấn mạnh với anh rằng file nhận sự không lưu giữ ở những máy tính nối mạng nên không thể truy cập lên được. Bất cứ ai gọi đến số của T.J. cũng phải lấy nó từ hồ sơ của cô nhưng hồ sơ đó, nếu không được cho phép thì chỉ có phòng nhân sự mới truy nhập được.

Tên cô ta là gì? Cái tên chết tiệt của cô ta là gì?

Anh túm lấy điện thoại để gọi Jaine nhưng cái tên thành linh xuất hiện trong đầu anh trước khi anh quay số của Shelly: Street. Leah Street.

Thay vì thế, anh quay số Bernsen. “Leah Street,” giọng anh the thé khi Roger trả lời điện thoại. “Cô ta là người đã khóc toáng lên với chị Marci ở lễ tang.”

“Tóc vàng,” Roger nói. “Cút thật! Cô ta cũng phù hợp với mô tả.” Hoàn toàn giống về cơ bản, Sam nghĩ. Hay bối rối, xúc động thái quá, không có khả năng giữ mình kín đáo.

“Tớ có những cái file ở đây,” Roger nói. “Có một số than phiền về thái độ của cô ta. Cô ta không giao thiệp với người khác. Chúa ơi, đây là điều cơ bản. Chúng ta sẽ triệu cô ta đến tra hỏi, xem chúng ta có biết thêm được gì không.”

“Cô ta ở công ty,” Sam nói và sự hoảng sợ làm ruột anh quặn lại. “Hôm nay T.J. cũng đi làm. Họ cùng một phòng, phòng Nhân sự.”

“Gọi điện cho T.J.” Roger nói. “Tớ đang trên đường đến.” Sam nhanh chóng tìm số điện thoại ở Hammerstead. Một tin nhắn trả lời tự động phát ra sau hồi chuông đầu tiên, anh nghiêng rằng. Anh phải nghe cho đến khi bản ghi đọc đến số máy lẻ tương ứng của phòng nhân sự, một việc làm mất thời gian giá trị. Chết tiệt! Sao các công ty không dùng người thật mà trả lời điện thoại chứ? Tin nhắn rõ hơn nhưng trong các trường hợp khẩn cấp, việc trễ nải này sẽ gây ra những rắc rối thực sự.

Cuối cùng tin nhắn trả lời tự động cũng cho anh biết số máy lẻ của phòng nhân sự và anh bấm nó. Một giọng nói bị quấy rầy nhắc máy sau hồi chuông thứ tư. “Phòng nhân sự, Fallon đang nói đây.”

“Xin cho nói chuyện với T.J. Yother.”

“Tôi rất tiếc, cô Yother đi ra ngoài rồi.”

“Cô ấy đi bao lâu rồi?” Anh hỏi gay gắt. Fallon chẳng phải tay vừa. “Ai đấy?” cô gọi cũng gay gắt thế.

“Thám tử Donovan. Tôi tìm cô ấy có việc rất quan trọng. Nghe tôi này: Leah Street có đấy không?”

“Tại sao, không.” Giọng Fallon thay đổi. Giọng cô hợp tác hơn nhiều. “Cô ta và T.J. rời đi cùng nhà khoảng nửa tiếng trước, tôi cho là thế. Điện thoại reo như điên và cả hai bọn họ đều đi mà chúng tôi thì thiếu người. Họ...”

Sam ngắt lời. “Nếu T.J. quay về, bảo cô ấy gọi tôi ngay lập tức, thám tử Sam Donovan.” Anh cho số. Anh nghĩ về việc cảnh báo Fallon nhưng nhanh chóng quyết định thôi; nếu Leah chưa chạy trốn, anh không muốn rút dây động rừng. “Cô có thể chuyển cuộc gọi đến văn phòng ngài Strawn không?” Chỉ Laurence Strawn mới đủ thẩm quyền làm tất cả những gì anh muốn.

“Vâng, được. Dĩ nhiên rồi.” Cô dừng lại. “Anh có muốn tôi làm không?”

Sam nhấn mắt lại và nuốt một lời chửi thề bậy bạ lại. “Vâng, xin cô.”

“OK. Giữ máy nhé.”

Một tràng những âm thanh điện tử vang vào tai anh rồi sau đó là giọng dịu dàng của cô thư ký riêng của Strawn. Sam cắt luôn diễn văn chào mừng của cô. “Đây là thám tử Donovan. Ngài Strawn có đó không? Rất khẩn cấp.” Hai từ “thám tử” và “khẩn cấp” giúp anh gặp ngay Strawn ngay lập tức. Sam nói vắn tắt tình trạng. “Gọi nhân viên gác cổng, không cho ai ra ngoài và bắt đầu tìm kiếm T.J. ở tất cả các buồng nhỏ và phòng tắm. Đừng đe dọa Street nhưng không cho cô ta rời đi. Thám tử Bernsen đang trên đường đến.”

“Giữ máy,” Strawn nói. “Tôi sẽ gọi gác cổng ngay bây giờ.” Ông quay lại trả lời máy sau 30 giây. “Street đã rời khỏi toà nhà khoảng 20 phút trước.”

“T.J. có đi cùng cô ta không?”

“Không. Người gác cổng nói cô ta đi một mình.”

“Vây tìm T.J. đi.” Sam nói cấp bách. Anh đồng thời viết lời nhắn và ra dấu với Wayne Satran. Wayne nhận tờ nhắn, đọc nó và lao vào hành động. “Cô ấy ở đâu đó trong toà nhà và có lẽ vẫn còn sống.” Có lẽ. Marci đã chết ngay sau cú đập đầu tiên. Luna không chết ngay nhưng cô phải chịu cú đập vào đầu đủ để cô chết trước khi cô bị chảy hết máu từ những vết thương do búa đập. Phòng M.E. ước lượng, dựa trên kinh nghiệm cá nhân đơn thuần rằng cô ấy vẫn sống, có thể, khoảng hai phút sau sự tấn công ban đầu. Cô bị tấn công quá mạnh và đầy ác ý.

“Tôi có nên làm một cách kín đáo không?” Strawn hỏi. “Ở điểm này, tìm nhanh ra cô ấy là điều quan trọng nhận. Leah Street đã đào tẩu rồi. Cảnh báo tất cả mọi người trong toà nhà để hỗ trợ tìm kiếm. Khi ngài tìm thấy cô ấy, nếu cô ấy còn sống thì hãy làm tất cả những gì có thể để giúp cô ấy. Nếu cô ấy chết, hãy giữ nguyên hiện trường. Lực lượng khẩn cấp đang trên đường đến.” Đó là những gì Wayne làm, làm cho các bánh xe quay. Các sĩ quan thi hành luật từ nhiều khu vực khác nhau đang tụ lại ở Hammerstead cũng như các kỹ thuật viên tìm dấu tích và lính cứu thương.

“Chúng tôi sẽ tìm kiếm cô ấy.” Laurence Strawn nói nhẹ. Bản năng của Sam, là một cảnh sát, là đi đến hiện trường. Anh ở nơi anh cần ở, biết rằng anh có thể làm nhiều thứ hơn tại đó.

Hồ sơ của Leah Street trên bàn Roger. Sam gọi phòng cảnh sát Sterling Heights, yêu cầu người thám tử trả lời điện thoại tìm trong hồ sơ và cho anh địa chỉ nhà Leah, cả số điện thoại, số chứng minh thư. Sau một phút, người thám tử nhắc máy lên và nói. “Tôi không tìm thấy ai là Leah Street cả. Chỉ có ‘Corin Lee Street’ thôi nhưng không phải là ‘Leah’.”

Corin Lee? Chúa ơi. Sam vò trán, cố gắng không tự hỏi điều quái quỷ đó là ý gì. Leah là nam hay nữ? Cái tên tương tự nhau một cách ngẫu nhiên. “Corin Street là nam hay nữ?” anh hỏi. “Để tôi xem.” Dừng lại một chút. “Đây rồi. Nữ.” Có lẽ, Sam nghĩ. “OK, cảm ơn anh. Đó là người tôi muốn tìm.” Người thám tử đọc thông tin Sam yêu cầu. Anh chép lại, truy cập vào phòng quản lý giao thông, lấy biển số và miêu tả xe của cô ta.

Rồi anh ra lệnh giám sát đối với chiếc xe đó. Anh không biết cô ta có trang bị vũ trang không; cho đến lúc này cô ta chưa dùng đến súng nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta không có một khẩu và cô ta cũng có thể mang dao bên mình. Tâm thần cô ta không ổn định, giống như Nitro glycerin (chất làm thuốc nổ); phải tiến lùi gần cô ta một cách thận trọng.

Cô ta đi đâu nhỉ? Về nhà? Chỉ những kẻ điên thực sự mới làm thế nhưng Leah Street là kẻ điên thực sự. Anh điều cảnh sát đến nhà cô ta.

Trong khi anh đợi mọi thứ chuyển động, anh cố không nghĩ về T.J. Họ đã tìm thấy cô chưa? Hay họ quá muộn?

Đã bao lâu trôi qua? Anh kiểm tra đồng hồ; mới 10' kể từ lúc anh nói chuyện với Strawn, nghĩa là Leah đã rời Hammerstead được 30'. Cô ta có thể đã đến hệ thống đường cao tốc liên bang và trong vòng nửa tiếng cô ta có thể đã đến bất cứ chỗ nào ở Detroit hoặc đến Windsor, Canada. Điều đó hay đấy; họ đã có 4 hay 5 chính quyền liên đới và tại sao lại không lôi thêm một quốc gia nữa vào nhỉ?

Anh nghĩ đến việc gọi Jaine nhưng quyết định chờ. Anh không biết điều gì chắc chắn về T.J. và không thể đẩy cô vào thử thách chờ đợi để nghe ngóng, ngay sau vụ Luna quá sớm như vậy.

Cám ơn chúa Jaine ở nhà Shelly. Cô không ở một mình và cô được an toàn bởi vì Leah không biết Shelly là ai và sống ở đâu – Trừ phi Jaine cho Shelly vào danh sách những người liên lạc trong trường hợp khẩn cấp.

Bởi vì anh và Roger đã chia đồng hồ sơ cá nhân theo thứ tự bảng chữ cái, Sam chịu trách nhiệm nửa đầu còn Roger nửa cuối, Roger có hồ sơ của Leah Street còn anh có của Jaine. Có nhiều họ bắt đầu bằng chữ B hơn bất cứ ký tự nào khác trong bảng chữ cái và anh nhanh chóng lật các trang trong núi giấy tờ. Khi anh tìm ra hồ sơ của Jaine, anh giật mạnh những tờ giấy đó ra và nhanh chóng scan chúng. Shelly có trong danh sách.

Dạ dày anh sôi lên. Anh không buồn dùng máy cố định; anh bấm số Shelly từ máy di động và chạy đi khi anh ra khỏi cửa. Phóng viên đã tìm kiếm và mò ra nhà Shelly để tìm Jaine. Những cú điện thoại liên miên làm họ phát điên đến mức cuối cùng Shelly tắt luôn điện thoại rồi họ đi ra hành lang lộ thiên phía sau và ngồi cạnh cái ao. Sam khẳng khẳng bắt Jaine phải giữ điện thoại bên mình nên cô mang nó ra ngoài cùng cô và đặt nó cạnh cô trên tấm đệm chiếc tràng kỷ.

Một cái ô to được bật ra để che nắng, Jaine ngủ lơ mơ khi Shelly đọc sách. Ngôi nhà yên lặng một cách dễ chịu, biết đâu óc Jaine đang bắn loạn, Shelly gửi Nicholas sang nhà bạn để chơi đùa và Stefanie đi đến khu mua sắm với bạn nó. Một đĩa CD nhạc cổ điển chơi bằng piano ngân lên nhẹ nhàng và Jaine cảm thấy cơn đau đầu của mình cuối cùng cũng rút dần giống như những con sóng rút khỏi bờ biển.

Cô không thể nghĩ thêm về Marci và Luna, không phải lúc này. Tâm trí, tình cảm của cô đã cạn kiệt. Trong giấc ngủ mơ màng, cô nghĩ về Sam, về việc anh đã cứng rắn thế nào. Chẳng phải chỉ mới ba tuần trước cô nghĩ anh là tai họa sao? Có quá nhiều việc đã xảy đến làm cô mất luôn khái niệm về thời gian; dường như cô đã biết anh vài tháng.

Họ mới trở thành người tình gần 1 tuần, và trong vài tuần nữa họ sẽ cưới nhau. Cô không thể tin được cô đã thực hiện bước tiến quan trọng quá vội vàng như thế nhưng nó có vẻ đúng. Sam cảm thấy đúng như thể họ là những mảnh khớp nhau trong trò chơi xếp hình. Cô không hấp tấp trong bất cứ chuyện gì với 3 hôn phu kia và xem những cuộc đính hôn đó tốt đẹp ra sao và cuối cùng đã ra sao. Lần này chỉ là cô sẽ làm điều đó thôi. Mặc kệ sự cản trở; cô sẽ cưới Sam Donovan.

Có quá nhiều điều phải làm, quá nhiều chi tiết phải giải quyết. Cám ơn chúa vì Shelly bởi vì chị đã nhận giải quyết tất cả những vấn đề sách lược như địa điểm, thức ăn, âm nhạc, hoa, khách mời, tấm bạt lớn để che mưa, nắng. Không ngại ngần, Shelly đã nói chuyện với mẹ và em gái lớn tuổi nhất của Sam, Doro, và liên hệ với họ chuẩn bị. Jaine chỉ phiền muộn một chút khi nhận ra rằng cô chưa từng gặp ai trong gia đình Sam nhưng với cái chết và lễ tang của Marci, giờ là Luna nữa, cô không có cơ hội. Cô thấy hạnh phúc vì Sam đã nói chuyện với người thân trước khi Shelly gọi đến nếu không đó thực sự còn gây sốc hơn.

Tiếng chuông cửa kêu nhẹ sau lưng, kéo cô khỏi những suy nghĩ trôi nổi. Cô thở dài và liếc nhìn Shelly, người cũng chẳng hề động đậy. “Chị không ra xem ai ở cửa à?”

“Không. Có thể chỉ là phóng viên thôi.”

“Có thể là Sam.”

“Sam sẽ gọi – Ôi, đúng rồi. Chị đã tắt điện thoại. Chết tiệt.” Shelly phàn nàn, úp quyển sách xuống bàn giữa hai tràng kỷ. “Chị mắc vào nhiệm vụ hay ho ghê. Chị mong chỉ một lần được đọc sách mà không bị

ngắt quãng. Nếu không phải là lũ trẻ thì là điện thoại. Nếu không phải điện thoại thì là chuông cửa. Đợi cho đến khi em và Sam có con mà xem,” Cô cảnh báo khi cô mở cửa kính thông ra hành lang và bước vào trong.

Sam hết chữ tới đến khẩn cầu khi anh len lỏi qua đồng ô tô, đèn xe cảnh sát của anh nhấp nháy. Không có ai trả lời điện thoại. Anh đã để lại tin nhắn ở máy trả lời nhưng họ có thể ở đâu chứ? Jaine sẽ không đi đâu mà không gọi cho anh, không phải dưới tình trạng hiện tại. Anh chưa bao giờ thấy khiếp sợ như thế trong đời. Anh lái xe tuần tra đến nhà Shelly nhưng sẽ ra sao nếu quá muộn? Anh nhớ số di động của Jaine. Lái bằng một tay, nhấn ga, anh liếc nhìn điện thoại và bấm số quay số nhanh của Jaine. Anh chờ kết nối thiết lập và cầu nguyện nhiều hơn.

Cổng sân trong kêu lách tách. Hàng rào quanh ao cáo 8 feet, làm bởi gỗ mỏng kết theo hình mắt cáo nhưng cổng thì làm bằng sắt. Jaine giật mình ngồi dậy và nhìn xung quanh.

“Jaine!”

Đó là Leah Street. Trông cô ta điên cuồng, một tay giật cửa như thể cô ta có thể lắc khiến nó mở ra.

“Leah? Có chuyện gì thế? Có phải T.J. không?” Cô bật dậy khỏi tràng kỷ và chạy đến cổng. Tìm cô như nhảy ra khỏi lồng ngực, sự kinh hoàng mạnh đến nỗi làm cô nghẹt lại. Leah chớp mắt như thể câu hỏi của Jaine làm cô ta ngạc nhiên. Cái nhìn kỳ lạ khoá vào Jaine. “Đúng thế, là T.J.” cô nói và lắc cổng tiếp. “Mở cổng”

“Có chuyện gì xảy ra thế? Cô ấy ổn không?” Jaine dừng lại trước cổng và với lấy để mở nó ra, rồi cô nhận ra cô không có chìa khoá. “Mở cửa,” Leah lặp lại.

“Tôi không thể. Tôi không có chìa khoá! Nhưng tôi sẽ lấy từ chỗ Shelly...” Jaine khóc nức nở khi cô quay đi nhưng Leah với qua cửa tóm lấy tay cô. “Này!” Cô giật mình hoảng sợ, Jaine giật mạnh tay và quay lại nhìn chăm chăm Leah. “Cái quỷ gì...” Từ ngữ chết trong họng cô. Cánh tay gơ ra của Leah vậy máu và hai móng tay cô ta bị gãy. Người đàn bà đó ấn mạnh vào cửa hơn và Jaine nhìn thấy thêm nhiều vết bẩn màu đỏ trên chiếc váy lưng thùng của cô ta.

Bản năng khiến Jaine lùi lại một bước.

“Mở cái cửa chết tiệt này ra!” Leah hét lên, lắc cái cửa bằng tay trái như thể cô ta là con tinh tinh phát cuồng bị nhốt trong chuồng. Mái tóc mây màu vàng hoe bay loà xoà quanh khuôn mặt cô ta.

Jaine nhìn chăm chăm vào vết máu và mái tóc vàng hoe. Cô nhìn thấy ánh sáng ma quái trong mắt Leah, vẻ mặt xoắn lại của cô ta và mọi thứ trong cô lạnh giá. “Cô là mẹ chó cái giết người.” Cô gần như thì thào.

Leah nhanh như một con rắn chuông. Cô ta rút mạnh cánh tay phải đang giấu bên cạnh lên đập vào thanh sắt của cổng, ném cái gì đó vào đầu Jaine. Jaine lảo đảo lùi lại sau mà mắt thẳng băng, loạng choạng thêm vài bước nữa trước khi ngã. Cô vịn người lại khi ngã, đập hông xuống đất. Điều khiển bởi adrenalin, cô bật dậy trước khi cô thấy đau vì tác động của va chạm. Leah lại vung tay lên. Đó là cái cờ lê, Jaine nhìn thấy. Cô lùi xa khỏi cổng và hét lên. “Shelly! Gọi cảnh sát! Nhanh lên!”

Trên tràng kỷ, di động của cô bắt đầu kêu lên. Cô vô tình liếc về phía nó, khi Leah, trong cơn sóng điên cuồng, bắt đầu đập cái cổng bằng cái cờ lê. Tiếng kim loại kêu dưới tác dụng của lực đập và khoá bung ra.

Leah xô mạnh cửa, sự xấu xa hằn học làm mặt cô ta nhăn nhúm lại khi cô ta bước vào trong. “Mày là con đĩ,” cô ta nói the thé, gơ cái cờ lê lên. “Mày là con dâm dật, con đĩ thô tục, mày không đáng sống.”

Không dám rời mắt khỏi Leah một giây, Jaine chậm chạp lùi sang bên, cố gắng ít nhất dùng cái ghế ngăn cách họ. Cô biết máu trên tay và quần áo cô ta có nghĩa gì, biết rằng T.J. cũng đã chết. Giờ đây, tất cả bọn họ đã ra đi. Tất cả những người bạn của cô. Mẹ chó cái điên cuồng này đã giết họ.

Cô lùi lại quá nhiều. Gần như đã đến mép ao. Cô nhanh chóng điều chỉnh hướng và tránh ra khỏi ao.

Shelly bước ra khỏi nhà, mặt cô trắng bệch và mắt mở to. Cô mang một trong những cái gậy hockey của Nicholas. “Tôi đã báo cảnh sát,” cô nói, giọng cô run run khi cô nhìn và Leah giống như cây măng gút nhìn con rắn mang bành. Và giống như con rắn hổ mang bành, chú ý của Leah chuyển sang Shelly. Không, Jaine nghĩ, thì thậm chí ốt trong đầu. Không phải Shelly.

“Không!” Tiếng rống nổ tung khỏi cổ họng cô và cô cảm thấy mình như cơn thịnh nộ đang đốt cháy cô như thể da cô không thể bao bọc nó được nữa. Một màn sương màu đỏ bao phủ trước mắt cô và góc nhìn cô hẹp lại, tập trung cho đến khi cô chỉ nhìn thấy Leah. Cô không định tiến lên nhưng Leah đã quay lại đối diện với cô, nâng cái cờ lê lên. Thay vì đập ra phía trước, cô ta đập sang cạnh vào xương lồng ngực Shelly. Shelly thét lên vì đau đớn và cúi gập người về phía trước. Leah nâng vật kim loại nặng đó lên để đập vào sau đầu Shelly và Jaine lao vào Leah, dùng tất cả sức mạnh của cơn giận dữ điên cuồng.

Leah cao và nặng hơn. Sự đột kích của Jaine làm cô ta ngã xuống, cô ta đập cái cờ lê vào lưng Jaine nhưng Jaine ở quá sát cô ta nên cú đập không có mấy hiệu quả. Leah củng cố sức mạnh và lấy lại thăng bằng, đâm Jaine bay đi. Cô ta nâng vũ khí của mình lên lần nữa và bước nhanh hai bước về phía Jaine.

Shelly đứng thẳng dậy, giữ xương sườn, mặt cô tràn ngập sự thịnh nộ. Cô lao lên phía trước và ba người bọn họ loạn xạ vì sức đẩy của cô.

Jaine dịch chân ra khỏi mép ao và giống như những quân đô mi nô, cả ba đều ngã xuống nước. Ngã chồng lên nhau, vật lộn, họ rơi xuống đáy. Leah vẫn nắm chặt cái cờ lê nhưng nước làm cản trở cô ta và cô ta không thể kiểm soát lực nào đập sau họ. Cô ta giãy dụa điên cuồng, cô thoát ra.

Jaine không đủ thời gian để nuốt một chút không khí trước khi rơi xuống. Phổi cô như muốn cháy, ngực cô thất lại khi cô vật lộn để không hít nước vào. Cô giật mạnh để ngoi lên mặt nước, hít thật nhiều không khí ngay khi mặt cô trôi lên. Cô nghẹt thở, thối phỉ phỉ và nhìn toán loạn xung quanh. Cả Shelly và Leah đều không ở trên mặt được. Jaine hít một hơi sâu và lặn lại xuống ao. Đánh nhau làm họ chìm sâu xuống ao hơn. Cô nhìn thấy những bọt bong bóng, hình dạng của họ bị méo mó và tóc bông bênh, vảy của Leah bập bùng quanh họ như con sứa. Jaine gập chân lại, đẩy mình về phía họ.

Một tay Leah đang bóp cổ Shelly. Jaine cuồng dại túm tóc Leah và kéo mạnh nhất có thể, Leah không tiếp tục giữ được nữa và Shelly bắt lên trên như quả bóng.

Leah quay lại và bóp 1 tay vào cổ Jaine, ngón tay cô ta bấm mạnh. Áp lực lạ thường làm Jaine nôn khan và nước tràn vào miệng cô.

Cô nâng hai chân mình lên, đập mạnh vào bụng Leah và đẩy. Móng tay cào xước cổ cô khi cô thoát ra và màu đỏ nhuộm làn nước trước mặt cô. Rồi Shelly lại ở đó, đẩy Leah xuống đáy ao. Jaine đẩy mình qua làn nước để tăng thêm sức mạnh cho Shelly, đẩy và chiến đấu, không dám thả ra, cô lại cần không khí tiếp, cô không thể thở, miễn cưỡng thả Leah ra và nổi lên mặt nước. Leah dùng tay tóm áo cô và giữ chặt. Sức chiến đấu của cô ta yếu dần. Đôi mắt cô ta lờ lờ nhìn chăm chăm vào họ qua làn nước trong như thủy tinh rồi từ từ trở nên mờ dần.

Nước nổ tung đằng sau họ. Jaine yếu ớt quay đầu lại nhìn hình thù tối tối, rồi đến cái khác đang lao tới họ trong một dòng bọt bong bóng. Một cánh tay mạnh mẽ gỡ cô ra khỏi cái kẹp chặt của Leah, người đã chết, trong khi hai cánh tay khác kéo Shelly đi và đẩy cô lên trên. Jaine nhìn thấy chân trần của chị cô đang đá. Cô cố gắng làm theo chị cô nhưng cô thiếu không khí hơn Shelly và cô không còn chút sức mạnh nào để đá nữa. Cô cảm thấy mình đang sụt xuống đáy rồi ai đó trong bộ đồng phục cảnh sát tóm lấy cô và đá mạnh về phía mặt nước, mang họ lên với nguồn không khí cần cho sự sống.

Cô chỉ lơ mơ nhận ra mình đang được lôi khỏi cái áo, bị phơi ra trên nền bê tông. Cô nôn khan, ho sặc sụa và cong người lại khi cô thấy không khí đang tràn qua cổ họng đang sưng lên của mình. Cô nghe thấy tiếng khóc khàn khàn của Shelly và những người cảnh sát nói không ngừng, từ ngữ lung bùng trong đầu cô. Mọi người hối hả vây quanh và một số người khác nhảy xuống nước, cô cong người lên đón ánh mặt trời và ánh sáng nhàn chìm gương mặt cô.

Rồi Sam ở đó, mặt anh trắng bệch khi anh nâng cô dậy và đỡ cô trong vòng tay mình. “Đừng hoảng sợ,” anh nói vỗ về, giọng anh đều đều nhưng tay anh thì run rẩy. “Em có thể thở. Đừng có cố quá. Chỉ cần thở từ từ thôi. Dễ thôi mà cưng. Đó là cách. Thở thoải mái và dễ dàng.”

Cô tập trung vào giọng của anh, làm theo những gì anh bảo. Khi cô ngừng nuốt không khí một cách điên rồ, cổ họng cô thư thái và oxy tràn qua lớp màng đang sưng tấy. Cô yếu ớt để đầu mình dựa vào ngực anh nhưng cô không thể đặt cánh tay an ủi của mình lên tay anh để anh biết cô đã tỉnh rồi.

“Anh không thể ở đây đúng lúc.” Anh nói thô bạo. “Chúa ơi, anh không thể ở đây đúng lúc. Anh đã cố gọi nhưng em không trả lời máy. Tại sao em không trả lời cái điện thoại chết tiệt đó?”

“Phóng viên gọi không ngừng.” Shelly hỗn hển. “Tôi đã tắt điện thoại.” Cô nhăn nhó giữ chặt xương sườn, khuôn mặt không còn màu sắc.

Dường như có hàng nghìn tiếng còi báo động kêu chói tai trong không khí, âm thanh dội vào tai Jaine. Chỉ khi nó to đến không thể chịu được nó mới giảm nửa âm lượng và một lúc sau, hay có lẽ là vài phút sau, các bác sĩ mặc áo bờ lu trắng mới bao quanh cô và Shelly và gỡ cô khỏi cánh tay Sam. “Không – đợi đã!” Cô xoay người lại điên cuồng, kêu thét tên Sam nhưng tiếng thét chỉ vừa đủ để nghe thấy. Anh ra hiệu cho các bác sĩ ngừng lại một phút và lại vòng tay quanh người cô.

“T.J.?” cô cố hỏi, nước mắt nóng hổi đốt cháy mắt cô.

“Cô ấy còn sống.” Sam nói, giọng anh vẫn thô bạo vì xúc động. “Anh biết trên được đến đây. Họ tìm thấy cô ấy trong phòng lưu trữ ở công ty.”

Mắt Jaine hỏi những gì cần phải hỏi.

Sam ngập ngừng. “Cô ấy bị thương, em yêu à. Anh không biết nó tồi tệ đến mức nào nhưng điều quan trọng là cô ấy vẫn còn sống.” Sam không đứng để nhìn cơ thể Leah – Corin Lee được vớt lên khỏi ao. Đã có đủ cảnh sát để lo liệu mọi việc rồi và dù sao nó cũng không thuộc thẩm quyền của anh. Anh có nhiều việc quan trọng hơn phải làm chẳng hạn như ở bên Jaine. Khi cô và Shelly được đưa đến bệnh viện địa phương, anh lái xe theo sau. Họ được đưa nhanh đến phòng điều trị. Sau khi chắc chắn bệnh viện đã báo tin cho Al, Sam dựa vào tường. Bụng anh buồn nôn; anh đã thề sẽ phụng sự vào bảo vệ con người nhưng anh đã không thể bảo vệ người phụ nữ anh yêu hơn bất cứ người nào trên thế gian. Cho đến chết anh cũng sẽ không bao giờ quên được cảm giác kinh hoàng và bất lực khi anh chạy đua trên đường, biết rằng anh đã quá muộn và không thể đến chỗ Jaine đúng lúc để bảo vệ cô.

Anh đã sắp các mảnh của món đồ xếp hình vào với nhau nhưng đã quá muộn để bảo vệ cô và T.J. không bị tổn hại.

T.J. đang trong trạng thái mang tính quyết định. Theo lời Bernsen, điều duy nhất bảo vệ cô ấy là khi cô ngã xuống, cô đã lăn nên đầu cô được chiếc ghế văn phòng cũ bảo vệ một phần. Có gì đó đã khiến Leah hoảng sợ bỏ đi trước khi hoàn thành công việc và cô ta đã chạy đi tìm kiếm Jaine.

Sam ngồi sụp xuống một trong những chiếc ghế nhựa cứng không thoải mái trong khu vực chờ khi Bernsen bước vào. “Chúa ơi, thật là cơn ác mộng,” Roger nói, thả phịch người xuống ghế cạnh Sam. “Tớ nghe họ bị thương nhẹ thôi. Cái quái gì mà lâu thế nhỉ?”

“Tớ nghĩ không ai phải vội cả. Shelly – chị gái Jaine – đang chụp x-quang xem có bị gãy xương sườn không. Họ đang kiểm tra cổ họng Jaine. Đó là tất cả những gì tớ biết.” Anh chà xát mặt mình. “Tớ gần như đã làm hỏng mọi thứ. Roger. Tớ không ghép chúng lại với nhau cho đến khi đã quá muộn và tớ không thể đến với Jaine đúng lúc.”

“Này, cậu đã ghép chúng lại với nhau đúng lúc để đưa người khác đến với họ. T.J. vẫn sống. Cô ấy sẽ ra sao nếu họ không tìm thấy cô ấy ở thời điểm đó. Những sĩ quan mặc quân phục đã kéo hai người phụ nữ kia ra khỏi ao và họ gần như sắp chết đuối. Nếu cậu không báo động họ, không báo các sĩ quan ở đây trước cậu...” Roger ngừng nói và nhún vai. “Về mặt cá nhân, tớ nghĩ cậu đã làm hết sức mình nhưng tớ chỉ là một thám tử, làm thế nào tớ biết được?”

Bác sĩ phòng cấp cứu cuối cùng đã ra khỏi phòng bệnh của Jaine. “Chúng tôi sẽ giữ cô ấy lại qua đêm để theo dõi.” Ông nói. “Cổ họng cô ấy bị thâm tím và sưng tấy nhưng thanh quản không bị vỡ và xương móng vẫn nguyên vẹn nên cô ấy sẽ hồi phục hoàn toàn được. Giữ cô ấy lại chỉ là để phòng thôi.”

“Bây giờ tôi gặp cô ấy được không?” Sam hỏi, đứng yên.

“Chắc rồi.Ồ - người chị bị rạn hai xương sườn nhưng cô ấy cũng ổn cả.” Ông dừng lại. “Nhìn như thể đó là cuộc chiến đấu khủng khiếp.”

“Đúng vậy,” Sam nói, và bước vào trong phòng điều trị nơi Jaine đang ngồi bên bàn kiểm tra bằng nhựa. Mắt cô sáng lên khi nhìn thấy anh và mặc dù cô không nói ra, biểu hiện của cô cũng đủ khi cô vờ tay ra phía anh. Anh nhẹ nhàng cầm lấy và kéo cô lại gần hơn, bao bọc cô trong vòng tay mình.

22 tiếng sau, T.J. có thể mở mắt tí hí con mắt sưng húp của mình và di chuyển tay đủ để nắm lấy tay Galan.

29. Chương 29

“Tớ không thể tin được là cậu chưa nói với bố mẹ cậu,” T.J. nói. Giọng cô vẫn yếu ớt và hơi nhịu nhưng giọng rầy la thì rõ ràng. “Không, đợi đã – Tớ có thể tin là cậu không nói với họ nhưng tớ không thể tin là cả Shelly lẫn David đều không làm. Làm sao cậu có thể không nói với bố mẹ là có ai đó đã cố giết cậu và Shelly và gần như đã thành công?” Jaine xoa xoa mũi. “Nhớ lại đi, khi cậu là một đứa trẻ, cậu có làm gần như mọi thứ để không cho bố mẹ phát hiện ra cậu đang bị rắc rối không? Nó kiểu như vậy nhưng nó...” Cô nhún vai. “Nó kết thúc rồi. Cậu còn sống. Tớ và Shelly đều ổn cả và tớ không muốn nói về nó nữa. Tất cả những tin tức truyền thông đã đủ khiến tớ phát điên rồi. Lễ tang của Luna đã qua và tớ không thể chịu thêm bất cứ điều gì nữa.”

T.J. cẩn thận quay cái đầu vẫn bị băng bó lại để nhìn ra cửa sổ bệnh viện. Cô đã ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt được một tuần và giờ lại đối diện nhưng rất nhiều tuần trước đó đã trôi tuột khỏi đầu cô. Cô không nhớ được gì vào ngày cô bị tấn công, nên mọi người không biết chính xác những gì đã xảy ra. Sam và thám tử Bernsen đã cố gắng đưa ra giả thiết có logic nhưng không ai biết chắc được.

“Tớ ước mình có thể đến được lễ tang của cô ấy,” Cô nói vẻ sầu muộn và dè dặt.

Jaine không nói gì nhưng trong thâm tâm cô rung mình. Không, cậu không nên thế, cô nghĩ. Cô ước rằng cô không có những ký ức ấy.

Hai tuần đã qua và một đêm cô đều giật mình tỉnh giấc vì tiếng động, ướt đầm mồ hôi, tim cô đập thình thịch trong cơn hoảng loạn từ giấc mơ mà cô không nhớ được. Dĩ nhiên, nếu xem đến đơn thuốc Sam kê cho giấc ngủ bị xáo động thì cũng không phải tất cả đều tồi tệ. Cô có thể thức dậy trong sự kinh hoàng nhưng cô ngủ lại khi tất cả nhưng cơ bắp đều đã rũ ra vì khoái lạc quá mức. Sam cũng có những đêm tồi tệ riêng, đặc biệt là đêm đầu tiên. Anh hùng là anh nhưng nó cũng khiến anh phiền lòng vì anh không thể là người chạm tới cô đầu tiên. Nó kéo dài cho đến khi vào một đêm, cô treo vào bồn tắm, thụp đầu xuống nước và bắt đầu la hét, “Cứu, cứu, em đang bị chết đuối!” Ừm, cô đã cố hết bằng mọi cách nhưng cổ họng cô vẫn bị thâm tím, sưng phồng và Sam nói tiếng của cô giống tiếng kêu ộp ộp của con ếch ương tìm bạn tình hơn. Sam giật tấm rèm phòng tắm ra sau và đứng nhìn cô chằm chằm vào cô khi nước bắn tung toé khắp sàn.

“Có phải em đang cười nhạo về mặc cảm anh hùng của anh không đấy?”

“Vâng,” cô nói và chúc đầu xuống dòng nước mô phỏng một vụ chết đuối khác. Anh vặn mạnh tắt vòi nước đi, vỗ vào bộ môn trần của cô đủ mạnh để khiến cô kêu lên phản nộ. “Này!” rồi anh vòng tay quanh người cô, nâng cơ thể cô ra khỏi bồn.

“Em phải trả giá cho việc này,” anh gầm gừ, sải bước về phía giường, quăng cô xuống đó rồi lúi lại cời đồng quần áo chết tiệt của mình ra.

“Ồ, vâng?” Trần truồng và ướt át, cô uốn cong lưng lên. “Cái gì đang ở trong đầu anh thế?” Cô dùng một tay vờ tới, vuốt ve vật căng cứng đang giật giật của anh rồi lấn nó trên bụng cô và bắt giữ anh trong vòng kìm kẹp của mình. Anh trở nên cực kỳ bất động.

Nhẹ nhàng như một con mèo, cô liếm láp. Anh rung mình. Cô nếm dọc theo chiều dài và anh rên rỉ.

Cô lại liếm tiếp, lưỡi chạy dọc xuống phía dưới. “Em nghĩ em nên trả giá thực sự, thực sự” Cô lầm bầm. “Và em nghĩ nó nên liên quan đến việc ... nuốt”. Cô cho anh vào miệng mình là làm những gì cô nói.

Sau đó, ít nhất một ngày, Sam mang cái bộ mặt đáng thương và nói, “Anh cảm thấy quá sai trái.”

Ha ha.

Thái độ của anh, hơn bất cứ điều gì khác, đã giúp cô vượt qua sự tổn thương. Anh không cứng nựng cô như đứa trẻ. Anh yêu cô, làm cô dễ chịu, làm tình với cô thường xuyên đến nỗi cô cảm thấy nhức nhối nhưng là vậy và điều đó còn hơn là đủ. Cô lại có thể mỉm cười.

Mỗi ngày cô đều đến thăm T.J. Hàng ngày T.J. đều phải làm vật lý trị liệu để giúp cô vượt qua sự tàn tật, kết quả từ những vết thương. Cô vẫn nói nhịu nhưng mỗi ngày một khá hơn, khả năng điều khiển tay phải và chân phải của cô chưa chắc chắn nhưng nó cũng tiến bộ nhiều. Galan luôn ở bên cạnh T.J. và nếu sự tận tâm không che đậy trong mắt anh là thật thì những khó khăn trong cuộc sống hôn nhân của họ là lùi xa.

“Quay trở lại với bố mẹ cậu,” T.J. nói. “Cậu có định nói cho họ biết khi cậu gặp họ ở sân bay hôm nay không?”

“Không phải theo cách đó,” Jaine nói. “Tớ phải giới thiệu Sam trước tiên. Rồi chúng tớ sẽ có chuyện để nói về đám cưới. Ngoài ra, tớ nghĩ tớ và Shelly nên cùng nói với bố mẹ.”

“Cậu nên nói trước khi họ về nhà bởi những người hàng xóm của họ sẽ bao vây để nhanh chóng tiến lại gần xem khi nào người thân của cậu về.”

“Được rồi, được rồi, tớ sẽ nói.”

T.J. cười toe toét. “Và nói với họ là họ có thể cảm ơn tớ vì đã làm trễ đám cưới của cậu một tuần nên họ mới có thời gian mà nghỉ ngơi.” Jaine khịt mũi. Đó là sự thật, lùi đám cưới lại 1 tuần thì T.J. có thể tham dự được, dẫu cho là ngồi trên xe lăn nhưng cô nghi ngờ việc cha cô sẽ cảm ơn ai đó. Tổ chức đám cưới ngay ngày hôm sau sẽ làm ông thấy khoẻ hơn bởi vì ông sẽ đỡ phải chịu sự om sòm quá lâu. Cô kiểm tra đồng hồ. “Tớ phải đi đây. Tớ sẽ gặp Sam 1 tiếng nữa.” Cô cúi người xuống giường và hôn vào má T.J. “Tớ sẽ gặp cậu ngày mai.”

Galan bước vào phòng mang theo một bó hoa huệ khổng lồ, lấp đầy căn phòng bằng hương thơm của nó. “Vừa đúng lúc,” Jaine nói, nháy mắt với anh khi cô nhở neo.

“Vâng,” J. Clarence Cosgrove nói, giọng nhuốm màu tuổi già. “Tôi nhớ Corin Street rất rõ. Đây là trường hợp rất lạ nhưng chúng tôi không thể làm gì được. Tôi thậm chí còn không biết Corin là nữ cho đến khi đến tuổi dậy thì. Ồ, giới tính của Corin có ghi trong giấy khai sinh, tất nhiên là thế, nhưng ai lại đi kiểm tra làm gì chứ? Mẹ Corin nói Corin là con trai bà ta nên chúng tôi nghĩ vậy.”

“Cô ấy đã được nuôi dạy như một đứa con trai ư?” Sam hỏi. Anh ngồi ở bàn mình, đôi chân dài gác lên cái ngăn kéo đang mở, điện thoại dính vào tai.

“Như tôi biết, bà mẹ chưa bao giờ thú nhận hay hành động như thể bà ta biết Corin là nữ. Corin là một đứa trẻ gây rắc rối trầm trọng. Gây rắc rối trầm trọng,” Ông Cosgrove nhắc lại. “Nó gặp những vấn đề về kỷ luật liên tục. Nó treo con thú cưng của lớp lên nhưng bà Street không bao giờ đồng ý Corin lại làm những việc như vậy. Bà ấy tuyên bố, thường tuyên bố với tất cả những người nghe rằng bà ấy có một đứa con trai hoàn hảo.”

Bingo, Sam nghĩ. Chàng trai hoàn hảo. Đó như chất kích nổ khiến quả bom Corin Lee Street ngủ yên trong những năm qua, phát nổ. Không phải bởi nội dung của cái List mà bởi vì tiêu đề của cái List khiến cô ta không chịu nổi.

“Bà ta mang Corin ra khỏi trường tôi.” Ngài Cosgrove tiếp tục. “Nhưng tôi đã làm hết sức có thể để tìm hiểu về đứa trẻ. Những vấn đề về hành vi sẽ tồi tệ hơn theo năm tháng, tất nhiên là thế. Khi Corin 15, nó giết chết mẹ nó. Tôi nhớ đó là vụ giết người hết sức tàn bạo dù tôi không thể nhắc lại từng chi tiết. Corin sống trong viện tâm thần 7 năm và không bao giờ phải chịu trách nhiệm về tội giết người.”

“Có phải vụ giết người đó diễn ra ở Denver không?”

“Đúng thế.”

“Cảm ơn ngài Cosgrove. Ngài đã giúp lấp đầy rất nhiều chỗ trống.”

Sau khi gác máy, Sam gõ gõ bút bi xuống bàn khi anh cân nhắc những gì anh biết về Corin Lee Street. Cô ta vào viện tâm thần với tên Corin nhưng cô ta là Leah – hiển nhiên tên này được chọn vì nó tương tự như Lee – khi cô ta xuất viện. Bức tranh đã rõ nét về người phụ nữ nguy hiểm và cực kỳ không ổn định, người đã bị bà mẹ lãng mạ cả về mặt tinh thần và thể chất cho đến khi sự hung dữ thoát dần ra cho đến khi cô ta mất kiểm soát hoàn toàn. Những chuyên gia tâm thần học có thể sẽ tranh cãi cả ngày về việc cái gì đến trước, sự lãng mạ hay bản tính hung hăng nhưng Sam không quan tâm. Anh chỉ muốn làm rõ bức tranh về ngowif phụ nữ trả thù gây ra quá nhiều cái chết.

Sau khi nói chuyện với ngài Cosgrove, hiệu trưởng trường cấp hai Corin đã học, anh gọi đến phòng cảnh sát Denver và cuối cùng nói chuyện với người thám tử đã điều tra vụ giết hại khủng khiếp bà Street. Corin đã đánh mẹ mình đến chết bằng cái đèn chụp rồi tưới rượu lên mặt bà và châm lửa. Khi cơ thể bà được tìm thấy, Corin nói lảm nhảm và thể hiện rõ tình trạng tâm thần.

Nhiều chi tiết hơn được biết đến khi nói chuyện với chuyên gia tâm thần học đã điều trị cho Corin. Khi được thông báo về cái chết và tình huống của Corin, người phụ nữ thở dài. “Cô ấy được xuất viện nhờ đánh giá của tôi,” bà nói. “Nhưng cô ấy đã làm tốt hơn tôi mong đợi, nếu như cô ấy đến đây vài năm trước khi bị hỏng hoàn toàn. Khi cô ấy được điều trị, cô ấy hoạt động bình thường nhưng cô ấy vẫn – Tôi ghét việc dùng những từ này thậm chí khi nó chính xác – bị loạn thần kinh. Theo tôi, chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô ấy bắt đầu thi tha thẩn. Cô ấy có những triệu chứng cơ bản.”

“Làm thế nào mà cô ấy lại đổi từ Corin thành Leah?”

“Corin là tên ông ngoại cô ấy. Mẹ cô ấy đơn giản không chịu chấp nhận con bà ta là con gái. Con gái là đồ... “Vô giá trị”, “bẩn thỉu”, đây là những từ Corin dùng. Bà Street đặt tên con trai cho Corin, bà ta nuôi Corin như một đứa con trai, mặc quần áo con trai và nói với mọi người rằng Corin là con trai bà ta. Nếu Corin mắc một lỗi lầm nào đó, thậm chí khi còn là một đứa trẻ rất nhỏ, bà ta sẽ trừng phạt theo nhiều cách khác nhau: đánh đập, đâm bằng kim, khoá trong tủ tối. Khi cô ấy đến tuổi dậy thì, tất cả ẩn bên trong bị lộ ra. Bà Street không thể chịu đựng được sự thay đổi cơ thể của Corin. Kinh nguyệt làm cô ấy buồn vô hạn.”

“Tôi cá là thế,” Sam nói, cảm thấy buồn nôn vì sự xâm phạm này.

“Sau khi dậy thì, bất cứ khi nào Corin mắc lỗi, bà ta đều trừng trị về mặt giới tính. Tôi để ông tự tưởng tượng chi tiết.”

“Cám ơn bà,” Sam nói khô khốc.

“Cô ấy ghét cơ thể mình, ghét giới tính nữ của mình. Với việc trị liệu và dùng thuốc, cuối cùng cô ấy cũng phát triển được những tính cách cơ bản của phái nữ và cô ấy tự đặt tên mình là Leah. Cô ấy đã rất cố gắng làm một người phụ nữ. Tuy vậy tôi chưa từng có bất cứ hi vọng gì về việc cô ấy sẽ có mối quan hệ tình dục bình thường hay một mối quan hệ bình thường ở bất cứ lĩnh vực nào. Cô ấy học cung cách của phái nữ và thuốc giúp kiểm soát xu hướng hung bạo của cô ấy nhưng khả năng nắm bắt thực tế của cô ấy hết sức mỏng manh. Tôi thực sự ngạc nhiên là cô ấy có thể làm cùng một công việc đó trong nhiều năm. Ông còn muốn biết thêm điều gì không?”

“Không, thưa bác sĩ. Tôi nghĩ bà đã giải đáp tất cả những thắc mắc của tôi rồi,” Sam trả lời. Anh cần phải biết. Nếu như Jaine muốn biết, anh sẽ có thể trả lời cho cô nhưng đến tận lúc này cô vẫn không hề hỏi một câu nào về Leah Street. Có lẽ điều đó tốt. Anh biết Jaine là một chiến binh nhưng anh đã rất ngạc nhiên về việc cô hồi phục mạnh mẽ thế nào như thể đó là một đối thủ cần đánh bại. Cô sẽ không để Leah Street đánh bại cô trong bất cứ việc gì.

Anh xem giờ và nhìn thấy mình đã bị muộn. “Chết tiệt,” anh lẩm bầm. Cô sẽ không đời nào để anh nghe đoạn cuối nếu như họ đến gặp người thân của cô ở sân bay muộn. Anh có vài tin tức quan trọng dành cho cô, những tin tức không thể đợi được và anh không muốn cô giận dữ khi anh nói cho cô biết. Anh lái xe như điên đến gặp cô đúng hẹn ở nhà bố mẹ cô. Vì bốn người bọn họ và đồ đạc trong 6 tuần không thể để vừa vào chiếc Viper của cô hay chiếc xe tải của anh, họ lái chiếc Lincoln của mẹ cô ra sân bay. Cô đã ngồi trong ghế lái, động cơ đã khởi động khi anh hãm phanh dừng lại trên lối lái xe và nhảy ra khỏi chiếc xe tải.

“Anh đến muộn,” cô nói, bánh xe quay ngay khi anh vừa đặt mông xuống ghế. Anh với lấy dây an toàn. “Chúng ta sẽ kịp,” anh nói tự tin. Jaine lái xe thì chẳng có gì phải nghi ngờ điều đó. Có lẽ anh nên cảnh

báo cô về tốc độ, anh nghĩ rồi nghĩ khôn ngoan hơn. “Có nhớ buổi phỏng vấn của anh với chính quyền vài tuần trước không?”

“Anh được nhận,” cô nói.

“Sao em biết?”

“Còn gì khác ngoài chuyện đó?”

“Anh đã đào tạo ở học viện cảnh sát nên anh không phải làm lại. Anh có thể làm việc luôn. Vấn đề là anh phải chuyển chỗ ở.”

“Rồi sao?” cô nhướn mắt.

“Đừng có làm thế! Nhìn đường đi.”

“Em đang nhìn!”

“Em không phiền nếu chúng ta phải chuyển nhà chứ? Em vừa mới mua nhà mà.”

“Cái gì làm phiền em,” cô nói ngắn gọn. “là nếu anh sống ở một thành phố và em sống ở thành phố khác. Điều đó sẽ hút kiệt em” Ôi, trời, từ anh thích nhất.

Cô đến sân bay đúng như dự định và đỗ xe. Khi họ hồi hã đến cổng ra, cô nói. “Nhớ nhé, bố bị bệnh Parkinson nên nếu tay bố bị run run thì đó là lý do.”

“Anh nhớ rồi,” anh nói, đôi chân dài của anh dễ dàng bắt kịp cô.

Họ vừa kịp đến cổng khi hành khách bắt đầu tủa ra. Bố mẹ cô xuất hiện gần như ngay lập tức. Jaine kêu ré lên và chạy đến bên mẹ mình, mở rộng vòng tay ôm lấy bà và ôm nồng nhiệt rồi lặp lại như thế với bố cô.

“Đây là Sam!” cô nói, kéo anh ra phía trước. Người nhà của cô đã biết về đám cưới sắp tới nên mẹ cô mở rộng vòng tay và ôm lấy anh.

Bố Jaine cũng giơ cánh tay phải đang run lấy bầy. “Lại đây,” ông nói. “Cậu nắm tay tôi khi tôi lo lắng tay nhé.”

Sam phá lên cười. Mẹ Jaine nói, “Lyle! Thật là!”

“Cái gì cơ?” ông hỏi, trông có vẻ bị xúc phạm vì lời khiển trách của bà. “Nếu như tôi không thể đùa với nó thì còn làm gì đây?” Trong những đôi mắt màu xanh nước biển đó, Sam nhìn thấy tia sáng lấp lánh nói với anh rằng Jaine thực sự giống bố.

“Bọn con có nhiều tin mới lắm,” Jaine nói, khoác tay mẹ cô và đi xuống phòng lớn. “Bố mẹ phải hứa không nổi điên đấy.”

Điều đó để giữ họ bình tĩnh. Sam nghĩ, Lyle Bright nói, “Miễn là con không làm hỏng cái xe của bố là được.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mr-perfect>